

ACADEMIA ROMÂNĂ
INSTITUTUL DE FILOLOGIE ROMÂNĂ
„ALEXANDRU PHILIPPIDE”

ANUAR DE LINGVISTICĂ ȘI ISTORIE LITERARĂ

T. LV • 2015

EDITURA ACADEMIEI ROMÂNE

COLEGIUL EDITORIAL

N.A. URSU, membru corespondent al Academiei Române – *director*
ANDREI AVRAM, membru corespondent al Academiei Române
GHEORGHE CHIVU, membru corespondent al Academiei Române
JEAN-LOUIS COURRIOL (Franța)
WOLFANG DAHMEN (R.F. Germania)
THEDE KAHL (R.F. Germania)
MICHAEL METZELTIN, membru al Academiei Austriece de Științe,
membru de onoare al Academiei Române (Austria)
EUGEN MUNTEANU (România)
ANTONIO ROMANO (Italia)
WOLFGANG SCHWEICKARD (R.F. Germania)

COLEGIUL DE REDACȚIE

STELIAN DUMISTRĂCEL – *redactor-șef*
REMUS ZĂSTROIU – *redactor-șef adjunct*
DOINA HREAPCĂ – *redactor-șef adjunct*
ION. H. CIUBOTARU
VICTOR DURNEA
GABRIELA HAJA
DANIELA BUTNARU
LUMINIȚA BOTOȘINEANU – *secretar științific de redacție*
IOANA REPCIUC – *secretar științific de redacție*

Adresa redacției:

Editorial board address:

INSTITUTUL DE FILOLOGIE ROMÂNĂ
„ALEXANDRU PHILIPPIDE”
AL ACADEMIEI ROMÂNE

700 481, Iași – 6, str. Th. Codrescu, nr. 2
Tel. +40 332 106 508, e-mail: alil.is.ro@gmail.com

© 2016, EDITURA ACADEMIEI ROMÂNE
Calea 13 Septembrie, nr. 13, sector 5, 050 711, București

ACADEMIA ROMÂNĂ
INSTITUTUL DE FILOLOGIE ROMÂNĂ
„ALEXANDRU PHILIPPIDE”

ANUAR DE LINGVISTICĂ
ȘI
ISTORIE LITERARĂ

T. LV • 2015

SUMAR

STUDII ȘI ARTICOLE

ABORDĂRI ALE PROIECTELOR DE CERCETARE FUNDAMENTALĂ

GABRIELA HAJA, ELENA ISABELLE TAMBA, <i>Cercetarea lexicografică academică actuală: tradiție și modernitate</i>	7
STELIAN DUMISTRĂCEL, DOINA HREAPCĂ, LUMINIȚA BOTOȘINEANU, <i>Lucrările românești de geografie lingvistică și Dicționarul limbii române al Academiei: oferta lexicografică a materialului necartografiat și problema „literarizării”</i>	19
VLAD COJOCARU, <i>Laborator: Micul dicționar toponimic al Moldovei, structural și etimologic și cerințele teoriei câmpurilor toponimice</i>	73
DANIELA BUTNARU, <i>Repere descriptive și antroponimice în toponimia din satul Tuta (Județul Bacău). O aplicație</i>	81
OFELIA ICHIM, <i>Romulus Cioflec: un „explorator” la Polul Nord. Din atelierul unui dicționar al literaturii române</i>	93
IOANA REPCIUC, <i>Arhiva de Folclor a Moldovei și Bucovinei și tipologiile riturilor de trecere ...</i>	99

LINGVISTICĂ

LUMINIȚA FASSEL, <i>Gheorghe Ivănescu, reformator al lingvisticii românești</i>	113
MIOARA DRAGOMIR, <i>Verbul a (se) voiera și familia lexicală: sensuri, etimologie și atestări – contribuții la Dicționarul limbii române al Academiei (ediția a doua). Câteva reflecții filologice</i>	121

ISTORIE LITERARĂ ȘI ETNOLOGIE

ADRIAN TUDURACHI, <i>„Geniul” împotriva „duhului”. Conceptualizarea creativității naționale la începuturile literaturii române</i>	131
ADINA HULUBAȘ, <i>Direcții de abordare a patrimoniului cultural imaterial și limitele lor</i>	141
LIGIA TUDURACHI, <i>Comunitate literară și anonim</i>	151
ȘERBAN AXINTE, <i>Modernismul de apoi. Concepte critice ale generației '80: Postmodernismul</i>	159
ANDREEA MIRONESCU, <i>Romanul tranziției ca hipertext</i>	167
NINA CORCINSCHI, <i>Lectura ca trăire erotică. Stimulenți narativi ai plăcerii</i>	177
ROXANA GHIȚĂ, <i>Television and Revolution or a New Literary Conundrum in Recent German and Romanian Prose Narratives</i>	183
OANA SOARE, <i>Camil Petrescu. Despre substanțialism și reinventarea tradiției</i>	195
LOREDANA CUZMICI, <i>Document pentru istoria literară. Cărțile lui Sergiu Filerot</i>	207
RADU I. PETRESCU, <i>Ionesco sau despre uimire</i>	219
ASTRID CAMBOSE, <i>Virgil Ierunca. Exilul și poezia</i>	225

RECENZII ȘI PREZENTĂRI DE CĂRȚI ȘI REVISTE

- Tezaurul toponimic al României. Moldova*, vol. II, *Mic dicționar toponimic al Moldovei (structural și etimologic)*, partea I, *Toponime personale* (autori: Dragoș Moldovanu, Daniela Butnaru, Dinu Moscal, Ana-Maria Prisacaru, Vlad Cojocaru), Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2014, LXX + 472 p. (Cristina Florescu) 237
- Noul Atlas lingvistic român, pe regiuni. Moldova și Bucovina*, IV, de Vasile Arvinte, Stelian Dumistrăcel, Adrian Turculeț și Luminița Botoșineanu, Doina Hreapcă, Florin-Teodor Olariu, Veronica Olariu, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, 2014, LXX + 366 p. (Mircea Ciubotaru) 240
- LOREDANA DASCĂL, *Din arhiva Companiei Negustorilor Greci din Sibiu (1453–1895): texte epistolare grecești*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, Colecția „Fontes Traditionis”, 2014, 288 p. (Georgiana-Andreea Marcu) 243
- VASILE FRĂȚILĂ, *Dialectologie românească (sud- și nord-dunăreană)*, ediție îngrijită de Maria Aldea, Cluj-Napoca, Editura Argonaut, 2014, 444 p. (Luminița Botoșineanu) 244
- ANA-MARIA PRISACARU, *Toponimia românească din Bucovina habsburgică (actualele teritorii românești). Germanizare și reromânizare*, Iași, Casa Editorială Demiurg, 2015, 196 p. + 3 hărți (Vlad Cojocaru) 246
- OLIVIU FELECAN, *Un excurs onomastic în spațiul public românesc actual*, Cluj-Napoca, Editura Mega, Editura Argonaut, 2013, 206 p. (Daniela Butnaru) 247
- LAURA-DIANA CIZER, *Toponimia județului Tulcea. Considerații sincronice și diacronice*, Iași, Editura Lumen, 2012, 308 p. (Ana-Maria Prisacaru) 249
- PAMFIL BILȚIU, MARIA ȘERBA, MARIA BILȚIU, *Valea Cosăului*, vol. 3, Baia Mare, Editura Eurotip, 2014, 286 p. (Astrid Cambose) 252
- GEORGI MISHEV, *Thracian Magic: Past and Present*, London, Avalonia, 2012, 338 p. (Adina Hulubaș) 253
- „Studii și cercetări de onomastică și lexicologie” (SCOL), anul VI, nr. 1–2/2013, *In Honour of Professor Mile Tomici on His 75th Birthday/Hommage au Professeur Mile Tomici à l’occasion de ses 75 ans*, 308 p.; anul VII, nr. 1–2/2014, *In Honour of Professor Domnița Tomescu on Her 70th Birthday/Hommage au Professeur Domnița Tomescu à l’occasion de ses 70 ans*, 352 p., Craiova, SITECH (Vlad Cojocaru) 256

CRONICĂ

- Activitatea departamentelor Institutului de Filologie Română „Alexandru Philippide” al Academiei Române, în anul 2014* (Nicoleta Borcea, Ioana Repciuc) 259
- Reviste primite la redacție (2014)* 273

CONTENTS

STUDIES AND ARTICLES

APPROACHES TO FUNDAMENTAL RESEARCH PROJECTS

GABRIELA HAJA, ELENA ISABELLE TAMBA, <i>Contemporary Academic Lexicographical Research: Tradition and Modernity</i>	7
STELIAN DUMISTRĂCEL, DOINA HREAPCĂ, LUMINIȚA BOTOȘINEANU, <i>Romanian Works of Linguistic Geography and Romanian Language Dictionary of the Academy. The Unmapped Material's Lexicographical Offer and the Question of "Literalizing" ...</i>	19
VLAD COJOCARU, <i>Problems Occurring During the Operation of Processing the Toponymic Data According to the Theory of Toponymic Fields</i>	73
DANIELA BUTNARU, <i>Descriptive and Anthroponymic Landmarks in Place-Names of the Village Tuta (Bacău County). An Illustration</i>	81
OFELIA ICHIM, <i>Romulus Cioflec: an "Explorer" to the North Pole. From the Laboratory of a Romanian Literature Dictionary</i>	93
IOANA REPCIUC, <i>The Folklore Archive of Moldavia and Bukovina, and the Typologies of Rites of Passage</i>	99

LINGUISTICS

LUMINIȚA FASSEL, <i>G. Ivănescu, Reformer of Romanian Linguistics</i>	113
MIOARA DRAGOMIR, <i>The Verb a (se) voiera and Its Corresponding Word Family: Meanings, Etymology and Attestations – Contributions to Romanian Language Dictionary of the Academy (Second Edition). A Few Philological Reflections</i>	121

LITERARY HISTORY AND ETHNOLOGY

ADRIAN TUDURACHI, <i>The "Genius" against the "Spirit". The Conceptualization of National Creativity at the Beginning of the Romanian Literature</i>	131
ADINA HULUBAȘ, <i>Approaches Towards the Intangible Cultural Heritage and Their Limits</i>	141
LIGIA TUDURACHI, <i>Literary Community and Anonymity</i>	151
ȘERBAN AXINTE, <i>The Afterlife of Modernism. Critical Concepts in the 1980s Generation: Postmodernism</i>	159
ANDREEA MIRONESCU, <i>The Romanian Novel of Transition as Hypertext</i>	167
NINA CORCINSCHI, <i>Reading as Erotic Experience. Narrative Stimulants of Pleasure</i>	177
ROXANA GHIȚĂ, <i>Television and Revolution or a New Literary Conundrum in Recent German and Romanian Prose Narratives</i>	183

OANA SOARE, <i>Camil Petrescu. Substantialism and Reinventing the Tradition</i>	195
LOREDANA CUZMICI, <i>A Document for the Literary History. Sergiu Filerot's Books</i>	207
RADU I. PETRESCU, <i>Ionesco or on Beign Amazed</i>	219
ASTRID CAMBOSE, <i>Virgil Ierunca. Exile and Poetry</i>	225

REVIEWS AND PRESENTATIONS OF BOOKS AND JOURNALS

<i>Tezaurul toponimic al României. Moldova</i> ("Romanian Thesaurus of Toponyms. Moldavia"), vol. II, <i>Mic dicționar toponimic al Moldovei (structural și etimologic)</i> ("Small Toponymic Dictionary of Moldavia (Structural and Ethymological)", part I, <i>Toponime personale</i> ("Given Names Toponyms") (authors: Dragoș Moldovanu, Daniela Butnaru, Dinu Moscal, Ana-Maria Prisacaru, Vlad Cojocaru), Iași, "Alexandru Ioan Cuza" University Publishing House, 2015, LXX + 472 p. (<i>Cristina Florescu</i>)	237
<i>Noul Atlas lingvistic român, pe regiuni. Moldova și Bucovina</i> ("The New Romanian Linguistic Atlas, by Regions. Moldavia and Bukovina"), IV, by Vasile Arvinte, Stelian Dumistrăcel, Adrian Turculeț și Luminița Botoșineanu, Doina Hreapcă, Florin-Teodor Olariu, Veronica Olariu, Iași, "Alexandru Ioan Cuza" University Publishing House, 2014, LXX + 366 p. (<i>Mircea Ciubotaru</i>)	240
LOREDANA DASCĂL, <i>Din arhiva Companiei Negustorilor Greci din Sibiu (1453–1895): texte epistolare grecești</i> ("From the Archive of Greek Tradesmen of Sibiu's Company (1453–1895): Greek Epistolary Texts"), Iași, "Alexandru Ioan Cuza" University Publishing House, "Fontes Traditionis" Collection, 2014, 288 p. (<i>Georgiana-Andreea Marcu</i>)	243
VASILE FRĂȚILĂ, <i>Dialectologie românească (sud- și nord-dunăreană)</i> ("Romanian Dialectology (South- and North-Danubian)", edited by Maria Aldea, Cluj-Napoca, Argonaut Publishing House, 2014, 444 p. (<i>Luminița Botoșineanu</i>)	244
ANA-MARIA PRISACARU, <i>Toponimia românească din Bucovina habsburgică (actualele teritorii românești). Germanizare și reromânizare</i> ("Romanian Toponymy from Habsburg Bukovina (Contemporary Romanian Territories). Germanization and Reiterated Romanian Influence"), Iași, Demiurg Publishing House, 2015, 196 p. + 3 hărți (<i>Vlad Cojocaru</i>)	246
OLIVIU FELECAN, <i>Un excurs onomastic în spațiul public românesc actual</i> ("Onomastic Speech in Contemporary Romanian Public Space"), Cluj-Napoca, Mega Publishing House, Argonaut Publishing House, 2013, 206 p. (<i>Daniela Butnaru</i>)	247
LAURA-DIANA CIZER, <i>Toponimia județului Tulcea. Considerații sincronice și diacronice</i> ("The Toponymy of Tulcea County. Synchronic and Diachronic Perspectives"), Iași, Lumen Publishing House, 2012, 308 p. (<i>Ana-Maria Prisacaru</i>)	249
PAMFIL BILȚIU, MARIA ȘERBA, MARIA BILȚIU, <i>Valea Cosăului</i> ("Cosău Valley"), vol. 3, Baia Mare, Eurotip Publishing House, 2014, 286 p. (<i>Astrid Cambose</i>)	252
GEORGI MISHEV, <i>Thracian Magic: Past and Present</i> , London, Avalonia, 2012, 338 p. (<i>Adina Hulubay</i>)	253
„Studii și cercetări de onomastică și lexicologică” ("Studies and Researches of Onomastic and Lexicological Research") (SCOL), VI, nr. 1–2/2013, <i>In Honour of Professor Mile Tomici on His 75th Birthday/Hommage au Professeur Mile Tomici à l'occasion de ses 75 ans</i> , 308 p.; VII, nr. 1–2/2014, <i>In Honour of Professor Domnița Tomescu on Her 70th Birthday/Hommage au Professeur Domnița Tomescu à l'occasion de ses 70 ans</i> , 352 p., Craiova, SITECH (<i>Vlad Cojocaru</i>)	256

REPORT

<i>The Activity of "Alexandru Philippide" Institute of Romanian Philology of the Romanian Academy Departments, in 2014</i> (Nicoleta Borcea, Ioana Repciuc)	259
<i>Journals received at the Editorial Office (2014)</i>	273

CERCETAREA LEXICOGRAFICĂ ACADEMICĂ ACTUALĂ: TRADIȚIE ȘI MODERNITATE

GABRIELA HAJA**, ELENA ISABELLE TAMBA**

1. Lucrarea de față propune un scurt istoric al activității Departamentului de lexicologie-lexicografie al Institutului de Filologie Română „A. Philippide”, Academia Română, Filiala din Iași, precum și descrierea strategiei proiectate și urmate de cercetătorii ieșeni în realizarea de programe, instrumente și resurse digitizate, adaptate normelor de elaborare a *Dicționarului limbii române* (DLR), din perspectiva principiilor coșeriene privitoare la epistemologia lingvisticii¹. Considerăm necesară o atare abordare a subiectului în contextul actual, în care lexicografii din cele trei institute de profil ale Academiei Române implicate în redactarea *Dicționarului limbii române* (DLR) refac seria Pușcariu „după modelul DLR cu material nou, adus la zi, care să reflecte transformările care au avut loc în secolul scurs de la primele volume”², cu scriere în format bază de date, conform standardelor internaționale de elaborare a dicționarelor.

2. Departamentul de lexicologie-lexicografie din Iași are o istorie de peste cincizeci de ani, perioadă în care mai multe generații de lexicografi s-au format și au contribuit la redactarea volumelor DLR asumate. Au fost realizate, astfel, opt volume, corespunzătoare literelor *E* (publicat în două părți, 2009, 2010), *L* (publicat în două

* Abordări ale proiectelor de cercetare fundamentală.

** Institutul de Filologie Română „Alexandru Philippide” al Academiei Române, Iași, str. Th. Codrescu, nr. 2, România.

¹ Este vorba despre principiile pe care Eugeniu Coșeriu le-a expus în mai multe rânduri, de la *Discursul de recepție* la Academia din Heidelberg și până la prezentarea făcută în cadrul sesiunii de prelegeri ținute în anul 1996 la Institutul de Fonetice și Dialectologie „Al. Rosetti”, București. Le vom regăsi definite și descrise în texte precum: Coșeriu 1978, Coșeriu 1992, Coșeriu 1993, Coșeriu 1994a, Coșeriu 1994b, Coșeriu 2004. Aceste principii sunt: 1. principiul obiectivității absolute; 2. principiul umanității sau al omului care, în lingvistică, este principiul vorbitorului; 3. principiul tradiției; 4. principiul antidogmatismului; 5. principiul responsabilității sociale.

² Acad. Marius Sala, prezentarea *Dicționarului-tezaur al limbii române*, reeditarea integrală, în 19 volume, a celor 37 de părți ale DLR, cu ocazia celei de a 145-a aniversări a Academiei Române, cf. „Academica”, nr. 4–5, aprilie–mai, anul XXI (246–247) (http://acad.ro/academica2002/rev2011/pag_acad2011_nr246-247.htm).

tomuri, 2008), *S* (publicat într-o singură parte, 1978), *V*, *W*, *X*, *Y* (publicat în trei părți, 1997, 2002, 2005), care totalizează 3 950 de pagini ce cuprind 26 315 cuvinte și variante³. Dintre acestea, tomul VI, *Litera L (li-luzulă)* a fost finalizat în colaborare cu departamentul corespunzător de la Institutul de Lingvistică și Istorie Literară „Sextil Pușcariu” al Academiei Române, Filiala din Cluj.

Anul 2010 rămâne ca reper în istoria culturii române pentru încheierea primei ediții a DLR. În același an a fost concretizată și prima variantă a *Dicționarului limbii române* în format electronic, în cadrul proiectului de anvergură națională eDTLR⁴.

2.1. Istoria DLR a fost determinată de însăși istoria României moderne și contemporane, de istoria politică și de istoria culturală, pentru că proiectul *Dicționarului Academiei* s-a ivit în același timp cu formarea instituțiilor fundamentale ale statului modern, între care un loc aparte îl ocupă Academia Română. Redactarea primei ediții a fost grevată de două războaie mondiale și de o succesiune de regimuri politice: dacă politicile conservatoare de la începutul secolului al XX-lea puteau avea o influență discretă asupra selecției cuvintelor „cu drept de intrare” în *Dicționarul Academiei*, prin rezerva față de neologism, în aceeași perioadă, politicile culturale unioniste, de susținere, prin apelul la argumentul lingvistic, a unității naționale a românilor din Transilvania și a celor din Basarabia și Bucovina cu cei din Regatul României au făcut să fie tratat cu deosebită luare aminte lexicul popular și regional al dacoromânei, fără a fi neglijate referirile la dialectele române vorbite la sudul Dunării, relația dintre lexicografie și geografia lingvistică fiind considerată cu atenție de coordonatorii de până în prezent ai acestui proiect. Totodată, deschiderea europeană și atașamentul panromanic s-au manifestat, în volumele coordonate de Sextil Pușcariu, prin opțiunea de a oferi corespondentele franceze ale cuvintelor-titlu și ale principalelor sensuri în limba franceză, spre a facilita accesul la informația din dicționar pentru specialiștii străini. Schimbarea regimului politic după al Doilea Război Mondial a provocat între volumele publicate până în 1947 și cele ulterioare un hiatus, marcat de prezența în titlul volumelor tipărite după 1965 a sintagmei *serie nouă*. Totuși, „cele două părți prezintă o anumită continuitate și formează un tot, asemănările putând fi considerate mai importante și mai numeroase decât deosebirile” (Sala et al. 2010: 7).

Din punctul de vedere al viziunii de alcătuire a listei de cuvinte, al tehnicii lexicografice, al consecvenței și omogenității redacționale, seria nouă prezintă progrese semnificative. Este avută în vedere, în continuare, reprezentarea obiectivă a identității și a specificului lingvistic din arealul dacoromânei, lexicul literar și cel popular ori regional bucurându-se de un tratament lexicografic egal, în virtutea faptului că DLR analizează deopotrivă varianta literară, cultă, și variantele

³ *Dicționarul limbii române* cuprinde peste 175 000 de intrări și are 17 885 de pagini, publicate în 14 tomuri, apărute în 37 de volume. Seria nouă însumează 14 735 pagini.

⁴ <https://metashare.info.uaic.ro/upload/eDTLR-UAIC.pdf>.

populară și regională de actualizare a limbii⁵. Faptul istoric al închiderii granițelor României și al escaladării politicii de izolare de după jumătatea secolului trecut are repercusiuni în decizia nefericită de a se renunța la echivalarea în franceză a lemelor și a sensurilor, precum și la citarea punctelor de anchetă dialectală din afara spațiului geopolitic al României socialiste, ceea ce a implicat, între altele, pierderea datelor privitoare la relația cu dialectele sud-dunărene.

2.2. Cu toate reproșurile ce i se pot aduce, DLR reprezintă o culme a creației lexicografice academice românești și este un reper fundamental pentru toți cercetătorii preocupați de studiul limbii și al culturii române⁶. Redactat după cele mai valoroase norme semasiologice și onomasiologice, DLR propune o lexică implicată, căci, cu tot efortul pe care îl presupune analiza semnificantului și a semnificatului pe baza unui ansamblu de idiolecte⁷ organizate cronologic, dicționarul înregistrează informații privind raporturile semantice complexe între cuvinte (cu precizarea datelor diatopice, diastratice și diafazice). De aceea, este posibilă identificarea de structuri lexicematice paradigmatică și sintagmatice sau solidarități lexicale⁸, prin analiza fie a datelor prezente la nivelul definiției, fie a celor de la nivelul indicațiilor etimologice. Analiza este fiabilă fiindcă se pleacă de la limbajul realizat, adică de la vorbire, cu referire permanentă la normă și sistem, spre o

⁵ De aceea ordinea citatelor ilustrative nu este întâmplătoare în succesiunea literar/popular, general/particular. Organizarea rigid cronologică, după criterii extralingvistice (anul scrierii sau al editării, anul revistei în care a apărut un text) nu oferă informații suficiente și absolute despre apariția ori dispariția unei forme ori a unui sens, deoarece indicarea anului este una relativă, dacă avem în vedere că, de exemplu, un autor ca Sadoveanu publică vreme de peste cinci decenii fără modificări esențiale de limbă și, mai ales, pentru că ansamblul izvoarelor textuale ale DLR nu constituie totalitatea textelor scrise în română. Cu toate acestea, există, în tradiția DLR, o normă potrivit căreia se precizează, în anumite cazuri, anul primei atestări înregistrate. Informația cronologică ar putea fi indicată, în volumele redactate în format electronic, la fiecare citat, așa cum propun colegii bucureșteni, dar nu în corpul articolului, ci ca metadată, alături de celelalte adnotări. Trebuie să facem observația că această propunere de adăugare a cronologiei exacte a atestărilor nu este un argument pentru schimbarea siglelor folosite în seria nouă a dicționarului și intrate în uzul general al specialiștilor. Modificarea generală a siglelor și a manierei de citare schimbă obiectivul inițial: acela al unificării și actualizării celor două serii ale lucrării.

⁶ În prezent, DLR face parte, de exemplu, din bibliografia de referință a unor proiecte europene, precum *Dictionnaire Étymologique Roman* (DÉRom). Première phase: le noyau panroman, 2008–2014, proiect franco-german finanțat de Agence Nationale de la Recherche (ANR) și Deutsche Forschungsgemeinschaft (DFG); directori: Éva Buchi, Wolfgang Schweickard (<http://www.atilf.fr/DERom>) și *Lessico etimologico italiano* (LEI), proiect DFG, coordonat de Max Pfister și Wolfgang Schweickard, Saarbrücken (<http://www.accademiadellacrusca.it/en/accademia/connected-institutions-and-collaborations/lessico-etimologico-italiano>).

⁷ Se poate discuta, de exemplu, faptul că *Bibliografia* DLR propune, ca izvoare directe, o serie de idiolecte sau limbe individuale ori de limbe speciale care actualizează sistemul limbii printr-o abatere mai mică ori mai mare de la norma observată în evoluție diacronică.

⁸ Ne referim aici la teoria coșeriană a structurilor lexicematice, așa cum a fost ea prezentată inițial în Coșeriu 1968: 3–16; textul a fost tradus din limba franceză de Silviu Berejan și publicat în Coșeriu 1992: 41–52; teoria a fost mult dezvoltată în prelegerile pe care savantul le-a susținut la diverse universități.

analiză lexemică, fie și parțială, făcută, implicit, prin intermediul prezenței arhilexemelor în definiții, al definirii prin sinonimie parțială și, explicit, prin corelațiile semantice rafinate, la nivel de sens și de subsens.

Ne apropiem astfel, pornind de la forma actuală a acestui dicționar, de o potențială extrapolare a unei lingvistici a vorbirii, fiindcă, deși cuvintele-titlu sunt tratate separat, în ordine alfabetică, ele sunt analizate semantic în funcție de context, așadar în funcție de raporturile semantice și formale dintre cuvinte. Această extrapolare este făcută empiric de orice lector specializat al dicționarului, însă ar putea fi concretizată, la nivelul întregului dicționar, și prin programe de analiză asistată de calculator a limbajului. Firește că nu se întrevide o analiză lexemică perfectă (aceasta trebuie, întotdeauna, verificată și validată de un lingvist) și completă (dicționarul nu cuprinde vocabularul limbii române în întregul său). Rezultatele ar putea fi însă cel puțin interesante, fiindcă s-ar putea reordona informațiile semantice din întregul dicționar, în structuri lexemice, pe baza raporturilor semantice primare (câmpuri și clase lexicale) și a celor secundare (modificare, dezvoltare, compoziție) existente în dicționar, cu implicații majore în utilizarea și valorificarea științifică a tezaurului limbii române. Pentru aceasta este necesară respectarea unor condiții *sine qua non* în procesul de unificare și actualizare a DLR, precum aceea a deplinei obiectivități științifice (aceasta înseamnă că datele lingvistice trebuie preluate corect și fidel cu originalul), aceea a respectării tradiției, a consecvenței și continuității, a păstrării echilibrului între analiza dimensiunilor limbajului (cronologie, spațiu, uz – cu apropiere ori abatere de la normă).

Aceste principii elementare în lingvistică se impun de la sine într-o lucrare lexicografică ce pornește de la limbaj spre teoria limbii, de la expresie spre normă și sistem, deoarece modificarea izvoarelor textuale ori schimbarea principiilor științifice de analiză a acestora poate genera concluzii eronate.

3. În continuare, vom prezenta etapele parcurse în cadrul Departamentului de lexicologie-lexicografie în direcția informatizării cercetării lexicografice fundamentale.

3.1. În ultimele decenii, cercetarea lingvistică (în general) și cea lexicografică (în special) din întreaga lume trece printr-un proces intens de schimbare, de adaptare la noile tehnologii, de modernizare a mijloacelor de redactare, de consultare etc., prin intermediul unor demersuri interdisciplinare. România s-a aliniat acestor tendințe, astfel încât în ultimii ani se poate vorbi despre un demers de informatizare a manierei de lucru în lexicografie. Acest fapt nu presupune o schimbare a principiilor lexicografice de realizare a dicționarilor, ci o actualizare a metodelor de documentare, a instrumentelor și a tehnicilor de lucru, a modalităților de difuzare a informației (Tamba *et al.* 2012: 259). În acest sens, în ultimii ani se poate observa conturarea unor strategii generale de informatizare a cercetării lingvistice, manifestate prin colaborări între institutele de filologie și cele de informatică ale Academiei Române, în parteneriat cu instituții de învățământ

superior, precum Facultatea de Informatică a Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași.

O etapă specială și actuală în evoluția lexicografiei române o reprezintă informatizarea demersurilor lexicografice, ceea ce presupune, pe de o parte, digitizarea resurselor existente, iar pe de altă parte, crearea de dicționare direct în format electronic. Paralel, se continuă crearea de resurse lexicografice în format clasic⁹.

Premisa procesului de informatizare derulat în departamentul nostru, începând cu anul 2003, a fost cea care a stat și la baza strategiei de cercetare pe care am definit-o pe parcurs, anume că cercetările de lingvistică informatică și tehnologiile aferente se subsumează specificului lingvistic și lexicografic al DLR, într-un raport de determinare unidirecțională, ceea ce înseamnă că modificările formale și de conținut ale dicționarului nu trebuie să fie influențate de circumstanțe extralingvistice (incluzând aici și tehnologiile de prelucrare a limbajului ori de redactare adnotată¹⁰ sau imitația unor modele, prestigioase, dar diferite ca structură și concepție lexicografică).

3.2. În scopul digitizării resurselor lexicografice existente, în ultimii ani s-a lucrat la informatizarea DLR, realizată prin proiectul complex *eDTLR. Dicționarul-tezaur al limbii române în format electronic* (cu finanțare națională, pentru perioada 2007–2010), care a reunit un consorțiu format din informaticieni, specialiști în lingvistică computațională și prelucrarea limbajului natural, și lingviști lexicografi, ce aparțin mediilor academice și universitare din București, Iași și Cluj-Napoca¹¹. Proiectul a urmărit mai ales transpunerea în format electronic a celor 17 885 de pagini ale *Dicționarului* (doar pentru ultimele volume tipărite existând o formă culeasă pe calculator), lucru care permite consultări complexe ale acestuia, precum și continuarea activităților de editare și de actualizare.

Informatizarea acestei importante lucrări are numeroase motive, între care posibilitatea de a o face cunoscută publicului larg (din cauza dimensiunilor mari, lucrarea se găsește în formă completă doar în institutele lingvistice ale Academiei

⁹ Pentru o prezentare detaliată a istoriei lexicografiei românești, dar mai ales a procesului de informatizare a acesteia, vezi Tamba 2014 și Clim 2015.

¹⁰ Prin *redactare adnotată* înțelegem redactarea cu mijloace informatice, în format bază de date, în care textul propriu-zis al dicționarului este completat, prin adnotare, cu metadate de diverse facturi și grade de finețe (de la indicarea cuvântului-titlu la analiza gramaticală a tuturor elementelor lexicale și până la posibile precizări de natură semantică, prin care se pot stabili relațiile de sub- și supraordonare, apartenența la un câmp sau la o clasă semantică, relațiile de solidaritate lingvistică etc.).

¹¹ Proiectul a fost condus de Facultatea de Informatică din cadrul Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, director: prof. dr. Dan Cristea. Din echipa de cercetare au făcut parte mai cu seamă specialiști lexicografi și informaticieni de la Academia Română: Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti” din București, Institutul de Filologie Română „A. Philippide” din Iași și Institutul de Lingvistică și Istorie Literară „Sextil Pușcariu” din Cluj-Napoca, apoi Institutul de Informatică Teoretică din Iași și Institutul de Cercetări pentru Inteligență Artificială din București, precum și specialiști lingviști și informaticieni de la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, Facultatea de Litere și Facultatea de Informatică (Cristea *et al.* 2007, Cristea, Haja 2011, Haja 2011).

și în câteva biblioteci), necesitatea actualizării și unificării (ca urmare a diferențelor mari de timp, apar discrepante, la nivelul perspectivei de stabilire a listei de cuvinte, al redactării lexicografice, al bibliografiei DLR între literele lucrute în prima serie și cele din ultimele volume), ca și relevanța utilizării sale în cercetări de analiză asistată de calculator a limbajului (de exemplu, numărul semnificativ de citate care însoțește fiecare sens al unui cuvânt constituie un valoros corpus adnotat semantic pe care pot fi antrenate programe de dezambiguizare).

Pornită ca ipoteză, posibilitatea creării programelor și a instrumentelor informatice necesare transpunerii și, ulterior, redactării DLR în format digitizat a fost verificată în cadrul cercetărilor întreprinse de noi în perioada 2003–2005 (Haja *et al.* 2005). Rezultatele obținute atunci au fost confirmate în proiectele specifice, derulate ulterior (Haja *et al.* 2008). Proiectul eDTLR a fost anunțat și pregătit de o serie de alte granturi¹² care au demonstrat fezabilitatea ideii și au creat unele instrumente necesare pentru realizarea sa.

3.2.1. Dicționarul limbii române (DLR) în format electronic. Studii privind achiziționarea, grant cu finanțare națională, desfășurat în perioada 2003–2005 la Institutul de Filologie Română „A. Philippide”, Iași (director de proiect: dr. Cristina Florescu). Prin acest proiect s-a verificat și demonstrat posibilitatea transformării *Dicționarului limbii române* din text tipărit în text electronic adnotat, prelucrat cu ajutorul unui program specific, DLReX – un instrument de achiziționare, prelucrare și consultare a DLR, bazat pe o euristică prin care sunt recunoscute diferitele câmpuri formale ale textului unui articol, putându-se identifica automat textul definițiilor, al citatelor sau al siglelor¹³.

3.2.2. Resurse lingvistice în format electronic: Monumenta linguae Dacoromanorum. Biblia 1688. Regum I, Regum II – ediție critică și corpus adnotat. (MLD. Biblia 1688), grant cu finanțare națională, desfășurat în perioada 2006–2007 la Institutul de Filologie Română „A. Philippide”, Iași (director de proiect: dr. Gabriela Haja) – proiect prin care a fost găsită o posibilă metodă de achiziționare în format electronic a unor izvoare de limbă română veche din *Bibliografia DLR*, cu aplicație asupra a două cărți din *Biblia* tipărită la București în anul 1688 (*A împărățiilor cea dentăiu*, *A împărățiilor a doua*), și au fost create instrumente de indexare și adnotare automată (analiză morfo-sintactică), la nivel de cuvânt, a textelor în limba română veche.

3.2.3. DLRI. Bază lexicală informatizată. Derivate, grant cu finanțare națională, desfășurat în perioada 2007–2008 la Institutul de Filologie Română „A. Philippide”, Iași (director de proiect: dr. Cristina Florescu). În cadrul acestui

¹² Un alt proiect care a avut ca scop digitizarea unei resurse lexicografice importante, reper al lexicografiei române moderne, este *Lexiconul de la Buda (1825). Ediție emendată și prelucrată electronic pentru consultare on-line* (desfășurat la Universitatea „Babeș-Bolyai”, Cluj-Napoca, pentru perioada 2011–2013; director de proiect: dr. Maria Aldea). Rezultatele proiectului și ediția electronică pot fi consultate la adresa <http://www.bcucuj.ro/lexiconuldelabuda>

¹³ Pentru detalii legate de acest proiect, vezi și Haja *et al.* 2005.

proiect s-a realizat un eșantion lexicografic format din derivatele pe terenul limbii române cu sufixul *-ime* de origine latină, și cele cu *-iște* – de origine veche slavă, din seria veche DA și din seria nouă a DLR, precum și unificarea tehnico-lexicografică a articolelor DA – DLR, prin mijloace informatice.

3.2.4. Cercetările din cadrul eDTLR au evidențiat ideea necesității unui corpus lexicografic românesc¹⁴, realizată prin proiectul CLRE. *Corpus lexicografic românesc esențial. 100 de dicționare din bibliografia DLR aliniate la nivel de intrare și la nivel de sens* (finanțat de CNCS-UEFISCDI pentru perioada 2010–2013), care s-a desfășurat în cadrul departamentului nostru (director de proiect: dr. Elena Tamba). Acest proiect a avut ca scop crearea unui alt instrument de lucru foarte necesar lexicografilor și util tuturor celor interesați de studiul limbii române. Astfel, cercetătorii implicați în proiect au realizat o bază de date care cuprinde dicționare esențiale din *Bibliografia DLR*, aliniate la nivel de intrare, au construit un mediu de programe care permite consultarea interactivă a acestui corpus, care este pe cale să devină un cadru modern de cercetare lexicografică, ușor adaptabil la o diversitate de obiective științifice; de asemenea, a fost generată o listă cvasiexhaustivă de cuvinte ale limbii române, pornind de la corpusul aliniat¹⁵. Proiectul a presupus, pe de o parte, alinierea tuturor cuvintelor din dicționare și, pe de altă parte, alinierea acestora cu intrările din eDTLR. Consultarea informațiilor din corpus se poate face fie la nivelul unui singur dicționar, fie la nivelul întregii colecții, permițându-se căutarea după litere sau după intervale (expresii regulate). Deocamdată, corpusul poate fi consultat în scop de cercetare, pe bază de acces securizat (cu ID personalizat și parolă), la adresa: <http://www.lexi.philippide.ro/clre>.

3.3. Din anul 2014, proiectul CLRE a fost inclus ca o nouă direcție de cercetare în planul Academiei Române, ca activitate de bază a lexicografilor din departamentul ieșean de profil, alături de redactarea DLR, *Litera C*.

Proiectul CLRE permite stabilirea de legături cu alte proiecte naționale (eDTLR și TDRG³¹⁶) și internaționale (fie prin participarea unor lexicografi ieșeni în proiecte lexicografice internaționale¹⁷, fie prin includerea unor proiecte de lexicografie a limbii române în rețele lexicografice majore internaționale¹⁸).

¹⁴ Pentru o prezentare detaliată a acestor aspecte, vezi Dănilă 2010.

¹⁵ Pentru detalii legate de proiectul CLRE, vezi și Dănilă 2013; Tamba Dănilă *et al.* 2012.

¹⁶ H. Tiktin, *Rumänisch-deutsches Wörterbuch*, 3., überarbeitete und ergänzte Auflage von Paul Miron und Elsa Lüder. Band I–III. Cluj-Napoca, Editura Clusium. I: 2000; II: 2003; III: 2005 în format electronic (www.lexi.philippide.ro/tiktin).

¹⁷ Vezi, de exemplu, participarea câtorva lexicografi români la realizarea unor lucrări precum *Rumänisch-deutsches Wörterbuch* de Heimann Tiktin, ediția a doua – proiect internațional interuniversitar, Freiburg – Iași, 1979–1987; coordonatori: Paul Miron, V. Arvinte sau *Dictionnaire Étymologique Roman* (DÉRom) ș.a.

¹⁸ Menționăm aici includerea corpusului lexicografic CLRE în programul *ENeL: European Network of e-Lexicography* (proiect internațional COST Action IS 1305, <http://www.elexicography.eu/>, acțiune în cadrul liniei de finanțare COST, prin care se urmărește crearea unei rețele pan-europene de resurse lexicografice atât pentru uzul academic, cât și pentru publicul larg). Proiectul se desfășoară pe durata a patru ani (2013–2017) și, până în prezent, sunt implicate 30 țări din Europa, precum și statul Israel.

După încheierea primei ediții a DLR, s-a trecut la reluarea și actualizarea, cu instrumente și tehnici de lucru moderne, a primei părți a *Dicționarului limbii române* (DA), publicat în intervalul 1913–1948, în prezent derulându-se activitățile de documentare și de redactare. Deocamdată, pentru redactarea articolelor DLR avem la dispoziție o colecție de izvoare textuale pentru limba literară și pentru limba populară ori regională (lucrările din *Bibliografia DLR*, pe suport de hârtie și în format .doc ori .txt obținut prin scanare și recunoaștere optică a caracterelor), dicționare, fișe (scrise de mână, dactilografiate sau în format electronic), un program de indexare și de căutare automată accesibil on-line. Pentru optimizarea procesului de documentare și de redactare a dicționarului-tezaur ar fi necesar un corpus diacronic al limbii române, adnotat la nivel de cuvânt, cu posibilități de consultare complexă (așa cum permite, de exemplu, *Sketch Engine*¹⁹), de programe de scriere de dicționar adaptate la specificul și complexitatea DLR²⁰ și, mai ales, de lexicografi specializați și în domeniul lexicografiei informatizate. Cercetătorii ieșeni s-au format și documentat în ultimii ani în această direcție, prin participarea la proiectele prezentate (prin lucrul direct, prin participări la școli de vară²¹, la *workshop-uri*²² sau la manifestări științifice internaționale dedicate cercetărilor actuale din domeniu). O altă modalitate de informare a fost colaborarea cu colegii informaticieni în cadrul unor proiecte sau al întâlnirilor de lucru ale grupului „Natural Language Processing” de la Facultatea de Informatică a Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași.

Unii dintre lexicografii ieșeni s-au specializat și prin studii doctorale și postdoctorale cu teme legate de lexicologie-lexicografie sau de informatizare a dicționarelor.

3.4. Direcțiile de cercetare în lexicografia europeană actuală pot fi grupate astfel:

- continuarea editării (cu termen de finalizare de 10–15 ani) a unor ediții clasice (vezi DWB – *Deutsches Wörterbuch von Jacob Grimm und Wilhelm Grimm*);
- realizarea variantelor electronice, accesibile on-line, ale unor dicționare, plecând de la corpusuri de texte din ce în ce mai mari și folosind instrumente variate (eventual, programe de extragere de exemple, după criterii specifice);

¹⁹ Pentru informații privitoare la *Sketch Engine* (sistem de căutare în corpus, utilizabil ca instrument de lucru pentru lexicografi), vezi Dănilă *et al.* 2011: 194–195.

²⁰ Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti” din București a inițiat o colaborare cu firma Oxygen, specializată și în realizarea unor interfețe dedicate scrierii de dicționare și care pregătește o variantă adaptată la normele de redactare DLR. S-au făcut și la Iași cercetări de acest tip în perioada 2010–2012, ajungându-se la o primă variantă de interfață dedicată redactării DLR, prezentată în cadrul *workshop-ului* „Lexicografia academică românească. Provocările informatizării”, organizat anual de departamentul nostru, și la alte manifestări științifice organizate în țară.

²¹ De exemplu, „A doua școală de vară franco-germană în etimologie romanică”, ATILF, Nancy, organizată în cadrul prietului internațional DÉRom.

²² A XI-a ediție a *workshop-ului* în lexicografie și lexicologie computațională „LEXICOM 2011”, Sankt-Petersburg, Rusia, 14–18 iunie 2011, organizat de ABBYY InfoPoisk LLC, Lexical Computing Ltd. și de Universitatea de Stat din Sankt-Petersburg.

- realizarea de corpusuri lexicografice;
- utilizarea sistemelor de scriere de dicționar (DWS)²³, care permit alinierea ulterioară mai facilă a diverselor lucrări lexicografice, operație realizabilă pe baza unor protocoale de colaborare încheiate între diverse instituții cu profil lexicografic, editori etc.;

- crearea de rețele lexicografice internaționale.

Prin raportare la aceste tendințe din lexicografia europeană, în lexicografia română se are în vedere:

- continuarea (re)editării unor ediții clasice (DLR, DEX etc.) în formă tipărită și în variantă electronică;
- realizarea unor corpusuri de texte pentru limba română (în lucru);
- dezvoltarea de corpusuri lexicografice (în lucru – de exemplu, CLRE, prezentat *supra*);
- utilizarea programelor informatice de scriere de dicționar (în lucru) (Tamba *et al.* 2012: 266).

4. Așadar, după o studiere a posibilităților de transpunere în format electronic a DLR, s-a trecut la următoarea etapă de lucru, constând în crearea unor instrumente de analiză și adnotare a limbii române vechi, definindu-se și un model de format electronic pentru editarea electronică a volumelor din *Bibliografia* DLR, realizarea unui eșantion de articole unificate și actualizate din seria veche potrivit normelor DLR cu ajutorul instrumentelor informatice în curs de elaborare în departament, realizarea primei variante integrale a DA și DLR în format electronic, constituirea unui corpus diacronic de dicționare ale limbii române, aliniate la nivel de intrare și, în fine, integrarea cercetării lexicografice de nivel academic în circuitul internațional.

Putem observa că, urmând această strategie, cercetătorii ieșeni formați ca redactori ai DLR au avut, în ultimul deceniu, contribuții însemnate la procesul de adaptare a lexicografiei academice românești potrivit schimbărilor pe care le implică modernizarea instrumentelor de lucru în acest domeniu, la nivel internațional, făcând, în același timp, efortul de a adecva aceste instrumente și resurse, create sau adaptate pentru limba română, la rigorile și normele DLR.

Activitățile de cercetare din proiectele de informatizare derulate în departamentul nostru au conturat premisele punerii la dispoziția cercetătorilor români și străini a unor resurse lexicografice accesibile on-line, mult timp așteptate de specialiști, necesare studierii și promovării limbii și culturii române.

BIBLIOGRAFIE

Clim 2015 = Marius-Radu Clim, *La lexicografía rumana informatizada: tendencias, obstáculos y logros*, în vol. *Lexicografía de las lenguas románicas. Aproximaciones a la lexicografía moderna y contrastiva*, vol. II, coords.: María Dolores Sánchez Palomino y María José

²³ Pentru o analiză a sistemelor de scriere de dicționar, vezi Dănilă *et al.* 2011: 195–196.

- Domínguez Vázquez, eds.: María José Domínguez Vázquez, Xavier Gómez Guinovart y Carlos Valcárcel Riveiro, de Gruyter Verlag, p. 95–110.
- Coseriu 1968 = Eugenio Coseriu, *Les structures lexématiques*, în „Zeitschrift für französische Sprache und Literatur” (Wiesbaden), Beiheft, Neue Folge, Heft I, p. 3–16.
- Coseriu 1978 = Eugenio Coseriu, *Antrittsrede an der Heidelberger Akademie der Wissenschaften*, în „Jahrbuch der Heidelberger Akademie der Wissenschaften für 1977”, Heidelberg, p. 107–110.
- Coseriu 1992 = Eugenio Coseriu, *Principiile lingvisticii ca știință a culturii*, în „Apostrof” (Cluj-Napoca), III, nr. 11, p. 11, 14.
- Coseriu 1993 = Eugenio Coseriu, *Discurso pronunciado con motivo de su investidura como doctor honoris causa*, în „Discursos pronunciado en el acto de investidura de Doctor Honoris Causa del Excelentísimo Señor Eugenio Coseriu”, Granada, p. 21–35.
- Coșeriu 1992 = Eugeniu Coșeriu, *Structurile lexematice*, în „Revistă de lingvistică și știință literară”, (Academia de Științe a Republicii Moldova, Institutul de Filologie), nr. 6, p. 41–52.
- Coșeriu 1994a = Eugeniu Coșeriu, *Deontologia și etica limbajului*, în idem, *Prelegeri și conferințe (1992–1993)*, Iași, supliment al publicației „Anuar de lingvistică și istorie literară”, XXXIII, 1992–1993. Seria A. Lingvistică, p. 163–172.
- Coșeriu 1994b = Eugeniu Coșeriu, *Deontologia culturii*, în *ibidem*, p. 173–180.
- Coșeriu 2004 = Eugeniu Coșeriu, *Epistemologia lingvisticii*, în *In memoriam Eugeniu Coșeriu*, extras din publicația „Fonetica și dialectologie”, XX–XXI, 2001–2002, București, Editura Academiei Române, p. 87–94.
- Cristea et al. 2007 = Dan Cristea, Marius Răschip, Corina Forăscu, Gabriela Haja, Cristina Florescu, Elena Dănilă, Bogdan-Mihai Aldea, *The Digital Form of Thesaurus Dictionary of the Romanian Language*, în *Advanced in Spoken Language Technology*, Corneliu Burileanu, Horia-Nicolai Teodorescu (eds.), București, Editura Academiei Române, p. 195–206.
- Cristea, Haja 2011 = Dan Cristea, Gabriela Haja, *The Thesaurus Dictionary of Romanian Language in Electronic Form*, în „Clarín”, Newsletter of Clarín Project, nr. 13, January–June, p. 10–11, <http://www.clarin.eu/newsletter>.
- Dănilă 2010 = Elena Dănilă, *Despre necesitatea realizării unui corpus lexicografic românesc esențial*, în „Philologica Jassyensia”, anul VI, nr. 2 (12), p. 41–50 (și on-line, la adresa http://www.philologica-jassyensia.ro/upload/VI_2_Danila.pdf).
- Dănilă 2013 = Elena Dănilă, *Corpus lexicographique roumain essentiel. Les dictionnaires de la langue roumaine alignés au niveau de l'entrée*, în *Actas del XXVI Congreso Internacional de Lingüística y de Filología Románicas 6–11 septiembre 2010, Valencia*, Casanova Herrero, Cesareo Calvo Rigual (eds.), de Gruyter Verlag, vol. VIII, p. 125–134.
- Dănilă et al. 2011 = Elena Dănilă, Marius-Radu Clim, Ana Catană-Spenchiu, *Towards a Romanian Lexicographic Corpus*, în „Philologica Jassyensia”, anul VII, nr. 2 (14), p. 191–198.
- Haja 2011 = Gabriela Haja, *Dicționarul limbii române în format electronic. Instrument pentru cercetarea și învățarea limbii române*, în *Simpozionul internațional Grigore Bostan – 70. Probleme actuale de filologie română*, Cernăuți, Zelena Bucovina, Herța, Grupul editorial „Cuvântul”, p. 221–230.
- Haja et al. 2005 = Gabriela Haja, Elena Dănilă, Corina Forăscu, Bogdan-Mihai Aldea, *Dicționarul limbii române (DLR) în format electronic. Studii privind achiziționarea*, Iași, Editura Alfa.
- Haja et al. 2008 = Gabriela Haja, Elena Dănilă, Marius-Radu Clim, *Premise ale informatizării cercetării lexicografice academice românești*, în *Limba română. Dinamica limbii, dinamica interpretării*, Editura Universității din București, p. 585–591.
- Sala et al. 2010 = Acad. Marius Sala, acad. Gheorghe Mihăilă, dr. Monica Busuioc, *Cuvânt-înainte la Dicționarul limbii române*, tomul I, A–B, București, Editura Academiei Române, p. 5–11.
- Tamba 2014 = Elena Tamba, *La lexicografía Rumana. Historia y Actualidad*, în *Lexicografía de las lenguas románicas. Perspectiva histórica*, eds. Félix Córdoba Rodríguez, Ernesto González Seoane, María Dolores Sánchez Palomino, vol. I, de Gruyter Verlag, p. 265–282.
- Tamba Dănilă et al. 2012 = Elena Tamba Dănilă, Marius-Radu Clim, Ana Catană-Spenchiu, Mădălin Patrașcu, *The Evolution of the Romanian Digitalized Lexicography. The Essential Romanian Lexicographic Corpus*, în *Proceedings of the 15 th EURALEX International Congress*, 7–11

august 2012, eds. Ruth Vatvedt Fjeld, Julie Matilde Torjusen, Oslo, Press Reprosentrales, UiO, p. 1014–1017 (și on-line, la adresa: http://www.euralex.org/proceedings-toc/euralex_2012/).

Tamba *et al.* 2012 = Elena Tamba, Marius-Radu Clim, Ana Catană-Spenchiu, Mădălin Patrașcu, *Situația lexicografiei românești în context european*, în „Philologica Jassyensia”, anul VIII, nr. 2 (16), p. 259–268 (și on-line, la adresa: http://www.philologica-jassyensia.ro/upload/VIII_2_Tamba_Clim.pdf).

CONTEMPORARY ACADEMIC LEXICOGRAPHICAL RESEARCH: TRADITION AND MODERNITY

ABSTRACT

The paper presents a short history of academic researches within The Department of Lexicology and Lexicography from the “A. Philippide” Institute of Romanian Philology, Romanian Academy, Iași Branch, the linguistic and lexicographical principles concerning the bringing up to date of the first volumes of DLR. *Romanian Language Dictionary* (1st ed. 1913–2010), work in progress in Romanian institutes involved in the accomplishment of DLR, arguing the need to comply with the current editing rules of these outstanding lexicographical works. The argumentation is founded on the principles of the linguistic epistemology, in terms of the integral linguistics defined by Eugeniu Coșeriu. These principles can be identified in our strategy for the digitization process of the Romanian lexicographical research. The achievements in specific projects developed in our department are also described in detail in the second part of the paper.

Keywords: *linguistic & lexicographical principles, the history of the Romanian Language Dictionary, digitization process phases, tradition & innovation, linked data.*

LUCRĂRILE ROMÂNEȘTI DE GEOGRAFIE LINGVISTICĂ ȘI *DICȚIONARUL LIMBII ROMÂNE* AL ACADEMIEI: OFERTA LEXICOGRAFICĂ A MATERIALULUI NECARTOGRAFIAT ȘI PROBLEMA „LITERARIZĂRII”

STELIAN DUMISTRĂCEL*, DOINA HREAPCĂ*, LUMINIȚA BOTOȘINEANU*

0.1. Motivație generală. Cele două părți ale articolului de față, anunțate în titlu, urmăresc, în concepția noastră, să recomande lexicografilor corpusurile recente de profil general dialectologic și, în același timp, să le ofere chei de lectură/interpretare pentru materialele de vorbire puse la dispoziție de publicațiile ce reprezintă valorificarea rezultatelor cercetărilor din cadrul programelor naționale *Noul Atlas lingvistic român, pe regiuni* (NALR), respectiv *Atlasul lingvistic român, pe regiuni* (ALRR). Provocarea directă o reprezintă faptul că lexicografii din institutele de profil ale Academiei Române implicate în redactarea *Dicționarului limbii române* (DLR) reiau și refac seria Pușcariu a acestui dicționar-tezaur (DA) pe baza unor surse bibliografice noi, care reflectă evoluția limbii române în secolul scurs de la apariția primelor volume ale DA. Am proiectat expunerea în două părți, sub titlurile marcate, infra, prin I și II.

0.2. Încadrarea demersului. Diferitele concretizări (volume de hărți și material necartografiat, glosare, „texte dialectale”) din lucrările recente de geografie lingvistică românească, pe linia tradiției proiectării și redactării volumelor din seriile anterioare ale *Dicționarului-tezaur*, ce cuprind informații din *Atlasul lingvistic român I și II* (inclusiv din volumul de texte publicat de Emil Petrovici), au fost deja incluse în lista de titluri a *Bibliografiei* DLR, de exemplu, sub siglele generale ALR..., NALR..., respectiv T.DIAL... (DLR 2006: XXI–XXII, LXX, LXXXIX). Mai mult, au fost publicate, ca *Anexe*, listele localităților din care se utilizează material (netipărit) cules în diferite anchete (începând cu aceea a lui Hasdeu și ale Muzeului Limbii Române), inclusiv listele localităților-puncte de

* Institutul de Filologie Română „Alexandru Philippide” al Academiei Române, Iași, str. Th. Codrescu, nr. 2, România.

anchetă pentru ALR I și II, ALRR și NALR, chiar și ale celor anchetate pentru diferite monografii dialectale și glosare regionale (*vol. cit.*, p. XCVI–CXLVI).

0.3. În pofida acestei exigente proiecții documentare, în momentul de față s-au manifestat unele rezerve cu privire la informațiile cuprinse în sursele de tipul amintit și profilul *Dicționarului-tezaur*, care ar fi „al limbii române”, și nu al „graiurilor” românești, al căror specific lexical ar putea constitui obiectul unor glosare reflectând variația diatopică a dacoromânei. Nu ne permitem, aici, o discuție privind această viziune, în fond exclusivistă, dar amintim doar faptul că, în primul rând, publicațiile de geografie lingvistică în discuție nu înregistrează numai „regionalisme”, ci reflectă, plenar, funcționarea propriu-zisă, în situații de comunicare, a limbii române, a lexicului fundamental și a vocabularului privitor la specificul social și la mediul domestic rural, inclusiv prin terminologia diferitelor obiceiuri și profesii tradiționale, întregind tabloul de ansamblu al lexicului românesc, în diacronie și în variație diastratică, diafazică, dar și diatopică, așa cum se prezintă lucrurile în volumele seriilor anterioare ale DLR. Chiar și pentru a furniza repere de orientare privind opțiunea de proiectare a seriei revizuite a DLR, considerăm că, implicit, prin demersul de față, aducem argumente în favoarea unei viziuni de cuprindere responsabilă, măcar conform proiecției bibliografice amintite, în dicționarul respectiv, a informațiilor rezultate din cercetările privind graiurile dacoromânești.

I. Materialul necartografiat din atlasele lingvistice regionale românești ca sursă pentru varianta revizuită a DLR

0.1. Terminologie. Prin sintagma „material necartografiat” (în continuare: MN), trimitem la texte publicate în volumele din atlasele lingvistice românești în care răspunsurile din anchete ale subiecților la anumite întrebări nu au fost cartografiate formal, adică nu au fost proiectate pe hărțile ce cuprind punctele din rețeaua de anchetă a atlaselor (deși ar fi putut îmbrăca și această formulă tehnică), ci au fost ordonate în „liste” sui-generis, după diferite criterii, asupra cărora ne vom opri în cele ce urmează.

Așadar, în analiza noastră, ne delimităm de modalitatea de publicare a răspunsurilor în pagini ce însoțesc hărțile cu proiecții „figurative” (reprezentări geometrice, simboluri) din diferite atlase, printre care amintim, de exemplu, din aparițiile recente, *Atlasul lingvistic român pe regiuni. Basarabia, Nordul Bucovinei, Transnistria*, vol. I–IV (1993–2003; Chișinău, Editura Știința), dacă luăm în considerare doar atlase lingvistice ale dacoromânei, dar și de proiecții sintetice de tipul „listelor de referință”, orientate spre înfățișarea structurii dialectale a dacoromânei din perspectivă lexicală, fonetică și morfologică, pe baza hărților și a textelor de tip MN din toate atlasele regionale românești, care alcătuiesc secțiuni consistente în volumele *Atlasului lingvistic român, pe regiuni. Sinteză* (vezi, de exemplu, vol. I, București, Editura Academiei Române, 2005,

p. 2–82). Nu ne-am propus însă nici referiri la modalitățile de prezentare a unor materiale, ca răspunsuri necartografiate, uneori comparabile cu MN, în atlase regionale ale altor teritorii lingvistice romanice, de exemplu ale celor din seria *Atlas linguistique et ethnographique de la France*, constituind prezentarea răspunsurilor privind verbele în ALMC III 1961: h. 1881–1899, ori publicarea informațiilor suplimentare apărute în cursul anchetelor în ALIFO I 1973: h. 41, 214 etc.

0.2. În România, problema publicării, chiar în cuprinsul volumelor unui atlas lingvistic, a unui număr de răspunsuri la chestionarul cu ajutorul căruia s-a făcut ancheta dialectală, într-o altă modalitate decât în spațiul hărților (formă specifică unui atlas), a apărut odată cu tipărirea primului tom din *Atlasul lingvistic român I* (1938) și a primit o soluție concretă la publicarea primului (și singurului) tom din *Atlasul lingvistic român II* (1940).

1. Proiecția Pușcariu–Pop

1.1. În posesia întregului material adunat din 301 localități-puncte de anchetă (în continuare: pct.), cu un chestionar de 2160 de întrebări, coordonatorul lucrării, Sextil Pușcariu, și anchetatorul-redactor, Sever Pop, realizează dimensiunile impuse de tipărirea acestuia în întregime ca hărți și, pentru „economie de spațiu [tipografic], de muncă și de cheltuieli”, procedează la o selecție. După expunerea criteriilor privind alegerea pentru prezentarea cartografiată a răspunsurilor pe hărți, constând în fonetisme caracteristice pentru diferite zone și sinonimie bogată, se menționează: „Dimpotrivă, cuvintele sărace în forme, variante și sinonime, le vom da, în vol. VI, ca material necartografiat”, în transcriere literară (ALR 1938: 12)¹. Mai târziu, lingviștii clujeni, referindu-se la acest tip de redactare și publicare a răspunsurilor din anchetele de teren, au recurs la abrevierea MN, pe care au utilizat-o curent toți dialectologii români antrenați în publicarea de atlase lingvistice. Cum nu s-a ajuns cu tipărirea la volumul proiectat, nu dispunem de un astfel de material pentru răspunsurile din ancheta pentru ALR I.

1.2. Aceeași soluție a fost considerată potrivită, apoi, și de unii autori ai atlaselor regionale românești din seriile, paralele, NALR și ALRR; prezentăm datele respective în continuare. O precizare de interes aparte: nici inițiatorii programului respectiv, nici cei care au preluat soluția la care ne-am referit anterior, nici cei care au adoptat o altă soluție pentru redactarea MN, de care ne vom ocupa în continuare, nu au furnizat informații de principiu sau tehnice cu privire la metodologia redactării, sub formă necartografiată, a răspunsurilor din secțiunile avute în vedere.

¹ Pentru siglele prin care trimitem la volume din toate atlasele lingvistice, românești și străine, citate în cuprinsul acestui articol, vezi, la sfârșit, *Bibliografia*.

1.2.1. În *Introducerea* la vol. I din atlasul Maramureșului, autorii anunță tipărirea MN după ce se vor publica toate hărțile („în vol. al VI-lea, vom publica restul materialului, sub formă necartografiată”; ALRR–Mar. 1969: 10), dar operația s-a realizat la încheierea lucrării propriu-zise, prin tipărirea volumului al IV-lea.

1.2.2. În *Prefața* la NALR–Bn. 1980: VIII, se consemnează că „întregul material [rezultat din anchete] va fi publicat sub formă de hărți [...] și sub formă de material necartografiat”, fără alte indicații. La al V-lea volum tipărit (în 2011), încă nu suntem în posesia secțiunii respective.

1.2.3. Rămâne măcar în parte neclară proiecția autorilor atlasului Crișanei privind tipărirea unei atare secțiuni, una de integrare într-un ansamblu (original): „Materialele necartografiate, înregistrate [?] pentru toate capitolele chestionarului, dar și în afara acestuia, vor fi valorificate în volume aparte (însoțite de texte dialectale și glosare etimologice) într-o monografie etnolingvistică, de natură să aprofundeze problemele atât istorice cât și actuale ale raporturilor dintre graiurile din Crișana și limba cultă națională” (NALR–Cr. 1996: IX).

2. Proiecția Petrovici: publicarea textelor de tip MN paralel cu hărțile lingvistice

2.1. Cealaltă opțiune referitoare la tipărirea unei părți din răspunsuri sub formă de MN, constând în publicarea acestora paralel cu hărțile, o constatăm la publicarea primului volum din ALR II, realizat de Emil Petrovici, fapt ce prezintă interes din perspectiva proiectării lucrării, respectiv din aceea a reflectării tematicii chestionarului: toate datele referitoare la un domeniu onomasiologic pot fi cunoscute și studiate de la început, ca un ansamblu. Principiile de bază fuseseră prezentate de Sextil Pușcariu în [Prefață]; rezumăm distincțiile tehnice avute în vedere. Publicarea răspunsurilor pe hărți constituie partea principală a demersului de geografie lingvistică, dar „au rămas multe chestiuni care n-au putut fi date decât ca *material necartografiat*... Acest lucru s-a întâmplat atunci când ele prezintă mai ales un interes lexical și se poate face deci abstracție de la rostirea lor locală” (Pușcariu 1940: 4; cf. și § 1.1). Urmează detalii în legătură cu grafia, dar nu este analizată, tehnic, metoda propriu-zisă de redactare (avem în vedere, în mod rezumativ, răspunsurile pentru graiurile dacoromânești, nu și cel pentru dialectele sud-dunărene). Precizăm faptul că schema generală a tratării răspunsurilor în listele respective a avut drept criteriu respectarea ordinii crescătoare a numerotării punctelor de anchetă, tratare pe care o putem numi „lineară”.

Acest fel de texte, compacte, publicate pe aceeași pagină, în spațiile de pe marginea hărților, se prezintă în câteva variante, principalele fiind următoarele:

[a] Atunci când înregistrările din anchete sunt, totuși, destul de variate ca tipologie lexicală și/sau ca fonetisme, răspunsurile sunt transcrise unul câte unul, în ordinea crescătoare a cifrelor ce marchează punctele de anchetă, de la 2 la 987, cu precizări inițiale de tipul „Dăm toate răspunsurile în transcriere fonetică.”, ori

„Dăm toate răspunsurile:”, și aceasta chiar atunci când unul și același răspuns (cuvânt și fonetism) este notat în puncte succesive; de exemplu, forma identică *zbîr_cîtúr*ⁱ apare în punctele de anchetă 705 și 723, dar, apoi, și în 848 și 858 (ca și în alte puncte din zona Munteniei); sau: *zbîr_călă*, în pct. 928 și 958 etc. (ALR 1940: 20, răspunsurile la întrebarea [6940] SBÂRCITURI).

[b] Când există, într-adevăr, o marcată uniformitate lexicală (și se consideră irelevantă variația fonetică), se face un fel de rezumat, cum se prezintă situația în ceea ce privește răspunsurile la întrebarea [4194] RÂIOS, când se dau următoarele informații: „În majoritatea cazurilor s-a răspuns: *RÂIOS* [așadar, s-a dat forma literarizată]. S-a mai răspuns: *rînós*”, formă consemnată pentru șapte puncte; în continuare se dă o altă formă, notată în două puncte, apoi se continuă cu alte șapte forme/răspunsuri, notate în câte un singur punct, după care urmează cazurile în care, într-un număr de șase puncte, s-au primit câte două răspunsuri (ALR 1940: 58); în toate situațiile, materialul este dat în ordinea crescătoare a pct. de anchetă.

[b¹] După caz, la sfârșitul unor texte MN de ambele tipuri, sunt sistematizate situațiile „Nu s-a obținut răspuns” (sub ?), respectiv „Nu s-a pus întrebarea” (-).

Varianta sintetică (tipul [b] + [b¹]) a constituit punctul de plecare pentru soluția de perspectivă lexicografică a redactării textelor MN adoptată în NALR–Mold.Bucov., începând cu primul volum (1987) și continuată în cele care au urmat (1997, 2007, 2014).

2.2. Preluarea generală a modelului ALR 1940

2.2.0. Simplificat, modelul Petrovici a fost preluat în unele volume din seriile NALR și ALRR: criteriul tehnic de bază este, în fond, redactarea listelor cu răspunsuri respectând ordinea crescătoare a numerotării punctelor de anchetă, dar, în particular, s-a făcut abstracție de schema de prezentare de tip [b]. Aceste trăsături pot fi semnalate nu numai în primul dintre atlasele regionale apărute după ALR 1940, atlasul regional al Olteniei (primul volum, tipărit în 1967), ci și în atlase apărute ulterior; dacă ne referim la atlasul regional al Munteniei și Dobrogei (volume publicate începând din 1996), putem avea în vedere faptul că acesta a fost realizat, în linii generale, tot de echipa care a redactat atlasul Olteniei, dar aceeași situație poate fi întâlnită și în atlasul regional al Transilvaniei, publicat începând cu anul 1992, ai cărui autori au avut posibilitatea, în principiu, să ia cunoștință de existența altor tipuri de redactare, aplicate în atlasul Moldovei și Bucovinei (primul volum, 1987), respectiv în cel al Maramureșului (vol. IV, 1992).

2.2.1. Limite ale declarațiilor de intenții

2.2.1.0. Dacă nu lipsesc cu desăvârșire, informațiile privind criteriile de selecție a răspunsurilor în vederea prezentării lor pe hărți, respectiv ca texte de tip MN sunt, în general, mai mult decât laconice și, în unele cazuri, preiau, simplificat și ușor deturnat, textul din ALR 1940.

2.2.1.1. NALR–Olt. 1967 este primul atlas care a rezervat, în volumele tipărite, o secțiune redacțională separată pentru textele de tip MN, ceea ce reprezintă o inovație. Cu privire la aspectul metodologic urmărit aici, constatăm următoarele: în prefață (paragraful privitor la „Publicarea materialului”), după ce se consemnează faptul că pentru hărțile lingvistice au fost selectate răspunsurile reflectând „o deosebită varietate sau constituie arii în cadrul graiurilor oltenesti”, se formulează următorul criteriu referitor la redactarea sub formă de MN: „atunci când fenomenele lingvistice constituie arii mai mult sau mai puțin unitare pe întreg teritoriul anchetat” (Cazacu 1967: VIII). Aceiași termeni îi regăsim și pentru volumele următoare: „S-au inclus, ca material lingvistic necartografiat, răspunsurile la întrebările care nu prezentau un interes deosebit din punctul de vedere al ariei de răspândire” (Cazacu 1969: IX; cf. și NALR–Olt. 1980: X).

2.2.1.2. Trecând peste limitări de tipul celor pe care le-am citat anterior, în *Prefața* la primul volum din atlasul Moldovei și Bucovinei, pentru selecția răspunsurilor ce au fost redactate ca texte MN s-a pus accentul pe încărcătura de informații din datele obținute la o anumită întrebare, referirea fiind la acelea care prezentau „o relativă uniformitate din punct de vedere lexical, uneori și fonetic; a fost luat în considerare și numărul redus de completări și comentarii [ale subiecților] pe marginea acestor răspunsuri” (NALR–Mold. Bucov. 1987: VII).

2.2.1.3. Fără să se precizeze criteriile de selecție, autorii atlasului regional al Munteniei și Dobrogei menționează doar faptul că, pentru răspunsurile tipărite ca MN, „s-a renunțat la existența unei secțiuni aparte în volum, ca în atlasul Olteniei” și că acestea apar „în coloanele laterale ale paginii, în afara conturului hărții, în spațiul rămas disponibil”, soluție „dictată de imperative ținând de economia de spațiu tipografic” (ALRR–Munt.Dobr. 1996: VIII). Subliniem faptul că, astfel, în parte, este preluat sistemul ALR 1940 privitor la publicarea pe aceeași pagină atât a hărților, cât și a răspunsurilor sub formă de MN, la întrebări din același grup tematic, învecinate ca număr de ordine în *Chestionarul* NALR (în continuare: Q), o formulă favorabilă studiului ulterior.

2.2.1.4. Nicio precizare, de asemenea, privind motivația de la baza selecției răspunsurilor publicate ca MN nici în ALRR–Mar. 1997, volum ce cuprinde toate textele redactate ca atare reprezentând răspunsuri la întrebările din întreg chestionarul (cf. și § 1.2.1), o absență deficitară și din altă perspectivă (cf. § 3.1.1).

2.2.1.5. Cea mai generală formulare, apelând parcă la conlucrarea cititorului avizat, se găsește în prefața vol. I din atlasul Transilvaniei: pe hărți au fost publicate răspunsurile constituind materialul „care, prin problemele de lexic și fonetică pe care le cuprinde, s-a pretat să fie cartografiat [evidențierea grafică ne aparține]; răspunsurile la celelalte întrebări din această primă parte a capitoului [din chestionar] sunt date pe planșe ca material necartografiat” (ALRR–Trans.

1992: VI–VII); trebuie să deducem că răspunsurile în cauză au fost evaluate ca mai puțin interesante din punct de vedere lexical sau/și fonetic.

Prin această formulare, ca și prin cele din prefața unor volume din atlasul Olteniei, citate anterior, informațiilor cuprinse în răspunsurile respective pare să li se atribuiască caracteristica de a fi mai puțin relevante dialectologic (de fapt, „areologic”!), dar aceasta nu pune sub semnul întrebării importanța lor din perspectivă fonetică sau lexicologică și, implicit, nici utilizarea, ulterioară, din perspectivă lexicografică (cf. § 2.2.2.1–2.2.2.3).

2.2.2. Punerea în practică: viziunea de livrare într-o prelucrare parțială a materialului

2.2.2.0. Plasarea în proiecții cum sunt cele schițate în § 2.2.1.1 și 2.2.1.3–2.2.1.5 apare deja ca destul de puțin promițătoare referitor la aspectul în care sunt redactate textele MN (de tip „listă”) din atlasele citate, din perspectiva preluării și utilizării lor lexicografice.

2.2.2.1. În volumele din atlasul regional al Olteniei, de pildă, în textele de tip MN, prima poziție este ocupată, obligatoriu, de răspunsul din primul pct. de anchetă din rețeaua acestui atlas, 901, chiar dacă lexemul (fonetismul) din acest punct este singular, a doua poziție revenindu-i răspunsului din pct. următor (902), iarăși indiferent de numărul atestărilor, și așa mai departe.

[a] De exemplu, răspunsurile la întrebarea [736] VĂTRAI¹ „attisoir, tisonnier” din Q sunt redactate astfel (peste tot, când elemente de transcriere fonetică sau informații asupra faptelor morfologice nu interesează pentru discuția de față, renunțăm la reproducerea lor):

zgândărar¹: 901;
vătrar; -trare: 902;
vătrai, [corectat] vătrar: 903;
vătrar¹; -trare: 904 (toate, răspunsuri unice, cu o singură atestare).

Răspunsul cu cele mai multe atestări (43), prezent începând cu pct. 905, *vătrai: -traie*, caracteristic așadar celor mai multe idiolecte din Oltenia, ocupă abia a cincea poziție. Printr-o astfel de grupare, ne confruntăm cu o anumită viziune de sistematizare a autorilor acestui atlas (lăsând la o parte faptul că tipul *vătrai* re apare, apoi, în cuprinsul textului MN cu numeroase atestări, de regulă variante fonetice și/sau în grupări sinonimice, după răspunsul *cârlig*, din pct. 911 și 962, de pe poziția a șasea; NALR–Olt. 1970: 259).

[b] Pentru exactitatea înfățișării modelului, precizăm faptul că, în situațiile în care răspunsul din pct. 901 (sau din pct. următor) este atestat în mai multe pct. de anchetă, toate aceste ocurențe sunt „adunate” pe poziția respectivă, tratate pe care o putem numi *cumulativă*; de exemplu:

cenușă: 901 + alte peste 30 de puncte;
cenușe: 902 + alte peste 40 de puncte;

cenușe, sperlă: 917 etc. (același volum, aceeași pagină, întrebarea [738] CENUȘĂ „cendre”; *ibidem*).

Menționăm faptul că, și în cele ce urmează, nu luăm în discuție inadvertențe și excepții, de diferite tipuri.

2.2.2.2. Pentru atlasul Munteniei și Dobrogei constatăm, ca notă generală, aceeași procedură; de exemplu, referindu-ne la răspunsuri relevante pentru acest atlas și având în vedere, pentru economie de spațiu, cazurile de mai sus [a] și [b], ne-am oprit la situațiile următoare (precizăm că primul pct. de anchetă din rețeaua atlasului regional al Munteniei și Dobrogei este **671**):

[a] Răspunsuri la întrebarea [67] MĂ PIEPTĂN „je me peigne”:

- dau pă cap, dreg păru, țesăl păru, mă pieptăn: **671**;
- mă piaptăn: 672 + alte 26 de pct.;
- mă pieptăn: 673 + alte peste 80 de pct., aceasta fiind cea mai frecventă formă pentru graiurile de tip muntenesc; urmează și alte variante/nuanțe ale pronunțării, respectiv alți termeni (ALRR–Munt.Dobr. 1996: 78–79).

[b] Răspunsuri la întrebarea [322] RINICHI „rein”:

- rinik' [tinerii], rărunk'e, rărunk' [bătrânii]: **671**;
- rinik', rărunk' [bătrânii]: 672;
- rînik': 673 + alte 10 pct.;
- rinik': 674 + alte peste o sută de pct., cea mai frecventă formă pentru graiurile de tip muntenesc, devenită, cu pronunția respectivă, normă literară; nu putem trece cu vederea peste faptul că unele dintre formele notate în primele poziții reapar, apoi, în continuarea textului MN respectiv (*ibidem*: 203).

[c] Răspunsuri la întrebarea [130] GEANĂ „cil”:

- sprânceană: **671**, 776 [probabil rezultatul unei confuzii!];
- geană: 672 + alte o sută de pct., atestări cu trei variante principale de transcriere a pronunțării, la care se adaugă, apoi, alte câteva zeci de pct., reprezentând alte nuanțe de rostire; *geană* este, evident, cel mai frecvent termen, cu rostirea cea mai frecventă pentru graiurile de tip muntenesc, devenită literară (*ibidem*: 129).

2.2.2.3. Cu aceeași situație ne confruntăm în atlasul Transilvaniei; câteva exemplificări (menționăm faptul că primul pct. de anchetă din rețeaua ALRR–Trans. Este **241**):

[a] Răspunsuri la întrebarea [1160] (dinții) SE STREPEZESC „(les dents sont) agacées”:

- străpezăsc: **241**;
- să sterpezăsc^u: 242;
- să serbezăsc^u: 243;
- sarbezăsc^u: 244;
- să serbezăsc^u: 245, 261;
- să trepetesc: 246;
- străpețăsc: 247;

- străpedesc: 248;
- strepezăsc: 249 + alte 25 de pct.;
- exact aceeași formă, *strepezăsc*, dar precedată de pronumele reflexiv în forma *să*, apare, apoi, în alte 23 de pct. și ocupă abia poziția 18 în textul MN respectiv, deși reprezintă forma/pronunția curentă în graiurile din Transilvania (ALRR–Trans. 2006: 79);

[b] Răspunsuri la întrebarea [1354] HAITĂ (de lupi) „bande (de loups)”:

- noajă: 241, 248;
- haită: 242, 243 etc.; la o analiză atentă, se constată că *haită*, un termen curent în graiurile din Transilvania, apare însă distribuit, în economia redactării textului MN respectiv, în trei grupuri tipologice masive, la distanță unul de altul – din rațiuni de forme diferite ale pluralului, sau de pronunțare a unor vocale –, grupuri despărțite, datorită criteriului pe care îl reprezintă numărul de ordine al pct. de anchetă în care s-au notat diferiți alți termeni, cum sunt *hadă*, *droaie*, *ceată*, *botei*, *ciurdă* etc., cu câte o atestare sau cu doar câte două-trei atestări (*ibidem*: 213).

2.2.3. Este evident că, în situațiile trecute în revistă în § 2.2.2.1–2.2.2.3, în pofida grupărilor (relative) operate, realitățile lingvistice specifice graiurilor din provinciile respective nu pot fi evidențiate, iar, pe de altă parte, preluarea promptă (și adecvată) a informațiilor de către lexicograf nu este favorizată. Totuși, este necesar să menționăm faptul că, în multe cazuri, termenul și formele din pct. 901, din Oltenia, 671, din Muntenia și Dobrogea, și 241, din Transilvania, sunt și cele care apar în numeroase sau chiar în majoritatea punctelor din rețelele de anchetă respective (cf. și § 2.2.2.1 [b]), astfel că rezervele exprimate imediat anterior trebuie luate sub beneficiu de inventar!

3. Tratarea răspunsurilor din anchete privitoare la fonetică și lexic sub formă de texte de tip MN cu raportare la perspectiva lexicografică

3.1. Atlasul regional al Maramureșului aplică, oarecum, cel mai fidel modelul ALR 1940, cu *literarizarea* răspunsului unic, sau a două răspunsuri (ale aceluiași subiect) ce epuizează inventarul înregistrat în toate pct. din rețea [a], respectiv a celui mai frecvent tip lexical (sau fonetic), situație în care urmează prezentarea, în textul MN, după criterii transparente sau mai puțin transparente, în transcriere fonetică, a sinonimelor sau a variantelor fonetice [b]. Răspund criteriilor de redactare esențială a rezultatelor anchetelor din perspectiva dialectologiei și, prin extensie, a ofertei pentru lexicografie, grupările tipologice care țin seama de dominante lexicale sau morfologice [c], dar pot fi considerate mai puțin pertinente grupările care nu țin seama de numărul ocurențelor în ceea ce privește fonetismul răspunsurilor înregistrate sau tipologia lexicală a acestora, acordându-se prioritate, indiferent de frecvența aparițiilor, răspunsului din pct. 221 [d]; cifra respectivă marchează primul pct. din rețeaua acestui atlas.

3.1.1. Tipologia redactărilor, cu precizarea că, în cele ce urmează, trimiterile sunt la ALRR–Mar. 1997

[a] Au fost literarizate, ca simplu rezumat, răspunsurile unice lexical în cazuri cum sunt: FLĂMÂND; FLĂMÂNZI, pct. 221–244 (p. 279), MĂR; MERE, pct. 221–244, PARĂ; PERE, pct. 221–244 (p. 310), SÂMBURE¹; SÂMBURI, pct. 221–244 (p. 310) etc. Cu același statut, pot apărea și două cuvinte literarizate, ca în cazul răspunsurilor la două întrebări diferite, SÂMBURE² ~ MIEZ (pe aceeași pagină) sau BUCĂTĂRIE¹ ~ CUHNE (p. 320).

[b] După literarizarea termenului care constituie, așa cum arată atestările menționate, răspunsul cel mai frecvent, apar, transcrise fonetic, cuvintele reprezentând celelalte răspunsuri, cum se prezintă lucrurile în cazurile rezumate în cele ce urmează.

[b¹] Răspunsuri la î. [1397] ARC „arc” (p. 317):

- CERC; CERCURI: 221, 222, 228;
- *cuordă*; *cord*: 233;
- *săgată*; *-geț* [?]: 227 (menționăm faptul că, în cele mai multe pct., nu s-au obținut răspunsuri la întrebarea respectivă);

[b²] Răspunsuri la î. [2475] RAȘPĂ¹ „râpe” (p. 360):

- RAȘPĂU; -PAUĂ (DE LEMN): 222–227, 229, 231–234, 239, 240;
- *rașpău*; *-paie*: 221; urmează, în transcriere fonetică, forme ce redau nuanțe de pronunție ale singularului sau/și pluralului și, apoi, termenul *rașpil* și variante fonetice ale cuvântului respectiv sau variante de plural ale acestuia.

[c] Redactări ale textului MN ce pot fi apreciate din perspectivă utilă lexicografiei găsim în situațiile în care rezultatele anchetei sunt grupate esențial, tipologic, atât când ne referim la lexic ([c¹], [c²]), cât și la aspecte morfologice ([c³]).

[c¹] Răspunsuri la î. [720] LUMÂNARE (la fântână) „tige (à laquelle est attaché le seu)” (p. 290):

- *rudă*; *rud*: într-un număr de zece pct., intrare urmată de una ce notează o altă variantă de pronunție a aceluiași cuvânt;
- *vîrd' ină*; *vîrd' in*: în patru pct.; intrarea următoare consemnează o altă variantă de pronunție a cuvântului respectiv;
- pe următoarele trei poziții se află răspunsuri notate cu [?], marcând îndoiala anchetatorului cu privire la proprietatea termenului notat; este vorba de cuvintele *furcă*, *stâlp* și *șt'imp*, ultimul înregistrat chiar în pct. 221!;

[c²] Răspunsuri la î. [1060] CĂPIȚĂ „petite meule de foin” (p. 307):

- tipul lexical „claie”, specific graiurilor maramureșene, cu două intrări, pentru majoritatea pct. de anchetă, ocupă primele poziții;
- *căpl' iță* ocupă poziția următoare, cu atestări în două pct.;

[c³] Dacă ne referim la tratarea aspectelor morfologice, specificul regional apare reflectat, de exemplu, în cazul următor: la î. [973] (găina) CLOCEȘTE „(la poule) couve” (p. 302), răspunsurile de tipul „clocé” (cu apocopa ultimei silabe

din forma de persoana a treia), majoritare, sunt cuprinse în primele patru intrări (așadar fără să se țină seama de forma cuvântului-titlu; vezi mai jos, sub d^3), ultima fiind rezervată răspunsurilor (din trei pct.) de tipul „clocește”. Și din această cauză, am putea aprecia distribuția materialului din cazurile de sub $[d]$ doar ca rezultat al inconsecvenței, dacă nu chiar al simplei neatenții.

$[d]$ Grupări tipologice exterioare specificului lucrării apar în cazul prezentării unor răspunsuri din domeniul foneticii $[d^1]$ – $[d^2]$ sau al lexicului $[d^3]$; subliniem însă faptul că ne referim, uneori, la cazuri singulare.

$[d^1]$ Nejustificată metodologic este distribuția, în textul MN, a variantelor fonetice a răspunsurilor la î. [877] COPITĂ „sabot (du cheval)” (p. 295): primele două intrări sunt ocupate de forme fără palatalizarea labiodentalei, apropiate de pronunția literară, *copită* (zece atestări), pe când *copt'ită* (tot cu zece atestări) ocupă poziția a treia;

$[d^2]$ La fel se prezintă situația atunci când se acordă prioritate, independent de frecvența apariției înregistrărilor, răspunsului din pct. 221; exemple:

Răspunsuri la î. [65] SUBȚIRE „mince” (p. 275):

- $[*]$ = un informator ocazional] *subțire*; *subțir'*: 221 (pentru altă nuanță de pronunție a aceluiași cuvânt, pct. respectiv revine pe poziția a patra);
- *subțire*; *subțir'*: 226 (aceeași formă ca mai sus) și alte pct.; sau:

Răspunsuri la î. [1169] CIREAȘĂ „cerise” (p. 310):

- *čiriașă*; *-reșă*: 221;
- *čiriașă*; *-rieșă*: 224, 225;
- *čiriașă*; *-reșă*: 222; pozițiile de la a patra până la a opta sunt ocupate de forme înregistrate în câte două, trei sau patru pct.;

$[d^3]$ Gruparea divergentă față de specificul unei lucrări de geografie lingvistică, în ceea ce privește lexicul, apare în cazul prezentării răspunsurilor la î. [866] CIREADĂ „troupeau de gros bétail” (p. 295): pe primul loc se află răspunsul, singular, „cireadă” (pct. 236), pe când variantele înregistrate pentru tipul lexical caracteristic graiurilor maramureșene, „ciurdă”, sunt plasate în puncte distribuite pe următoarele șase poziții. În absența precizărilor la care ne-am referit anterior (cf. § 2.2.1.4), am putea considera că redactorii au avut în vedere cuvântul-titlu al întrebării din Q, aparținând limbii literare. O asemenea presupunere ne este îndreptățită și de alte cazuri; de exemplu, distribuția răspunsurilor la î. [769] STICLĂ „bouteille” (p. 291) este următoarea: primele două intrări sunt ocupate de tipul lexical „sticlă”, cu un total de șapte pct.; în cinci dintre acestea, termenul (cuvântul-titlu al întrebării) este doar numai un dublet (recunoscut de vorbitori ca „termen mai nou”) al răspunsului de tipul „uiagă”, din majoritatea pct. anchetate, specific, de altfel, și graiurilor maramureșene. Sau: la î. [2201] ANTENE „antennes (de l'abeille)” (p. 343), prima intrare o reprezintă răspunsul, neologic, dat de un tânăr, *antehe* (pct. 221), în vreme ce pe următoarele poziții apar răspunsuri cum sunt „mustețe”, „cornițe”, „coarne” ori „simțitoare”.

3.1.2. Precedenta trecere în revistă evidențiază faptul că, față de tratamentul răspunsurilor selectate pentru textele de tip MN din atlasele regionale ale Olteniei, Transilvaniei și al Munteniei și Dobrogei, reprezentând criteriul respectării, aproape lineare, a ordinii strict crescătoare a punctelor de anchetă, în secțiunea consacrată textelor la care ne referim din atlasul Maramureșului se poate constata opțiunea de logicizare a comunicării cu utilizatorul, nu doar dialectolog, ci chiar din perspectiva ofertei pentru lexicograf. Totuși, în lipsa problematizării demersului și a fixării unor norme, inconsecvențe cum sunt cele semnalate în ceea ce privește, în fond, finalitatea unei lucrări de dialectologie diminuează posibilitatea unei preluări a datelor cu recomandarea și girul specialistului în domeniu.

3.2. În confruntarea, în cronologie, doar cu aplicarea, selectivă, a criteriului frecvenței cuvintelor-răspunsuri din anchetă, aplicat în ALR II 1940 (referitor numai pentru transcrierea „literarizată”; cf. § 2.1 [b]), și cu formula prezentării „lineare”, dar apelând și la tratarea de tip *cumulativ*, din volumele I–IV ale atlasului Olteniei, în redactarea textelor de tip MN din atlasul regional al Moldovei și Bucovinei am optat pentru o tratare structurată, de tip „sinteză”, a răspunsurilor, urmărind modul în care rezultatele anchetelor reflectă specificul lingvistic al graiurilor aparținând subdialectului moldovenesc din spațiul geografic dintre Carpații Orientali și Prut (termenul citat apare, de exemplu, în *Prefața* la vol. IV din NALR–Mold.Bucov.: se publică „un număr de 138 de *sinteze* de tip material necartografiat”; p. IX). Obiectivele acestei viziuni de tratare au fost orientate după (respectiv adaptate la) constatările privitoare la aspectele fonetice, lexicale, morfologice (uneori și semantice) ale graiurilor numite, o proiecție subsumată tipologiei datelor furnizate de hărțile lingvistice propriu-zise din prima secțiune a volumelor NALR–Mold.Bucov. (așa-numitele hărți „analitice”), dar, în special de „imaginile” areologice din hărțile, paralele, „interpretative”, ca și din cele „sintetice” (care, de regulă, încheie volumele publicate). Tipologia respectivă a fost identificată și ghidată, în primul rând, de cunoscuta dualitate lingvistică a graiurilor moldovenenești, cu un areal nordic și unul sudic, deosebit de marcată în domeniul foneticii, dar și al lexicului.

Criteriul de grupare a răspunsurilor în corpul textului MN îl constituie „adunarea” tuturor atestărilor pentru forme identice sub una și aceeași intrare, reprezentând un anumit tip fonetic sau lexical; privitor la textele MN cu predominantă fonetică, primează numărul ocurențelor, iar, în ceea ce privește cele de prim interes lexical, tipul lingvistic. Astfel, textul MN este construit cu intenția realizării unei structuri coerente, elocventă din perspectiva specificului lingvistic al unei „arii”. Evident, în cadrul fiecărei substructuri, este respectată ordinea crescătoare a numerotării punctelor de anchetă.

3.2.1. Privitor la aspectele fonetice, prezentăm doar liniile generale (perfecționate în special odată cu redactarea asistată de calculator introdusă începând cu vol. al III-lea) ale grupării faptelor de diferite categorii: existența realizărilor specifice ale palatalizării labiodentalei surde *f*, pronunțată *ș* în aria

nordică, față de *h'* în aria sudică, în cuvintele *fiere* (NALR–Mold.Bucov. 1987: 266), *fin* (idem 1997: 234), a labiodentalei sonore *v-* (*z* : *y/g'*) în *vier* „verrat” (idem 2007: 334), *vișin* (idem 1997: 371–372), *viulvie* (*ibidem*: 249–250).

În legătură cu ariile „orizontale” și „verticale” din spațiul subdialectului moldovenesc, cf. Dumistrăcel et alii 2011: 221–231.

Pe de altă parte, pentru arii nordice mai mult sau mai puțin limitate (în special pentru graiurile din Bucovina), conform tratării asumate, au fost evidențiate fonetisme specifice de tipul *goc* față de *zoc* (idem 1997: 242), *gug* față de *zug* (idem 2007: 299), prezența africateri *d* în „buză” (și „buzat”, „buzată”; idem 1987: 254–255), prezența africateri *t* față de *č/s* în *țala!* „exclamation pour faire tourner les bœufs attelés à droite” (idem 2007: 305); cf. de asemenea, gruparea relativă a răspunsurilor pe tipurile „albață” – „albeață” (idem 1987: 247), „bat” – „beat” (idem 1997: 237), respectiv a pronunțiilor „cămeșă” – „cămașă” – „camașă” (idem 2014: 338), „șuier” – „fluier” (pers. 1 sg. a indic. prez. al verbului „a fluiera”; idem 1987: 257) etc.

3.2.2. Cele mai elocvente cazuri de ilustrare, prin tratarea ca sinteze de tip MN, a distribuției trăsăturilor specifice graiurilor din partea de nord a Moldovei față de cele din Moldova de sud ne-au fost furnizate de aspecte lexicale cum sunt opozițiile „ogradă” – „bătătură” („terrain foulé, le devant de la maison”; idem 1997: 263), „căldare” – „găleată” („seau”; *ibidem*: 301), „știră” – „stearpă/starpă” („(vache) stérile” (*ibidem*: 309), după cum, pentru aria restrânsă nordică (bucovineană), ilustrative sunt „calupuri” de tipul „grumaz” față de „gât” (idem 1987: 257), „șufladă” față de „saltar” („sertar”; idem 1997: 292–293), „sanceu” față de „sanie” (idem 2007: 303) etc.

În tratarea răspunsurilor privind fonetica și lexicul, schema (generală) a punerii în pagină a materialelor este aceea a grupării pe tipuri lingvistice, criteriul tipologic fiind asociat cu cel al frecvenței atestărilor unei forme sau variante și, evident, cu cel al ordinii crescătoare a numerotării punctelor de anchetă.

Astfel, ca structură de ansamblu, în textul MN, primele poziții (intrări) sunt ocupate (în ordinea descrescătoare) de variante fonetice reprezentând răspunsurile pentru termenul cel mai frecvent atestat (de sine stătător sau/și în sintagme). În consecință, rezultă o substructură constituind ceea ce numim un prim „calup” tipologic lexical, în care sunt plasate toate formele aparținându-i acestuia. În continuare, sunt selectate un al doilea, un al treilea, respectiv un al patrulea etc. tip lexical, redactate după aceeași formulă, rezultatul fiind o structură pe forme și variante pornind de la intrarea primă, cea cu cele mai multe atestări, până la intrări-răspunsuri cu câte două-trei atestări, respectiv cu atestare unică.

Atunci când există răspunsuri cu mai multe tipuri lexicale (actualizarea a doi sau mai mulți termeni într-o sinonimie sui-generis), ordinea prezentării răspunsurilor este aceea pe care o schițăm în continuare, cu mențiunea că primul pct. din rețeaua de anchetă a NALR–Mold. Bucov. este 461.

3.2.2.1. Fonetică. Exemplificăm tratarea unui MN de tip preponderent fonetic rezumând redactarea răspunsurilor la î. [1432] ALUAT „pâte”, NALR–Mold. Bucov. 2014: 324:

- alu^uât: 471 + alte 57 pct.;
- aluât: 469 + alte 44 pct.;
- aluuât: 481 + alte 36 pct.;
- aluât: 486 + alte 7 pct.;
- aluuātu [a.]: 548 + alte 3 pct.;
- aluât^u: 615 + alte 2 pct.;
- aluuât: 475 + 1 pct.;
- aluôât: 461.

În continuare sunt date răspunsurile ce apar, de asemenea, în câte un singur pct., în ordinea crescătoare a numerotării, reflectând nuanțe de articulare a sunetelor (închideri, deschideri, afonizări, grade de perceptibilitate a vocalelor etc.); în partea finală sunt consemnate sinonimii ne semnificative (de ex., „aluat” + „pâne”, „plămădeală”, „plămădeț”, „cocă”), respectiv apariția ca unic răspuns a unor asemenea termeni.

3.2.2.2. Lexicul. În ceea ce privește aspectul lexical, în textele MN este selectat, pentru prima poziție, așa cum am precizat, termenul obținut cel mai frecvent ca răspuns, însoțit, într-un „calup”, de variantele sale fonetice și de apariția cuvântului în diferite sintagme, urmate de răspunsurile „combinat”.

Pentru situația în care am înregistrat doi termeni, ca schemă „ideală”, rezumăm redactarea răspunsurilor la î. [1427] CIUR „crible”, NALR–Mold. Bucov. 2014: 328

- CIUR (aplicăm literarizarea de tip ALR II; cf. § 2.1. [b]): 470 etc.;
- CIUR + DÂRMOI: 612 etc.;
- DÂRMOI (DÂRMON): 632 etc.;
- DÂRMOI + CIUR: 616.

Pentru situația în care am înregistrat trei termeni, rezumăm redactarea răspunsurilor la î. [1404] MUSCĂ „mouche”, NALR–Mold. Bucov. 2014: 282 (cu selecția unor fonetisme esențiale):

- A. a¹: *muscî/-â/-ă* (cu pl. *muști/-e/muștî*) [tipul lexical majoritar];
- a²: *muscă/-î + gîzâ/-î* (cu pl. *gîzâ/-î/gîz*);
- a³: *muscă/-â + borză/-ă* (cu pl. *borză/-ă*).
- B. b¹: *gîzâ/-ă/-î* (cu pl. *gîzâ/-î/gîz*) [al doilea termen ca frecvență];
- b²: *gîzâ/-ă + muscă/-ă* (cu pl. *muști/-e/muștî*);
- C. c¹: *bîză* (cu pl. *bîză*) [o singură atestare];
- c²: *bîză* (cu pl. *bîză/bîz*) + *muscă* (cu pl. *muștî*) [două atestări];
- c³: *bîză + muscă + gîză* [o singură atestare].

Explicând schema, precizăm că, atunci când în anchetă au fost înregistrați doi termeni ca răspuns la aceeași întrebare, termeni pe care îi notăm prin [A] și [B], ordinea prezentării urmează formula generală:

1. [A] + [a¹], [a²], [a³] etc., notațiile respective reprezentând variante fonetice după criteriul frecvenței și, în cazul numărului egal de ocurențe, al ordinii crescătoare a numerotării punctelor de anchetă;
- 1'. Urmază, după caz, răspunsurile sintagmatice în componența cărora [A] reprezintă termenul-bază [Ax], [Ay] etc.;
- 1'', tot sub [A] sunt enumerate, prin anticiparea celui de-al doilea tip lexical, combinațiile tipului [A] cu tipul [B];
2. [B] + [b¹], [b²], [b³] etc., serie urmată de sintagmele în componența cărora intră [B] și de combinațiile acestui tip lexical cu [A].

Iată și formula tip (posibilă/adaptabilă) a tratării răspunsurilor ce reprezintă trei tipuri lexice, [A], [B], [C]:

1. [A] + [a¹], [a²], [a³] etc., urmate de [Ax], [Ay];
[A+B];
[A+C];
2. [B] + [b¹], [b²], [b³] etc., urmate de [Bx], [By];
[B+A];
[B+C];
3. [C] + [c¹], [c²], [c³] etc., urmate de [Cx], [Cy];
[C+A];
[C+B].

3.3. Diferențieri din clasele trecute sumar în revistă anterior referitoare la problemele de fonetică sau de lexic arată faptul că, în special în atlasul regional al Moldovei și Bucovinei, repartitia, inițială, a materialelor pentru tratarea în texte de tip sinteze MN nu a fost dictată de importanța redusă, în cazurile respective, a rezultatelor anchetei din perspectiva caracteristicilor dialectale, respectiv a posibilității de a evidenția arii dialectale (vezi § 2.2.1.1, 2.2.1.5), ceea ce ar însemna și limitarea ofertei pentru lexicograf. Punctul de plecare pentru distribuția între hărți (analitice) și sinteze de tip MN l-a constituit, în general, o diversitate relativ mai redusă a răspunsurilor în cel de al doilea caz, ceea ce a condus și la proiectia structurii de tratare. Nu este mai puțin adevărat că s-a ținut seama și de echilibrarea, din punct de vedere editorial, a părților/secțiunilor unui volum tipărit, în corelație cu numărul întrebărilor dintr-o anumită porțiune a Q.

4. Textele de tip MN și problemele de semantică

4.0.1. Răspunsurile la întrebările din Q care urmăresc semantică unor termeni, în special când este vorba de întrebări „directe”, redactate sub formă de MN, constituie terenul cel mai favorabil în ceea ce privește oferta, pentru lexicograf, a rezultatelor anchetei. În cele mai multe cazuri de care ne ocupăm în continuare luăm în discuție termeni care oferă adevărate provocări pentru evaluare.

4.0.2. Precizăm, mai întâi, faptul că nu a existat un criteriu precis formulat inițial referitor la prezentarea ca hărți propriu-zise, respectiv ca texte MN a răspunsurilor obținute la întrebările directe [D], redactorii alegând, de la caz la caz, modalitatea tratării. Dat fiind faptul că Ion Mărieș a întreprins o extinsă și pertinentă analiză a problematicii, inclusiv a reușitelor, ca și a neîmplinirii prestațiilor privind hărțile (și textele de tip MN) „lexicale semantice/semantologice” în atlaselor lingvistice românești (Mărieș 2002: 122–165), precizăm că, în cele ce urmează, ne vom referi doar la modul și măsura în care, în unele dintre atlaselor regionale românești, textele de tip MN reprezintă „prelucrări” lexicografice ale materialelor respective și, de asemenea, faptul că ne vom opri doar asupra aspectelor relevante din anunțate atlas.

4.1. Prezentarea „linară” a rezultatelor anchetei

4.1.1. Nu există aspecte relevante, din perspectiva urmărită, în volumele din atlasul regional al Olteniei, în care rezultatele anchetelor privind semantica au fost redactate curent (și, considerăm, nepertinent lexicografic) pe hărți obișnuite, în regimul de completări, sub II, a răspunsurilor din punctele de anchetă de pe hărți (ceea ce, de fapt, modifică statutul secțiunii respective). O situație comparabilă se găsește și în cazul volumelor din atlasul regional al Munteniei și Dobrogei, unde modalitatea de redactare a răspunsurilor sub formă de MN este, ca regulă generală, cea „linară” și, când materialul o permite, „cumulativă”, formulă ce poate fi recunoscută, de asemenea, parțial, în atlasul regional al Maramureșului, atunci când se dă prioritate răspunsului din primul punct al rețelei de anchetă, dar, parțial, și în cel al Moldovei și Bucovinei, în situații în care diversitatea ori insignifianta răspunsurilor nu au permis o sistematizare semantică propriu-zisă (cf. § 4.3.1, [b²]).

4.1.2. „Linearitatea” este caracteristica redactării, în texte de tip MN, a răspunsurilor la întrebări de tip semantic în volumele din atlasul regional al Maramureșului, caz în care și numărul redus de puncte (20) a putut determina renunțarea la sistematizări. Iată structura câtorva texte MN (toate trimiterile sunt la ALRR–Mar. 1997):

[a] Răspunsuri la î. [1039] HAMBAR² („les sens du mot *hambar*”)

– #, ∞ (niciun răspuns): 221–240 (p. 305);

[b] Răspunsuri la î. [1325] TUFĂ („les sens du mot *tufa*”)

– sub [II], se dau toate formele înregistrate pentru acest termen;

– sub [III], precizarea semantică: „In toate localitățile, TUFĂ are sensul de ALUN. În câteva localități s-a înregistrat și forma *corc*; *corcuri* ‘tufa’: 221, 225 ...” (p. 315);

[c] Răspunsuri la î. [1649] PRIHODIȘTE („les sens du mot *prihodîște*”)

– *prihodîșt* &: 223 = nume topic, fanat;

– *prihodîșt* &: 232, 234, 238 = nume topic;

– *prihod*: 231, 235;

– #: 221, 224, 226–230, 233, 236, 237, 239, 240 (p. 330).

4.1.3. Trebuie să notăm faptul că, mai mult ca sigur, tratarea aspectelor semantice în atlasurile regionale la care ne-am referit anterior a avut ca model felul cum a procedat Emil Petrovici în puținele cazuri similare din ALR II; de exemplu, în textul MN în care sunt înregistrate răspunsurile la întrebarea, cuadрупă, „Dintre cuvintele BURTA, FOALE, PÂNTECE, RÂNZA, pe care le cunoașteți și ce înseamnă fiecare?”, întreg materialul este înregistrat (și prin corelarea cu răspunsurile la alte întrebări) în ordinea punctelor de anchetă, de la 2 la 987 (ALR 1040: 39).

4.2. Cu diferențe pornind de la tipologia răspunsurilor, dar și de punere în pagină, atlasul regional al Transilvaniei și cel al Moldovei și Bucovinei au optat, în textele de tip MN publicate, pentru o prelucrare logică a materialului, realizând, în funcție de rezultatele anchetelor, adevărate sinteze semantice: în general, diferențele se referă la statutul conferit secțiunii numerotate cu [II]. Este cunoscut faptul că, pe hărțile „analitice”, această secțiune cuprinde continuarea răspunsurilor notate pentru noțiunea urmărită în punctele de anchetă de pe hartă (așadar material „brut”), în secțiunea [III] fiind notate comentarii ale redactorilor asupra înregistrărilor, de diferite categorii: observații privind ansamblul răspunsurilor și/sau „conduită”, respectiv reacții ale subiecților în cursul anchetei, corelații, de interes tematic, cu diverse hărți, eventual considerații privind interpretarea răspunsurilor etc.; așadar această secțiune este una „exegetică”.

4.2.0. În redactarea textelor de tip MN „semantice”, în atlasul Transilvaniei, ca formulă de sistematizare performantă, secțiunea [II] a fost segmentată, de regulă, în două subsecțiuni: sub A au fost date „Formele” (deci materialul „brut”), iar sub B „Sensurile”, secțiunea [III] păstrându-și profilul la care ne-am referit anterior. În atlasul Moldovei și Bucovinei găsim tratări diferite, în funcție de informațiile puse la dispoziție de materialul colectat. Considerăm că formula „ideală” din punct de vedere lexicografic este aceea în care secțiunea [III] este rezervată sistematizării, exegetice, de tip lexicografic, a semnificației termenilor înregistrați ca răspunsuri la întrebările [D]. În situațiile în care răspunsurile nu oferă posibilitatea sistematizării de acest tip, sensurile cuvintelor înregistrate se dau, totuși, sub II, în funcție de variantele fonetice și morfologice ale acestora (vezi, *infra*, sensurile verbului din enunțul „sog [pâinea]”, respectiv după delimitarea unor grupuri semantice de bază (pentru „Sensurile cuvântului *runc*”); în ambele cazuri au fost prezentate, în întregime, răspunsurile date de subiecți (inclusiv formulările acestora privind semnificația termenilor).

Notăm și faptul că, la fel ca și la redactarea hărților „analitice” și a textelor MN în care sunt date răspunsurile la întrebări „indirecte”, am introdus, începând cu ultimul volum (2014) o nouă secțiune, [IV], în care am făcut corelații cu texte „dialectale” din volumele publicate de noi în care apar termenii respectivi, sau cu fotografii ale „realilor” publicate în cuprinsul acestor volume.

4.2.1. Modelul prelucrării optime a răspunsurilor la întrebări de tip semantic în atlasul Transilvaniei poate fi urmărit în cele câteva exemple pe care le prezentăm, rezumativ:

[a] Pentru o comparație directă, rezumăm tratarea răspunsurilor pentru TUFĂ (ALRR–Trans. 2006: 306):

- [II] A. *Formele*: (prezentarea obișnuită; opt intrări);
- [II] B. *Sensurile*: „alun”(se dau pct. respective); „grup de lăstari care cresc dintr-o rădăcină” (se dau pct. respective); „alun” + „grup de lăstari care cresc dintr-o rădăcină” (la fel); – [= nu s-a înregistrat sensul], un plasament surprinzător al acestei situații pentru pct. 288, care putea fi lăsată la sfârșit); „grup de lăstari care cresc dintr-o rădăcină” + „grup de tulpini care cresc laolaltă, apropiate (cartofi, fasole, urzici etc.)” (se dau pct. respective); „fag” [?] (pct. 407); „fagul cu trunchi scurt, de până la 2–3 metri și cu coroană bogată” (pct. 426).

[b] Răspunsuri la î. [1290] CODRU („les sens du mot *codru*”; *ibidem*: 298), sub II:

- [A] *Formele*: (prezentarea obișnuită; 12 intrări);
- [B] *Sensurile*: au fost ierarhizate în nu mai puțin de 29 de intrări, „pădure” fiind cel mai obișnuit sens atribuit cuvântului respectiv; numeroase formulări se referă la același sens, în construcții în care termenul este urmat de determinări diverse („mare”, „bătrână”), unele aleatorii, cum ar fi „pădure rărită, frumoasă”, „~, dar și poiană”, sau „pădurice mai mică”, „poiană în mijlocul pădurii”, „fânaș natural, lângă pădure” etc.

4.2.2. Dispersia semantică descrisă mai sus privind utilizarea unui cuvânt din inventarul limbii literare, dar care poate avea un statut aparte în limbaje specializate („tehnolecte”), reflectate de idiolecte, este una ușor de înțeles și, de fapt, prin anchetele dialectale se urmărește *vorbirea*, și nu conformitatea, în raport cu norma.

4.3. În atlasul regional al Moldovei și Bucovinei, pentru textele MN de tip semantic, după experiența primului volum privitoare la redactarea hărților „semantice”, cu prezentarea sensurilor în funcție de ordinea punctuală a cuvintelor/formelor înregistrate (cf. NALR–Mold.Bucov. 1987, harta 76, VINTRE „bas-ventre”), am avut ca reper schema sistematizării tipologice a răspunsurilor, aplicată la hărți de tip „analitic”.

4.3.1. Ca prototip pentru formula de sistematizare „ideală”, trimitem, de exemplu, la NALR–Mold. Bucov. 2007, harta 242, „Ce înțelegeți prin cuvântul PĂCURAR?”, pentru care, după înregistrarea, sub II, a variantelor de pronunțare a termenului în toate punctele din rețeaua de anchetă, sensurile atribuite acestuia de subiecți apar sistematizate, sub III, în cinci grupe, de la „cioban” (cu numeroase subdiviziuni), la [pl.] „Păcurari, numele unei străzi din Iași”.

4.3.2. Formulele aplicate în textele MN de tip semantic din atlasul regional al Moldovei și Bucovinei, ilustrând viziunea de prelucrare lexicografică a materialelor din anchete, sunt cele pe care le prezentăm în continuare.

[a] Sinteze semantice propriu-zise, posibile datorită rezultatelor anchetei, ca în situațiile următoare:

– Răspunsuri la î. [662] SCHELĂ² („les sens du mot *schelă*”); întrebarea este formulată astfel: „La ce (mai) spuneți *schelă*?” (prin comparație cu întrebarea precedentă, referitoare la construcția auxiliară provizorie servind ca suport muncitorilor ce lucrează la înălțime). Iată structura acestui text MN (NALR–Mold. Bucov. 1997: 258):

– Sub II: se dă materialul lexical și fonetic „brut”, în ordinea frecvenței apariției variantelor înregistrate (*șk'eli*; *șt'eli*) și a numerotării crescătoare a punctelor de anchetă;

– Sub III: sunt distinse patru categorii de semnificații, pe care le rezumăm: A. „construcție, eșafodaj” (cu subclase cum ar fi „pe care lucrează zidarii”; „suport pentru cei care clădesc fânul”; „cadru de lemn ce se pune pe coșul carului la transportul fânului”; „amenajare la săpături în pământ”; B. „loc amenajat” („la malul apei” / „pentru plute”; „în pădure, pentru fixarea grămezilor de lemne”; C. „punte mobilă folosită pentru descărcarea mărfurilor (de pe nave; din vagoane de cale ferată)”; D. sensuri diverse, printre care „depozit”, „instalație în formă de scară”, dar și „petrecere deșănțată, în casa unei femei ușurate” și, în sfârșit, valoarea de toponim a cuvântului.

N.B. Nu am putut face o comparație cu alte atlase întrucât, spre surprinderea noastră, răspunsurile la întrebarea pentru SCHELĂ² lipsesc atât din atlasul Maramureșului, cât și din cel al Transilvaniei, deși, în acesta din urmă, vol. III, p. 12, în nota de sub III, la harta 264, SCHELĂ (la zidărie)¹, î. [662], se compară unul dintre termenii obținuți în anchetă cu rezultate ale răspunsurilor la î. [663], referitoare la SCHELĂ²!

Pentru comparația deja amorsată, trimitem, rezumativ, și la răspunsurile pentru î. [1325] TUFĂ („La ce ziceți *tufă*?”; NALR–Mold.Bucov. 2014: 289–291!):

– Sub II, ca material lexical și fonetic „brut”, au fost înregistrate informațiile obținute de la fiecare subiect din cele 210 pct. de anchetă, însoțite de comentariile acestora privind sensul cuvântului;

– Sub III, ca „exegeză” semantică a redactorilor, sunt distinse șapte grupuri de sensuri; de exemplu, pentru sensul 1, „arbust”, sunt marcate particularizări de tipul „de alun”; „de vie”; „de răchită”; „de lozie”; „de coacăze”; „de salcie”; „de păltinele”; „de măceș”; „de trandafir”; „de corn”; „de lemnul-Domnului”; „de cătină”; „de *cacadâr*”; „de ienupăr”; „de liliac”; „de *mustereț*”; „de sânger”; „de păducel”. Sau, „grupul de tulpini care cresc dintr-o rădăcină comună” (sensul 5) poate fi „de fasole”; „de spini”; „de buruieni”; „de cartofi”; „de urzici”; „de *tarahon*”; „de leuștean”; „de pelin”; „de mazăre” etc.

[b] Sistematizările semantice parțiale, în funcție de materialul rezultat din anchetă, se prezintă în două ipostaze, ca grupare după distingerea sensurilor de bază, sau în formula de tip MN cu răspunsuri la întrebări indirecte (cf. § 4.2.0).

[b¹] Distingerea sensurilor de bază, în cadrul prezentării, sub II, a materialului „brut”:

Răspunsuri la î. [1326] RUNC („les sens du mot *runc*”):

– *runc* a fost recunoscut de cei mai mulți dintre subiecții care au răspuns la întrebare doar ca prezent în toponime locale (diviziunea A de sub II); unii l-au identificat și ca entopic (B), termenul fiind explicat de aceștia destul de imprecis pentru a permite o sistematizare semantică propriu-zisă (NALR–Mold. Bucov. 2014: 291–292).

De altfel, o situație asemănătoare întâlnim și în atlasul regional al Transilvaniei, care notează, majoritar, absența termenului; se consemnează ca sensuri, punctual, doar „lovitură” (?), respectiv „poiană mică într-o pădure”, iar sub III i se înregistrează apariția „în nume topice” (ALRR–Trans. 2006: 306).

În sfârșit, este de menționat și faptul că termenul *runc* este unul cu un statut aparte în inventarul limbii comune: în DLR 1975, s.v., definiția acestuia este destul de puțin precisă: „loc într-o pădure unde copacii au fost tăiați/doborâți de vânt, care se pășunează” etc.

[b²] Redactarea în formula de text tip MN cu răspunsuri la întrebări indirecte, sub II, ca material „brut”:

Răspunsuri la î. [1436] SOG (pâinea) („j’arrondis un morceau de la pâte déjà pétrie dans le pétrin”); formularea întrebării: „Ziceți «eu sog» (pâinea)? Ce înseamnă când spuneți «(eu) sog (pâinea)?»”:

– sensurile, uneori doar simple „tatonări”, apar prezentate în succesiunea frecvenței formelor obținute de la subiecți, fiind urmate de explicații sau numai aproximări cu privire la uz: tipul „sugesc” (pct. 476: „dau pâinea prin făină înainte de a o pune în tavă”; 477: „se mai frământă puțin aluatul ca să se mai întărească”; 479..., 488..., 488..., 496..., 554..., 625), „sogesc” (urmează pct.), „stugesc” (la fel), „sulgesc” (la fel) (NALR–Mold. Bucov. 2014: 325). Notăm și faptul că, în mai mult de jumătatea punctelor anchetate din rețeaua atlasului Moldovei și Bucovinei, însuși termenul respectiv nu era cunoscut. Prin comparație cu prezentarea „lineară” (punct cu punct, în ordinea strict crescătoare a punctelor de anchetă), acest tip de redactare reprezintă, totuși, o minimă sistematizare.

5. Din perspectiva preluării informațiilor pentru demersul lexicografic, o primă formă de verificare a funcționalității redactărilor de tip „sinteză” a textelor MN în atlasul regional al Moldovei și Bucovinei o reprezintă confruntarea acestora cu structura adevăratei „scheme” de tratare lexicografică, în articolele din „Indicele de cuvinte și forme” ale fiecărui volum din *Atlasul* nostru, alcătuite pentru oricare din cuvintele-bază la care ne-am referit anterior. Astfel, sistematizarea articolelor din *Indice* are ca punct de plecare sinteza MN, completată, aici, cu datele din alte surse, reprezentând alte texte MN, privitoare la termeni din același grup onomasio-logic, sau diferite hărți. Sunt constatări ce se pot face, de exemplu, pentru termenii *șchelă* (însoțit de variantele *schele*, *șcheală*, *șchelă*, *șchele*; NALR–Mold. Bucov. 1997: XXX) sau *tufă* (pentru care se consemnează peste douăzeci de sintagme, începând cu *tufă de arin* și ~ *de barabule*, până la ~ *de trandafir* și ~ *de vie*;

idem 2014: LXIII). De altfel, aceeași este situația și pentru alte atlase regionale; cf., de exemplu, schemele de articole din „Indicele alfabetic al termenilor” de la vol. IV al atlasului regional al Transilvaniei pentru cuvintele *codru* sau *tufă* (ALRR–Trans. 2006: 298, respectiv 306).

6. Fișarea experimentală, de tip lexicografic, a unor texte de tip MN elaborate după grile cu optică generală de sistematizare conduce spre concluzia că abordările respective constituie adevărate materiale „prefabricate” pentru redactarea revizuită a articolelor corespunzătoare din DLR. Dintr-o perspectivă mai largă, ne referim, de exemplu, la preluări „cumulative” din atlasul regional al Olteniei (cf. § 2.2.2.1 [b]), dar și din alte atlase (§ 2.2.3), la soluții din atlasul regional al Maramureșului cum sunt „literarizarea” termenilor reprezentând răspunsuri unice sau majoritare (§ 3.1 [a], [b]), sau la grupări ale răspunsurilor pe criterii fonetice și/sau lexicale, în atlasul regional al Moldovei și Bucovinei (§ 3.2.1–3.2.2). Avem însă în vedere, în special, sintezele din perspectivă semantică din atlasul Transilvaniei (§ 4.2.1) și din cel al Moldovei și Bucovinei (§ 4.3.1 [a], [b¹]). Dacă la acestea adăugăm confruntarea, deosebit de utilă, dintre textele MN și articolele din indici, care facilitează documentarea lexicografică, avem convingerea că am adus argumente privind importanța utilizării rezultatelor obținute în cercetările de geografie lingvistică (avem în vedere, bineînțeles, și hărțile lingvistice) pentru redactarea articolelor din forma revizuită și actualizată a *Dicționarului-tezaur* al Academiei Române.

II. Problema „literarizării” așa-numitelor „texte dialectale” în varianta revizuită a DLR²

0.1. Terminologie. Atunci când, în proiectarea formei revizuite și actualizate a DLR se discută despre utilizarea, pentru documentare suplimentară, a corpusurilor de texte înregistrate și publicate de dialectologi (în special în cadrul programelor naționale NALR și ALRR), printre rezervele exprimate este și aceea că respectivele texte sunt „dialectale”, așadar ar privi studiul variației diatopice a dacoromânei și nu ar interesa actualizarea articolelor din dicționarul tezaur (cf. și I § 0.2).

În realitate, așa cum am arătat și altă dată (Dumistrăcel 2014: 120), adjectivul respectiv caracterizează doar una dintre trăsăturile textelor publicate în urma înregistrărilor din anchetele dialectale. Ținând seama de elementele de bază ale întreprinderii, suntem, de fapt, în prezența unor texte *orale* (de vreme ce se înregistrează un anumit «canal», vorbirea), ce trebuie recunoscute, din perspectiva «mesajului», ca *etnotexte*, respectiv *sociotexte* (ultimul aspect exemplar ilustrat,

² Această secțiune din articolul de față are la bază comunicarea intitulată *Preluarea, adaptarea și literarizarea textelor orale în registru dialectal în Dicționarul limbii române al Academiei*, prezentată de aceiași autori la masa rotundă „Probleme ale literarizării textului dialectal”, din cadrul Simpozionului Internațional de Lingvistică, ediția a VI-a, al Institutului de Lingvistică al Academiei Române „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”, București, 29–30 mai 2015.

de pildă, încă de culegerea *Graiul nostru*, vol. I, 1906), și, numai din punctul de vedere al «codului», ca *texte dialectale*, trăsături cărora li se poate adăuga, pentru faza publicării, caracteristica de *texte transcrise fonetic*.

În legătură cu aceste distincții terminologice, trebuie reținut și faptul că prima inițiativă de gen din România a fost prezentată de Al. Rosetti, în „Bulletin linguistique”, 1933, drept înregistrare de „textes oraux”, sintagmă folosită apoi ca titlu pentru o serie de studii publicate sub semnătura lui Dumitru Șandru în revista respectivă.

Și, de fapt, textele „orale” din corpusurile publicate de dialectologi au fost cu succes utilizate nu numai pentru studiul coordonării „în dacoromâna vorbită” (Magdalena Vulpe), respectiv a subordonării „în vorbirea populară românească” (Sabina Teiuș), ci și din perspectiva pragmaticii (Liliana Ionescu-Ruxăndoiu, Magdalena Manu Magda), aspecte asupra cărora ne-am oprit pe larg, discutând problema utilizării textelor orale în registru dialectal ca date pentru exegeze lingvistice (Dumistrăcel 2014: passim). În aceste condiții, surprinde orice îndoială în ceea ce privește necesitatea și importanța folosirii textelor în discuție, ca informație și enunțuri, în redactarea DLR (asupra proiectului privind includerea lor în *Bibliografia lucrării*, cf. supra A. § 0.2).

0.2. Antecedente. Fiind vorba despre continuarea seriei Pușcariu a DLR, trebuie să reamintim și faptul, important, că surse similare au fost utilizate, în mod firesc, în seria la care ne-am referit; este destul să menționăm doar monografiile interdisciplinare cum sunt cele semnate de Ovid Densusianu, Tache Papahagi, Victor Păcală, Sofronie Liuba și Aurelie Iana etc., la care putem adăuga culegerea „Graiul nostru”, dar și texte și glosare publicate în „Grai și suflet”, „Bulletin linguistique” și altele. Se impune evidența că textele orale publicate de dialectologi în ultimele șapte decenii se prezintă, ca profil și valoare documentară, cel puțin la nivelul surselor de tipul celor pe care, selectiv, le-am citat anterior. Or, nu credem că, pentru o eventuală „uniformizare”, s-ar putea opta pentru eliminarea informațiilor din lucrări publicate în secolele al XIX-lea – al XX-lea. De fapt, în principiu, în aceeași măsură se pune și problema utilizării informațiilor de pe hărțile atlaselor lingvistice, ca și din textele de tip MN, de care ne-am ocupat în prima secțiune din acest articol (A).

0.3. Acceptând ideea că se va ajunge la încheierea că *textele orale în registru dialectal* (în continuare: TOD) au deplin drept de cetate printre sursele documentare ale DLR, o problemă de principiu care se pune imediat este aceea a măsurii în care preluarea unor enunțuri din acestea și reproducerea lor ca citate ilustrative în articolele dicționarului vor răspunde necesității de a ilustra variația diatopică a dacoromânei, dat fiind faptul că normele de redactare ale acestuia prevăd folosirea unor paranteze privind circulația limitată a unor cuvinte, variante sau forme, de tipul (Ban.), (Bucov.), (Mar.), (Mold.), (Munt), (Olt.) și (Transilv.), ca să nu mai vorbim de indicația (dial. = dialectal). În aceste condiții, considerăm

că este greu de acceptat ca, după marcaje diatopice de acest fel, în corpul unui articol să apară citate în care trăsăturile regionale prezente în izvoare să fie ignorate, într-o măsură mai mare sau mai mică, utilizatorului livrându-i-se un enunț în limba literară. Pe de altă parte, intervine și faptul că în volume din seriile DA și DLR, când, având statutul de citate, au fost preluate enunțuri din surse de tipul la care ne-am referit imediat *supra*, a fost frecvent reprodus aspectul regional/dialectal din publicația respectivă, indiferent de sistemul de transcriere folosit de autorii studiilor (aspect la care ne vom referi și în cele ce urmează).

0.4. De altfel, opțiunea respectivă este chiar una fundamentată printr-un paragraf din secțiunea intitulată „Câteva îndrumări pentru folosirea Dicționarului”, ce urmează *Introducerii* la DLR 1965–1968: XVIII, sub forma unei liste de „*Semne speciale* folosite pentru a reproduce pronunțarea unor cuvinte regionale apărute în izvoare”. Aici apar numai o parte din literele care nu se găsesc în grafia „oficială” a limbii române, cum sunt:

- literele ce reprezintă convenții ad-hoc pentru reproducerea pronunției literare, de tipul *ê/ĝ*, pentru grafiile *c/g + e, i*, dar reprezentând și africativizarea dentalelor *t/d* sau reflexe ale palatalizării bilabialelor *p, b*;

- *k'/g'* pentru grafiile *che/chi*, respectiv *ghe/ghi* sau reflexe ale palatalizării bilabialelor *p, b*;

- literele cu semne diacritice pentru pronunții dialectale sau regionale propriu-zise, de tipul *ș/ž, ș'* (lipsește „perechea” sonoră: *j/ĵ, t'/d', n', l'*;

- *k'/g', h'*, reprezentând rezultatul palatalizării bilabialelor *p/b + i*, respectiv al labiodentalei *f*;

- semne marcând deschiderea vocalelor etc.

Observăm, în primul rând, că toate caracterele grafice cu diacritice la care ne-am referit inițial au fost preluate chiar din sistemul de transcriere fonetică al ALR, cu o singură excepție, *ŭ*, redând un „timbru rotunjit al consoanelor finale, în *bradŭ* «brad»”, această grafie prezentă în sistemul de transcriere fonetică utilizat, de exemplu, în *Graiul nostru* (unde, în schimb, apare și *î*, absent din lista DLR). În al doilea rând, remarcăm imprecizia formulării introductive din DLR: nu este vorba de sunete ce apar „în pronunțarea unor cuvinte regionale”, ci, în principiu, în pronunțarea oricăror cuvinte din TOD.

0.5. Ținând cont de îndreptățite puncte de vedere exprimate în favoarea simplificării transcrierii, exprimate de Andrei Avram (la care găsim frecvent referiri la distincția ce trebuie făcută între „literarizare” și „literalizare”, precum și la exegeza privitoare la această problemă; cf. Avram 2014: *passim*), în continuare, atunci când analizăm modul cum au fost reproduse în volume din DA și DLR citate din surse cu profil dialectal ne interesează problematica recunoașterii, în redactarea articolelor din seria revizuită a DLR, a statutului TOD, din perspectiva alegerii, oricum simplificate, a fonetismelor capabile să reflecte, la diferite niveluri,

specificul local al citatelor ilustrative. Precizăm, totodată, că nu ne-am propus recomandarea anumitor norme de transcriere, ci doar facilitarea opțiunilor, printr-o prezentare sumară și prin analiza, la același nivel, a resurselor.

0.6. Observații generale privind transcrierea fonetică, punctuația și grafia. Problema sistemelor diferite de transcriere (fonetică) intervine în special în ceea ce privește textele din surse de tipul celor la care ne-am referit în § 0.2 (în continuare $[\alpha]$), dar există diferențe de redare a fluxului vorbirii și în ceea ce privește convențiile grafice chiar în TOD din corpusuri în care se folosește sistemul de transcriere al ALR $[\beta]$. Astfel, în ALRT II, TD-Olt. sau Teaha CN $[\beta^1]$, se folosește punctuația și ortografia scrierii oficiale, cu prezența virgulei, a punctului, a majusculilor etc., pe când în Porțile de Fier, TD-Munt., TD-Mold. Bucov., Bistr.N., Marin-Mărgărit, s-a adoptat sistemul cu „bare oblice” (care marchează unități intonaționale vs. unități semantico-sintactice; cf. § 2.1.5.3), după cum s-a renunțat și la majusculă etc. $[\beta^2]$. Or, în volume din DA și DLR, sunt preluate enunțuri atât din surse din categoria $[\alpha]$, a căror reproducere nu poate fi modificată, cât și din categoriile $[\beta^1]$ și $[\beta^2]$, situație în care, pentru nivelul DLR, cu cititori de diferite formații culturale, ne pare convenabilă adoptarea soluției din $[\beta^1]$.

1. Constatări privind preluarea și reproducerea TOD în DLR

Pe baza documentării pentru discuția de față am constatat, în primul rând, că, în asigurarea bazei de date pentru redactarea DLR, nu se poate vorbi de respectarea unei conduite precise în ceea ce privește fișarea regionalismelor: din surse de profil regional ce fac parte din bibliografia dicționarului nu au fost extrase cuvinte care este evident că interesau, și nu numai din textele propriu-zise, ci chiar nici din glosarele lucrărilor respective. Prezentăm câteva situații:

- În DLR X/5, nu figurează verbul (a) *stutăi* „a asmuți”, înregistrat de D. Șandru 1937: 145, pentru Valea Almăjului, în enunțul „m-o stutăit ku kîniy” (propunere de literarizare: „m-o stutăit cu cîni”); de remarcat că „Bulletin linguistique”, revista în care este publicat studiul lui D. Șandru, figurează în *Bibliografia DLR*;
- În DLR XIV, nu figurează subst. *zecelnic* explicat „posesor de zece prăjini de pământ” în glosarul de la vol. II din *Graiul nostru*; ambele volume din această culegere figurează, de asemenea, în *Bibliografia* menționată.

Mai important este faptul că, în ceea ce privește „literarizarea”, în pofida acelorași norme generale, se procedează cu totul diferit, de la caz la caz (eventual de la volum la volum sau de la o echipă de lucru la alta), rezultatele, diferite, fiind „omologate” de comisia de revizie finală – dacă în atribuțiile acestei comisii intră și o obligație de acest gen.

1.1. Pentru afirmația precedentă, prezentăm cazuri opuse de tratament ($[a]$ și $[b]$).
 $[a]$ preluare maximum literarizată:
 textul

„Fășe dî cūôjă dē ánin fárbă nágră...; dî cūôjă dē frásîn,... vînătă” (ALRT II: 3)

este reprodus sub forma

„Face de coajă de anin farbă neagră...; de coajă de frasin,... vînătă” (DLR XIII/3, s.v. *vînăt*).

[b] Pe de altă parte, constatăm preluarea cvasi-integrală, neselectivă, a semnelor privind trăsăturile populare sau dialectale, în cazuri cum sunt următoarele:

[b¹] textul

„De ȝi-o diot^k át boreasă cu ót^k i mñérĭj... Nímńică să nu-s¹ h'ĭjě (ALRT II: 154)

este preluat sub forma

„De ti-o diot'at boreasă cu ochi [sic!] mñerĭi... Nímńică să nu-s hiie” (DLR VI, s.v. *mieriu*);

[b²] textul

„Ți-oĭ arunca/ În nĭjlocu stĭniĭ,/ În zburdu oilor,/ Șĭ-n zocu néilor” (GRAIUL, I: 298)

este preluat sub forma

„Ți-oi [sic!] arunca în nĭjlocu stānii, În zburdu oilor, Șĭ-n zocu néilor” (DLR XIV, s.v. *zburdă*).

Pentru cazuri în care se procedează la literarizare, concludent este felul cum se reflectă cunoștințele lexicografului în ceea ce privește valoarea semnelor ce marchează pronunții dialectale sau regionale.

Ca exemplificare, prezentăm, în continuare, următoarele două situații:

[c] un *ĭ* (semivocalic), dintr-o pronunție cu diftongare „țărănească”, este interpretat ca plenison, ceea ce duce la forme literarizate false.

[c¹] textul

[o femeie duce] „o uălă cu apă ș-o străiță cu n^uouă colăcút, vămĭerⁱ, și nuouă luminuță [...]” (ALRT II: 36)

este transpus astfel:

„O femeie duce o oală cu apă ș-o straiță cu nouă colăcuți, vămieri și nouă luminuță” (DLR XIII/1, s.v. *vămier*, ‘colac mic care se dă de pomană la înmormântare’; de la *vamă*).

S-a obținut, astfel, un cuvânt trisilabic **vămier*; de fapt, forma de plural în graiul din Crișana este bisilabică.

[c²] textul

„cîn vedĭa pe șineva venĭind pe drum [...] da viéstă la oamenĭi care munșĭa (GRAIUL, I: 5–6)

este transpus astfel:

„Cîn' vedea pe cineva venind pe drum..., da viestă la oamenii care muncea” (DLR XIII/2, s.v. *veste*).

În felul acesta, s-a obținut un cuvânt trisilabic; transcrierea literarizată a cuvântului la care ne referim trebuie să fie *vestă*;

[d]^u (final, afon), este interpretat ca vocală plenisonă;
textul

„îi pre verd'ioc grîuu vost^u, mai lăsă-l să se cuacă” (Teaha CN: 280)

este transpus astfel:

„Îi pre verdioc grîuu voutu, mai lasă-l să se cuacă” (DLR XIII/2, s.v. *verdioc*);

or, adjectivul posesiv, în graiul crișean, se pronunță *vost* (monosilabic), nu *voutu*.

1.2. În expunerea de față, pentru discuția anunțată, selectăm, ca și până acum, exemple doar din câteva izvoare de TOD, reprezentând folosirea sistemelor de transcriere de tipul [α] (GRAIUL, BL – Șandru) și de tipurile [β¹] (ALRT II, TD Olt., Teaha CN) și [β²] (TD-Munt., TD-Mold. Bucov.).

2. Examinarea nivelurilor de reprezentare a trăsăturilor fonetice care ilustrează vorbirea „populară”, „regională” și „dialectală”

2.0. Pentru completarea bazei documentare a DLR în ceea ce privește TOD avem în vedere și excerptarea altor corpusuri recente, dar analiza de față pornește, în primul rând, de la culegerile realizate în cadrul programelor NALR și ALRR. Dat fiind locul important pe care îl ocupă acestea, în general, în literatura și în exegeza de specialitate de astăzi, termenul nostru de referință îl reprezintă sistemul de transcriere fonetică al *Atlasului lingvistic român*, adică cel implementat de Pușcariu – Pop – Petrovici de la primele publicații din acest prim proiect național, sistem prezentat în tabelele care însoțesc fiecare volum de hărți și de texte din seriile ALR I, ALR II, NALR și ALRR (Bistrița-Năsăud, Porțile de Fier etc.), pentru texte cu transcrierea de tip [β¹]. Pentru texte cu transcrierea de tip [β²], începând cu TD-Munt. I 1973: XVII–XVIII, XXVII, lista a fost completată cu indicațiile privind folosirea „barelor oblice”.

Reprezentând, de la începutul investigațiilor pentru seriile NALR și ALRR, „abecedarul” de instruire a anchetatorilor, aceste liste capătă statut de LEGENDA, adică de adevărată cheie de lectură pentru orice utilizator al hărților și al textelor de tip MN, respectiv al TOD, dar devine un ghid indispensabil pentru preluarea și transliterarea enunțurilor din astfel de izvoare de către lexicograf. Ignorarea lor, în lipsa instruirii speciale a lexicografilor, sau neglijarea lor pot duce la anomalii privind rezultatele literarizării, așa cum s-a putut constata mai sus, în analiza diftongării „țărănești”, a lui -u /final/ etc.

2.1. Secțiuni. Lista pe care o discutăm, intitulată *Transcrierea fonetică*, are secțiunile următoare: prima, fără titlu, [A], cuprinde inventarul tuturor literelor folosite în transcrierea fonetică a atlaselor, inclusiv a celor utilizate cu semne diacritice, de la *a* la *z*; [B] „Semne diacritice”; [C] „Alte semne”; [D] „Prescurtări”. Pentru discuția de față, pornim de la fapte cu caracter grafic general și de la cele care reprezintă simboluri în legătură cu defășurarea anchetei, utile pentru interpretarea felului cum este reflectată și redată vorbirea, pentru a ajunge la cele care reprezintă fapte de transcriere fonetică propriu-zisă în legătură cu sunetele. Ca punct de referință, pornim de la ALRT II: IX–XIV.

2.1.1. În afara abrevierilor curente din lucrările de lingvistică (privind categorii gramaticale, idiomuri etc.), din secțiunea [D] sunt de reținut, pentru elemente ale paraverbalului, [AL] „formă rostită *allegro*” și [L] „formă rostită *lento*”; paralel, ca semne convenționale-simboluri privind reacții ale subiecților la întrebarea anchetatorului și la intervenții, respectiv observații ale acestuia, apar: [ε] „arată că informatorul a ezitat înainte de a da forma pe care o reproducem”; [k] „pus înaintea unui cuvânt arată că informatorul s-a corectat”; [σ] „pus înaintea unui cuvânt arată că anchetatorul a sugerat cuvântul”; [R] „formă recentă”. Menționăm că, pe parcurs, în ceea ce privește intervențiile anchetatorului, s-a adăugat [p], pentru a marca revenirea asupra întrebării, insistența anchetatorului, iar în ceea ce privește indicarea vârstei ori sexului utilizatorilor unui cuvânt sau unui fonetism, [T] „tinerii”, [V] „vechi”, [B] „bătrânii”; [F] „femeile”, majoritatea preluate din inventarul de semne și simboluri de la volumele de hărți. S-au adăugat și alte simboluri: # [= termenul întrebant nu există], ∞ [= obiectul sau obiceiul nu există în localitate), * [= informator ocazional].

2.1.2. Cele mai multe dintre „semnele” din secțiunea [C] reflectă preocuparea de *prevenire* a lectorului: exactitatea formelor aparent aberante, pronunții indistincte, pronunțarea într-un singur grup fonetic a două sau mai multe cuvinte deosebite în scrierea obișnuită (fenomenul de *sandhi*); în sfârșit, simbolul [!] este întrebuințat pentru a indica „ilaritatea” subiectului sau a celor de față în timpul anchetei în legătură cu fapte înregistrate ca atare.

2.1.3. În secțiunea [B] sunt inventariate semnele diacritice ce însoțesc literele obișnuite ale alfabetului limbii române, în transcrierea fonetică, pentru a marca pronunții în special dialectale, dar și articulări „normale” ori chiar accidentale.

2.1.3.1. În ceea ce privește vocalele: nazalitatea și afonia (în diferite grade); grade ale închiderii și deschiderii; caracterul semivocalic; diftongii cu elemente egale; accentul (principal, secundar, dinamic); lungimea și scurtimea; nuanțe vocale intermediare.

2.1.3.2. În ceea ce privește consoanele: gradul palatalizării; articularea incompletă a nazalelor.

2.1.3.3. Pentru vocale și consoane: gradul de perceptibilitate.

Menționăm că „semnele” respective, de interes deosebit pentru foneticieni, reprezintă, cumva, scoaterea în factori comuni a celor întrebuințate în redarea pronunțiilor dialectele a consoanelor din secțiunea la care ne referim în continuare.

2.1.4. Cea mai cuprinzătoare secțiune a listei pe care o prezentăm, tot sumar, o constituie tabelul [A], tinzând spre complet, al sunetelor ce reflectă variația diatopică a limbii române, ordonat după lista alfabetului românesc, căreia i s-au adăugat, ad-hoc, câteva litere împrumutate din alte alfabete; o situație specială: sunt inserate și litere ale alfabetului grecesc, pentru reproducerea unor sunete din dialecte din sudul Dunării (de tipul δ , γ , ρ).

Menționăm, pe de altă parte, că pentru fiecare literă de bază sau cu diacritice este dat corespondentul „cel mai apropiat” din sistemul de transcriere fonetică propus de Daniel Jones în 1928 și omologat de „Association Phonétique Internationale” și, de asemenea, faptul că prezentăm cele mai importante nuanțe de pronunție, numai pentru anumite litere marcate cu anumite diacritice (necuprinse în secțiunea [B]) care pot provoca dificultăți de interpretare lectorului nespecializat în fonetică.

2.1.5. Ne oprim numai asupra unora din cele mai importante nuanțe de pronunție și doar pentru anumite sunete, marcate prin litere cu anumite diacritice (necuprinse în secțiunea [B]) care pot provoca dificultăți de interpretare lectorului nespecializat în fonetică. Avem în vedere litere cu diacritice fără corespondent grafic în scrierea normală, după ALRT II, dar și pentru alte situații (marcate cu +), care nu sunt cuprinse în „Transcrierea fonetică”, ci pot fi recunoscute în descrierea trăsăturilor fonetice ale unor graiuri. Precizăm, totodată, că selecția pe care o prezentăm în continuare, cu titlul de exemplificare, are în vedere următoarele fapte:

– în principiu, situațiile de interpretare și de transcriere care intervin în ceea ce privește palatalizarea consoanelor în graiurile din Moldova, menționând faptul că un tablou de ansamblu în ceea ce privește acest fenomen, după amănunțite discuții din corpul studiului, a fost realizat de Avram 2014: 16–17, autor care pune accent pe identificarea etimonului regionalismului;

– nu interesează, aici, de exemplu, nuanțele de închidere a unor vocale (*e* sau *o*), nazalizarea vocalelor, respectiv anumite grade și nuanțe de înmuiere și palatalizare a dentalelor, velarizarea consoanei *n* etc., situații în care sunetul de bază este ușor recunoscut, indiferent de semnele diacritice care însoțesc litera.

2.1.5.1. Vocale:

ă → [e] „cea mai deschisă vocală din seria anterioară... în bucovineanul *păle* = *piele*”

ö = „vocală anterioară labială, cu deschidere mijlocie... în ung. *cör* ‘cerc’

ü = „vocala cea mai închisă din seria anterioară labială; în magh. *fül* ‘ureche’

2.1.5.2. Consoane:

ê → [ce], în munt. *êr* = *cer* (dar și *êine* = *cine*)

č → [c + e, i], în maram. *čăr* = *cer*, *čînč* = *cinci*

ć → [t + e, i], în băn. *fraće* = *frate*, *ćinăr* = *tânăr*

- +*ĉ* → [*che, chi*], în *veĉe* = *veche*, *oĉ* = *ochi*, în graiuri din Transilvania
đ → [*z*], în mold. *đic* = *zic*
ĝ → [*ge, gi*], în munt. *ĝer* = *ger*, *ĝinere* = *ginere*
 +*ĝ* → [*d + ɛa*], în transilv. *ĝal* = *deal*
 +*ĝ* → [*ghe, ghi*], în *ĝem* = *ghem*, *ĝimpe* = *ghimpe*, în graiuri din Transilvania
ġ → [*g + e, i*], în maram. *ġār* = *ger*
 +*g'* → [*b + i*], în mold. *g'ini* = *bine*
 +*g'* → [*v + i*], în mold. *g'ițāl* = *vițel*
χ → [*h*], în munt. *χaină*
 +*h'* → [*f + i*], în mold. *h'ir* = *fir*
k' → [*p + i*], în mold. *k'ișor* = *picior*
 +*ń* → [*m + i*], în mold. *ńic* = *mic*
 +*s* → [*f + i*], în maram. *sir* = *fir*
ŝ → [*ĉ*], în mold. *faŝi* = *face*
ŝ → [*f + i*], în mold. *ŝir* = *fir*
ś → [*ĉ*] în băn. *śinś* = *cinci*
y → [*v + i*] în mold. *yin* = *vin*
 +*z* → [*v + i*] în maram. *zin* = *vin*
ž → [*g + e, i*], în mold. *žer* = *ger*, *žinere* = *ginere*
 + *ž* → [*v + i*] în mold. *žin* = *vin*
 + *ž* → [*j + o, u*], în mold. *žoc* = *joc*, *žug* = *jug*
ž → [*ĝ*] în băn. *žană* = *geană*.

2.1.5.3. Iată și simbolurile introduse în transcrierea „cu bare oblice” a TOD din programe NALR și ALRR, care indică organizarea sintactică a enunțurilor orale, respectiv limitele unităților de intonație:

/ (bara simplă) marchează limita unei unități melodice cu intonație non-terminală (corespunzând, în linii generale, virgulei din grafia oficială);

// (bara dublă) marchează limita unei unități melodice cu intonație terminală (corespunzând punctului, respectiv semnului punct și virgulă).

Barele marchează și limita unităților melodice cu intonație „de suspensie” (cf. TD-Munt. 1973: XVIII, XXVII).

2.2. Coroborată cu prezența tipurilor de fonetisme constatate în articularea neologismelor pătrunse în graiurile dacoromânești, pe baza hărților din ALR I și ALR II, ierarhizarea faptelor fonetice care, în principiu și de fapt, pot constitui și constituie provocări în literarizarea pronunțiilor „dialectale”, reflectate numai parțial în listele din paragraful precedent, poate fi raportată la o propunere de sistematizare de ansamblu cum este cea pe care o prezentăm în cele ce urmează, ap. Dumistrăcel 1978: *passim*.

Terminologie. Preluăm, după *op.cit.*, următoarele accepțiuni ale termenilor de bază utilizați în continuare: *populare* sunt fonetismele „care se întâlnesc în graiurile din toate sau din cea mai mare parte a provinciilor istorice”; *regionale* sunt fonetismele

„care apar în arii continui, dar mai ales izolate, în cadrul unor unități dialectale care, în privința trăsăturilor esențiale, se deosebesc unele de altele”; sunt numite *dialectale* „faptele care caracterizează arii unitare dialectale, delimitate ca atare mai mult sau mai puțin precis”, relativizare datorată criteriilor, deosebite, privind stabilirea subdiviziunilor teritoriale ale dacoromânei (Dumistrăcel 1978: 106; 164; 200, cu dezvoltări ale enunțurilor citate și exemplificări minime).

Tabloul de ansamblu al fonetismelor curente în pronunțarea cuvintelor vechi și neologismelor în graiurile dacoromânești a fost prezentat, în *op. cit.*, după următoarele criterii: [Partea I] Fonetisme reprezentând rezultate ale evoluției interne; [Partea a II-a] Fonetisme regionale de proveniență străină.

2.2.1. Secțiunile din [I] sunt următoarele: [1] Fonetisme cu caracter de regularitate specifice vorbirii comune, populare, regionale și dialectale; [2] Fonetisme care se explică prin procese de coarticulare generalizate în grade diferite sau individuale; [3] Forme accidentate; [4] Modificări de accent.

La rândul său, [I.1] cuprinde diviziunile [I.1.1] Tendințe ale vorbirii (de fapt, ale *pronunțării*) comune; [I.1.2] Fonetisme populare; [I.1.3] Fonetisme regionale; [I.1.4] Fonetisme dialectale. În [I.2] sunt analizate rezultatele proceselor de acomodare, asimilare, propagare, diferențiere, disimilare, sincopare, metateză și ale reducerii și creării de grupuri consonantice. Fonetismele „accidentale” prezentate în [I.3] sunt datorate procesului de etimologie populară și așa-numitei „deformări” a împrumuturilor). Modificările de accent analizate ([I.4]) rezultă prin analogie, încadrare morfologică și prin mutarea accentului spre începutul sau spre sfârșitul cuvântului.

Partea a [II-a] are ca principal obiect preluarea, în împrumuturile lexicale din diferite areale ale dacoromânei, a unor fonetisme de origine germană, maghiară și din diverse limbi slave.

2.2.2. Din perspectiva preluării *minimum* literarizate, în DLR, a enunțurilor din TOD, avem în vedere două categorii de fapte fonetice din secțiunile precedente: cele *irrelevante* lexicografic și cele *relevante* din aceeași perspectivă.

2.2.2.1. Considerăm ca *irrelevante* pentru redactarea DLR și pentru utilizatorul acestuia următoarele categorii de fonetisme (trimitem la mărcile numerice de mai sus):

- tendințe ale pronunțării comune ([I.1]) cum sunt afonizarea finalei cuvântului, diftongarea vocalelor sau evitarea hiatului (*op.cit.*, p. 65–106);
- fonetisme „dialectale” (I.1.4), atunci când faptele caracterizează graiuri din subdialectul de tip „nordic” ($\hat{g} : \hat{z}/\hat{z}$; $\hat{c} : \hat{s}/\hat{s}$; $z : \hat{d}$; $j : \hat{z}/\hat{z}$, palatalizarea dentalelor, *că-* : *k'e-* etc., sau când acestea sunt specifice graiurilor din subdialectul sudic ($\$: \$'$; $j : j'$; p. 202–236);
- fonetisme regionale (din [I.1.3]) cum sunt prezența lui -u (final), palatalizarea labialelor și a labiodentalelor, fenomene ce ar putea fi luate în considerație doar la nivelul preluării *minimum* literarizate (p. 165–185).

2.2.2.2. După aprecierea noastră, sunt *relevante* pentru utilizatorul DLR categorii de fonetisme pe care le prezentăm în ordinea inversă a importanței lor pentru reflectarea de ansamblu a specificului non-literar al limbii române; distingem între o clasă de „coloratură particulară” și una de „caracterizare pregnantă”.

2.2.2.2.1. Fapte de „coloratură particulară”:

– fonetisme care se datorează influenței a diferite limbi străine (II; *op. cit.*, p. 307–368);

– formele „necanonice” care sunt rezultatul articulațiilor de tipul „acomodare”, „asimilare”, „propagare”, „diferențiere”, „disimilare”, „sincopare”, „metateză” sau reprezintă reducerea și crearea de grupuri consonantice, formele „accidentale” (de tip „etimologie populară”), ca și modificările de accent (p. 289–302);

– fonetisme din categoria „regionale” (cf. I.1.3): *ă* (protonic): *a*; închiderea vocalelor (finale) *-ă* și *-e*; *e* (precedat de *d*, *t*): *ă*, ca și sonorizarea fricativelor și oclusivelor în grupuri cu sonante (în graiurile subdialectului sudic și în cele din Crișana (p. 165–196);

– fonetisme din categoria „dialectale” (cf. I.1.4), de tipul *h* : *ø/c*; *v* : *f*; *z* : *j*; *ce* (*ci*) : *k'e* (*k'i*) (p. 236–244);

2.2.2.2.2. Fapte de „caracterizare pregnantă” sunt fonetismele „populare”, clasificate în:

– „transformări determinate de un anumit context fonetic” printre care, de exemplu, „fonetismele cu caracter de regularitate”: *e* : *i*; *o* : *u*; *e* : *ă*; *ea* : *a*; *i* : *î*; *a* : *ă*; *ă* : *â*; *ă* : *â/i*, finalele dure *t*, *z/dl*, *j* (p. 109–139);

– „fonetisme spontane realizate ocazional” (*ø* : *a*; *ø* : *h*; *i* : *u*; *u* : *î*; p. 140–147);

– „fonetisme analogice” propriu-zise (*ø* : *i* – final afonizat –, *i* : *î*) și „fonetisme analogice rezultate din încadrarea morfologică”: desinențe, diftongări și alternanțe fonetice (p. 147–162);

– fonetisme care se explică prin procese de coarticulare, generalizate în diferite grade sau individuale (p. 250–287; să nu pierdem din vedere faptul că în TOD avem înregistrate *idiolecte*).

În special fonetismele prezentate în § 2.2.2.2. aparțin categoriei de care trebuie să se țină seama în preluarea minimum literarizată, în DLR, a enunțurilor din surse „dialectale”, întrucât reflectă pronunții curente, (astăzi) ne-literare, ale vorbirii românești, chiar dacă negeneralizate teritorial. De altfel, în paragrafe finale ale secțiunilor pe care le-am prezent anterior, sunt făcute trimiteri constante la exemple similare (cuvinte vechi și neologisme) din texte de diferite genuri din secolele al XVIII-lea și al XIX-lea, de exemplu din scrieri începând cu cele ale lui Dimitrie Cantemir, Anton Pann, Dinicu Golescu, ale poezilor Văcărești și Conachi, până la Petru Maior, Șincai, Budai-Deleanu, Grigore Alexandrescu, Bolintineanu, Eliade, Bolliac, Negruzzi, Russo, Alecsandri, Hasdeu, Slavici, Eminescu, Ibrăileanu sau Coșbuc (*op. cit.*, p. 114–115; 120–121; 125–126; 135–136; 140–141; 152–153; 161–162).

2.2.3. În continuare, prezentăm numai situația câtorva dintre fonetismele „populare” din TOD care sunt atestate în diverse texte și în opere ale unor scriitori din diferite zone ale țării, comentate de Dumistrăcel 1978.

Precizăm că exemplele de mai jos reprezintă: (a) cuvinte vechi, citate în Dumistrăcel 1978; (b) neologisme din limba veche literară, după *op. cit.*; (c) neologisme din graiurile populare, după aceeași sursă. Prin această confruntare, urmărim să evidențiem „vigoarea” fenomenelor la care ne referim. Totodată, menționăm faptul că, în funcție de limitarea, asumată, a obiectului de studiu, luăm în discuție în primul rând fonetisme din subdialectul moldovenesc.

Exemple (selectiv):

– *e : i*; (a): *judicată, bilșug, cânticel, turlili* (pl. a., la Odobescu); *op. cit.*, p. 115; (b): *diputat, secret* (la Pann), *sinat* (Dinicu Golescu), *cadință, tridint* (Eliade), *influință* (Negruzzi); *op. cit.*, p. 115; (c): *diputat, călindar, (a) diborda, (a) diclăra, profisoară* (p. 110–111);

– *o : u*; (a): *martur* (Alexandrescu); (b): *arbur/el* (Maior, Eliade, Negruzzi), *secul, articol* (Russo), *pericul* (Alecsandri); *op. cit.*, p. 120; (c): *arbur, avocat, doctur, camfur, pretur, batuză* (p. 117–118);

– *e : ă*; (a): fonetism curent în scrieri ale lui Russo, Alecsandri; Iancu Văcărescu, Eliade, Alexandrescu, Bolintineanu; (b): *sănat, răvoluție* (Petru Maior, Budai-Deleanu); în diferite texte: *posăsie, opsărvație, săcret, săcție, răspectiv* (p. 125); (c): *closăt, săchestru, sănat, gazătă, șăf, luțărănă, răcipisie* (p. 121–123);

– *i > î*; (a-b): situația este similară cu cea prezentată pentru fonetismul precedent; (c): *permisiie, consilier, poziție, muzică, zînc, mașină, șifoner, corajie, țigaret, dînc* (p. 127–128);

– *a > ă*; (a): *bălaur, păhar, scăieți* (Budai-Deleanu), *sărmală* (Russo); p. 136; (b): *grămatică, sălutare* (Eliade), *păradie* (Dinicu Golescu), *băgătel, bărbărie, bătistă, căpital, cărieră, (a) grătula, răport* (Anton Pann), *mășină, tirănie, /istorici/ lătini* (Maior), (a) *tirăni* (Șincai), *orgănzător* (Russo); p. 136; (c): *călindar, cănțălărie, jăndar, cădastru, căsație, cătolic, dăntelă, gărdian, băratcă* (p. 131–134).

2.2.4. Ca exemplificare privind prezența fonetismelor regionale, în scrierea din secolul al XIX-lea, care se afla, de fapt, în mod practic, în afara problemei respectării unei norme „literare” propriu-zise, prezentăm, în *Anexă*, o serie de citate din scriitori munteni, moldoveni și din provinciile de la vest și de la nord de Carpați. Textele respective pot fi apreciate ca reprezentând un model pentru regulile de transcriere minimum literarizată ce trebuie să fie respectate în ceea ce privește preluarea TOD în DLR.

Dar, cu scopul de a ilustra manifestarea libertății de redare, în scriere, a pronunției regionale, moldovenești în cazul de față, ne referim la aspectul fonetic al operei de început a lui Alexandru Philippide, un lingvist despre care Eugeniu Coșeriu scria, printre altele:

„Philippide vorbea și – mai ales – scria foarte bătrânește. Adică el scria o moldovenească ce nu mai era moldovenească cultă a intelectualilor din vremea lui” (Coșeriu 1996: 104).

În fond, scrisul lui Philippide ilustra registrul fonetic al vorbirii moldovenești, căruia lingvistul respectiv îi atribuia, și tacit, statutul de „dialect literar”, protestând, la rigoare, față de ceea ce el numea „despotismul de la București” cu privire la „muntenizarea” limbii literare (Philippide 1910: 47 și passim; avem în vedere, printre altele, o polemică a acestuia cu Gustav Weigand). Iată fonetisme preluate, în (re)tipărirea, recentă, a unora dintre primele opere lingvistice ale lui Philippide, asupra cărora editorii ne atrag atenția, sub titlul „forme dialectale moldovenești” (cităm doar unele exemple, fără precizările tehnice de context fonetic): *celalalt*, *macar*, *nacaz*; *asămănare*, *galbăn*, *înșălăciune*, *înșăles*, *răpede*; *așază*, *greșală*, *însamnă*; (să) *arăte*; (a) *mulțami*; (a) *ave*, ~ *be*, ~ *dispăre*; (a) *întra*, *introducere*; *articul*, *secul* (Philippide 1984: I–LIII; vezi și în *Anexă*).

Este în afara oricărei discuții faptul că un atare nivel al reproducerii fonetismelor regionale este obligatoriu în preluarea TOD din Moldova, dar și din zone ale dacoromânei în care sunt prezente aceleași fapte lingvistice.

3. Caracteristica expunerilor din volumele de așa-numite „texte dialectale” ce prezintă interesul lexicografic de a constitui mai ales *etnotexte* (dar și *sociotexte*) și necesitatea utilizării lor în DLR sunt ușor de dovedit și prin extragerea, din acestea, a unor citate ilustrative pentru graiurile din Moldova cuprinzând lexic „normal” ce poate fi valorificat mai ales din perspectivă semantică, dar și pentru completarea informației privind vocabularul general al limbii române (presupuse arhaisme, derivate, neologisme pentru care nu există atestări în DA sau DLR etc.). Selecția de citate care urmează reprezintă, totodată, prilejul pentru exemplificarea nivelului propus în ceea ce privește preluarea într-o minimă literarizare.

3.0. Discuția de față este, de fapt, și urmarea stării de spirit provocate de confruntarea lexicografilor cu acumularea, pe baza rezultatelor cercetărilor dialectologice, a unui fond impresionant de informații ce depășesc, aparent, posibilitățile și normele obișnuite de redactare a unui dicționar cu articole având șanse de a se prezenta ca structuri organice accesibile, și nu ca simple inventare de atestări de sensuri și variante (cf. Dumistrăcel *et alii* 2011: 232–234). Pe lângă faptele discutate în articolul citat, o ilustrare pregnantă a importanței informațiilor lexicale din graiuri pentru istoria vocabularului limbii române o constituie și o analiză a *Dicționarului graiurilor dacoromâne sudice* (în continuare: DGDS). În pofida dificultăților operaționale provocate de multipla „explozie informațională” în discuție, recunoscută ca atare chiar de către dialectologi, adevăratele descoperiri, prin raportare la datele existente în DA și DLR, în ceea ce privește bogăția semantică, de la nivelul *vorbirii*, a unor cuvinte din fondul principal lexical (cum sunt *furcă* ori *masă*), existența unor sintagme ce completează informațiile privind spațiile pragmatico-discursive în care apar cuvinte din aceeași categorie (de ex., *babă de capete* „femeie bătrână care pregătește prescurile și *capetele* pentru

pomeniri, parastase...”), dar mai ales atestarea unor sensuri care justifică logic etimologii (sensul „a mărunți pământul, amestecându-l cu baligă [la răsadniță]”, al vebului /a/ *câlțui*) sunt numai câteva dintre probele ce au fost aduse în favoarea utilizării, selective, desigur, a corpusurilor „dialectale”, pentru profilul și conținutul seriei revizuite a DLR (cf. Hreapcă 2012^b: passim).

3.1. Pentru a susține punctele de vedere expuse în paragrafele anterioare, selectăm, din primul volum al culegerii TD–Mold.Bucov., fragmente din expuneri tematice privitoare la practici din domenii ale culturii materiale și din zone ale spiritualității populare în care apar elemente lexicale a căror prezență ca articole sau cu statutul de completări la articole din DLR apare nu numai ca firească, ci și, credem, obligatorie. Avem în vedere următoarele situații: sensuri aparte ale unor cuvinte din fondul lexical uzual (*bute*, /a/ *dura*, *gulere*); derivate de la astfel de cuvinte (*arămoi*, /a/ *focări*, *mălăiele*, *cărămidăriu*); sensuri contemporane ale unor cuvinte considerate „învechite” sau aparente arhaisme: (/a/ *zământii*, cf. *zământoc*, *lichium*); neologisme din vorbirea curentă neatestată în dicționare (*vermuz*); în sfârșit, selectăm și regionalisme propriu-zise (*sprimblă*). Așa cum anticipam, după trimiterea la textul original, din volumele tipărite [paragraful A], dăm o transcriere cu minimă literarizare, apropiată de forma publicată în izvoarele menționate de fiecare dată, variantă cu relevanță dialectală [în B]; pentru această variantă prezentăm contexte mai extinse; în sfârșit, propunem, paralel, și o variantă cu literarizare maximă, dar cu relevanță regională și populară, utilizabilă lexicografic [în C].

3.1.1. Sensuri aparte ale unor cuvinte din fondul lexical uzual: *bute*, (a) *dura*; *gulere*

a. *bute*, în *butea casei*, „casa de locuit, locuința propriu-zisă, cu raportare la ansamblul gospodăriei țărănești”

– în DA I/I: *bute*, cf. [4] „parte a morii (nedefinită mai de aproape) H.X.130”

[A]: TD–Mold. Bucov, I/1, p. 30, r. 24–26

șî ņî-o ars... șî iēsîli la yîti/ uni-^ăcrău legăti// ņî-o rāmās nūma... búteḡ cásîi cūm îi zîșim noi/ șî yîtiḡ șî cōpāșîi// [...] [Ce înseamnă asta... „butea casei”?] nūma sîmpla cāsâ// nūma sîmpla cāsâ// cāsa n-o fost... ārsî// ābsolu^t dilōc// nū ņî-o rāmās/dicîṭ sîmpla cāsî//āsta-ṇsāmnâ//

[B]

Și ni-o ars... și iesîli la yiti, uni-erău legati. Ni-o rămas numa... butea casîi cum îi zîșim noi, și yitîli și cōpāșii. [...] [Ce înseamnă asta... „butea casei”?] Numa sîmpla casâ. Numa sîmpla casâ. Casa n-o fost... arsî. Absolut diloc. Nu ni-o rămas dicîṭ simpla casî. Asta-nsamnâ.

[C]

Și ni-o ars... și iesili la viti, uni-erai legati. Ni-o rămas numa... butea casii cum îi zicim noi, și vitili și copacii. [...]. [Ne-a rămas] numa simpla casă. Casa n-o fost... arsă. [...] Nu ni-o rămas dicât simpla casă.

β. (a) *dura* „a ciopli cu barda, pentru a le potrivi destinației, bucățile de lemn din care se fac doagele unui butoi”

– cf., în DLR I/6: (a) *dura*² (complementul indică poduri, corăbii, drumuri, clădiri etc.) 1. „a construi, a clădi, a zidi”, respectiv 2. (complementul indică diferite obiecte) „a confecționa, a face, a alcătui”, dar și *dură*, s.f. 1. (popular) „roată plină (de metal sau de lemn), fără spițe și fără butuc”; (rar) „trunchi mic de arbore...”; „(rar) bucată de lemn care se obține prin retezarea buștenilor la capete și care se folosește pentru foc”; (rar) „rotulă”; 2. (popular) „roțița scripetelui de la itele războiului de țesut”; pentru etimologie se trimite la *dura*¹ „interjecție”

[A]: TD-Mold. Bucov., I/2, p. 132

duașili cari... pētr-om butoi/tréb^u sî hîiⁱ uscătî//tă-
iēti cî sel puțin sî aib-un an di zîli//po sî hîiⁱ sî durătî/dacî
nu sîn durătî/li iei li durez... cu barda/dipi sî l-ei durat/
di-acole li... pui sî li... trag cu fețălnicu/li trag la masî//...
25 dî sî le-am tras la masî/li pui pi sî șerc^u//binințălēs sî-nî mai

[B]

Duașili [...] pētr-om butoi trebui sî hîiⁱ uscati [...], pot sî hîiⁱ și durati; dacî nu sînt durati, li iei li durez... cu barda; dipi sî l-ei durat, di-acole li... pui sî li... trag cu fețălnicu, li trag la masî, dipi sî le-am tras la masî, li pui pi șerc.

[C]

Doagili [...] pētr-un butoi trebui sî fiiⁱ uscati [...], pot sî fiiⁱ și durati; dacî nu sînt durati, li iei, li durez... cu barda; dipi ci l-ei durat, di-acole li pui și li trag cu fețălnicu, li trag la masă, dipi ci le-am tras la masă, li pui pi cerc.

γ. *gulere* [pl.] „pomana, constând dintr-un colăcel, un ban și o batistă, care se dă la groapă, la înmormântare”; în DA II/I: [a] „fâșie de pânză cu care se leagă lumânarea la mort”; [b] „batistă sau fâșie de pânză nouă la unul din colțurile căreia este legată o lumânare; se dă de pomana pentru morți”

[A]: TD-Mold. Bucov., I/2, p. 229, r. 7-12; cf. r. 5

c^uol^o t^uo^t c^ol^o c^ol^o s^o c^ol^o l^o l^o [L] m^uo^rtⁱ/sî p-urmă-l. d^uce l^o
gruapî//la gruapă iar aî cî t^uo^t l^o f^uel^u sî la gruapă//...
5 iî-mpart^u...n^oo^o [k] d^ou^osprăzēcē g^ul^urē s^o sp^une la noi...//cu
cîte u^uu c^ol^ol^o c^ol^o l^o u^u u^u m^u b^un^u/sî u^o batistă//

[Și *gulere* se cheamă astea, colăcelul, banul, batista...?]

a^u a^u s^u!//m^u d^u!//g^ul^urē//

[B]

Și p-urmă-l duce la grupă. La grupă [...] i-mparte... nouo [...] douosprăzece gulere se spune la noi... Cu câte un colăcel, un ban și o batistă. [Și „gulere” se cheamă astea, colăcelul, banul, batista...?] Așa! Da!, gulere. [Dar nu-i... ceva mai nou?!] Nu-nu nu, nu-nu! [E din vechi așa?] Din vechi! Din vechi, din bătrâni, așa ai spune gulere...

[C]

Și p-urmă-l duce la grupă. La grupă [...] i-mparte... nouo [...] dousprăzece gulere se spune la noi... Cu câte un colăcel, un ban și o batistă. [...] Dîn vechi, dîn bătrâni, așa îi spune, gulere...

3.1.2. Derivate de la cuvinte din fondul lexical uzual: *arămoi*; (a) *focări*; *mălăiele*; *cărămidăriu*

α. arămoi „rachiul de calitate, cel mai tare, care curge întâi, la distilat”
(cf. *fruntea rachiului*, *picuș*)

– în DA I/I: absent

[A]: TD-Mold. Bucov., I/2, p. 84, r. 5–6, 19–20

- 5 *âsela dintâi i-arăm^uoi^u//âsel primu//sî kemá arăm^uoi^u//*
 âp^yirt^u 1 //
 arăm^uoi^u/pi-úrmî-i arăm^uoi^u//âsela cîn^d i i-albăstru//sî-i...
 20 *dácî nu păzâi lumînarea/luá f^uoc^u/m^ubaniț-/acólo//da //*

[B]

Așela dintâi i-arămoi. Așel primu [care curge]. Sî chema arămoi. Spirt. [...] Arămoiu, [...] așela când i i-albastru. Șî... dacî nu păzâi lumînarea, lua foc în baniț-acolo, da.

[C]

Acela dintâi i-arămoi. Acel primu [care curge]. Sâ chema arămoi. Spirt. [...] Arămoiu, [...] acela când i i-albastru. Șî... dacâ nu păzâi lumânarea, lua foc în baniț-acolo, da.

β. (a) focări „a pârlî în foc butoiul, după ce au fost strânse doagele cu cercuri de fier”;

– în DA II/I: absent; cf. *focar* „acela a cărui meserie e să îngrijască de foc”

[A]: TD-Mold. Bucov., I/2, p. 132–133

- azútî um^ubăi^uet^u sînevá/ca sⁱlî puî pî^user^c//dⁱpi^usî le-am pus pî^u*
serc^u/dⁱ-ecóle...îl puî sî^u-l f^uocăres^c//iⁱda^u f^uoc^u//cⁱdⁱpi^usî
s-a^u mui^uet^u/fî...da^u cu^uf^uoc^uc^uapî/sⁱdⁱpi^usî s-a^u mui^uet^u gîni^u/
duázîlî/dⁱ-ecóle-l puî s-ál tra^u la sîfâ//la sîfâ/sa^u la h^uu^ug^u
ru^b//sa^u cu^ulân^utu/...cî^usel mai^u gre^u caz^u cîⁿnu-i...nu-s aⁱesle^u//

[B]

Dipi și le-am pus [doagele] pi șerc, di-ecole... îl pui [butoiul] și-l focăresc. I dau foc [...], îi dau cu foc cu apă și dipi și s-au muiet g'ini, duașili, d-ecole-l pui și-ăl trag la șufă. La șufă sau la un șurub.

[C]

Dipi ci le-am pus [doagele] pi cerc, de-acole... îl pui [butoiul] și-l focăresc. Îi dau foc [...], îi dau cu foc cu apă și dipi ci s-au muiet bini duagili, de-acole-l pui și-ăl trag la șufă. La șufă sau la un șurub.

γ. *mălăiele* [pl.] „grămezi, la adunat fânul din brazde”;

– în DLR VI: absent

[A]: TD-Mold. Bucov., I/1, p. 172, r. 7–8; cf. r. 12–13

dip-eșeie dacî vⁱdiem cî sî pălesc.../brazdili puțin...li
strînzem/și li fășem mălăiele//așa sî spuné//mălăieli//de-acolé
m-ap^ucăm iar de cuasă//pi sari...injugam b^uoi/vinem acasî/-m
10 p^uniem cîtiva căldărⁱ de apă-m...botoiⁱ/ca sî am pentru-a douăză/
ș-a douăză/plecăm iarîș...la coasă//cîrt [k] cîrtăviem di c^uosî!
//n^u în tuatî zîlilil//mă-dușem/di-ecolé mălăielil-êșeli lⁱ fășem
măi m^uarⁱ/p^uorcuaiⁱ/așa sî...sî spuné/p^uorcuaiⁱ/...căpiț/dipi sî-l
lăsăm cîtiva zîli/s sî...păluiașcî î...porcuai^e/îl luam ș-ă^l
15 căram și mi-l dipozitam acasă//că sî-l am pentru iarnî/pentru
plugării...//

[B]

Dip-eșeie dacî videm cî sî pălesc... brazdili puțin... li strînzem și li fășem mălăiele. Așa sî spuné. Mălăieli. [...] De-acole mălăielil-êșeli li fășem mai mari, porcuaii, așa sî... sî spuné, porcoaii,... căpiț. Dipi și-l lăsăm cîtiva zîli sî sî... păluiașcî în... porcuai^e, îl luam și-ăl căram și mi-l dipozitam acasă. Ca sî-l am pentru iarnî, pentru plugării.

[C]

Dipi-aceie, dacâ videm cî sî pălesc... brazdili puțin..., le strângem și li făcăm mălăiele. Așa sî spuné. Mălăieli. [...] De-acole mălăielil-eceli li făcăm mai mari, porcoaii, așa sî... spuné, porcoaii,... căpiț. [...]

δ. *cărmidăriu* (galben~) „galben de culoarea cărămizii”

– în DA I/II: absent

[A]: TD-Mold. Bucov., I/2, p. 125, r. 10–11

10 ɪŋ_cʰulɔár¹ē cǎrǎmíz¹ǎ//u_ɯ_gálben_cǎrǎmidǎríu...//ǎŋ_cʰu-
luár¹ē cǎrǎmíz¹ǎ//u_ɯ_â m¹ov¹ɪŋkís/u_úm_bleɔ¹ senín//u_ɯ_í gríí...

[B]

[Aici avem un galben] în culuarea cǎrǎmízǎ. Un galben cǎrǎmidǎriu.

[C]

[Un galben] în culuarea cǎrǎmizi. Un galben cǎrǎmidǎriu.

3.1.3. Sensuri contemporane ale unor cuvinte considerate „învechite” sau aparente arhaisme: (a) *zǎmânti* (cf. *zǎmântoc*), *lichium*

α. (a) *zǎmânti* (a ~) „a sfârâma, cu făcălețul, cocoloașele de făină din ceaun, când se mestecă mămăliga”

– cf. DLR XIV: (a) *zǎminti* (învechit) „a (se) neliniști, a se agita; a învălmăși”;
cf. *zǎmintea*lă, *zǎmintitură* (învechite) „învălmășeală” (citate din Dimitrie Cantemir);
vezi și *zǎmântoc* „amestec”

[A]: TD-Mold. Bucov., I/2, p. 106, r. 8

5 ɕî pînî cînd...fərbî_bîni//cînd...fərbî/cînd sî ɯ_ɯmflâ/pun_â ră-
îinǎ/...cîti trebuî/sî_n-o fac niǎ_prea_muǎlǎ [k] muǎlǎ...niǎ
prea_vîrtoǎsǎ/sî_pi_urmǎ ɯo las_di fərbî puțin/ɯ_ɯ...iaŋ mai_întîi
/sî ɯ_ɯ zǎmîntesc/dau puțin_cu_făcălețu p^rin_ia/sî_pi-urmǎ...dîpi
sî fərbî...mai mult ɯo iaŋ la mestecǎt//ɕ_ɯ_mes...¹ după_êi_amest-
lo_tic_î_mămǎliga/ɯo las_î bîni dî_sǎ_rǎscuǎci/sî_pi_urmî pun_î...
ɯor pun_ɯ_fund/di lemn/pi_mǎsǎ/...ɯ_ɯr_pi_farfurîi/sî...iaŋ...
ce_u_ɯ_ɯ_cu_totu/sî...torn mǎmǎliga_pi_mǎsǎ//

[B]

Cînd... ferbi [apa în ceaun], cînd sî umflă, pun făină... cîti trebuî [...]. Sî pi urmǎ o las di ferbi puțin, o... iau mai întîi sî o zǎmîntesc, dau puțin cu făcălețu prin ea sî pi-urmî... dîpi sî ferbi... mai mult o iau la mestecat [...]. După êi amestic mămăliga, o las bîni dî sî rǎscuǎci sî pi urmî [...] iau ceonu cu totu sî... torn mămăliga pi masî.

[C]

Cînd... ferbi [apa în ceaun], cînd sî umflă, pun făină... cîti trebuî [...]. Sî pi urmǎ o las di ferbi puțin, o... iau mai întîi sî o zǎmîntesc, dau puțin cu făcălețu prin ea sî pi-urmǎ... dîpi ci ferbi... mai mult o iau la mestecat.

β. *zǎmântoc* „umplutura plăcintei, formată din brînză, amestecată cu ouă și diferite mirodenii”

– în DLR XIV: absent

[A]: TD-Mold. Bucov., 1/2, p. 103, r. 16-17; cf. r. 11-13

ă...plășinta cu brînză și fășim următor: fășim aluătu
/pentru f^uoi//púnim: d^uu...tr^uu uouă la...foi/zăhîr/vaniliu/...
și fășim//și li...mușem...dac-avem lăpti/lăpti//dacî nu...púnim
5 ...ăpî călduțu//púnim^m tăica/c-agă...și...vorb^uști la noi//púnim
tăica...t^ut la fel uo mușem în apă/și-î fășim aluătu//după așea
fășim...zămîntocu//acolo punem puțin drojdi...sau tăci propiu-
zîs/ăgă/...ă...punem: uouăli/amestecă cu lămîi/...cū...vaniliu¹
/diferiți mirosuri//ș-apoi púnim brîza//li púnim um pic la rășă-
lo ri^t/și-sépîn și-ntîndim fuăla după ș-o răsărit...ăluătu/-ntîndim
fuăla și púnim...zămîntoc//

[Umplutura aceea?]

ăgă//ăgă/umplutură așea/p^u urmă li fășim...li strîzîn și
li púnim lă...li púnim la tăvi//dac¹ li fășim la tăvă//la...cup-
15 t^ur//dacî nu/noi li cuășîn și-n...ulei//

[Ce înseamnă zămîntoc ?]

zămîntoc^u înseamnă alu [k] ăstă...umplutură plăcîntii//da//

[B]

Plășinta cu brînză [...] fășim aluatu, pentru foi [...]. După așea fășim... zămîntocu. Acolo... punem puțin drojdi... sau tăci propiu-zîs, așa..., punem: ouăli, amestecat cu lămîii..., cu... vanilii, diferiți mirosuri. Și-apoi punim brîza. Li punim um pic la răsărit și-ntîndim fuăla după ș-o răsărit... aluatu, -ntîndim fuăla și punim... zămîntoc. [...] [Ce înseamnă „zămîntoc”?] Zămîntocu însemnă [...] umplutura plăcintii. Da.

[C]

Facim aluatu [pentru plăcinte]. [...] După aceea facim... zămîntocu [din brînză și ouă, amestecate cu mirosenii]. [...] Zămîntocu însemnă [...] umplutura plăcintii.

γ. *lichium* „pastă din făină de orz, de porumb, amestecată cu cenușă, cu care se etanșează capacul *căldării*, la facerea rachiului”

– în DLR V: *lichium* („turcism învechit, rar”) „un fel de tencuială”, cu trimitere la Cihac și Șăineanu; pentru varianta *lichium* se trimite la Cihac

[A]: TD-Mold. Bucov., 1/2, p. 83, r. 10-24

rakiu//puneam discogina²/...căldăria di rakiu/uo...puneaj capă-
lo cu/uo u^ușem gîni cu mămăligă-/acol^o [i] /sau ou niști ... [ε] li-
kum di...cūm și zîșem noi atûș/...

[Cum îi ziceați?]

lik'um//lik'um [!] /da//

[Din ce se făcea lichiumul?]

15 to₁ din...fă₁ in₁/di uor₂z₁ din...ca s₁ s₁ le₂zi/cu fă₁ in-amestecă-
 t₁ di p₁o₁u₁șoi/mai₁ pune₁am și s₁en₁u₁și/s₁ mai₁ adă₁u₁g₁am s₁ mai₁ înmul₁țim
 ac₁o₁...//ă₁i/și/...bă₁g₁am l₁em₁n₁i sup₁t...cal₁dă₁ri-ac₁o₁lo s₁u₁ caz₁an/...

[și cu apă...nu?]

nu!//

20 [Dar ou ce?]

pă₁i [ε] ...//

[Numai...făina de păpușoi și cenușă?]

da₁//cu apă/pă₁i natur₁al că s₁i fă₁șe lik'umu șală cu apă₁//cu
 apă cald₁u₁ț-așă//da//

[B]

Puneam discog'ina-n... caldarea di rak'iu, o... puneam capacu, o un₁z₁em g'ini cu
 mămălig-acolo [!] [= râde] sau cu niști... lik'ium di... cum îi zîș₁em noi atunș...
 [Cum îi ziceați?] Lik'ium. Lik'ium [!], da. [Din ce se făcea „lichiumul”?] Tot din...
 făin₁i, di orz [...] ca s₁i s₁i le₂zi, cu făin-amestecat₁i di popușoi, mai puneam și s₁en₁u₁și, s₁i
 mai adău₁g₁am s₁i mai înmul₁țim acolo... [...]. [Numai... făina de păpușoi și cenușă?]
 Da. Cu apă, păi natural că s₁i fă₁șe lik'iumu șala cu apă. Cu apă cald₁u₁ț-așa. Da.

[C]

Puneam discoghina-n caldarea di rachiu, o... puneam capacu, o ung₁em ghini cu
 mămălig-acolo [...] sau cu niște lichium di..., cum îi zîc₁em noi atunci... [...]
 [Lichiumul se face] din... făină, di orz... ca s₁i s₁i leg₁i, cu făin-amestecat₁a di popușoi,
 mai puneam și cenuș₁i. [...] S₁i făc₁e lichiumu cela cu apă. Cu apă cald₁u₁ț-așa. Da.

3.1.4. Neologisme din vorbirea curentă neatestată în dicționare: *vermuz*

a. *vermuz*/-ă, subst., adj, „culoarea verde gălbui; de culoare verde gălbui”:

– în DLR XIII/2: absent; cf. § 4.2.

[A]: TD-Mold. Bucov., I/2, p. 222–223, r. 22; r. 10–15

20

[Da' lina cum o pregătești pentru ca s-o țeși?]

l₁i [ε] l₁ina/uo-nd₁oi₁ l₁ân₁i/uo-ndrug₁am/s₁i pă₁ urm-₁o bui₁im₁//
 vînă₁t₁i/v₁er₁di/v₁ermu₁z₁i/ru₁oș₁i₁i/v₁iș₁ni₁i₁i/...și aște₁a-s/toă₁t₁i f₁e-
 lur₁i₁//

- 10 [Ce înseamnă asta ... vermuz ?]
 vermúzu-ⁿseámn-un g^fálb^hen/mai/ [ε] puțin mai_{deskís}//
 [Și cu ce se face ... ?]
 din buiálí//să fáci dîn [k] le púnem într-un lig^hán/se púne
 [ε] vâp^s [k] buiálă galbenă/pă urmă kicám v^hérdé/...și dîn ásta/
 15 să fáce...v^hermúz/mai_{deskís}//

[B]

Lîna [...] o-ndrugăm, și pă urm-o buim: vînâti, verdi, vermuzi, roșiii, vișinii... și astea-s tuati felurli. [Ce înseamnă asta, „vermuz”?] [...] Se pune [...] buială galbenă, pă urmă k'icám verde... și dîn asta să fáce... vermuz, mai deschis.

[C]

Lâna [...] o-ndrugăm și pă urm-o buim: vînâti, verdi, vermuză, roșiii, vișinii... [...]. Se pune [...] buială galbenă, pă urmă chicám verde... și dîn asta să face... vermuz, mai deschis.

3.1.5. Regionalisme: *sprimblă*

a. *sprimblă* „cursă pentru prins păsări, formată dintr-un arc și o sfoară,
la capătul unui băț”

– în DLR X/5: absent

[A]: TD-Mold. Bucov., I/2, p. 101, r. 11–19, cf. r. 6

- 5 /...la cuásta uodáii/...și-i...băeéti^h...cări mai puneá c^hti-ò
 sprimblí piñ copás prindeá...găit^h/kit^hgói [i] cá așa sî spúni la
 noi a^hiáa/...p^hásâr^h//puneá făcálétu pi žam/s-ápîi...vineá acólú
 ...pásîrea...kit^hgói/sî...suguleá//sî noi cu b^hătu pi dinútru:
 tac!//kicá kit^hgói žos/ál frižám/áșá ierá ím mîntea nuástrî cop-
 10 kiláreásci//

[Ce-i aceea sprimblă ?]

- sprimblá//ún arc índoiét/sî c-o sfoári/la cápí^d avé uo gá-
 ur-ásá¹/sî a^hiáa² puném uo bucătíci^h di cucurú^h/pópúgói/da cucu-
 rú^h/sî ierá mái ráu/ínhi^pt_ásá-ntr-om băț/...vineá...găit^hli/sî
 15 ...cînd dădeá sî púli pi crángi... [k] pi bătu sála/kicá bătu//
 s-ápá^hi...sî strîzá// [...] sfuára sêi^h cari ierá púsâ ímprižúru
 bățulu/...cîñ cădeá bătu/sî duśa piśuárilí-n žos//sî árcu sála sî
 ... [k] í^hdădeá drúmu//s-o strîzá...cu piśuárli^h lá...la harágu

șála...ntórs//sprimblî-i spuneá//ș-úo găsá í_vííi//úo luám úo tǎ-
2o íám_úo...zumuleám noi_ácoló...fășám mîncári [!] //íerá bîni//acúma
nú_sî mai fáâi//

[B]

Băieții... cari mai puneá cîti-o sprimblî pin copaș prindea... găit, k'itîgoi [!] cǎ așa sî spuni la noi aișa,... pǎsári. [...] [Ce-i aceea sprimblǎ?] Sprimblǎ: un arc îndoiet și c-o sfoarî, la capîd-avé o gaur-așa [gest] și aișa [gest] puném o bucățîcî di cucuruz, popușoi, da cucuruj, și iera mai rău, inh'ipt-așa-ntr-om băt... Vineá... găitîli și... cînd dǎdea sî sî puii pi crangî... pi bǎtu șala, k'ica bǎtu. Ș-apǎi... sî strînzǎ [...] sfoara șei cari iera pusǎ împrižuru bǎtulu, ... cîn cǎdea bǎtu, sî dușa pișoarili-n žos. Și arcu șala sî... îș dǎdea drumu. Ș-o strînzǎ... cu pișoarli la... la haragu șala... întors. Sprimblî-i spuneá. Ș-o gǎsa în viii. O luam [= pasǎrea] o tǎiam o... žumuleam noi acolo... fășam mîncari [!]. Iera bini. Acuma nu sî mai fáși.

[C]

Băieții... cari mai puneá cǎti-o sprimblî pin copaci prindea... găit, k'itîgoi. [...] Sprimblǎ [este] un arc îndoiet și c-o sfuarǎ, la capît-ave o gaur-așa și aicea puném o bucățîcî di cucuruz, popușoi [...] înfipt așa-ntr-on băt... [...] [Cînd se așeza pasǎrea pe creangǎ] sǎ strîngea [...] sfoara cei cari era pusǎ împrijuru bǎtulu [...]. Și arcu cela îș dǎdea drumu.

3.2. Elemente de transcriere foneticǎ pentru graiurile din Moldova și Bucovina

3.2.0. Urmǎrind explicarea aspectului fonetic al exemplelor date în secțiunea anterioarǎ, schițǎm, în continuare, criteriile ce justificǎ selecția trǎsǎturilor pe care le considerǎm necesare pentru ca, în preluarea și transcrierea textelor din volumele de tip TOD ce pot fi utilizate în varianta revizuitǎ a DLR, sǎ fie reflectate realitǎțile vorbirii subiecților. Conform celor avansate anterior (cf. § 3.1), am avut (și avem) în vedere, ca exercițiu de evaluare, semnalarea unor minime trǎsǎturi „dialectale”, pe fondul celor „regionale” și „populare” (vezi, mai sus, [B]), pentru a ne limita la cele „populare” (cǎrora li se adugǎ trǎsǎturi „accidentale”, prezente în vorbire ([C])). Varianta [C] a textelor prezentate constituie formula pe care o considerǎm necesarǎ pentru a ne situa la nivelul foneticii textelor literare din secolul al XIX-lea, așadar aceea care ar putea fi acceptatǎ ca atare pentru citate în DLR. În cele ce urmeazǎ, facem o trecere în revistǎ a trǎsǎturilor fonetice din cele douǎ categorii la care ne-am referit mai sus, cu precizarea cǎ nu am avut în vedere doar textele selectate în § 3.1, ci pornim de la fapte ce caracterizeazǎ, în primul rînd, graiurile din Moldova și Bucovina.

Cu privire la criteriile avute în vedere pentru literarizarea enunțurilor date ca exemple de ilustrare a sensului cuvintelor din graiurile din Muntenia, Oltenia și Dobrogea, vezi DGDS I: XIII; autorii au fost preocupați de respectarea autenticitǎții graiurilor respective, prin reflectarea fonetismelor regionale și dialectale ale acestora, viziune comparabilǎ, în ceea ce ne privește, cu modul în care au fost transcrise textele citate în paragraful [C].

3.2.1. Fonetisme „dialectale”

Consoane:

– palatalizarea bilabialelor și a labiodentalelor: *p, b, m; f, v* (pentru labiodentale există un dualism în ceea ce privește aria nordică și cea sudică a „subdialectului” moldovenesc); fenomenul este prezent și în zone din Muntenia și Dobrogea, Oltenia și Transilvania;

– fricativele *ș, ž* (< *ĉ, ĝ*);

– *đ*, ca arhaism fonetic: *đi, đicem, auđ* [2];

3.2.2. Fonetisme „regionale” și „populare”

3.2.2.1. Vocale, diftongi:

– finalele închise *-â, -î* (< *-ă*): *fatâ, vișîni*, respectiv *-i* (< *-e*): *soari, feti* [pl.], *turlili* [pla.];

– *-ă > -â-, -î-*, respectiv *-e- > -i-* în poziție atonă (în interiorul cuvintelor): *mânușă; discui* [3], *muștîriu, nîpofîit, pitrec* [3], *viniri*;

– „velarizarea”: *e, i > ă (â), î*, după consoanele „dure” (*s, z, ș, j, ț, đ*, eventual *r*).

– tot ca velarizare interpretăm și pierderea elementului palatal în diftongii ascendenți *-ea-, -ia-*, ca și dispariția lui *i* final asilabic;

– *ă* protonic > *a* în tipurile: *barbat, padure*;

– *a* protonic > *ă* în tipurile *călîndar, dător*, (în) *zădar*;

– diftongul *-eă > -é*, în finala unor substantive de tipul *măse*, la formele de imperfect ale unor verbe, *făse, spuné*, și la infinitive de tipul (a) *bé*, (a) *tăcé*;

– diftongul *-iă > -ié* la unele forme de imperfect, *tăié, muié* [3], și de infinitiv: (a) *muié*, (a) *încondeié* (ouă roșii);

– sincopări;

– epenteze, asimilări, disimilări („accidentale”).

3.2.2.2. Consoane:

– *ĝ*, ca arhaism fonetic: *ĝos, ĝoc, ĝudecată*;

– consoanele „dure” *s, z, ș, j, ț, đ*; implicații morfologice: pluralele masculine și feminine (*urș, braz, fraș; coveș, uș*); tot cu neutralizarea opoziției de număr: pl. de tipul *casă, fetișă*; forme verbale de pers. [2]: *vez, poș*; cf. și tipul (ind.) *coasă*, (conj.) *să coasă*;

– *v* inițial sau intervocalic + *o, u > h*: tipurile *holbură, hulpe; cohor*;

– sonorizarea ocluserilor și fricativelor surde în grup cu sonante: *zmîntînă*, (a) *învejmînta, zloi, znop, sfejnic, buvniță* (în enclavele muntenești din sudul Moldovei);

– finala *-ar^l*, în tipurile *călîndar^l, morar^l, ciubotar^l*;

– finalele *-or^l, -er^l*, în tipurile *agricultor^l, inginer^l* [sg.];

– epenteze, asimilări, disimilări;

– reducerea unor grupuri consonantice.

3.2.3. Grafii (în unele cazuri, este vorba de convenții în scrierea literară):

– se preia pronunțarea, cu semivocala de sprijin, a pronumelor personale (*eu, el, ei ele*): *ieu, iou, io; iel, iei/iș, iele* și a finalei subst. și adj. feminine de tipul *farfuriii, vișâniiii*;

– diftongul *ua*, rostire pentru *oa*;

– diftongul *ia*, rostire pentru *ea*;

– lipsa articolului hotărît (sg. m.) *-l*, a cărui funcție este preluată de vocala de legătură (*-u*).

3.3. Pentru a oferi un termen de evaluare privind simplificarea operată pentru extrasele din [B] și din [C], enumerăm, în continuare, pornind, în principiu, de la posibilitățile cuprinse în inventarul ALR (cf. § 2.1.5.1, 2.1.5.2), elementele de transcriere fonetică la care, în mod normal, se renunță.

3.3.1. Trăsături de articulare, indiferent de nivel

3.3.1.1. Fenomene vocalice:

– vocalele deschise *e, o, ă*;

– deschiderea lui *é* în poziție *e*;

– monoftongarea lui *-oa > o* (în Bucovina), inclusiv ca arhaism fonetic în *nôuă, vôuă, dôuă*;

– vocalele închise *e, o, ă* ș.a.;

– vocala *ě* (*e* velar); și în subvarianta *ĕ*;

– diftongarea „țărănească” (ținând seama de principiul silabic): *puot, mîérġim*;

– „diftongoizii”: *p^uot, mⁱérġim*;

– *-u* (final): *joc^u*;

– *i* cu nuanță anterioară: *î*;

– nazalizarea vocalelor (*îset, uîzim*);

– afonizarea vocalelor și grade de perceptibilitate;

– nuanțe vocalice intermediare (redate prin litere suprapuse): *puruⁱmb, am văzuⁱt, am fo^ăcut* (se reține sunetul de bază);

– vocale lungi și vocale scurte.

3.3.1.2. Fenomene consonantice:

– *k', g' > ê, ĝ: oê, înġeț* [2];

– dentalele muiate *t', d', n': fet'e, d'int'e, carn'e*;

– *ș', j'* (și în enclavele muntenești din sudul Moldovei); vezi și tipul *ușe, grije*;

– nuanțe consonantice intermediare (redate prin litere suprapuse): *c/g, t/t', d/d'* etc.; în aceste situații se reține sunetul de bază);

3.3.1.3. Fenomene „normale”, de pronunție:

- *n* „velar” = *ŋ*: *mîncăm* (cf. și *ŋ* palatal precedând consoane palatale);
- *n* silabic = *ŋ*: *ŋdoi*, *ŋtors*;
- *ɲ* cu ocluzie incompletă: *îɲsir*;
- *m* silabic = *m̥*: *m̥part*, *m̥preună*;
- *ɱ* cu ocluzie incompletă: *îɱfăș*, (a) *îɱvălătuci*;

3.3.1.4. Efecte ale proceselor de „fonetică sintactică”:

- modificări de sunete ce apar ca urmare a „coarticulării” (redate grafic prin semnul *legato*): disimilări, asimilări (de tipul sonorizării fricativelor și oclusivelor urmate de sonante);
- nesiguranța percepției unui anumit sunet sau a unei secvențe fonetice.

3.3.1.5. Accentuarea: notarea accentului principal și secundar, ca și a accentului „dublu”, de intensitate.

3.3.1.6. Elemente de ortografie:

- se elimină sistemul cu bare oblice, simple și duble (pentru notarea unităților intonaționale ale fluxului vorbirii), înlocuite prin corespondentele [,] și [.] ; în consecință, se folosesc majusculele la început de propoziție și de frază;
- se folosesc și alte semne de punctuație din scrierea oficială: ?, !, punctele de suspensie etc.;
- ca și în cazul editării de texte, secvențele eliminate, în special în transcrierile din paragrafele [B] și [C], sunt marcate prin [...].

3.3.1.7. Sunt eliminate simbolurile privind elemente paraverbale, nonverbale și de caracterizare a desfășurării anchetei:

- marcarea elementelor suprasegmentale: ritmul vorbirii ([L], [AL]), reacții diverse ([!] „râde”, respectiv [!!] „râde foarte tare” (uneori, manifestări din această ultimă categorie, dacă explică anumite fapte lingvistice, ar putea fi date în paranteze);
- reacții ale informatorilor (corectarea, prin simbolul [k], ezitarea, prin simbolul [ε]);
- intervenții ale anchetatorilor (sugerat, revenit, marcate prin simbolurile [σ], [ρ]) și modul de a pune o întrebare, prin GEST, IMIT.;
- elemente nonverbale în enunțurile informatorilor (gesturi de aproximare, de indicare a locului, a dimensiunii, a sensului mișcării etc.), prin formulări de tipul „faceam așa...”, „puneam aici...”, „era mare cam atât...”, „venea de acolo...”;
- notele de subsol.

4. De la atestări aparent dispartate la proiecții integratoare

Încercăm susținerea ideii de ofertă credibilă pentru DLR pe care o pot reprezenta cuvinte de tipul celor de care ne-am ocupat în § 3.1.1, dar și a altora de același tip, prin analiza statutului acestora, cu raportare la *Dicționarul graiurilor dacoromâne sudice*.

4.1. Cuvinte neînregistrate în DA și DLR, caracteristice graiurilor din anumite zone geografice.

4.1.1. Într-o localitate din județul Galați, am înregistrat cuvântul *duium*, numind o unealtă formată dintr-o scândură groasă de salcie sau de plop, de formă triunghiulară, în care erau înfipti colți de cremene; trasă de cai, la treieratul pe arie, cu ajutorul ei erau mărunțite paiele rezultate de la treierat (TD-Mold.Bucov. I/1, p. 113; explicația subiectului). În DGSD II, s.v., este înregistrat, pentru graiuri din Dobrogea, cuvântul *duien*, cu diferite variante (printre care și *duium*), cu sensul „unealtă, constând dintr-o scândură în care erau înfipti colți de piatră, trasă de cai pe arie la treierat, pentru tocat paiele”. Arealul geografic de referință (sud-estul Moldovei – Dobrogea) oferă posibilitatea explicării printr-un etimon turcesc, ca rezultat, ca și în alte cazuri, al existenței unei piețe comerciale reprezentată de fosta raia a Brăilei.

4.1.2. În § 3.1.5 (*supra*), am prezentat textul în care apare subst. *sprimblă*, cu sensul ‘cursă pentru prins păsări, formată dintr-o vergea îndoită în formă de arc și o sfoară’ (este vorba de graiul dintr-o localitate din județul Vrancea). Dat fiind aspectul fonetic, apropiat, dar mai ales datorită semnificațiilor, măcar tangente, considerăm că putem pune în relație termenul *sprimblă* cu următorii termeni înregistrați în DGDS III, după ALRR-Munt.Dobr., vol. III și IV: [a] *springă*, având și sensurile [a¹] „vergea, varga arcului” (în localități din județele Dâmbovița și Giurgiu) și [a²] „coardă de viță-de-vie îndoită, arcuită și băgată cu vârful în pământ pentru a se prinde; marcotă” (într-o localitate din județul Prahova); [b] *splingă* „arc de aruncat cu săgeți” (Dâmbovița). Statutul cuvintelor în discuție se precizează dacă ne referim la faptul că în CADE a fost înregistrat termenul *springlă* „un fel de cursă întrebuințată de copii pentru prins păsări” (cu trimitere la Rădulescu Codin, pentru zona Câmpulung Muscel), explicat prin germ. *Sprenkel* (ce are și sensul ‘laț de prins păsări’) și că Scriban 1939 înregistrează, cu indicația „Munt. est.”, un termen *splimbă*, cu sensul „capcană de prins câinii sau alte animale la semănături”, obiect a cărui descriere este foarte apropiată de aceea primită de noi pentru *sprimblă*. Dacă termenul de bază este de origine germană (deși nu avem atestări pentru graiuri din Transilvania) și ținând seama de faptul că răspândirea teritorială a termenilor înregistrați în DGDS III se completează cu atestarea sensului „săgeată” al termenului *springă*, pe lângă graiurile din centrul Munteniei, și în graiuri din Dobrogea, formulăm ipoteza că această configurație areală ar putea fi considerată, în linii generale, din perspectiva efectelor lingvistice ale transumanței (ca un tip aparte al ariilor „binare”; cf. Dumistrăcel *et alii* 2007: 149–150). Date fiind intrările din CADE și din Scriban, surprinde faptul că termenii în discuție nu au fost consemnați în DLR X/5; adăugându-se informațiile din TOD, apreciem că, după stabilirea cuvântului-titlu, prezența regionalismului respectiv în forma revizuită a DLR se justifică.

4.1.3. În § 1, am semnalat faptul că verbul (a) *stutăi* „exciter les chiens contre quelqu'un”, absent în DLR, a fost înregistrat de Dumitru Șandru pentru Valea Almăjului, din sudul Banatului. În DGDS III același verb, cu aceeași semnificație ('a asmuți /câinele/'), a fost semnalat, după NALR-Olt., pentru graiul dintr-o localitate din județul Mehedinți. Această comunitate lingvistică va putea fi pusă pe seama etimonului cuvântului, probabil un împrumut de origine slavă.

4.2. Neologismul *vermuz*

Una dintre cele mai interesante și convingătoare apariții lexicale din diferite corpusuri de TOD îndreptățind preluarea în varianta revizuită a DLR o constituie existența numelui de culoare *vermuz*, neînregistrat în dicționarele limbii române, pentru cunoașterea situației căruia rezumăm analiza întreprinsă de Hreapcă 2012^a: passim. Autoarea a propus ca etimologie fr. *vert mousse*, pe baza atestării cuvântului în texte de la sfârșitul secolului al XIX-lea, dar și contemporane, de pe internet. În graiuri din sudul Moldovei și de la vorbitori din zone orășenești ale Moldovei, termenul a fost înregistrat ca numind culoarea verde gălbui, „burăticu” (cf. § 3.1.4). Cu sensuri apropiate („vernii” și [culoare] „cam prăzuli”), *vermuz/ă* apare, pentru județul Prahova, și în DGDS III (sensul „bentiță /de culoare vernil/ pusă ca garnitură pe marginea laibărului”, înregistrat aici, poate să reprezinte trecerea numelui culorii asupra unui obiect de culoarea respectivă; cf. Hreapcă 2012^a: 94).

III. În loc de concluzii

1. De la începuturi, cel puțin în mediul academic românesc, s-au manifestat rezerve față de rezultatele de cunoaștere a limbii prin lucrările de geografie lingvistică. Ilustrativă în acest sens este, de exemplu, disputa, privind metoda geografiei lingvistice și semnificația datelor înregistrate pe hărți, dintre promotorul realizării *Atlasului lingvistic român*, Sextil Pușcariu, și creatorul școlii lingvistice bucureștene, Ovid Densusianu. Îndată după apariția, în 1936, a *Prospectului* la *Atlas*, acesta pune sub semnul întrebării, printre altele, afirmația primului după care, datorită lucrărilor de geografie lingvistică, am putea afla și „că prin centrul Transilvaniei «florilor» li se zice *pene...*”; or, susține Densusianu, „în ce privește *pene* că ar fi sinonim cu «flori», prin centrul Ardealului, din felul cum se exprimă Pușcariu ar reieși că semnificația aceasta ar fi generalizată prin acele părți; se spune *pana, penele* («florile») de la pălărie, dar aceasta nu înseamnă că «florilor li se zice *pene*» orișicând... nu cresc *pene* pe câmp și nu se culeg din grădină” (Densusianu 1937: 342). Necunoașterea lucrurilor în cazul adus în discuție este sancționată de Pușcariu nu mai puțin malițios, el considerând „aserțiunea” respectivă drept „gratuită”: „Clujenii știu – și fără mărturia *Atlasului* – că acolo «penele» și nu «florile» cresc pe câmp și că grădinarul îți vinde «pene». Servitorul de la Muzeul Limbii Române, P.P., stropește vara în fiecare zi «penele» din grădină”. Mai mult, sensul respectiv este atestat și într-o culegere de folclor (citată): „Pană de măr creț”

(Pușcariu 1936–1938: 403–404). După ce schițează posibilitatea evoluției semantice *pană* → ‘floare’ prin etapa ‘floare de la pălărie’, Pușcariu dezvoltă (*op. cit.*, p. 404–406, 422–424) problema specificului anchetelor dialectale pentru întocmirea unui atlas lingvistic, insistând asupra modului cum trebuie interpretate, obiectiv și într-o rațională complementaritate cu datele istoriei limbii, informațiile cartografiei lingvistice, puncte de vedere utile și astăzi, mai ales în varianta actualizată a seriei Pușcariu din DLR.

2. În ceea ce privește sensul demersului de față, aducem în discuție și următorul aspect practic. Poate că rezultatele tipărite ale cercetărilor din programul (inițial) NALR se prezintă, pentru ne-dialectolog (mai ales ca „scriitură”), aparent rebarbative, însă dificultatea lecturii nu o depășește pe aceea a descifrării grafiei chirilice din tipăriturile coresiene sau din manuscrise cum ar fi „Procanonul” lui Petru Maior. Dar, de fapt, aceasta ar fi o barieră filologică încă surmontabilă. Un grad sporit privind dificultatea accesării surselor respective îl reprezintă, însă, interpretarea corectă a informațiilor, cu plasarea cuvintelor și semnificațiilor acestora în contextul pe care îl constituie specificul culegerii materialului și comentariile redactorilor, începând cu datele despre anchetă și subiecți, până la descifrarea simbolurilor ce indică elemente de paraverbal și nonverbal, însoțitoare ale redactărilor, reflectând o comunicare de tip special. Chiar nici dialectologii nu pot fi surprinși de apariția unor atare... obstacole. Cu referire la acest aspect, însuși un lingvist de talia lui Antoni Griera, autorul atlasului lingvistic al Cataloniei, referindu-se doar la confruntarea cititorului cu hărțile lingvistice, scria: „Preparar un atlas es cosa superbale si bien difícil. Interpretar los mapas es cosa màs que difícil” (*Interpretación de mapas de los atlas lingüísticos románicos*, Barcelona, 1968; cf. Dumistrăcel *et alii* 1997: 173 ș.u., § 3.2, *Interpretarea rezultatelor anchetei dialectale*). Dar este sigur, în primul rând, că și o atare dificultate poate fi depășită printr-o formație tehnică a lexicografului: încă una, relativ minoră față de abilitarea în probleme de istoria limbii, de filologie, editarea textelor, fonetică, gramatică, semantică și stilistică, așadar una din cele mai complexe formații ale unui profesionist pe terenul lingvisticii aplicate. În al doilea rând, față de rolul de comentatori în ceea ce privește realizarea formei revizuite a DLR pe care ni l-am asumat prin articolul de față și date fiind probleme reale ale acestei complexe întreprinderi științifice, credem că am putea face încă un pas, propunând cooptarea dialectologilor specializați în diferite arii regionale ale dacoromânei în calitate de colaboratori.

3. În sfârșit, ne referim la un ultim aspect de natură să fie luat în considerare în proiectarea și realizarea formei actualizate a DLR. Prezența regionalismelor și a cuvintelor dialectale se dovedește a fi chiar o trăsătură distinctivă favorabilă în cadrul proiectului de colaborare internațională ENeL – European Network of e-Lexicography (cf. www.elexicography.eu): printre criteriile de selecție a dicționarilor din viitorul portal (dictionaryportal.eu), unul dintre puncte cere să se menționeze dacă sursa respectivă cuprinde sau nu informații dialectale, vizând, pe

această cale, corelarea lucrărilor lexicografice cu sursele acestora. Sunt avute în vedere în special dicționarele academice și apoi alte dicționare apreciate ca prestigioase pentru fiecare limbă.

BIBLIOGRAFIE

A. Surse

A¹. Atlase

- ALIFO 1973 = *Atlas linguistique et ethnographique de l'Île-de-France et de l'Orléanais*, par Marie-Rose Simoni-Aurembou, t. I, Paris, Editions du CNRS.
- ALMC 1957 = *Atlas linguistique et ethnographique du Massif Central*, t. I, *La nature*, par Pierre Nauton, Paris, Editions du CNRS.
- ALR 1938 = *Atlasul lingvistic român*, partea I (ALR I), de Sever Pop, Cluj, Muzeul Limbii Române.
- ALR 1940 = *Atlasul lingvistic român*, partea II (ALR II), vol. I, de Emil Petrovici, Sibiu-Leipzig.
- ALRR-Mar. = *Atlasul lingvistic român, pe regiuni. Maramureș*, de Petru Neiescu, Grigore Rusu, Ionel Stan, București, Editura Academiei; vol. I, 1969; vol. IV, 1997.
- ALRR-Munt.Dobr. = *Atlasul lingvistic român, pe regiuni. Muntenia și Dobrogea*, de Teofil Teaha, Mihai Conțiu, Ion Ionică, Paul Lăzărescu, Bogdan Marinescu, Valeriu Rusu, Nicolae Saramandu, Magdalena Vulpe, București, Editura Academiei Române; vol. I, 1996; vol. III, 2001; vol. IV, 2004.
- ALRR-Trans. = *Atlasul lingvistic român, pe regiuni. Transilvania*, de Grigore Rusu, Viorel Bidian, Dumitru Loșonți, București, Editura Academiei Române; vol. I, 1992; vol. IV, 2006.
- NALR-Bn. 1980 = *Noul Atlas lingvistic român, pe regiuni. Banat*, de Eugen Beltechi, Ioan Faiciuc, Nicolae Mocanu, București, Editura Academiei; vol. I, 1980; vol. V, 2011.
- NALR-Cr. 1996 = *Noul Atlas lingvistic român. Crișana*, de Ionel Stan și Dorin Urițescu, București, Editura Academiei Române; vol. I, 1996.
- NALR-Mold.Bucov. = *Noul Atlas lingvistic român, pe regiuni. Moldova și Bucovina*, de Vasile Arvinte, Stelian Dumitrăcel, Ion A. Florea, Ion Nuță, Adrian Turculeț, București, Editura Academiei Române; vol. I, 1987; vol. II, 1997; vol. III, de Vasile Arvinte, Stelian Dumitrăcel, Ion Florea, Ion Nuță, Adrian Turculeț și Luminița Botoșinenu, Doina Hreapcă, Florin-Teodor Olariu, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, 2007; vol. IV, de Vasile Arvinte, Stelian Dumitrăcel, Adrian Turculeț și Luminița Botoșineanu, Doina Hreapcă, Florin-Teodor Olariu, Veronica Olariu, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, 2014.
- NALR-Olt. = *Noul Atlas lingvistic român, pe regiuni. Oltenia*, de Teofil Teaha, Ion Ionică, Valeriu Rusu, București, Editura Academiei Române; vol. I, 1967; vol. II, 1970; vol. III, 1974; vol. IV, 1980.

A². Corpusuri de texte

- ALRT II = Muzeul Limbii Române, *Texte dialectale*, culese de Emil Petrovici, Suplement la *Atlasul lingvistic român II*, Sibiu-Leipzig, 1943.
- Bistrița-Năsăud = *Texte dialectale și glosar. Bistrița-Năsăud*, de Maria Marin, Marilena Tiugan, Institutul de Cercetări Etnologice și Dialectologice, București, 1987.
- Graiul I, II = *Graiul nostru*, de Ion-Aurel Candrea, Ovid Densusianu, Th. D. Sperantia, București, Socec & Co; vol. I, 1906; vol. II, 1908.
- Marin-Mărgărit = Maria Marin, Iulia Mărgărit, *Graiuri românești din Ungaria*, București, Editura Academiei Române, 2005.

Porțile de Fier = *Graiul din zona Porțile de Fier*, I. Texte. Sintaxă, de Cornelia Cohuț, Magdalena Vulpe, București, Editura Academiei, 1974.

Șandru 1937 = Dumitru Șandru, *Enquêtes linguistiques du Laboratoire de Phonétique Expérimentale de la Faculté des Lettres de Bucarest, Valée de l'Almăj (Bănat)*, în „Bulletin linguistique”, t. V, p. 125–189.

TD–Mold.Bucov. = *Noul Atlas lingvistic român, pe regiuni. Moldova și Bucovina. Texte dialectale*; vol. I/1, culese de Stelian Dumitrăcel și publicate de Doina Hreapcă și Ion-Horia Bîrleanu, Iași, Editura Academiei Române, 1993; vol. I/2, culese de Stelian Dumitrăcel și publicate de Doina Hreapcă și Ion-Horia Bîrleanu, Iași, Editura Academiei Române, 1995; vol. II/1, culese de Ion-Horia Bîrleanu și publicate de Doina Hreapcă și Ion-Horia Bîrleanu, cu o prefață de Stelian Dumitrăcel, București, Editura Academiei Române, 2002.

TD–Munt. = *Texte dialectale. Muntenia*, de Galina Ghiculete, Paul Lăzărescu, Maria Marin, Bogdan Marinescu, Ruxandra Pană, Magdalena Vulpe, București, Editura Academiei; vol. I, 1973.

TD–Olt. = *Texte dialectale. Oltenia*, de Cornelia Cohuț, Galina Ghiculete, Maria Mărdărescu, Valeriu Șuteu, Magdalena Vulpe, București, Editura Academiei, 1967.

Teaha CN = Teofil Teaha, *Graiul din valea Crișului Negru*, București, Editura Academiei, 1961.

B. Exegeze, prefețe, dicționare

Avram 2014 = Andrei Avram, *Palatalizarea consoanelor și etimologia limbii române*, în SCL, LXV, nr. 1, p. 3–21.

Botoșineanu, Minuț 2012 = Luminița Botoșineanu, Ana-Maria Minuț, *Sens și consens în creația lexicală. Analiza motivațională a denumirilor unor soiuri de fructe și legume (după NALR Moldova și Bucovina, vol. al III-lea)*, în *In 11 magistri honorem Vasile Frățilă. 50 de ani de carieră universitară*, vol. coord. de Ana-Maria Pop, Târgu-Mureș, Editura Ardealul, p. 117–139.

CADE = I.-Aurel Candrea, Gh. Adamescu, *Dicționarul enciclopedic ilustrat; Partea I, Dicționarul limbii române din trecut și astăzi*, de I.-Aurel Candrea, „Cartea Românească” București [1926–1931].

Cazacu 1967 = B. Cazacu, *Prefață*, la NALR. Olt. p. 7–14.

Cazacu 1969 = B. Cazacu, *Prefață*, la NALR. Olt. p. IX–X.

Chivu, 2008 = *Dictionarium valachico-latium. Primul dicționar al limbii române*, studiu introductiv, ediție, indici și glosar de Gh. Chivu, București, Editura Academiei Române.

Coșeriu 1996 = *Lingvistica integrală*, interviu cu Eugeniu Coșeriu, realizat de Nicolae Saramandu, București, Editura Fundației Culturale Române.

DA = Academia Română, *Dicționarul limbii române*; I/1, [Literale] A–B, București, Librăria Socec & Comp. și C. Sfetea, 1913; I/II, [Literale] C, București, Tipografia Ziarului „Universul”, 1940; II/1, [Literale] F–I, București, Imprimeria Națională, 1934.

Densusianu 1937 = O[vid] D[ensusianu], recenzie la *Prospectul Atlasului lingvistic român*, în „Grai și suflet”, VII, p. 341–344.

DGDS = *Dicționarul graiurilor dacoromâne sudice*, vol. I, literele A–C, 2009; vol. II, literele D–O, 2010; vol. III, literele P–Z, 2011, București, Editura Academiei Române, coord. Maria Marin.

DLR = Academia Română, *Dicționarul limbii române*, Serie nouă, București, Editura Academiei Române; I/3, partea a 3-a, litera D (d–deînmulțit), 2006; I/6, partea a 6-a, litera D (discord–dyke), 2009; V, litera L (li–luzulă), 2008; VI, litera M, 1965–1968; IX, litera R, 1975; X/5, partea a 5-a, litera S (spongiar–swing), XIII/2, partea 2-a, litera V (venial–vizurină), 2002; XIII/3, partea a 3-a, litera V (vîclă–vîzum), 2005; XIV, litera Z, 2000.

Dumitrăcel 1978 = Stelian Dumitrăcel, *Influența limbii literare asupra graiurilor dacoromâne. Fonetica neologismului*, București, Editura Științifică și Enciclopedică.

Dumitrăcel, Hreapcă 2007 = Stelian Dumitrăcel, Doina Hreapcă, „Nomadismul” românilor: arile binare și de tip „coridor” de pe hărțile atlaselor lingvistice românești, în vol. *Limba română, limbă romanică. Omagiu acad. Marius Sala la împlinirea a 75 de ani*, București, Editura Academiei Române, p. 145–165.

- Dumistrăcel et alii 2011 = Stelian Dumistrăcel, Doina Hreapcă, Luminița Botoșineanu, *De la atlasul lingvistic național la atlasele regionale: semnificația diferențelor*, în *Studii de dialectologie și onomastică. Omagiu Domnului Teofil Teahă*, București, Editura Academiei Române, p. 219–242.
- Dumistrăcel 2014 = Stelian Dumistrăcel, *Textele orale în registrul dialectal ca bază de date pentru exegeze lingvistice*, în vol. *Ion Coteanu, în memoriam*, Editura Universității din București, p. 119–136.
- Hreapcă 2012^a = Doina Hreapcă, „Rom. vernuz – fr. *vert mouse?*”, în vol. *Bătrânul înțelept de la Pylos. Volum omagial dedicat lui Andrei Avram la optzeci de ani*, București, Editura Academiei Române, p. 93–102.
- Hreapcă 2012^b = Doina Hreapcă, *Valorificarea lexicografică a cercetărilor românești de geografie lingvistică*, în „Anuar de lingvistică și istorie literară”, LII, p. 216–222.
- Mării 2002 = Ion Mării, *Harta lexicală semantică*, Cluj-Napoca, Editura Clusium.
- Philippide 1910 = *Un specialist român la Lipsca*, Iași, Tipografia „Dacia” P & D. Iliescu.
- Philippide 1984 = Alexandru Philippide, *Opere alese. Teoria limbii*, editate de G. Ivănescu și Carmen-Gabriela Pamfil, București, Editura Academiei.
- Pușcariu 1936–1938 = Sextil Pușcariu, *Pe marginea cărților* (VI), în „Dacomania”, IX, p. 403–446.
- Pușcariu 1938 = Sextil Pușcariu, [Prefață] la ALR 1938, p. 7–14.
- Pușcariu 1940 = Sextil Pușcariu, [Prefață] la ALR 1940, p. III–IV.
- Scriban 1939 = August Scriban, *Dictionarul limbii românești*; Institutul de Arte Grafice „Presa Bună”, Iași.

ROMANIAN WORKS OF LINGUISTIC GEOGRAPHY AND THE ROMANIAN LANGUAGE DICTIONARY OF THE ACADEMY. THE UNMAPPED MATERIAL'S LEXICOGRAPHICAL OFFER AND THE QUESTION OF “LITERALIZING”

ABSTRACT

When the Academy's *Dictionary of Romanian Language* (DLR) was being updated, there were being analyzed the problems of an efficient process of taking over the dialectological researches results which were conducted within the national projects: *The New Romanian Linguistic Atlas by Region* (NALR) and *The Romanian Linguistic Atlas by Region* (ALRR).

In the first part, concerning the section “unmapped material” from the published volumes of the atlases for Oltenia, and Moldavia and Bukovina (NALR), respectively for Maramures, Transylvania, and Wallachia and Dobruja (ALRR) it is analyzed the conceiving perspective of the mentioned texts from the point of view of the advantages for lexicographical use representing either the “linear-cumulative” wording, or the “semantic synthesis”.

In the second part, concerning taking over, as quotations, of some fragments from oral texts in dialectal form which were collected and published within the same programs, these matters are discussed and technical solutions are offered in order to emphasize the specific features of regional speeches from different areas of the Daco-Romanian.

Arguments are made supporting the necessity of a minimally “literalizing” reproduction of oral texts in agreement with the way in which this kind of materials was employed by previous series of DLR, and also in order to preserve the phonetisms and popular and regional forms from literary language texts of previous centuries which have been used as illustrative quotations in the academic dictionary's articles.

Keywords: *Dictionary of Romanian language, Romanian Linguistic Atlas, regional atlases, linguistic maps, lexicographical systematization of unmapped linguistic material, “linear-cumulative” wording, “semantic synthesis” wording, lexicographical use of oral texts in dialectal form, literalizing, representation of specific feature of regional speeches in the quotations of the Academy's Dictionary, regional features in literary texts of previous centuries.*

ANEXĂ

0.1. Fonetismele *populare* și *regionale* sunt reflectate constant în operele unor importanți scriitori de la mijlocul și din a doua jumătate a secolului al XIX-lea (dar și dincolo de aceste limite) și au fost semnalate, de exemplu, în studii reunite în cele trei volume intitulate *Contribuții la istoria limbii române literare în secolul al XIX-lea* (Editura Academiei), reluate, apoi, sub alt titlu. Ne limităm în a cita numele reprezentanților literelor românești studiați: Dinicu Golescu, Iancu Văcărescu, Ion Ghica (vol. I, 1956); Ion Budai Deleanu, Gh. Asaki, N. Filimon (vol. II, 1958); Barbu Păris Mumuleanu, Anton Pann, Ion Heliade Rădulescu, M. Kogălniceanu, Cezar Bolliac, Al. Odobescu (vol. III, 1962). În aceleași volume au apărut și studii privind limba primelor perioade românești, a primelor lucrări de filozofie, a textelor juridico-administrative din Transilvania sau a unor documente din secolul al XIX-lea. Deși preocuparea studiilor întreprinse este inovația, aceasta este raportată la păstrarea a numeroase trăsături lingvistice ce reprezentau vorbirea curentă a autorilor epocii, aspect demn de amintit pentru excursul de față.

0.2. Reluarea, chiar limitată, a informațiilor tematiche din astfel de texte, pe linia schiță anterior, este, oricum, superfluă; fiind însă vorba de trăsăturile fonetice populare și regionale pe care apreciem că TOD la care DLR apelează trebuie să le păstreze într-o preluare literarizată, în cele ce urmează, cu titlul de simple exemplificări, vom selecta enunțuri ce reflectă vorbirea populară (cu note regionale) din operele unor scriitori din cei amintiți anterior sau care nu au făcut obiectul investigațiilor de profil publicate în volumele citate. Precizăm faptul că am evitat textele marcate intenționat stilistic, motiv din care nu ne referim nici la opere ale scriitorilor contemporani.

0.3. Pentru istoricul grafiilor din scrieri în limba română, ne luăm libertatea de a compara fonetismele pe care le credem obligatorii pentru transcrierea în DLR a citatelor din corpusuri de TOD cu aspectul fonetic al cuvintelor-titlu din *Anonymus Caransebesiensis*, primul dicționar al limbii române, izvor ce reprezintă „scrierea ilustrativă pentru varianta literară uzuală, în jurul anului 1650, în zona Banat – Hunedoara” (Chivu 2008: 62; pentru cuvintele citate, vezi s.v.). Iată numai câteva exemple de reflectare a trăsăturilor populare și regionale ale unui areal lingvistic, aceleași sau de tipul celor pe care le-am preluat și noi în enunțurile din secțiunea [C] din II § 3.1.1: *agiun*, *al treile*, *al nouăle*, *blastăm*, *crep*, *deșchid*, *fămeie*, *găcitură*, *giugănesc*, *hăla* („ille”), *ite-l* („ecce”), *lăcuiesc*, *lăpădătură*, *muredz*, *nărodzie* (cf. și *sturdz*), (cîrească) *oltonă*, *părete*, *răsipă*, *schimosesc* (u-mă), *ticvă*, *ucig*, *ustenesc*, *vărtute*, *zmântână*, *zmîntitor* etc.

1. Scriitori munteni

– Dinicu Golescu, *Însemnare a călătoriei mele...* (1824–1826): „De aciia înainte, ca de o poștă drum, sânt tot case necurmate, unde șăd pietrari” (*Naidorf*); „Iar nu ca la noi, unde făr’de deosibire toți caută numai în spinarea Rumânului” (*Cuvântare deosibită: Toți caută numai în spinarea Rumânului*); „A aceștii grădini frumusețea, peste puțină este de a putea cinevaș să-i facă descriere făr’de greșală. Atât numai pociu zice că un om care întâiaș dată va intra, ... una din trei trebuie să i să întâmpale”; „Tot aciia, la mâna dreaptă este o casă rătundă” (*Șenbrun*); „Grădinile... pe care trebuie cinevaș să le umble destulă vreme, să le vază de multe ori”; „Așijderea și vreo câteva odăi pentru lăcuința împărătească, a cărora podoabă este deosibită” (*Laxenburg*); „În loc de cară și calești mulțime de luntri, a căror lungime este de 5 stâjnini, și lățimea la mijloc de un stâjnin, unde au și un acoperiș întocmai ca coșul de carătă, pe care când vor, îl rădică” (*Veneția*).

– Nicolae Bălcescu, *Românii supă Mihai-Voievod Viteazul* (1849–1852): „Viteazul Răzvan nu așteptă să vază isprava acestor tractații, de la care puțin se nădăduia, și hotărî cu armele în mână a-și redobândi tronul ce i se răpise” (VIII); „Gazdele acestuia, speriați [acordul] de vecini, care îi mustra că au primit un dușman în casă, fură siliți a mărturisi calea încotro a apucat fugarii. Astfel acești nenorociți fură îndată agiuși în cale și prinși” (X); „Când turcii dupe margine văzură trecerea sultanului cu atâta oștire asupra Ungariei, începură a se semeți” (XVIII); „Magnați și nobilii căută atunci să capete o răsplătă... Ei trimiseră la Sigismund pe F. T. și pe A. L. ... ca să-l roage să scoată din temniță pe I.” (XXIX); „Dupe aceea, ... puse pe toți deputații ... de jurată credință cardinalului” (XLIII).

– Alexandru Odobescu, *Câteva ore la Snagov* (1862): „Vinoși ce n-au meritat pedeapsa mai grea... la porțile dupe malul Dunării”; „Pe o frumoasă dimineață de vară, apucați, fără tăl hotărât, calea Ploieștilor”; „Făcând la dreapta, [răsura] se află d-odată dinaintea unei mari întinderi de apă” (I); „Acest prețios dar... se păstrează acum încă, dupe patru sute douăzeci și patru ani”; „Un scriitor trebuie să fie discret, și totdeauna cititorul îi ține seamă de așa bună și plăcută urmare” (II); „Dacă acum, ridicând ochii de la morminte, vom căta o priveliște mai puțin înfricoșătoare, pe păreții biserică”; „Sărmana mumă, văduvă poate pe atunci, renunță, dupe această nouă pierdere, la mulțumirile casnice” (III).

– Nicolae Filimon, *Ciocoii vechi și noi...* (1863): „Ciocoii sunt totdeauna și în orice țară un om venal” (Prolog); „Trămisul domnesc se înclină până la pământ” (II); „În timpul acela nenorocitul bătrân, rămânând singur, începu a se gândi” (III); „Fetele cele mici se jucau d-a ascunsele sau d-a baba oarba”; „Eu mă prinz că jocul ăsta are pe dracul într-însul... Auzi acolo! să pierz eu zece mii de lei într-o clipeală de ochi?” (XV); „După o mică pauză clopoțelul dede semnalul începerii actului al doilea” (XXII).

2. Scriitori și lingviști moldoveni

– Gheorghe Asaki, *Relație de stare învățăturilor publice în Moldova pe anul școlar 1839-1840* (1841): „În mijlocul unor asemenea împrejurări, starea învățăturilor publice în Moldova trebuie să fie deosebită de acea a școalelor din țările străine [...] pentru că, cu toată lipsa ajutorurilor cu care se înlesnesc acele așezăminte, trebuie și aice într-un timp hotărât a aduce pe tinerime la tot la acel rezultat”; *Dorința folosului obștească* (1842); „Ce feli au fost oamenii cei vechi pre cari laudăm cu atâtă entuziasm? Oare prin ce mijloace le-au fost cu putință a face așa lucruri mari? Oare bărbaii acei mari fosta-au de o viață mai nobilă decât a noastră? Nu avea ei carne și sânge ca și noi? Ii cu adevărat încă au fost neputincioși ca și noi și totuși noi astăzi...”

– Constantin Negruzzi, *Lumânărică* (1844): „Dă-i o haină, o cămeșă; piste un ceas nu o mai are; a dat-o altuia, pre care îl socotea mai nevoieș decât dânsul. Videți această văduvă cu lipsa în față și cu desnădejdea în inimă, încungiuată de șapte copii ce plâng de foame, îmbrâncită de la ușa bogatului, unde nu i se dete voie a împărți nici fărmăturile cu câinii lui”; Sobiesky și românii (1846): „Pe loc ostașii încungiuată pre plăieși, cari depuind jos rânii, își făcură semnul crucii și, răzământu-se pe sânge, se uitau cu neșare la pregătirile ce se făceau pentru moartea lor”.

– Alecu Russo, *Studie moldovană* (1851): „Să spui drept, răsăpirea cea iute a trecutului mă pătrunde de jale; lupta interesilor, nevoile vieții nouă, iuțala sângelui au năruit răsăpă piste răsăpă în societatea moldovinească casnică, fără să ne uităm înapoi, iuțala sângelui au năruit răsăpă piste răsăpă în dilemă gră; sau sânt poezii de astăzi pre sublimi pentru noi sau sântem pre proști pentru *acțentele divei armonii* [evidențierea grafică a autorului] nouă și dar în tot chipul poezii scriu în disărt”.

– Lingvistul Alexandru Philippide, *Principii de istoria limbii* (1894; enunțuri preluate după Philippide 1984, cu indicarea paginilor din această ediție): „Acelaș sunet din acelaș cuvânt nu este pronunțat la un fel de doi oameni, oricât de mult ar sămăna aceștia în vorbă la prima vedere...” (p. 8); „Alunecarea înțelesului. După cum sunetul alunecă în vorbirea ocazională, ... se schimbă uzul însuș al unui individ...” (p. 37); „Cuvintele... se așază în grupuri după asemănările ce au între dânsle” (p. 44); „Cuvintele împrumutate samfă câteodată mult cu prototipe băștinașe, astfel încât, dacă n-ai băga bine de samă, le-ai pune printre aceste din urmă” (p. 111); vezi și „Unul și acelaș corp vibrător nu poate produce decât unul și acelaș sunet, zgomot ori ton” (p. 293, după [Noțiuni de acustică a sunetelor vorbirii] – titrare a editorilor; text după un manuscris ce datează aproximativ din anii 1920-1921!).

3. Scriitori transilvăneni

– Ioan Barac, *Istoria preafrumosului Arghir și a preafrumoasei Elena* (1801): „Și când slobozea cuvântul, Să cutrămura pământul”; „Știu cum mi să pare/ Că aveți multă umblare/ Nu știți de Neagra-Cetate/ Unde, încătrău abate?”; „Eram hiară stricătoare, Piele de lup mănătoare”.

– Andrei Mureșanu, *Un răsunset* (1842): „Acum ori niciodată croiește-ți altă soarte/ La care să se-nchine și cruzii tăi dușmani!”; „O mamă văduvită de la Mihai cel Mare/ Pretinde de la fiii-și azi mână de-ajutori/ Și blastămă cu lacrimi în ochi pe orișicare/ În astfel de pericol s-ar face vânzătorii!”; „Murim mai bine-n luptă cu glorie deplină/ Decât să fim slavi iarăși în vechiul nost pământ”.

– Ion Codru Drăgușanu, *Peregrinul transilvan...* (1835–1848); citate după ediția Romul Munteanu, 1956: „– Dară ien să-ți spui frumusețea naturei. – Lasă-mă, domnule, cu frumusețe d-alde estea. Noi n-avem timp d-așa nemicuri, caută să lucrăm, ca să avem mămăligă!” (VII); „La Giurgiu ajunsem mi se pare în patru zile, dară știu că în zilele babelor, den cauza timpului neplăcut, nu putui gusta nemica den frumusețile locului” (XI); „Sătenii, străini așa-numitei culturi, țin una și bună: nu se ieu după toată umbra” (XIII); „Se aduse apoi purcel fript și plăcinte, iară țiganu d-a se căi și d-a-și mușca buzele la toată bucătura ce ducea cumătrul la gură, căci el n-avea unde să mai bage” (XXVI – anecdotă).

– George Bariț, *Călindariu pentru poporul român* (1858); *Ideea Dacoromaniei* (1890): „Oricât erau de năcăjiți și îngrijați bravii tineri moldoveni pentru starea patriei lor în acele zile, cei pe care Dumnezeu îi mai ține în viață vor putea mărturisi despre căldura și caritatea frățească cu care au fost priviți și îmbrățișați”... (după *Ideea Dacoromaniei*, Brașov, 1993, p. 14).

– Ioan Slavici, *Mara* (1894): „Am să-i vorbesc maichii prioritei, zise ea strâmtorată” (cap. III); „.....sărea nopțile speriată din somn, ca să alerge peste Murăș și să-și aducă fata acasă” (cap. IV); „Duminică s-a spelcuit însă și el” (cap. V); „Dacă i-ar fi păsut lui de dânsa, ar fi simțit că ea îl vede” (cap. V); „De la un timp, unul se moaie, altul începe să plângă, iar altul se face hărțăgos” (cap. VII).

LABORATOR: MICUL DICȚIONAR TOPONIMIC AL MOLDOVEI, STRUCTURAL ȘI ETIMOLOGIC ȘI CERINȚELE TEORIEI CÂMPURILOR TOPONIMICE

VLAD COJOCARU*

1. *Micul dicționar toponimic al Moldovei, structural și etimologic* (MDTM) are ca cerință primordială prelucrarea materialului toponimic după teoria câmpurilor toponimice. Această cerință implică alte cerințe subsecvente, în primul rând stabilirea nucleului denominativ al câmpului și atestarea sa, dar și atestarea celorlalți componenți ai acestuia. În plus, există obligația de a stabili relațiile dintre componenți, implicit de a preciza direcția procesului de structurare toponimică, altfel spus stabilirea direcției de polarizare. Chiar în condițiile în care ar fi atestați toți componenții câmpului toponimic, stabilirea ierarhiei din cadrul structurii nu este întotdeauna un fapt care se înțelege de la sine. Cu atât mai dificilă este operațiunea în cazurile în care unele verigi lipsesc sau sunt alterate.

2.1. Privind lucrurile în sincronie, orașul *Tecuci* este situat pe pârâul *Tecucel*. Problema de rezolvat decurge din faptul că relația de diferențiere opozitivă, exprimată aici prin derivare diminutivală, se manifestă, de regulă, între membrii aceleiași categorii toponimice, și nu între categorii toponimice diferite. Dragoș Moldovanu (2014: XIII) motivează critic această afirmație: „Transferând sincronia în diacronie, unii lingviști (Iordan 1963: 447–448) au susținut că diferențierea prin sufix diminutival se poate crea printr-o opoziție între obiecte din categorii toponimice diferite (oiconim vs. hidronim) – ceea ce contrazice logica și este infirmat de cercetarea istorică”.

Cu alte cuvinte, dacă într-un *spațiu denominativ* – utilizând conceptul din Moldovanu (2010: 15) – apare necesitatea de a distinge între două cursuri de apă, eventual unul dintre ele curs principal, celălalt, afluentul său, sau între două localități, sau între doi munți cu același nume, există, printre alte procedee de diferențiere, și cel al derivării diminutive. Mai concret, pârâul sau râul principal se va numi

* Institutul de Filologie Română „Alexandru Philippide” al Academiei Române, Iași, str. Th. Codrescu, nr. 2, România.

Bistrița, cel secundar *Bistricioara*; muntele mai mare se va numi *Runcul*, cel mai mic din apropiere, *Runculețul* sau *Runcușorul*. Dacă însă între două referențe din aceeași categorie toponimică s-ar stabili o relație structurală de polarizare, aceasta s-ar realiza, după cum arată principiile teoriei câmpurilor toponimice, prin elemente suplimentare, și anume prin apelative reprezentând fiecare clasă geografică corespunzătoare. Așadar, dacă orașul *Tecuci* ar fi fost situat pe pârâul omonim, și nu pe *Tecucel*, așa cum par a se prezenta lucrurile astăzi, nu s-ar încălca niciun principiu structural și nici necesitatea identificării neechivoce ale celor două referențe geografice. „*Tecuciul* este așezat pe **Tecuci*” poate însemna fără dubii ‘localitatea sau muntele sau poiana etc. este situat(ă) pe pârâu sau pe munte (cu excepția muntelui însuși) sau pe câmpie’. Dezambiguizarea se realizează prin context, chiar în situația de neexprimare a entopicelor, nefiind necesare alte mijloace lexicale sau morfologice. Așa se întâmplă în cazuri precum *Bârladul*, care este situat pe *Bârlad*; *Bistricioara*, care este așezată pe *Bistricioara*; *Siretul*, pe *Siret*; *Târgul Bahluiului* [= numele vechi, livresc, al Hârlăului] era pe *Bahlui*; *Crasna*, pe *Crasna*.

2.2. Nici considerarea lucrurilor din perspectivă diacronică nu pare a ne ajuta la clarificarea problemei, dacă trecem în revistă atestările din diferite surse pentru elementele implicate în acest câmp. Aparent, structura devine și mai neclară, deoarece numele afluentului este atestat într-o sintagmă care indică o diferențiere pe alte baze, și anume după debit, între acesta și cursul principal (vezi explicația acestui tip de diferențiere la Moldovanu 2014: XIII): el este denumit *Tecucelul Sec*, nume păstrat până astăzi. În anumite documente, această diferențiere, combinând cele două criterii, al importanței obiectului geografic desemnat și al debitului, utilizează și alte mijloace lexicale de realizare: pentru cursul principal, adică cel cu debitul mai mare, toponimul selectează apelativul *apă*, în timp ce pentru indicarea afluentului, adică pentru cel cu debit mai mic, numele apare în combinație cu apelativul *vale*, cu o sferă semantică ce scoate cumva toponimul din categoria hidronimelor – *Apa Tecucelului*, alături de *Valea Tecucelului Sec*. O atestare cu forma *Tecuci* pentru hidronimul principal, din secolul al XVII-lea (*matca Tecuciului*, în hotarul Săsăștilor, a. 1669, Andronache 2001–2002: I, 45), un hapax în documente, nu poate fi luată în considerare, prin singularitatea sa, și pentru faptul că peste un secol găsim în aceeași colecție un document din anul 1753 care consemnează sintagma *matca Tecucelului* (Andronache 2001–2002: II, 94). Formele atestate în câteva hărți străine la sfârșitul secolului al XVIII-lea, trimițând la aceeași variantă denominativă *Tecuci* (TTRM I₄, 273/1), ar putea fi influențate de numele târgului, un reper important în zonă pentru acea perioadă. O altă variantă denominativă atestată o singură dată în documente ar fi *Tecucelul Râu*, care apare alături de *Tecucelul cu Apă* (peste *Tecucelul Râu* până în *Tecucelul cu Apă*) într-o copie târzie a unui document datat 1554, dar dovedit a fi fals (DRH, A, VI, 754). Un cuplu similar de nume apare jumătate de secol mai târziu, într-un document datat 1602, în formularea *peste Tecucelul Sec până în Tecucelul cu Apă* (DIR, A, XVII, I, 36), document dovedit a fi fals și acesta. Se pot stabili niște relații

de sinonimie între aceste nume pe baza acestor două documente, dar valoarea lor probatorie trebuie acceptată *con grano salis*. Se poate reține doar faptul că autorii documentelor făurite târziu creau noi forme în cadrul câmpului folosind elementele deja existente: de la relația de diferențiere prin opoziție privativă *Tecucelul* vs *Tecucelul Sec* s-a ajuns la o opoziție echipolentă, *Tecucelul cu Apă* vs *Tecucelul Sec* sau, în celălalt document, *Tecucelul cu Apă* vs *Tecucelul Râu*. Acest din urmă nume ar putea fi pus în legătură și cu numele pârâului *Valea Rea*, afluent al *Tecucelului*, aflat în aceeași zonă.

2.3. Menționăm că speța discutată este explicată în articolul *Corod* din MDTM, partea 1 și comentată de Dragoș Moldovanu (2014: XIII). Astfel, discutând situația câmpului *Corod*, în care avem astăzi un sat *Corod*, situat pe pârâul *Corozel*, și nu **Corod*, lingvistul reface o opoziție primară între *Corod* (afluent al râului *Bârlad*) și *Corozel* (afluentul drept principal al *Corodului*), care a fost neutralizată printr-o extensie a denotatului *Corozel* în două etape: mai întâi, asupra cursului inferior al *Corodului*, de după confluența cu *Corozelul*, iar apoi asupra cursului superior al *Corodului*, înainte de această confluență. Hidronimul *Corod* dispare cu totul și se creează o nouă diferențiere, după debit. Aceeași evoluție se constată, remarcă același autor, și în alte câmpuri hidronimice (*Tecuciul* și *Tecucelul*, *Vasluiul* și *Vasluietu*), având ca rezultat apariția unei noi opoziții privative, între hidronim (cu formă diminutivală) și oiconim (orașele *Tecuci* și *Vaslui*).

2.4. După cum am remarcat mai sus, similitudinea între cele două cazuri semnalate, *Corod/Corozel* și *Tecuci/Tecucel*, este mai mare, pentru că, și în cazul ultimului câmp, dezvoltarea sa ulterioară a produs elemente noi de același tip. Și aici s-a creat o nouă opoziție între un *Tecucelul cu Apă* (curs principal) și *Tecucelul Sec* (afluent), în locul vechii opoziții dintre **Tecuci* (curs principal) și *Tecucel* (afluent). În ceea ce privește factorul favorizant al producerii extensiei formei diminutive de la afluent la cursul principal de apă, Dragoș Moldovanu (2014: XIII) consideră că „este probabil că această dublă extensie a fost favorizată (dacă nu cumva chiar determinată) de omonimia relativă între hidronimul și oiconimul *Corod*, desemnând satul riveran”. Noi propunem o altă explicație posibilă pentru acest fenomen. Nu știm în ce măsură omonimia dintre categorii toponimice diferite ilustrate într-un câmp toponimic ar putea fi supărătoare, dar cunoaștem faptul că ea reprezintă rezultatul principal al procesului de polarizare toponimică (hidronim **Tecuci* → oiconim *Tecuci*). Dezambiguizarea este realizată, oricum, prin contextele diferite în care apar cele două toponime sau prin prezența unor entopice specifice fiecărei categorii: *pârâu*, *râu*, respectiv *târg*, *oraș*. Credem că o explicație a producerii extensiei ar putea fi găsită în evoluția însăși a câmpului. Diferențierea între cele două obiecte, cursul de apă principal și afluent, se poate realiza prin două mijloace: derivare diminutivală (*Tecuci* → *Tecucel*) sau adăugarea unui determinant (*Tecuci* → **Tecuciul Sec*). Chiar dacă se poate aduce obiecția că ultima formă

implică o diferențiere specială, și anume după debit, din momentul apariției sale poate avea loc o contaminare între variantele denominative *Tecucel* și *Tecuciul Sec*, rezultând forma hibridă *Tecucelul Sec*, în care am avea un cumul de mărci (sufix diminutival și determinant). Această formă hibridă ar fi putut favoriza substituirea toponimului inițial prin propagarea formei diminutive cuprinse în sintagma toponimică, într-un proces de normalizare a relației de opoziție dintre cei doi termeni: relația hidronim **Tecuci* → hidronim *Tecucelul Sec* devine *Tecucel* → *Tecucelul Sec*. Raționamentul poate fi extrapolat și la cazurile similare, precum *Corod/Corozel*.

În concluzie, pentru a stabili structura câmpului toponimic *Tecuci* din MDTM, în afară de precizarea nucleului denominativ al acestuia, care în acest caz va fi hidronimul, ținând seama de compatibilitatea dintre semnificația lexicală a etimonului (o bază verbală slavă cu sensul de 'curgere', cf. Iordan 1963) și referentul geografic, trebuie clarificate toate relațiile dintre componentii câmpului și interpretate critic toate formele atestate în diverse surse.

3.1. Satul Sagna este așezat la confluența pârâului omonim cu pârâul Vulpășești. Pe acesta din urmă este situat satul Vulpășești. În Atlasul Moldovei (1895), pârâul Sagna este afluentul drept al pârâului Vulpășești. În cazul de față, diminutivul *Săgnița* nu apare ca desemnând un al treilea component al câmpului, ci ca sinonim toponimic al hidronimului *Sagna*. Această atestare provine din anchetă, fiind o formă păstrată la nivelul denominativ popular: localnicii denumesc *La Săgniță* pârâul Sagna, care traversează satul Sagna și se varsă în Siret (Doboș 2003: 62). Cazul ar fi derutant, dacă în MDG, V, 307/2, nu ar apărea atestată și sinonimia dintre hidronimul *Vulpășești* și hidronimul *Sagna*: aici găsim informația că satul Sagna este așezat pe pârâul Vulpășești (Sagna), aproape de vărsarea sa în Siret. Această sinonimie este confirmată și de materialul furnizat de NALR-Mold. Bucov. *Date*, 202, unde, la întrebarea referitoare la numele pâraielor care curg pe teritoriul satului Sagna, anchetatorii au obținut o serie de denumiri printre care apare și pârâul Vulpășești sau Sagna. O primă clarificare de natură geografică ce se impune a fi făcută este aceea că satul Sagna este situat pe cursul inferior al pârâului numit astăzi Vulpășești, la confluența acestuia cu afluentul său pe dreapta numit Sagna. Pe același pârâu Vulpășești se află un alt sat, Vulpășești, pe cursul său mijlociu.

3.2. Înainte de a încerca o privire diacronică asupra câmpului toponimic *Sagna*, pentru a căuta o explicație a acestei aparente confuzii denominative, suntem obligați să clarificăm problema formei diminutive a hidronimului, și anume *Săgnița*, aplicând teorema I din teoria câmpurilor toponimice (Moldovanu 2010: 29), pentru că sunt îndeplinite condițiile de aplicabilitate a acesteia la cazul nostru: „Teorema I. Dacă un hidronim are o formă diminutivală nemotivată semantic, el permite reconstituirea formei primitive a hidronimului major (corespunzând cursului de apă principal), în situația în care acesta din urmă a fost substituit de-a lungul timpului printr-un sinonim”.

În cazul nostru, forma diminutivală a hidronimului *Săgنیٹا* nu are explicație în oiconimul *Sagna*, nefiind vorba de aceeași categorie toponimică, ci de categorii toponimice diferite, între care se stabilesc relații de polarizare, și nu de diferențiere (vezi cazul de mai sus al *Tecucelului*). Așadar, forma diminutivală a numelui afluentului pârâului Vulpășești ne ajută la reconstrucția câmpului, prin refacerea denumirii inițiale a cursului principal de apă: pârâul Vulpășești se numea înainte *Sagna*. După cum am constatat deja, această refacere prin aplicarea teoremei invocate este confirmată explicit de anumite surse documentare (NALR–Mold. Bucov. Date, MDG). Dacă am rămâne la aceste surse, am fi obligați să admitem că informațiile din sursele istorice vechi, care localizează sate pe un pârâu numit *Sagna*, trebuie interpretate în acest spirit: aceste documente se referă la pârâul actual Vulpășești, și nu la pârâul actual *Sagna*, afluent al Vulpășeștilor. Astfel, la 1445, Duma aprod primește de la domn un sat pe *Sadna*, care fusese mai înainte al lui Vlad Matus (DRH, A, I, 320–322). Mai târziu, la 1598, Ieremia Movilă confirmă Mănăstirii Galata „satul *Sagna* cu mori în pârâul *Sagnii* și cu alt loc de moară în Siretiu și cu priseci” (Arhivele Statului București, fondul Mănăstirii Galata, X/7, apud Doboș 2003: 17). Satul fusese dăruit cu două decenii mai înainte de către Petru Șchiopul noii sale ctitorii, Mănăstirea Galata.

Ținând seama de atestările celor două sate situate pe pârâul Vulpășești, fost *Sagna*, putem considera că, în principiu, hidronimul *Sagna* a început să fie concurat de hidronimul Vulpășești după apariția satului Vulpășești, mai ales că nucleul denotativ al câmpului toponimic *Vulpășești* este, prin natura sufixului colectiv cu care s-a format, satul, și nu pârâul. Satul *Sagna* este atestat din secolul al XV-lea, pe când satul Vulpășești apare prima oară în documente din secolul al XVII-lea. Nu putem delimita cronologic cu o mai mare precizie cele două etape din evoluția câmpului *Sagna*, oricum acestea interferează, în sensul că există reziduuri din stadiul mai vechi al structurii în stadiul mai nou. Astfel, la 1758, adică la un secol după atestarea satului concurent Vulpășești, într-o hotarnică a acestui sat, cursul principal de apă continuă să fie identificat (și) prin utilizarea denumirii vechi: „pe deasupra Glodosului [...] lângă drumul ce merge pe deasupra pârâului *Sagnei* și prin lozii, prin mijlocul bahnei, până în gura pârâului Țiganca” (Doboș 2003: 39). Precizăm că hidronimele *Glodosul* și *Țiganca* denumesc pâraie din bazinul mijlociu al pârâului actual Vulpășești, fost *Sagna*. Desigur că trebuie ținut seama și de caracterul conservator al documentelor, în special în cazul hotarnicelor, astfel de documente de confirmare a proprietății preluând, după cum se cunoaște, din documentele anterioare reperele de pe linia hotarului, tocmai spre o recunoaștere juridică infailibilă a dreptului de proprietate și pentru o recunoaștere fără greș în teren a limitelor proprietății.

3.3. Rămâne de clarificat problema inedită a sinonimiei dintre fostul hidronim *Săgنیٹا* și actualul hidronim *Sagna*, ca și cea a condițiilor în care ea a apărut. De fapt, nu este vorba de o adevărată sinonimie, ci de o succesiune în diacronie de straturi toponimice, deoarece vechiul nume *Săgنیٹا* al pârâului,

explicabil fără dubii prin aplicarea teoremei I referitoare la diferențierea prin derivare diminutivală dintre numele cursului principal de apă și afluentul său, a fost, la un moment dat, înlocuit de numele de bază, *Sagna*. Această substituție a putut avea loc numai după ce a fost rezolvată cealaltă concurență de la nivelul numelui desemnând cursul principal de apă, dintre vechiul hidronim *Sagna* și mai noul *Vulpășești*, prin tranșarea ei în favoarea ultimului. Un factor favorizant al modificării referinței hidronimului inițial *Sagna* poate fi așezarea satului omonim la confluența celor două pâraie denumite amândouă – este drept, cu un decalaj temporar – cu același nume. Satul a putut fi veriga prin care s-a realizat un adevărat transfer al nucleului denominativ de la un obiect la altul. Oiconimul a indus uniformizarea actuală a câmpului, existând acum un sat numit *Sagna* pe pârâul *Sagna* (fost *Săgnița*), deși satul era identificabil inițial prin dublă referire, la pârâul fost *Sagna* (actual *Vulpășești*) și la pârâul *Săgnița* (actual *Sagna*). Documentele nu fac recurs la al doilea reper, nefiind necesară pentru localizarea satului și invocarea unui reper minor în comparație cu celălalt, mai important.

Toate considerațiile de mai sus trebuie să-și găsească un loc în ierarhia câmpului toponimic. În consecință, hidronimul va apărea în două locuri diferite în această structură, având definiții distincte și subordonări diferite. Atestările vor fi distribuite cu spirit critic între secțiunile corespunzătoare ale articolului, cu indicarea relațiilor dintre componenți și a evoluției în timp a acestor relații. Aceasta deoarece MDTM nu este o simplă listă de nume, eventual cu atestări ale diverselor variante denominative, ci un dicționar structural și etimologic, în care materialul toponimic este prelucrat după niște principii și conform unor norme lexicografice care să permită modelarea realității geografice cu un grad înalt de veridicitate atât din punct de vedere istorico-geografic, cât și lingvistic.

BIBLIOGRAFIE

- Andronache 2001–2002 = Ștefan Andronache, *Documente istorice tecucene*, I–III, Tecuci.
- ATLAS MOLD. = Institutul Geografic al Armatei, *Atlasul Moldovei* (sc. 1:50 000), București, 1892–1898.
- DIR. A = *Documente privind istoria României. A. Moldova*, București, 1951–1957.
- Doboș 2003 = Dănuț Doboș, *Sagna: file de monografie istorică*, Iași, Editura Sapienția.
- DRH, A = *Documenta Romaniae Historica. A. Moldova*, I–XXVII, București, 1975–2006.
- Iordan 1963 = Iorgu Iordan, *Toponimia românească*, București, Editura Academiei.
- MDG = *Marele dicționar geografic al României*, I–V, București, 1898–1902.
- MDTM = *Mic dicționar toponimic al Moldovei, structural și etimologic*, partea 1, *Toponime personale*, sub red. prof.univ.dr. Dragoș Moldovanu, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2014.
- Moldovanu 2010 = Dragoș Moldovanu, *Teoria câmpurilor toponimice (cu aplicație la câmpul hidronimului MOLDOVA)*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”.
- Moldovanu 2014 = Dragoș Moldovanu, *Introducere la MDTM*, p. VII–XVIII.
- NALR–Mold. Bucov. Date = *Noul Atlas lingvistic al României. Moldova și Bucovina. Date despre localități și informatori*, București, Editura Academiei, 1987.
- TTRM I₄ = *Tezaurul toponimic al României. Moldova* (coord. Dragoș Moldovanu), vol. I, partea a 4-a, *Toponimia Moldovei în cartografia europeană veche (cca 1395–1789)*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2005.

**PROBLEMS OCCURRING DURING THE OPERATION OF PROCESSING
THE TOPONYMIC DATA ACCORDING TO THE THEORY
OF THE TOPONYMIC FIELDS**

ABSTRACT

The problems occurred during the processing of the toponymic data for MDTM ("The Small Toponymic Dictionary of Moldavia") refer to the effort of reconstructing a toponymic field based on scarce information or gaps in the series of attested forms of place names, which sometimes are altered. The first theorem established by Dragoș Moldovanu in his book on the *Theory of toponymic fields (applied to the field of the hydronym Moldova)* helps us reconstruct the lost name of a main course of water starting from the diminutive form of its tributary, in the case of the river *Tecucel*, whose former name was *Tecuci*. In other cases, the synonymic relation between the basic form of a hydronym and its diminutive form, both forms designating the same geographic reference (*Sagna* and *Săgنیٹا*, names used for the same brook), represents an index of some more complex processes that took place during the evolution of a toponymic field.

All these phenomena require a very critical examination of the toponymic data acquired from different documentary sources by the researcher.

Keywords: *toponymic field, reconstruction, hydronym, diminutive form, synonym.*

REPERE DESCRIPTIVE ȘI ANTROPONIMICE ÎN TOPONIMIA DIN SATUL TUTA (JUDEȚUL BACĂU). O APLICAȚIE

DANIELA BUTNARU*

Fiind în strânsă legătură nu doar cu geografia unei zone, prin aceea că surprind caracteristici geomorfologice ale terenului și descriu relieful, vegetația, fauna sau se referă la repere, construcții, ci și cu istoria oamenilor care au trăit aici, cu viața socială și economică, cu limba popoarelor care au locuit în acel areal, este firesc ca toponimele să ilustreze această dublă conexiune: astfel, există nume de locuri formate de la apelative, pe care lingvistul croat Petar Skok le-a numit toponime descriptive, și denumiri de locuri care au la origine numele unor persoane ce au avut legătură cu obiectul sociogeografic denumit, toponimele personale¹.

Pentru a evidenția relațiile dintre om și teritoriul locuit, se impune a fi adunate și cercetate, pe lângă denumirile satelor și ale acelor obiecte geografice considerate a fi mai importante², cât mai multe dintre toponimele minore din aria respectivă: denumirile de ape curgătoare sau stătătoare, de câmpii, dealuri ori munți, de păduri și poieni, ulițe și cărări, eventual cele alor unor repere care și-au lăsat amprenta în toponimie. De asemenea, nu trebuie acordată atenție doar numelor de locuri vechi, ci și celor noi, care au înlocuit toponime de odinioară, considerate de denominatori ca nemaiaivând o motivație, deci nemaifiind potrivite cu situația de pe teren.

* Institutul de Filologie Română „Alexandru Philippide” al Academiei Române, Iași, str. Th. Codrescu, nr. 2, România.

¹ Plecând de la această clasificare a apărut ideea împărțirii materialului toponimic din *Micul dicționar toponimic al Moldovei (structural și etimologic)* în două părți, una dedicată toponimiei personale și una celei descriptive (cf. *Introducerea la Tezaurul toponimic al României. Moldova – Moldovanu 2014: VII*).

² Din punctul de vedere al importanței lor sociogeografice, toponimele se pot clasifica în minore și majore: „Cu cât obiectul este mai important, cu atât numele său are o valoare mai mare, este mai stabil în timp și, prin urmare, are șanse de a fi mai vechi. Toponimele cu valoare maximă au fost numite *majore* sau *macrotoponime*, iar cele cu valoare minimă – *minore* sau *microtoponime*” (Moldovanu 1983–1984: 419).

Materialul toponimic analizat în articolul de față a fost obținut în urma unor anchete de teren efectuate în anii 2009 și 2010 în localitatea Tuta (jud. Bacău), în cadrul cărora am cules date importante despre numele de locuri de la localnicii Ion Palău, Angelica Popa, Iosif Popa, Ianoș Ungureanu, Iosif Ungureanu și Gheorghe Ștefan Văcaru. De asemenea, am folosit, în analiza noastră, și informații conținute în diverse documente, publicate sau inedite (aflate la Arhivele Naționale din Bacău, București și Iași), dar și material obținut de Vlad Cojocaru în cursul unor anchete toponimice efectuate în zonă, în anii '80 ai secolului trecut.

Tuta este un sat întemeiat la începutul secolului al XIX-lea, prima sa atestare fiind din 8 octombrie 1823, într-o mărturie a locuitorilor din Târgul Trotuș și „de peste vale din sat Tuta” (CAT. BAC.: 104). În catagrafia de la 1774 (Dmitriev 1975: 338) fuseseră menționați „liuzii de peste valea Trotușului”³, dar aproape toți cei înregistrați aici au nume românești, deci este imposibil să fie vorba de același sat Tuta, dat fiind că în *Dicționarul Ortensiei Racoviță* se menționează că în Tuta sunt „capi de familie 73, toți Unguri, suflete 371” (Racoviță 1895: 570). Din punct de vedere administrativ, satul Tuta se află în componența comunei Târgul Trotuș, județul Bacău, învecinându-se la vest cu comuna Pârgărești, la sud cu comuna Bogdănești, la est cu orașul Onești, iar la nord cu Târgul Trotuș. Geografic, localitatea Tuta este situată în nord-vestul Depresiunii Cașinului, pe partea dreaptă a râului Trotuș.

1. Toponime descriptive

Cea mai veche denumire din această zonă este cea a râului Trotuș, care izvorăște din Munții Ciucului și se varsă, după un parcurs de cca 150 km, în Siret (Ujvári 1972: 518). Hidronimul *Trotuș* este atestat încă din 1408 (Costăchescu 1932: 631). În documente străine și hărți, numele Trotușului este menționat de-a lungul timpului sub diverse forme⁴: *Tartarosch*, *Tartros*, *Tartrosch*, *Tatras*, *Tatros*, *Tatrosch*, *Tatrusz*, *Totros*, *Totrusch*, *Totrusz*, *Tratusz*, *Tratuș*, *Trotus*, *Trotusch*, *Trotușa*, *Tatros Reu* etc. Despre originea numelui *Trotuș* au fost avansate mai multe ipoteze. Le găsim trecute în revistă⁵ și analizate într-un articol semnat de Dragoș Moldovanu (2009–2010: 75–77), care propune o etimologie latină: „din **tortuosus* (*amnis*) ‘(râu) sinuos, șerpuitor’, cu o evoluție la *o* a vocalelor *u-o* în hiat, care a avut loc în latina populară prin secolul I e.n.” (*ibidem*: 77). Forma **Tortósu* ar fi evoluat la **Tortúș* și ulterior, prin metateză, se va

³ Corneliu Stoica (1998: 353) consideră că această mențiune de la 1774 a „liuzilor de peste valea Trotușului” ar reprezenta prima atestare a satului Tuta.

⁴ Aceste forme au fost preluate din TTRM I₃: 227–228 și TTRM I₄: 279.

⁵ Dintr-un neatestat magh. *tátros*, „echivalent cu slavonul Bistrița” (R. Rosetti), din magh. *tatár-ós* „tătăresc” (G. Weigand, G. Kisch, I. Kniezsa ș.a.), din magh. *tartós* „durabil, perseverent” (A. Philippide) etc.

ajunge la prima variantă atestată: *Totrúș* (*ibidem*: 78); în primele decenii ale secolului al XVII-lea se va produce o nouă metateză în pronunțarea românească a toponimului: *Trotuș* (*ibidem*: 76). Din același studiu aflăm că pronunția populară, înregistrată de dialectologi, este *Trotúșu*, iar „pronunția «literară» implică o deplasare arbitrară a accentului pe temă: *Trótușu*, care coincide cu accentuarea maghiară, atestată încă din 1466: *Táthros*” (*ibidem*: 75).

Deoarece a rezistat timp de secole, desemnând un curs de apă important, considerăm că hidronimul *Trotuș* este un toponim major⁶. Târgul Trotuș, odinioară însemnat centru comercial, a preluat numele apei în apropierea căreia este situat⁷. Realitatea de pe teren ne arată că de la numele unui obiect sociogeografic își pot lua denumirea și alte obiecte din imediata sa apropiere, rezultând un *câmp toponimic*, adică un ansamblu de două sau mai multe toponime (numite *secundare*) formate în jurul unui toponim de maximă importanță (*nucleu*), care are rol de centru polarizator (Moldovanu 2009: 139); procesele în urma cărora se realizează câmpurile toponimice sunt *polarizarea*⁸ și *diferențierea*.

Unele nume de locuri surprind caracteristici ale obiectului geografic desemnat. De exemplu, terenul arabil care în trecut se chema *La Movile* astăzi poartă numele *La Movilă*, deoarece a rămas doar o movilă, celelalte fiind distruse. *Fântâna de Piatră* arată că această fântână veche este zidită din piatră. Un teren nisipos situat la nord de sat, în apropierea *Cătinei*, se numește *La Nisip*. De la *Carieră*, lângă Ursulca, se aducea pe vremuri piatră pentru construcții. Aici este și *Surpătura* (teren numit și *La Râpă*), denumire care descrie aspectul râpos terenului.

Câteva toponime ne ajută să identificăm locuri unde creșteau anumite plante. Astfel, denumirea *Dealul Dumbrava* este martoră a faptului că odinioară în acest loc era o pădure (de stejar)⁹. Persoanele cu care am efectuat ancheta nu-și amintesc de existența unei păduri în acest loc, acest fapt arătând că pădurea a fost tăiată de mult timp, iar pe locul ei au fost plantate vii. Toponimul este atestat la 1768, sub forma „în Dumbravă” (ARH. IS. PL. 3247: 3^r). *Cânepiștea* sau *Cânipăria*, acum cartierul Gorbaciov, era terenul unde se cultiva cânepă; pentru că localnicii cultivau acolo câte 7 prăjini, s-a numit și *La Șapte Prăjini*. Pe dreapta Pârâului Hățaș, până în Trotuș, se află terenul numit încă *În Cătină*, deoarece aici era multă cătină. *Malul Zăvoiului*, terenul dintre Dănășești și râul Trotuș, amintește de faptul că aici era zăvoi; astăzi păduricea nu mai există, a rămas doar pășune. Tot în apropiere de

⁶ Suntem, din acest punct de vedere, în dezacord cu Alexandru Artimon (2003: 49) și Corneliu Stoica (1998: 336), care îl consideră toponim minor.

⁷ Este și cazul altor localități din Moldova: Târgul Neamț (situat pe râul Neamț), Suceava (pe râul Suceava), Moldovița (pe Moldovița), Bârladul (așezat pe râul cu același nume) etc.

⁸ Gh. Bolocan folosea termenul de *transfer* pentru a desemna procesul de formare a unor toponime plecând de la alte nume topice (Bolocan 1977: 171–180).

⁹ Într-un document de la 1889, în care se stabilesc hotarele moșiei Rușii, se citează un act de la 1768 în care identificăm toponimul „În Dumbravă” (ARH. IS. PL. 3247, f 3^r).

Trotuș era un loc cu arini, care se numea *Arinișul*. La sud de Tuta era *Livada*, iar nu departe de Fântâna de Piatră un loc este numit *La Nuci*, datorită celor două rânduri de nuci plantați aici.

Alte nume evocă realități din vremurile când terenurile de aici aparțineau boierilor. Astfel, *Coasta Hambarului* este locul unde erau amplasate hambarele boierești. În locul numit astăzi *La Grajduri*, lângă izvoarele pârâului Varnița, spun sătenii că ar fi fost odinioară grajdurile care adăposteau herghelia vreunui mare proprietar; la jumătatea secolului trecut se mai cunoștea încă fundația clădirilor. *Țarina* desemna în trecut terenul arabil al satului, situat în partea estică a Tutei¹⁰; mai târziu a apărut, lângă Grajduri, un alt teritoriu arabil, obținut probabil prin despădurire, numit *Țarina Nouă*. Bătrânii satului își amintesc că *Jităria* și coliba jitarului (cel care avea sarcina de a păzi intrarea în câmp) erau la ieșirea din sat spre *Hățaș*.

Alte toponime descriptive vor fi analizate în partea a doua a textului, dedicată prezentării denumirilor în funcție de categoria toponimică.

2. Toponime personale

Nu puține sunt denumirile formate de la nume de persoane. Astfel, chiar numele satului este un toponim personal. Tuta este un sat întemeiat probabil la începutul secolului al XIX-lea, prima sa atestare fiind, așa cum am arătat deja, din 1823. Înaintea satului, este atestat însă „pârâul Tutzi”¹¹ (în harta din 1790 a lui Hora von Otzellovitz), indicat și mai târziu, în Atlasul Moldovei de la 1892, cu forma *Pârâul Tutii*. Acest curs de apă a fost numit probabil după o persoană care locuia ori avea pământ pe unde trecea pârâul. Antroponimele *Tutu*, *Tuta* sunt întâlnite pe teritoriul României, așa cum aflăm din *Dicționarul onomastic românesc* (Constantinescu 1963: 394) și din *Dicționarul numelor de familie românești*¹² (Jordan 1983: 466). În sprijinul etimologiei personale a acestui toponim vine și o informație pe care o găsim în catagrafia ținutului Bacău pentru anul 1820, unde printre „Lăturașii ot Târgu Ocnii și sat Brăteștii” este înregistrat *Toader sin Ioniț(ă) Tutu* (CAT. VIST. IV₁: 409). Considerăm că acest Tutu poate fi un urmaș al celui după numele căruia s-a format hidronimul aflat în discuție, iar satul care s-a constituit prin așezarea pe valea acestui pârâu a unui grup venit din Transilvania a preluat, la rândul său, numele; astfel, de la numele sau supranumele unei persoane a fost creat un hidronim și apoi numele unei așezări. Câmpul toponimic care s-a

¹⁰ „Țarna Tutei” este menționată și la 1932 (ARH. BUC. 1921 94/1932: 9^r).

¹¹ Varianta *Tutzi* redă, așa cum a perceput redactorul hărții, forma de genitiv pe care a auzit-o la localnici.

¹² Autorul atestă existența numelui de familie *Tuta* ca fiind „«femininul» lui *Tutu*, care va fi existând și în bulgară”.

format mai conține denumirile *Moara Tutu*¹³ (ATLAS MOLD.), *Prundul Tutei* și *Dealul Tutei* (aflat la sud de sat).

Lângă Pârâul Varnița era un teren mlăștinos, numit *Mateiasa*. Numele se explică prin faptul că aici a fost proprietară, în prima jumătate a secolului al XX-lea, Smaranda Matei, conform unui document din 1949, când domeniul ei a fost trecut în proprietatea statului (ARH. BAC. BG. 1/1949: 1^v). În același an a fost expropriat și Nicolae Ianovici (ARH. BAC. BG. 1/1949: 3^v), de al cărui nume amintește astăzi toponimul *Lanul Ianovici*, care desemnează un teren din comuna învecinată Bogdănești, aflat lângă hotarul sudic al satului Tuta. Și denumirile *Lanul lui Costică* sau *Lanul lui Vasiliu* amintesc de foști proprietari. La vest de *Lanul Mateiasa* se află *Lanul Popii*, numit astfel probabil pentru că un fost localnic *Popa* a avut aici teren, acest nume de familie fiind frecvent în acest sat.

Regăsim în documente de demult, scrise cu ocazia unor danii sau unor dispute dintre foști proprietari ai terenurilor din această zonă, alte toponime personale desemnând obiecte geografice de aici. De exemplu, la 1696 „Antioh Constantin voievod dăruiește lui Manolache Roset, mare postelnic, pentru slujbă dreaptă și cu credință, o bucată de loc domnesc din hotarul Târgului Troțuș. Hotare: hotarul Hărtăneștilor, pârâul Necoreștilor, pârâul Crețului, [...], hotarul Rușilor” (CAT. MOLD.: 398). În harta militară *Brouillon oder original Aufnahm der fünf moldauischen Districten, nemlich des Sutschawaer, Roman, Niamtz, Bakeu und Puttnaer Bezirkes*, redactată sub coordonarea lui Hora von Oztellowitz, pe lângă râul Troțuș (*Flus Trotusch*) mai apar *Pereu Ruschilor*, *Pereu Krezului*, *Pereu Hertineștilor* și, așa cum am scris mai sus, *Pereu Tutzi* (Oztelowitz 1790). Formele denumirilor redactate aici sunt rezultatul percepției sunetelor graiului moldovenesc de către cartografii străini și al încercării lor de a reda aceste sunete după sistemul fonologic al limbii germane.

În jurul toponimelor vechi se formează, de multe ori, câmpuri toponimice (prin propagarea denumirii și la altele obiecte geografice aflate în vecinătate). Este și cazul denumirilor *Pârâul Rușilor*, *Tarlaua Rușii* și *Pădurea Rușii* sau *Dumbrava Rușii*¹⁴, care au preluat numele satului și moșiei *Rușii*, ce se învecina odinioară cu localitățile Bogdănești și Onești. Istoricul acestei moșii este rezumat într-un document de la 1889 (ARH. IȘ. PL. 3247: 1^v), prin care, în urma analizei mai multor acte, i se stabilește hotarul. Aflăm astfel că, la 1566, moșia *Rușii* era vândută de hatmanul Vasilie și jupâneasa sa Irina lui Savin, fost cămăraș la Ocna. Mai târziu, moșia *Rușii* va fi dăruită de către Ecaterina, jupâneasa medelnicerului Iordachi, mănăstirii Sfântul Spiridon din Iași. Satul *Rușii* a fost înglobat în satul Tuta la 1892 (TTRM I₂: 1071), iar moșia *Rușii* a fost expropriată în 1920 (ARH. BAC. OBS. 1/1918: 7^v). Pârâul Ruși, afluent pe dreapta al

¹³ Moară situată pe Troțuș.

¹⁴ În *Dicționarul geografic al Județului Bacău* sunt menționate moșia și pădurea cu acest nume: „Rușii, dumbravă [...] pe moșia Rușii, cu 20 hectare. Proprietară: casa Sf. Spiridon, Iași” (Racoviță 1895: 464).

Trotușului, delimita moșia Ruși de moșia Bogdănești; este atestat în forma *Pârâul Rușii* la 1768 (ARH. BAC. OBȘ. 1/1918: 3¹).

3. Categorii toponimice¹⁵

3.1. Hidronimele

Principalul curs de apă din zonă este Trotușul, însă teritoriul satului Tuta este străbătut și de alte ape. În partea estică, la hotarul cu orașul Onești curge *Pârâul Hotarului*, care izvorăște de sub Pădurea Ruși; în vechime, el stabilea limita între moșiile Ruși și Onești. *Pârâul Varnița*, atestat încă din secolul al XIX-lea¹⁶, izvorăște de la *Fântâna de Piatră* și traversează tarlaua numită *Varnița*, loc unde – după cum arată numele – era o vărărie. Din *Dicționarul istoric al localităților trotușene* aflăm că în această zonă a fost descoperită o „așezare străveche eneolitică (cultura Cucuteni), din epoca bronzului (cultura Monteoru), din epoca Latène și din epoca romană” (Stoica 1998: 535).

Pârâul Rușilor izvorăște de sub Dealul Buhoci, unde în secolul al XVIII-lea era moșia Buhociu. *Pârâul Hățaș* izvorăște de sub Dealul Tutei, din terenul numit *Puturoasa*, și curge paralel cu *Hățașul* (drumul pe unde mergeau vitele la izlaz), care în timp a devenit intravilan, prin extinderea satului.

Un alt afluent al Trotușului, care izvorăște tot de sub Dealul Buhoci, este *Pârâul Tutei*, atestat la 1790 în forma *Pereu Tutzi* (Otzelowitz 1790), iar la mai târziu ca *Pârâul Tutii* (ATLAS MOLD.) sau *Râpa Tutana* (Racoviță 1895: 570). Astăzi localnicii îi spun *Pârâul Ursuluca*, iar în registrul agricol de la 1959–1963 îl găsim atestat sub formele *Pârâul Ursului*, *Ursulica* sau *Ursuluca*. Considerăm că denumirea este destul de nouă, deoarece nu o găsim menționată mai devreme de mijlocul secolului al XX-lea. Pe Harta militară din 1962, acest curs de apă apare cu numele de *Turcoaia*, de care localnicii care au participat la ancheta toponimică nu își amintesc. Terenul stâncos, odinioară acoperit de o pădurice, situat către locul de vărsare a acestui pârâu în Trotuș, se numește tot *Ursuluca*. Este posibil ca aici să fi fost un bârlog de urși, în acest caz toponimul fiind un semicalc după un toponim românesc, neatestat, **Bârlogul Ursului*, conținând cuvântul maghiar *lyuk* ‘gaura, bortă’ (a ursului). Nu este însă exclusă posibilitatea ca toponimul să provină de la un nume de persoană *Ursu*.

¹⁵ Categoriile toponimice sunt „corespondentele în plan toponimic ale categoriilor geografice, echivalente cu arhilexemele (hiperonimele) lingvistice” (Moldovanu 2014: IX): hidronimele (denumirile apelor curgătoare), oronimele (numele de dealuri), fitonimele (denumiri ale pajiștilor, pădurilor, tarlalelor), hodonimele (numele căilor de comunicație), oiconimele (numele de sate și cătune) etc.

¹⁶ ARH. IȘ. PL. 3384 (anul 1843), ARH. IȘ. PL. 3238 (anul 1884) și nr. 3247: f 1^v (anul 1889).

La limita vestică a satului Tuta curg alte două pâraie, *Pârâul Furcilor* (marcat și în ATLAS MOLD., unde vedem că se forma din *Pârâul Nicoreștilor*, *Pârâul Hărteneștilor*, *Pârâul Glodurilor*) și *Pârâul Crețului* (cu doi afluenți: *Pârâul Iștocului* și *Pârâul Bradului*, conform ATLAS MOLD.). *Pârâul Nicoreștilor* amintește de moșia cu același nume¹⁷, iar *Pârâul Hărteneștilor* de „moșia Hărtăneștii a dumisale băneșei Safta Rosăt” (ARH. IȘ. DOC. 406/ 59: 1^v), proprietate ce se afla la vest de teritoriul de astăzi al satului Tuta.

3.2. Oronimele

La sud de satul Tuta, este *Dealul Buhoci(u)*, pe care îl găsim atestat la sfârșitul secolului al XIX-lea (ARH. IȘ. PL. 3247: 3^r; ATLAS MOLD., Racoviță 1895: 191). O parte din moșia satului Bogdănești se numea, la 1764, *Buhociu* (ARH. IȘ. DOC. pachet 406, doc. 185, f. 1^v). Denumirea s-a format de la numele unei persoane care probabil stăpânea acest teritoriu; la 1650 este atestat un „Constantin Buhoci din Trotuș” (CAT. MOLD. II: 415), dar nu putem fi absolut siguri că există o legătură între el și oronim. Acest deal este numit astăzi și *Dealul Tutei*, preluând astfel numele localității în dreptul căreia se găsește. Partea, un pic ascuțită, unde începe dealul Buhociu, se numește *La Capul Dealului* sau *La Botul Dealului Buhoci*, iar coasta estică este desemnată de localnici prin oronimul *Dealul Dumbrava*.

În partea vestică a satului este *Dealul Furcii* (atestat în ATLAS MOLD. ca *Dealul Furcilor*)¹⁸ și *Dealul Hărtăneștilor* (notat și el în ATLAS MOLD.).

3.3. Fitonimele

La est de sat, până la *Pârâul Ruși*, este terenul agricol *Dănășești*, al cărui nume amintește de siliștea *Dănești*, care la 1853 era inclusă în trupul moșiei Bogdănești (TTRM I₁: 108). „Răzeșii de Deneșești” sunt menționați chiar mai devreme (ARH. IȘ. PL. 3247: 3^r, într-o mențiune a unui document din anul 1768). Denumirea s-a format de la un nume de persoană *Dan* sau *Daneș* (derivat de la *Dan*), cu sufixul cu valoare colectivă *-ești*. În această zonă era un teren numit *Între Drumuri*, aflat între Drumul la Onești și o fostă cărare.

Și alte nume topice se referă la agricultură sau la elemente adiacente culturii cerealelor, pomiculturii, grădinăritului: *Livada*, *La Nuci*, *La Bulgărie la Papalici* (Anton Papalici era un bulgar, specialist în cultivarea zarzavaturilor, care s-a statornicit aici). Într-un plan¹⁹ al izlazului comunal, aflat în partea estică a satului Tuta, se poate observa că izlazul era mărginit la nord de râul Trotuș, la est și sud de moșia Ruși a Epitropiei Sf. Spiridon, iar la vest de pârâul Ruși, care îl despărțea de

¹⁷ Moșia Nicoreștii o găsim atestată la 1779 (ARH. IȘ. DOC. 406/ 53: 1^v).

¹⁸ Într-un document din 26 februarie 1712 este menționat „locul numit La Furci”, dăruit lui Sandu Crupenschi (CAT. BAC.: 31).

¹⁹ Planul a fost realizat în 1910, când localitatea aparținea administrativ de comuna Părgărești (ARH. BUC. 1864 103: 11–12).

„delimitarea de la 1864 a locuitorilor din satul Tuta” (ARH. BUC. 1864 103: f.11^v)²⁰; lângă Pârâul Rușilor exista o „grădină de zarzavat”. Și astăzi în această zonă este amplasată *Grădina*, terenul unde sătenii cultivă legumele. Este desenat și un izvor de apă sărată, existent și acum, care se varsă tot în Pârâul Ruși; el este menționat în registrul agricol din 1959–1963 (aflat în arhiva primăriei Târgului Trotuș) cu denumirea *Saramura*, apa sa fiind folosită și astăzi la pregătirea conservelor.

Odinioară pe terenul de lângă sat era pădurea *Dumbrava* care, pentru obținerea de terenuri agricole, a fost defrișată. Tot în partea estică a satului este *Pădurea Rușii*, în marginea căreia se află *Liziera*, loc unde cresc mai ales tufișuri și tei.

3.4. Oiconimele

Așa cum am arătat mai sus, numele satului s-a format de la un antroponim *Tutu*; oiconimul are și un echivalent în maghiară – *Dioszeg* ‘loc cu nuci, nucet’. Această denumire populară a satului apare în foarte puține documente oficiale. În harta rusă de la 1830 este marcată clar, în dreptul satului despre care discutăm aici, sinonimia: *Tuta/Dioseni* (KARTA)²¹. Iosif Gabor (1995: 278) arată că satul apare cu numele unguresc *Diosegh* în statisticile catolice vechi, precum și în *Schematismul misiunii 1850*, unde se afirma că satul avea 246 de credincioși, fără lăcaș de cult (cf. și Coșa 2007: 213). De asemenea, denumirea *Dioszeg* este menționată într-o adresă din 1946, aflată în Arhiva Episcopiei Romano-Catolice din Iași (ARH. EP.: 357). Toponimul *Dioszeg* ‘loc cu nuci, nucet’ este probabil motivat de faptul că odinioară în această zonă exista un pâlț cu nuci, dar denumirea s-a păstrat doar pe plan local, în limbajul sătenilor.

Vatra satului este împărțită în Satul Vechi și Satul (Cătunul) Nou, acesta din urmă fiind constituit din două părți: *Bucureștii Noi* (unde se construiau doar case cu etaj și de aceea s-a făcut o analogie cu capitala) și *Gorbaciov* (parte de sat unde s-au construit clădiri după revoluție; oiconimul este onorific, dat în cinstea omului de stat rus care a inițiat o politică de deschidere către Occident). În cursul anchetei

²⁰ Alți locuitori ai satului Tuta au fost împroprietăriți în 1945, din proprietățile lui Mihai (Mișu) Arion și Alex Balaban (ARH. BAC. TR. 8/1948: 2 ș.u.).

²¹ Cf. și Giurescu 1957: 214. Istoricul menționează că denumirile au fost transcrise fonetic de către topografi și că, alături de forma populară a numelui, așa cum o pronunțau localnicii, aceștia au dat și denumirea oficială, din condicile vistieriei (Giurescu 1957: 25). În TTRM I₁: 619 și TTRM I₂: 1225 se consideră că *Dioseni* și *Diosegh* sunt variante ale denumirii unui fost sat – astăzi cartier –, situat în partea estică a Târgului Ocna, *Josenii*; însă faptul că există o distanță de circa 7 km dintre Tuta și Joseni, că pe teritoriul dintre cele două localități curge râul Trotuș și se află alte sate (Pârgărești și Târgul Trotuș) ne conduce la concluzia că *Dioszeg* (cu variantele *Dioseni* și *Diosegh*) este de fapt sinonimul, echivalentul popular al denumirii satului Tuta. Nu putem însă exclude posibilitatea ca vecinii din Târgul Trotuș să-i fi numit odinioară pe tuteni și *joseni* (satul Tuta fiind așezat pe un teren mai jos față de Târgul Trotuș) și astfel să fi apărut o denumire paralelă pentru satul aflat în discuție: *Josenii*; fiind apropiată ca formă de cuvântul maghiar *Dioszeg* ‘loc cu nuci’, în acest caz ar fi vorba de o modificare și remotivare de către localnicii a toponimului. În zilele noastre localnicii din Târgul Trotuș își numesc vecinii de peste Trotuș tuteni.

toponimice am aflat că denumirile au fost propuse de către preotul Anton Budău și adoptate ulterior de către localnici.

3.5. Hodonimele

Dintre hodonime cel mai important este *Drumul Principal* (ori *Drumul Mare*, *Drumul de la Onești*), denumirea căii de comunicație care separă Bucureștii Noi de Gorbaciov și face legătura între Tuta și orașul învecinat Onești. Peste râul Trotuș este *Podul peste Trotuș*, pe unde trece drumul care face legătura între Tuta și Târgul Trotuș. Satul este străbătut de mai multe ulițe, unele fiind denumite în funcție de numele familiei²² care predomină în acea parte de sat: *Ulița Lenghinești*, pentru că aici locuiesc mai multe familii *Lenghin*; *Ulița Davideștilor*, unde sunt casele familiilor *David*; *Ulița Imbreștilor*, de la numele de familie *Imbrea*. Alteori numele uliței conține numele unei persoane care locuiește acolo, considerată de localnici mai cunoscută – *Ulița la Fabian*, numită astfel pentru că în capătul uliței locuia un bătrân, Ianoș Fabian –, sau în funcție de un reper situat în acea zonă – *Strada Școlii*. *Ulița Hățaș* amintește de cărarea care străbătea terenul unde odinioară era izlaz, iar *Drumul Varniței* curge pe locul unde era varnița.

4. Structura toponimelor

Toponimele simple coincid ca formă cu apelativul (articulat cu articol hotărât) sau antroponimul de la care s-au format: *Cătina*, *Grădina*, *Mateiasa*, *Tuta*, *Țarina* etc. Sintagmele toponimice pot fi formate dintr-o prepoziție și un substantiv (*Între Drumuri*, *La Nisip*, *La Varniță*), dintr-un substantiv și un adjectiv (*Dealul Mare*, *Bucureștii Noi*) sau din două substantive (*Botul Dealului*, *Dealul Tutei*, *Lanul lui Costică*, *Lanul Popii*, *Pârâul Crețului*, *Strada Școlii*, *Tarlaua Rușii*); un singur toponim conține în structura sa un numeral: *La Șapte Prăjini*. Perifrazele toponimice, rezultate prin comprimarea unei atributive și în care elementul de relație este o prepoziție, sunt puține la număr: *Cotul la Coșa* (< Cotul care este la Coșa), *Fântâna de Piatră* (< Fântâna care este de piatră), *Ulița la Fabian* (< Ulița unde stătea Fabian).

5. Concluzii

Observăm că majoritatea denumirilor numelor de locuri din satul Tuta sunt românești, ele fiind formate de la apelative sau nume de persoană. Localnicii cu vârsta de peste 45 de ani vorbesc și maghiara, iar atunci când comunicarea se face în această limbă, pentru cele mai multe toponime din zona cercetată se folosește

²² Observăm că aceste denumiri s-au format de la un nume de familie și sufixul cu valoare colectivă *-ești*.

corespondentul său unguresc, și anume traducerea denumirii românești; excepție face oiconimul *Dioszeg*, sinonim perfect al numelui de sat *Tuta*. Toponimele analizate în aceste pagini se referă la caracteristici ale terenului, proprietăți ale apelor, flora, fauna, activitatea economică și socială a omului, obiceiuri și evenimente din istoria satului, dar și la persoane (din zilele noastre sau de odinioară) ce au avut legătură cu unele obiecte (socio)geografice care, în consecință, au fost denumite după numele acelor localnici.

BIBLIOGRAFIE

a. Literatură de specialitate

- Artimon 2003 = Alexandru Artimon, *Orașul medieval Troțuș în secolele XIV–XVII. Geneză și evoluție*, Bacău, Editura Corgal Press.
- Bolocan 1977 = Gh. Bolocan, *Transferul de nume în toponimie*, în „Studii și cercetări lingvistice”, XXVIII, nr. 2, p. 170–181.
- Constantinescu 1963 = N.A. Constantinescu, *Dicționar onomastic românesc*, București, Editura Academiei.
- Iordan 1983 = Iorgu Iordan, *Dicționar al numelor de familie românești*, București, Editura Științifică și Enciclopedică.
- Moldovanu 1983–1984 = Dragoș Moldovanu, *Stratificarea genetică a toponimiei românești* (I), în „Anuar de lingvistică și istorie literară”, t. XXIX, p. 373–445.
- Moldovanu 2009 = Dragoș Moldovanu, *Sincronia și diacronia câmpurilor toponimice*, în *Lucrările celui de-al doilea Simpozion Internațional de Lingvistică* (București, 28/29 noiembrie 2008), București, Editura Universității din București, p. 139–147.
- Moldovanu 2009–2010: Dragoș Moldovanu, *Toponime de origine română în Transilvania și în sud-vestul Moldovei*, în „Anuar de lingvistică și istorie literară”, t. XLIX–L, p. 19–92.
- Moldovanu 2014 = Dragoș Moldovanu, *Introducere la Tezaurul toponimic al României. Moldova*, vol. II. *Mic dicționar toponimic al Moldovei (structural și etimologic)*, partea 1, *Toponime personale*, coordonator: Dragoș Moldovanu, autori: Daniela Butnaru, Dinu Moscal, Ana-Maria Prisacaru, Vlad Cojocaru, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2014.
- Stoica 1998 = Corneliu Stoica, *Dicționarul istoric al localităților troțușene*, Onești, Editura Aristarc.
- Ujvári 1972: I. Ujvári, *Geografia apelor României*, București, Editura Științifică.

b. Surse

- ARH. BAC. BG. = Arhivele Naționale Bacău, Fondul *Primăria comunei Bogdănești*, urmat de numărul dosarului.
- ARH. BAC. DOC. = Arhivele Naționale Bacău, Fondul *Colecția de documente: Parohia catolică. Târgul Troțuș*, urmat de numărul dosarului.
- ARH. BAC. OBȘ. = Arhivele Naționale Bacău, Fondul *Obștea de împroprietărire. Târgul Troțuș*, urmat de numărul dosarului.
- ARH. BAC. TR. = Arhivele Naționale Bacău, Fondul *Primăria Târgului Troțuș*, urmat de numărul dosarului.
- ARH. BUC. 1864 = Arhivele Naționale București, Fondul *Reforma agrară din 1864. Județul Bacău*, urmat de numărul dosarului.
- ARH. BUC. 1921 = Arhivele Naționale București, Fondul *Reforma agrară din 1921. Județul Bacău*, urmat de numărul dosarului.

- ARH. EP. = Arhiva Episcopiei Romano-Catolice din Iași, dosar 5/1946.
- ARH. IȘ. DOC. = Arhivele Naționale Iași, Fondul *Documente*, urmat de numărul pachetului și cel al documentului.
- ARH. IȘ. PL. = Arhivele Naționale Iași, Fondul *Planuri și hărți*, urmat de numărul dosarului.
- ATLAS MOLD. = Institutul Geografic al Armatei, *Atlasul Moldovei*, București, 1892–1898.
- CAT. BAC. = *Colecția de documente de la Filiala Arhivelor Statului, județul Bacău (1400–1864)*. Catalog (întocmit de Dumitru Zaharia), București, 1986.
- CAT. MOLD. II = *Catalogul documentelor moldovenești din Arhiva istorică a Statului*, vol. II (1621–1652), întocmit de Mihai Regleanu, Iulia Gheorghian, Veronica Vasilescu și Doina Duca. București, 1959.
- CAT. MOLD. IV = *Catalogul documentelor moldovenești din Direcția Arhivelor Centrale*, vol. IV (1676–1700), întocmit de Mihai Regleanu, Doina Duca Tincuțescu, Veronica Vasilescu, Constanța Negulescu, București, 1970.
- CAT. VIST. IV₁ = *Catagrafiile Vistieriei Moldovei (1820–1845)*, IV. *Ținutul Bacău*, partea 1 (1820). volum editat de Mircea Ciubotaru, Sorin Grigoruță și Silviu Văcaru, cu o *Introducere* de Mircea Ciubotaru, Iași, Casa Editorială Demiurg Plus, 2013.
- KARTA = *Karta teatra voini v Evropea 1828 i 1829 godov*, 1835 (fotocopie aflată la Institutul de Filologie Română „Alexandru Philippide” din Iași; începută în 1828, harta este anterioară catagrafiilor din 1831–1832, menținând împărțirea administrativă mai veche).
- TTRM I_{1,2} = *Tezaurul toponimic al României. Moldova*, vol. I. *Repertoriul istoric al unităților administrativ-teritoriale (1772–1988)*, partea 1, București, Editura Academiei Române, 1991 și partea a 2-a, București, Editura Academiei Române, 1992.
- TTRM I₃ = *Tezaurul toponimic al României. Moldova*, vol. I, partea a 3-a, *Toponimia Moldovei în documente scrise în limbi străine (exclusiv slavona). 1332–1850*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2004.
- TTRM I₄ = *Tezaurul toponimic al României. Moldova*, vol. I, partea a 4-a, *Toponimia Moldovei în cartografia europeană veche (cca 1395–1789)*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2005.

*

- Costăchescu 1932 = Mihai Costăchescu, *Documente moldovenești înainte de Ștefan cel Mare*, vol. II. Iași, Editura Viața Românească.
- Coșa 2007 = Anton Coșa, *Comunitățile catolice din județul Bacău*, Onești, Editura Magic Print.
- Dmitriev 1975 = P. G. Dmitriev, *Moldova din epoca feudalismului*, vol. VII, partea 2, Chișinău, Editura Știința.
- Gabor 1995 = Iosif Gabor, *Dicționarul comunităților catolice din Moldova*, Bacău, Editura Conexiuni.
- Giurescu 1957 = Constantin C. Giurescu, *Principatele române la începutul secolului XIX*, București, Editura Științifică.
- Otzelowitz 1790 = Hora von Otzelowitz, *Brouillon oder original Aufnahme der fünf moldauischen Districten, nemlich des Sutschawaer, Roman, Niamtz, Bakeu und Puttnaer Bezirkes*.
- Racoviță 1895 = Ortensia Racoviță, *Dicționar geografic al județului Bacău*, București, Stabilimentul Grafic I.V. Socec.

DESCRIPTIVE AND ANTHROPONYMIC LANDMARKS IN PLACE-NAMES OF THE VILLAGE TUTA (BACĂU COUNTY). AN ILLUSTRATION

ABSTRACT

This paper tries to capture the main characteristics of the toponymy in Tuta village of Bacău. Some place names in the area point to aspects of land, attributes of water, flora, fauna, economic and

social activities, habits and events in the history of the village. A large number of toponyms are formed based on anthroponyms of landowners or residents which were related to the designated socio-geographical object.

Although the village was founded in the early nineteenth century, we have identified toponyms older than that period, that remind of people, estates and realities now forgotten.

Local residents aged over 45 speak Hungarian and for most place names in the studied area they use a Hungarian equivalent, namely the translation of the Romanian toponym; the exception is *Dioszeg* "place with nuts", which is the perfect synonym of the village name Tuta.

Keywords: *Tuta village, place-names, diachronic depiction, descriptive toponyms, personal names.*

ROMULUS CIOFLEC: UN „EXPLORATOR” LA POLUL NORD. DIN ATELIERUL UNUI DICȚIONAR AL LITERATURII ROMÂNE

OFELIA ICHIM*

Scriitorul Romulus Cioflec (1 IV 1882, Arpătac, azi Araci, j. Covasna – 13 XI 1955, București) a fost prozator, dramaturg, publicist și memorialist. Între anii 1905 și 1910 a lucrat ca funcționar la Biblioteca Academiei Române. Absolvent al Facultății de Litere și Filosofie din București (obține licența în 1914), a slujit cu dăruire meseria de profesor, activând la licee din Pomârla, j. Botoșani (1914–1917), Chișinău (1917–1926), Timișoara (1926–1936), București (1936–1942). A publicat schițe, nuvele, romane și amintiri din călătoriile întreprinse în străinătate. În manuscris i-au rămas piese de teatru, romane și memorii. A colaborat la periodice, precum „Sămănătorul”, „Gazeta de Transilvania”, „Viața literară”, „Ramuri”, „Viața românească”, „Flacăra”, „Universul literar și artistic”, „Dimineata”, „Cronicarul” ș.a.; a îndeplinit funcția de prim-redactor la ziarul „Românul” din Arad (1911–1912), prim-redactor la gazeta „Sfatul Țării” și redactor la „Cuvânt moldovenesc” din Chișinău (între 1917 și 1918). A fost membru al Societății Scriitorilor Români (din 1914) și membru fondator al Societății Istorico-Literare din Chișinău, înființată la 25 martie/7 aprilie 1918. A beneficiat de o bursă de studii pentru un an de zile la Berlin (1920). A luat parte la lucrările Internaționalei Muncitorilor din Învățământ de la Paris (1925). În Franța l-a cunoscut pe Panait Istrati, de care l-a legat o statornică prietenie. A frecventat cursurile de vară de la Centrul de Studii Istorice din Madrid (1927). A fost membru al Ligii Drepturilor Omului.

Dacă în beletristică scriitorul este preocupat cu precădere de universul rural, de o cu totul altă factură sunt scrierile sale de călătorie: *Cutreierând Spania* (1927), *Pe urmele Basarabiei...* (1928), *Sub soarele polar* (1929). Romulus Cioflec a străbătut multe dintre țările Europei, numărându-se printre puținii români care, în acei ani, au ajuns la Polul Nord și care, de asemenea, au vizitat Egiptul. *Sub soarele polar. Impresii și peripeții din voiajul unor salvați de la naufragiu de*

* Institutul de Filologie Română „Alexandru Philippide” al Academiei Române, Iași, str. Th. Codrescu, nr. 2, România.

spărgătorul Krasin, prin ineditul temei propuse, devine o scriere singulară în cuprinsul literaturii române. În anul 1928, după mai multe tentative eșuate de a-și rezerva locuri pe transatlanticul *Monte Cervantes* care pleacă din portul Hamburg în voiaj de turism în regiunile arctice, la a treia încercare, scriitorul reușește. Cu o lună sau cu două luni înainte de plecare i se spunea că nu mai sunt locuri disponibile. Astfel că, la a treia încercare, își cumpără locurile cu șapte luni înainte pentru a fi sigur de reușită. Sosește la 13 iulie în Hamburg, cu două zile înainte de imbarcare, însă emoția călătoriei și a ineditelor peisaje pe care le va admira îl fac aproape să deteste orașul „cu forfotă, clacsoane [sic!] și miros de benzină... Față de mirajul plutirii de-a lungul horbotei de fiorduri norvegience și apoi prin împărăția ghețurilor și a morții, Hamburgul nu-mi oferă niciun interes [...]” (Cioflec 1929: 7). Călătorul descrie într-un ritm alert emoția și forfota de pe punte, astfel încât cititorul să participe și să împărtășească nerăbdarea plecării: „Lume în neastâmpăr, în așteptare, trăind mai mult în viitor cu gândurile ei și devorând cu ochii prezentul. Sunt tipuri din atâtea regiuni ale Europei...” (Cioflec 1929: 9). Pe măsură ce vasul înaintează pe „apa mereu frământată a Elbei, nu prea adâncă pentru un așa un vapor, aproape stătută și năclăită, iar murdară până dincolo de saturație” (Cioflec 1929: 10), acesta începe să alunece tot mai mult pe „marea albastră în care repede s-a subtilizat Elba cu toate murdăriile ei, năzuim cu viteză maximă spre cea mai apropiată și mai lungă noapte a voiajului nostru către regiunile polare...” (Cioflec 1929: 12). Vaporul transportă 1 680 de pasageri (din peste 25 de țări) și 300 de membri ai echipajului, ceea ce îl transformă într-un colos al acelor timpuri. Scriitorul încearcă să „fotografieze” în fraze scurte, dar pline de înțelegere psihologică pe cât mai mulți dintre turiștii imbarcați, precum și o parte din personalul care deservea nava. „Până aci, fără mare greutate, distingî trei categorii între pasagerii de pe *Monte Cervantes*: unii care joacă table, cărți, șah, domino... altă categorie care flirtează și a treia, în sfârșit, care călătorește. Cei din categoria a II-a ar mai putea fi distrați de la îndeletnicirea lor, când li se oferă spre admirație vreo priveliște a naturii – pe care toți amorezații, ba chiar și cei cu flirtul simplu, pretind c-o înțeleg. Ceilalți însă n-ar putea fi urniți de la mesele lor decât în caz de naufragiu” (Cioflec 1929: 15). Nu mult după plecare, se conturează o a patra categorie de turiști, cea „a scriitorilor de corespondență” – aceștia completau zilnic zeci de cărți poștale prin care își salutau rudele și prietenii pentru a le da de știre în ce zonă a traseului turistic se află. În porturile principale unde urma să acosteze vaporul, corespondența era ridicată și trimisă spre toate colțurile lumii. În escala la Bergen, pasagerii coboară să viziteze orașul: unii în automobile puse la dispoziție prin contract cu firma care organiza voiajul, alții pe jos. „Suntem în vestita piață a pescăriei – nu prea animată joia – cu tipurile ei de pescari în pălării mari, unsuroase, ce unora le acoperă numai ceafa și le lasă desgolită fruntea. Oameni în genere bine clădiți, tăcuți, ne urmăresc în tăcerea lor impasibili, știindu-ne mai dinainte rosturile și că din peștele lor am putea lua cel mult imagini în Kodakuri. Vizităm o expoziție de produse norvegience [...] apoi teatrul, în față cu statuia lui Ibsen [...]. Iată-l într-o grădiniță din orașul lui natal, cu părul vâlvoi, și pe Grieg, marele lor compozitor din vremea noastră” (Cioflec 1929: 31–32). După ce străbate

o parte a localității pentru a ajunge la funicularul al cărui traseu îi oferă prilejul de a admira priveliștea orașului, scriitorul revine pe vas împreună cu ceilalți vilegiaturiști. Cu măiestria unui pictor sunt descrise peisajele unice ale Norvegiei, într-o risipă de imagini și culoare: „Horbotă din fiorduri și insule – unele mici cratere de zgură fără urmă de vegetație, abia răsărite din apă și înfășurate în guler tremurat de spumă – barează furia valurilor; iar spre continent, care nu totdeauna începe de la șoseaua noastră întortocheată, se deschid ochiului, din vreme în vreme, spre interior, strâmtorile de apă din ce în ce mai îngustate, *fiordurile* dintre munții prăpăstioși cu crestele de granit – și, mai înăuntru, de zăpezi și ghiețuri [sic!] veșnice –, săltate din pajiștea fragedă a malurilor, din crâng și din nori afară...” (Cioflec 1929: 35–36). O altă localitate pe care turiștii o vizitează, cu un farmec aparte și cu priveliști minunate, este orașelul Molde: „Acest orașel-port, adăpostit de înălțimi împotriva curenților din miazănoapte și apus, iar printr-un nor de stânci și insule împotriva celor mai mici capricii ale mării, este o podoabă de localitate foarte cercetată vara, cu o climă dulce și cu o vegetație excepțional de îmbelșugată pentru această latitudine și fără egal mult departe spre sud (fagi, frasini, jugastrii, castani de India, tei, chiar cireși și multe flori!)” (Cioflec 1929: 43). Foarte atent la culorile zilei și ale nopții, la peisajele de pe uscat, dar și la ce se întâmplă în apă. Romulus Cioflec sesizează, în nopți, mișcările unei balene care se apropie de vasul *Monte Cervantes*: „Ce mișcare, ce sgomot [sic!] pe linia apei? Mă ridic. La câteva sute de pași la tribord, în semi-întuneric, e balena!...Cu o salbă întreagă de fântâni arteziene, ea șprițuiește bogat și alb deasupra apei dislocate; apoi uriașa mătăhală saltă afară un cap monstruos de câțiva metri și iar stropește și iar se ridică stârnind pe marea întindere bocet de valuri” (Cioflec 1929: 45).

Aproape de Cercul Polar, fiorul certitudinii de a se afla în atât de îndepărate locuri le creează pasagerilor de pe vas sentimente inedite; scriitorul resimte din plin atmosfera euforică și importanța momentului: „În genere avem toți simțământul că am trecut dincolo de acele altitudini geografice, până unde aglomerațiile omenești sunt înlesnite de climă și de producția solului și că, de aci înainte, am intrat în zona globului cu nopți albe și zile lungi, cu sol arid și trist, ca un *om* luptând cu elementele în singurătatea naturii sgârcite [sic!] și aspre” (Cioflec 1929: 47). Pe vas are loc „botezul” cu ocazia trecerii de Cercul Polar. Ritualul este povestit întocmai, cu lux de amănunte: „ca printr-o vrajă își face apariția – urcat pe neașteptate pe bord însuși zeul mărilor *Triton*, fiul și trimisul lui Neptun [...]. [...] a sosit și bătrânul Neptun [...] cu tridentul și alte scule pentru orientarea pe mări (sextant, binoclu) cu un lighian [sic!] de frizerie și alte scule pentru botez, purtate toate de suita-i foarte dizarmonic și strident costumată: preot, o nimfă ciolănoasă, bărbier etc.” (Cioflec 1929: 49). Cu nerăbdare este așteptată sosirea la Tromsø, cea mai nordică localitate, „poșta ultima» pe care o atingem la dus” (Cioflec 1929: 55). La Tromsø, „oamenii sunt laponi în carne și oase, își pasc, își mulg renii, trăiesc în colibe lapone și fumează tutun la ei acasă” (Cioflec 1929: 58). Ajunși în apropiere de Muntele Păsărilor, echipajul trage mai multe salve de tun pentru a face păsările să-și ia zborul astfel încât turiștii să poată să-și dea seama de stolurile uriașe de

înaripate: „Mai deslănțuind [sic!] și urletul prelung al sirenei, muntele abia se mai întrevede în norul de *pescăruși*, *rațe* și *scufundători* [subl.a.]. [...] tot ce mi se păruse brumă pe masivul de stâncă, de 700 metri înălțime, sunt zeci de mii de păsări ce fac salbe și ciorchini – și n-au găsit de cuviință să răspundă la apelul Căpitanului. Rezemate în coadă, ele cată îndelung, ca mirate, la vaporul lui, care se îndepărtează de acum fără urlete și detunături...” (Cioflec 1929: 66–67). Deși aveau în program vizitarea Capului Nord, vremea cu totul neprielnică nu le permite acostarea.

Începe navigarea prin Oceanul Înghețat, alt punct geografic la care puțini turiști din lumea întreagă pot ajunge. Vestea morții accidentale a unui membru al echipajului stârnește nedumerire, dar este dată uitării de imediata apropiere de Insula Urșilor. Nu departe de Spitzberg, după zile cu negură și monotonie, se întrevede soarele, „Dumnezeul regiunii arctice în lunile de vară...” (Cioflec 1929: 79) și totuși, ceva neașteptat se întâmplă. La lumina zilei se distinge plasa ghețarilor pe care nimeni nu s-ar fi așteptat să-i întâlnească la acea dată din an: „[...] și încă la 24 iulie!... Să fie cu puțință? Ne așteptam să dăm peste asemenea turme nomade abia în nord, desfăcute, vagabondând din marele câmp de gheață [sic!]. De unde s-au putut aduna ele așa de multe aici în sud-vestul marelui uscat și să bareze pretutindeni apropierea coastei?” (Cioflec 1929: 80). Această neașteptată apariție a ghețarilor a însemnat un eveniment aproape dezastruos pentru turiștii și membrii echipajului de pe *Monte Cervantes*. Manevrele nepricepute ale căpitanului care a folosit vasul ca pe un spărgător de gheață, i-a produs colosului plutitor două avarii, încât apa a început să-l inunde și să-l încline. „Și ghețari până la un hectar suprafață, pătrunse prudent de tăișul prorei, prind, unul după altul, să răsbuie [sic!] surd, lugubru, ca niște imense sicrie sub grei bolovani. În rezistența greu învinsă, osatura însăși a vasului o simțim cum se îndoaie și se clatină scuturând ciorchinele de spectatori mai proeminente. [...]. Până aproape târziu de 1 «noaptea», pasageri captivați de spectacol urmăresc înaintarea șovăitoare când spre nord, când spre nord-vest, prin lumina tainică a soarelui nopții, călător dealungul [sic!] zării, a omătului orbitor de pe sloiurile plutitoare în larg” (Cioflec 1929: 81–82). În situația avarierii transatlanticului, este chemat în ajutor spărgătorul de gheață rus *Krasin*. Încercările de a remedia periculoasele fisuri prin care apa inunda partea de jos a vaporului punând în pericol de scufundare întregul colos cu 2 000 de oameni la bord au durat mai multe zile, prilej pentru scriitor de a sta de vorbă cu echipajul rus și de a formula câteva concluzii socioculturale. „[...] sunt lucrătorii de pe *Krasin* ai Rusiei noi, unii atât de tineri, încât n-au putut să apuce nici pe Țar, nici pe Dumnezeu – colaboratori detronați cam odată” (Cioflec 1929: 106). Urcând pe puntea spărgătorului de gheață, scriitorul notează cu umor: „Iată-mă și în Rusia – fără viză sovietică și fără știrea Siguranței Generale” (Cioflec 1929: 108).

După efortul susținut al celor de pe *Krasin* pentru a repara avariile de pe transatlantic, *Monte Cervantes* reușește să se întoarcă la Hamburg. Peisajul din

apropierea portului german este în contrast vizibil cu puritatea apelor străbătute de ghețuri precum și cu delicatețea orașelor norvegiene: „A doua zi de dimineață, 11 august, mă trezesc sub ochi cu malurile joase, cu luncile fără zăre de o parte și de alta, la gura Elbei [...]. Mai înainte de a fi reușit să ne acomodăm cu apa mereu mai grețoasă a fluviului, cu aieru-i [sic!] înnegurat de fum, îmbâcsit de-o orgie de mirosuri violente ale civilizației – pe care doar acum le putem evalua cu adevărat – am ajuns la capătul peregrinării noastre alunecând printre spuza de vase forfotinde, pe lângă cheiuri înțesate de lume ce ne aclamă, ne examinează și ne înregistrează rănile cu binocluri și aparate fotografice” (Cioflec 1929: 176–177).

După cum remarcă cercetătoarea Carmen Bragaru, „peripețiile, demne de roman, itinerariul, compania de pe vas, măiestrite descrieri ale peisajelor exotice, precum și o multitudine de date demografice, geografice, istorice, culturale etc au fost incluse în volumul de impresii de călătorie intitulat *Sub soarele polar*, apărut în 1929 la Editura « Națională » S. Ciornei” (Bragaru 2007: 22). Este îmbucurător faptul că jurnalul de călătorie al lui Romulus Cioflec la Polul Nord stârnește și alte comentarii apreciative deoarece talentul acestui mare amator de călătorii spre locuri mai mult sau mai puțin exotice nu ar trebui să se piardă în uitare. Astfel, Marianne Iliescu evidențiază că, „în ciuda acestei asidue încercări de a se travesti într-un simplu privitor, într-un călător obișnuit care face doar o călătorie de agrement, cititorul descoperă în fiecare pagină romancierul atent la semnele realului, la oameni și locuri, fermecat de noutatea ținuturilor pe care le străbate. Este uimitor că nicăieri în acest jurnal Romulus Cioflec nu uzează direct de lecturile sale, nu există nici un fel de transmitere intertextuală la vreo carte, pudoarea omului de cultură generând o lectură confortabilă care îi dă cititorului iluzia că se află în fața unui text al unui călător care nu vrea altceva decât să descrie ce a văzut. Absența referințelor culturale însă, credem, ține de o anumită retorică, de un joc subtil pe care autorul îl inventează în raport cu cititorul său potențial, ultimul fiind discret silit de prozator să facă el însuși conexiuni cu textele construite pe tema călătoriei și pe care le cunoaște. Altfel spus, tema însăși provoacă anamneza, reamintirea cărților fascinante ale umanității despre călătoriile în toposuri reale ori originale” (Iliescu 2007: 3031).

O asiduă preocupare pentru scrierile lui Romulus Cioflec, precum și pentru ale altor cărturari ardeleni aproape uitați, dovedește cu prisosință Luminița Cornea, colaborator la Muzeul Național al Carpaților Răsăriteni, în a cărui custodie se află și Casa Memorială „Romulus Cioflec” din comuna Araci. Se cuvine menționat efortul domniei-sale de a edita două dintre cele patru piese de teatru ale profesorului ardelean rămase în manuscris, precum și capitolele din cărțile ei personale prin care evocă și relevă aspecte inedite din viața și activitatea lui Romulus Cioflec.

Jurnalele de călătorie au ocupat un loc aparte în creația scriitorului, dând la iveală subtilități de stil și forță de evocare prin crearea de imagini sugestive (probabil că pasiunea pentru fotografie – aparatul fotografic însoțindu-l în toate călătoriile – a avut o influență benefică și asupra capacității de a surprinde culorile

și ineditul peisajelor prin cuvinte; de altfel, cartea *Sub soarele polar* este întregită cu fotografii făcute de autor în timpul croazierei). Luminița Cornea subliniază simbioza dintre preocuparea pentru profesorat și profesia de scriitor cărora li s-a dedicat dascălul ardelean: „Toată viața, Romulus Cioflec a fost profesor, s-a pensionat ca profesor, dar, după cum menționează într-o scrisoare, a avut «o îndeletnicire lăaturalnică», aceea de a scrie, astăzi am spune hobby. Alt hobby, călătoriile. În toate vacanțele școlare, scriitorul împreună cu soția călătoreau. Marile lor călătorii sunt cele din Spania (cu trenul, 1927) și cea de la Polul Nord (cu trenul până la Hamburg, apoi cu vaporul de croazieră *Monte Cervantes*, 1928)” (Cornea 2014: 126).

Jurnalele de călătorie ale lui Romulus Cioflec sunt creații în care palpită viața sub semnul curiozității pline de inteligență și de bucuria cunoașterii.

BIBLIOGRAFIE

- Bragaru 2007: Carmen Bragaru, *Uimitoarele călătorii ale unui ardelean*, în *Romulus Cioflec, un ardelean pe drumurile lumii*, ediție îngrijită de Luminița Cornea, Sfântul Gheorghe, Editura Arcuș.
- Cioflec 2009: Romulus Cioflec, *Sub soarele polar. Impresii și peripeții din voiajul unor salvați de la naufragiu de spărgătorul Krasin*, București.
- Cornea 2013: Luminița Cornea, *Întru lumina munților*, ed. II, Târgu-Mureș, Editura Nico, p. 38–47.
- Cornea 2014: Luminița Cornea, *Scriitori. Case memoriale*, vol. I, Târgu-Mureș, Editura Nico.
- Cornea 2014: Luminița Cornea, *Studii și articole literare*, postfață de Ion Topolog Popescu, Brașov, Editura Pastel, p. 5–88.
- Iliescu 2007: Marianne Iliescu, „*Sub soarele polar*” – *jurnalul de călătorie al lui Romulus Cioflec*, în *Romulus Cioflec, un ardelean pe drumurile lumii*, ediție îngrijită de Luminița Cornea, Sfântul Gheorghe, Editura Arcuș.

ROMULUS CIOFLEC: AN “EXPLORER” TO THE NORTH POLE

ABSTRACT

Romulus Cioflec (1882–1955) was a Romanian novelist, playwright, journalist and memoirist. In this article we refer to his travel diary *Under the Midnight Sun* published in 1929. In 1928 he travelled on the huge *Monte Cervantes* ship to the North Pole. There were almost 2 000 people of different nations aboard – tourists who wanted to admire the beauty of nature from a very isolated part of the world. The journey started from Hamburg, Germany. Romulus Cioflec described the people on the deck, with their different psychologies, the landscapes, the towns and villages they visited creating living images from words. Thus he proved he was a very gifted writer.

Keywords: *Romulus Cioflec, Romanian writer, travel diary, the North Pole, “Monte Cervantes” ship.*

ARHIVA DE FOLCLOR A MOLDOVEI ȘI BUCOVINEI ȘI TIPOLOGIILE RITURILOR DE TRECERE

IOANA REPCIUC*

Nevoia de tipologie

Necesitatea marilor tipologii etnofolclorice s-a simțit pe plan internațional în momentul în care specialiștii au observat acumularea unui inventar bogat de documente rezultate din corespondență sau din anchete de teren datorate folcloriștilor amatori și profesioniști de la sfârșitul secolului al XIX-lea. Această situație a condus la crearea, mai ales în Europa, a unor arhive-instituții ale căror sarcini au fost eșalonarea, clasificarea și apoi publicarea materialului avut la dispoziție (Rogan 2012: 610–612). Primele metode de ordonare a materialelor respective au apărut prin simpla adaptare a celor consacrate în științe naturale ca geografia și biologia.

În funcție de diferitele unghiuri de investigare a folclorului, cum au fost metoda evoluționistă, cea istorico-geografică, cea structuralistă sau cea funcționalistă, interpretarea materialului folcloric a fost ghidată fie de probarea asemănării societăților exotice și a celor folclorice, fie de reconstituirea unor origini îndepărtate ale literaturii sacre, fie de identificarea structurilor originare sau de configurarea unui sistem de funcții sociale. Spre deosebire de aceste orientări cu miză predeterminată, tipologizarea conținuturilor folclorice poate fi fără îndoială văzută ca o fază avansată a disciplinei și care reprezintă un scop în sine. La fel ca alternativa lor cartografică – atlasele etnografice –, tipologiile folclorice și-au propus să pună la dispoziția publicului o aranjare obiectivă a materialului din arhive, operație în care implicarea cercetătorului responsabil de această etapă finală a procesului de valorificare a cercetărilor de teren să fie cât mai redusă.

Însă până la momentul tipologiei, disciplina a beneficiat de experiența acumulată prin experimentarea altor modalități de înregistrare și dispunere a informațiilor brute. Una dintre cele mai importante experiențe din domeniul

* Institutul de Filologie Română „Alexandru Philippide” al Academiei Române, Iași, str. Th. Codrescu, nr. 2, România.

structurilor cumulative a fost cea din domeniul basmului, pentru studierea căruia specialiștii au alcătuit succesiv sau concomitent o tipologie universală, un index alfabetic de motive și o enciclopedie generală. Făcând o analiză a principalelor metode de publicare a rezultatelor culese prin chestionare și anchete de teren, Arnold Van Gennep observă că folcloriștii s-au îndreptat cu precădere spre trei tipuri de structuri: cea literară, cea lexicografică și cea cartografică (Van Gennep 1998: 68). Marele folclorist francez remarcă preferința autorilor de sinteze etnografice din vremea sa pentru lexicografia etnografică, metodă pe care el însă nu tinde să o considere suficientă pentru respectarea logicii interne a culturii populare: „O știință nu trebuie să fie adusă la starea de fișe puse una peste alta în funcție de ordinea cea mai formală – cea a alfabetului” (*ibidem*: 71). Opinia autorului francez este că o astfel de aranjare obligă la o decupare arbitrară a întregului în fragmente, și anume a ritului în componentele sale.

În cadrul științelor etnologice românești, cel care a introdus în discuție necesitatea tipologiilor a fost D. Caracostea. În calitatea sa de președinte al Secției literare a Academiei Române, el susține începând cu 1948 un proiect de tipologizare a baladei populare, care ar fi urmat să fie adaptată apoi pentru alte specii folclorice, pentru ca în viitor să rezulte ceea ce academicianul numea *Corpus carminum Romaniae*. Caracostea a fost un consecvent promotor al tipologiilor folclorice în mediul românesc de specialitate, fiindcă vedea în această manieră de valorificare a informației etnofolclorice problema și reușita de bază a studiilor de folclor internațional:

„Știința este un corp de cunoștințe organizate. Pentru a putea stăpâni multilateralitatea faptelor și problemelor indicate, este nevoie de altceva: mai mult decât exacta pătrundere a fiecărei creațiuni, avem nevoie de concepte coordonatoare și de un sistem de relațiuni cerut de natura materialului” (Caracostea, Bîrlea 1971: 19–20).

O astfel de sondare a conținutului înseamnă o depășire a metodei filologice în sensul ei îngust, care restrângea analiza la expresie, la structura morfologică a materialului: „ea poate stabili numai identități de formă, scheme comune, dar ceea ce se petrece subteran îi scapă” (Bîrlea 1969: 158). Spre deosebire de filolog, folcloristul ar trebui să cerceteze variantele formale în contextul lor, în legătură cu acel context real de performare al textelor folclorice.

În ultimul capitol din *Metodologia de cercetare a folclorului*, Ovidiu Bîrlea atrăgea atenția că în stadiul contemporan lui din istoria disciplinei mai erau încă multe instrumente de lucru care trebuiau realizate. Dintre acestea, folcloristul bucureștean aștepta cu interes redactarea tipologiilor de specii folclorice în cadrul cărora contextul folcloric – obiceiul – să reprezinte o componentă obligatorie: „Abia întocmirea acestora, cu profil exhaustiv asupra a ceea ce s-a cules până acum, va constitui baza necesară pentru abordarea monografică a genurilor și speciilor folclorice în totalitatea problemelor ce se cer rezolvate” (*ibidem*: 192).

Ca și în spațiul etnologiei europene, planuri pentru construirea unor lucrări cu caracter general care să ofere o bază pentru cercetările etnofolclorice românești au existat de timpuriu. Încă de la sfârșitul secolului al XIX-lea, Lazăr Șăineanu vorbea despre un *Corpus al literaturii orale*. Proiectele de anvergură ale școlii monografice conduse de D. Gusti au inclus de asemenea planuri pentru atlase etnografice, lingvistice, istorice, antropologice, demografice, sociologice. În 1946, pe când era directorul Secției de etnografie a Institutului de Cercetări Balcanice din București, Petru Caraman a inclus în planul instituției alcătuirea unui atlas etnografic (Ciubotaru I.H. 2015: 290). Dar abia începând cu anii '70 a devenit posibilă demararea acțiunilor de acest gen în cadrul Institutului de Etnografie și Folclor „Constantin Brăiloiu” din București. Sub conducerea profesorului Mihai Pop, erau propuse instrumente fundamentale pentru folcloristica autohtonă cu baze științifice: *Corpusul folclorului românesc*, *Bibliografia generală a etnografiei și folclorului*, *Tipologiile folclorice*, *Atlasul etnografic român*. Acest din urmă proiect avea să implice în mod consistent colectivul de etnografi bucureșteni care vor completa documentația existentă pentru societatea rurală românească din anul 1900 cu noi și extinse cercetări de teren în 536 de localități din toate zonele României. În afară de publicarea cartografică a informației colectate, cercetătorii coordonați de Ion Ghinoiu vor alcătui un „Corpus de documente etnografice”, prevăzut să fie publicat în 20 de volume în funcție de regiunile istorice ale țării.

Însă prima tipologie etnofolclorică din mediul academic românesc va avea la bază datele etnografice ale primei generații de folcloriști și va fi redactată de Ion Mușlea și Ovidiu Bîrlea pe baza răspunsurilor la chestionarele lui Hasdeu. Factura unică a acestei lucrări este subliniată de Bîrlea în opoziție cu alte inventarii de documente etnografice: „Lucrarea nu este nici un repertoriu, nici un dicționar folcloric, ci o tipologie, deoarece datele au fost grupate tematic, reconstituind scheletul fiecărui fapt și arătându-i-se stufozitatea, de la aspectele cele mai frecvente până la cele singulare” (Mușlea, Bîrlea 1970: 6). Diferența dintre o operă de interpretare etnologică și gradul zero al tipologiei poate fi evidențiată prin comparația între modul în care Hasdeu făcuse publice informații excerptate din răspunsurile la chestionare în articolele din dicționarul *Etymologicum magnum Romaniae* și aceeași sursă tratată în tipologia lui Mușlea și Bîrlea. Astfel, lucrarea rezultată din colaborarea celor doi folcloriști este o tipologie generală a folclorului românesc, în sensul că ea include referiri la aproape toate genurile și speciile literaturii folclorice, obiceiuri calendaristice și familiale, demonologie populară etc.

În *Cuvântul-înainte* la ediția din 2010 a tipologiei, revizuită și întregită de Ioan I. Mușlea, Ion Talos subliniază continuarea acestei întreprinderi monumentale prin tipologiile speciilor folclorice care au rezultat din anchetele pentru alcătuirea *Atlasului etnografic român* și care au constituit *Colecția Națională de Folclor* (Talos 2010: 5) în afară de proiectele finalizate și publicate de folcloriștii bucureșteni, închinare snoavelor (Sabina C. Stroescu, 1969), colindei (Monica Brătulescu, 1981), cântecului epic eroic (Alexandru I Amzulescu, 1981) și baladei

familiale (Alexandru I. Amzulescu, 1983), legendei (Tony Brill, 2005–2006) ș.a. Din păcate, proiectele de tipologizare a obiceiurilor românești în viziunea cercetătorilor de la institutul de profil din București sunt încă în manuscris; acestea privesc obiceiurile de naștere, poezia ritualului funebru, textele ceremoniale premaritale (Ispas, Coatu 2006: 192).

Tipologiile Arhivei de Folclor a Moldovei și Bucovinei în context național

Până la apariția tipologiilor Arhivei de Folclor a Moldovei și Bucovinei (AFMB), folclorul din Moldova și Bucovina era cunoscut parțial datorită informațiilor colectate prin câteva proiecte naționale de investigare a vieții rituale autohtone: răspunsurile la chestionarele alcătuite de B.P. Hasdeu și Nicolae Densușianu, Fondul „Ion Mușlea” din Arhiva de Folclor a Academiei Române din Cluj, și, în final, colecțiile Arhivei Naționale de Folclor din cadrul Institutului de Etnografie și Folclor. La aceste surse se adaugă cele generate de eforturile unor intelectuali locali concentrate în jurul revistelor etnografice „Șezătoarea”, „Ion Creangă”, „Tudor Pamfile”, precum și cele din volumele individuale din colecția „Din viața poporului român”. Totuși, împânzirea laxă a punctelor de anchetă de unde provin aceste date lasă o impresie de inconsistență și, inevitabil, unele zone sunt mai bine puse în evidență decât altele.

Un proiect salutar de studiere a obiceiurilor în care sunt integrate și fapte din Moldova va apărea în cadrul Institutului „Arhiva de Folclor” din Cluj al Academiei. Volumul din 1988 realizat de Ion Cuceu și Maria Cuceu sintetizează informația referitoare la obiceiul *Paparudei* din spațiul etnografic românesc. Este de reținut că autorii admit în prefață dificultatea unei astfel de întreprinderi de catalogare tipologică cvasiexhaustivă a motivelor rituale, dar și relevanța instrumentală pentru cercul de specialiști:

„Tipologizarea informației etnografico-folclorice reprezintă o treaptă de neocolit în studierea obiceiurilor, o operațiune majoră, deosebit de complexă, ce marchează de regulă, pragul important în procesul de conceptualizare și maturizare în știință. [...] Lucrările de acest fel cer, înainte de toate, pasiune și dăruire, muncă îndelung răbdătoare în scotocirea și scoaterea la lumină a întregii informații asupra unei teme, după care sunt necesare demersuri repetate în găsirea celor mai adecvate și mai revelatoare modalități de indexare a acesteia. Nu există, de multe ori, nici jalonări teoretico-metodologice și nici modele cât de cât viabile, mai ales pentru domeniul atât de puțin cercetat încă al obiceiurilor populare” (Cuceu I., Cuceu M. 1988: 5).

Cercetătorii clujeni se vor remarca într-adevăr prin promovarea necesității tipologiilor pe piața proiectelor instituționale din etnologia românească. Ion Cuceu subliniază în mod consecvent că acestea sunt lucrări sintetizatoare și abstractive necesare pentru cunoașterea aprofundată a faptelor de cultură populară, pentru

evaluarea difuziunii spațiale a unor motive și teme, pentru redarea morfologiei fenomenelor, „pentru a se face lumină în hățișul informației debordante” (Cuceu I. 2000: 51). Este de așteptat astfel ca în cadrul Institutului etnologic din Cluj-Napoca să se concretizeze viitoare proiecte de anvergură atât de necesare disciplinei autohtone care să privească și obiceiurile din ciclul vieții. Importanți pași au fost făcuți prin adunarea și publicarea componentei textuale a obiceiurilor de nuntă (orații, cântece rituale) (Cuceu I. et alii 2005, 2007, 2008).

Demn de luat în considerare este proiectul Institutului de Etnografie și Folclor din București de publicare a corpusului de documente etnografice rezultat în urma anchetelor pentru realizarea *Atlasului etnografic român*. Acesta se dorește explicit o continuare a inițiativelor lui Mușlea și Bîrlea din 1970 și a lui A. Fochi din 1976, după cum observă coordonatorul Ion Ghinoiu în introducerea la primul volum al seriei ce tratează sărbătorile și obiceiurile din Oltenia. Cartea apărută în 2001 debutează cu prezentarea sinoptică a obiceiurilor din ciclul familial, dar autorii nu-și subordonează descrierea schemei riturilor de trecere consacrate de Arnold Van Gennep. În schimb, Ion Ghinoiu preferă o sistematizare inspirată de metafora vegetală a încrengăturilor și subîncrengăturilor riturilor, care se prelungesc până la nivelul ultim al „fructelor arborelui creației genuine” (*Sărbători și obiceiuri* 2001: XVIII–XIX).

În cadrul Departamentului de etnologie al Institutului de Filologie Română „Alexandru Philippide” al Academiei Române, Filiala Iași, crearea premiselor teoretice și metodologice ale unui proiect de cercetare extensivă a ținut cont de reușitele notorii ale înaintașilor din domeniul românesc, de corpusurile deja existente, de marile proiecte de la sfârșitul secolului al XIX-lea și de cele din perioada interbelică. Instrumentul care avea să stimuleze culegerea eficientă a fost *Chestionarul etnografic și folcloric general*, redactat de Ion H. Ciubotaru, în 1970, care, „față de instrumentele de lucru similare, [...] se individualizează prin însăși structura sa: are un caracter general și urmărește realizarea unei cercetări de tip monografic” (Ciubotaru I.H. 2011: 211). Faza prospectivă a anchetei prin corespondență a fost urmată de cea a anchetelor directe, dusă la bun sfârșit de cercetătorii din cadrul departamentului: Ion H. Ciubotaru, Silvia Ciubotaru, Lucia Berdan și Lucia Cireș, cărora li s-au adăugat pe parcurs numeroși colaboratori externi.

S-a constituit astfel o bază de documente inedite, reprezentative pentru momentul când au fost culese și locul de unde au fost înregistrate, dar valoarea definitorie a informațiilor va fi dovedită de punerea lor în comun și participarea la radiografierea vieții tradiționale de pe întreaga arie etnofolclorică moldovenească. Astfel, s-a înțeles repede că operațiile complexe ale sondării terenului și arhivării rezultatelor conform unui sistem de criterii geografice și tematice nu a fost suficientă. O sursă de inspirație pentru declanșarea fazei următoare din existența Arhivei de Folclor a Moldovei și Bucovinei a fost viziunea întemeietoare a profesorului Petru Caraman, care, atunci când fusese directorul Secției de

Etnografie și Folclor din cadrul Institutului de Studii și Cercetări Balcanice din București, făcuse planuri pentru materializarea inițialei acumulări de fapte: „Simpla adunare, descriere și clasificare a documentelor din domeniul civilizației tradiționale nu era suficientă. Ele trebuiau puse, de îndată, în slujba unei idei” (Ciubotaru I.H. 2008: 247).

Astfel, informații din bogatul fond de documente etnologice care va rezulta în urma anchetelor indirecte și directe, desfășurate în deceniul de după publicarea chestionarului, au fost publicate în seria „Caietele Arhivei de Folclor” (1979–1991). Cele unsprezece volume rezultate au fost dedicate cu precădere alcătuirii unor monografii tematice și corpusuri de texte ale speciilor folclorice (cântecul liric, strigătura, balada, descântecul, colinda, texte diverse din colecția de folclor a lui Petru Caraman), comentate și clasificate conform unor criterii estetice și funcționale. În afara acestora, în volumul din 1988 al seriei, alcătuit de Ion H. Ciubotaru și Silvia Ciubotaru, au fost analizate ornamentele tradiționale din Moldova de pe cusături și țesături. Nu lipsește din colecție un exemplu de tratare monografică a unei regiuni; Ion H. Ciubotaru alege să dedice o cercetare specială Văii Șomuzului Mare (1991), un teritoriu de trecere între Moldova și Ardeal cu trăsături istorice complexe. Același autor pune și bazele cercetării integrate a obiceiurilor din ciclul familial prin lucrarea *Folclorul obiceiurilor familiale din Moldova (Marea Trecere)* apărută în 1986. Ion H. Ciubotaru propune aici o structură ce îmbină tratarea tipologică a componentei etnografice și analiza literaturii populare corespondente ceremonialului funebru. Într-un alt volum din 1999, cercetătorul va raporta explicit această tratare la schema van-ghennepiană (Ciubotaru I.H. 1999: 9).

Tipologizarea obiceiurilor din trilogia vieții se va constitui într-un proiect al Departamentului de etnologie ieșean, materializat prin publicarea a trei volume de autor în 2009, 2012 și 2014. Acestea valorifică răspunsurile la cele aproape 300 de întrebări privitoare la ciclul familial din *Chestionarul folcloric și etnografic general*, la care s-au adăugat cele rezultate din cercetările directe. În cazul obiceiurilor funerare, s-au folosit prețioase informații din Fondul „Petru Caraman” referitoare la funeraliile tinerilor *nelumiți*. Observând așezarea întrebărilor în chestionarul alcătuit de Ion H. Ciubotaru în 1970, se observă că secțiunea intitulată „Obiceiuri rituale” a acestuia respectă implicit o schemă de inspirație van-ghennepiană care pornește de la investigarea tabuurilor din jurul femeii însărcinate și se încheie cu reperele temporale din *cultul moșilor* în Moldova.

Deși redactate de autori diferiți, cele trei volume publicate în colecția „Ethnos” a Editurii Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași au respectat o alcătuire similară în măsură să ofere cititorilor o informație structurată și să încurajeze utilizarea acesteia în studii comparative sau abordări interdisciplinare. După o necesară retrospectivă bibliografică și un studiu introductiv, volumele sunt completate de o tipologie a riturilor și gesturilor ceremoniale și un corpus de texte cuprinzând literatura populară care însoțește și susține desfășurarea ritual-ceremonială. În afara acestor trăsături de structură, se poate observa că cele trei

monografii din trilogia vieții, așa cum se desfășoară aceasta în cultura populară a Moldovei și Bucovinei, au în comun marcarea succesiunii evenimentelor rituale în funcție de schema riturilor de trecere teoretizată de Arnold Van Gennep (Van Gennep 1996).

În prima carte a seriei, *Obiceiuri nuptiale din Moldova. Tipologie și corpus de texte*, apărută în 2009, cercetătoarea Silvia Ciubotaru nu se limitează la aranjarea în tipologie a riturilor din cadrul nunții conform celor trei trepte descrise de folcloristul francez – *rituri preliminare, rituri liminare și rituri postliminare* –, ci sugerează funcția pe care această așezare o are în mentalul colectiv, și anume nevoia de gradare a transformării care altfel, apărută și definitivată brusc, ar fi traumatizantă (Ciubotaru S. 2009: 66). Mai mult, utilizarea schemei van-gennepiene se prelungește, în viziunea autoarei, dincolo de simpla constatare a acestei împărțiri ternare: „drama matrimonială se desfășoară în trei acte, dar fiecare moment se împarte, la rândul său, în trei părți” (*ibidem*: 67). Dovedind o necesară flexibilitate a viziunii sale organizatorice, cercetătoarea nunții moldovenești nu ezită să completeze triada propriu-zisă a savantului francez prin elementele specifice contextului ceremonial românesc, și anume o serie bogată de acte cathartice, apotropaice, propitiatoare și protective care însoțesc riturile propriu-zise performate pe parcursul celor 40 de zile ale ceremonialului marital tradițional. Este de asemenea capabilă să sesizeze valoarea magico-simbolică a ternarului, aflat la temelia imaginarului arhaic românesc și indo-european (*ibidem*: 68).

Evitarea cantonării într-un model structural predeterminat este demonstrată de Silvia Ciubotaru și prin faptul că tipologia sa începe cu o categorie de elemente comportamentale care o precedă pe cea a obiceiurilor preliminare, dar care este specifică vieții tradiționale românești, fapt care o face pe autoare să constate că „dintre toate riturile de trecere, nunta are preludiul cel mai îndelungat și consecințele cele mai durabile” (*ibidem*: 34). Această largă avanscenă a ceremonialului nuptial este reprezentată de obiceiurile premaritale, în care se integrează *scosul fetelor la horă* sau *ieșirea flăcăilor la joc* care, deși alcătuiește un îndelungat segment temporal în raport cu intervalul nunții propriu-zise, se conectează funcțional cu acesta. În continuare, seria *riturilor de trecere*, în terminologia lui Van Gennep, debutează cu *alegerea timpului fast* și evenimentul *peșitului* și se încheie cu ducerea *colacilor de cununie* în dar nașilor de către fini.

Al doilea volum din cadrul acestui proiect, apărut în 2012 și distins cu premiul „Bogdan Petriceicu Hasdeu” al Academiei Române în anul 2014, îi aparține Adinei Hulubaș și oferă o imagine cuprinzătoare asupra obiceiurilor de naștere din Moldova. Este demn de sesizat că, în istoria cercetărilor românești asupra acestui compartiment al trilogiei vieții, autoarea identifică antecedente ale utilizării schemei propuse de Van Gennep. Astfel, atât Elena Sevastos, cât mai ales Simeon Florea Marian, participanți la concursul organizat de Academia Română în 1888 pentru publicarea unei monografii despre nașterea la români, urmăresc o structură tripartită a ceremonialului cu 11 ani înainte de apariția cărții savantului

francez. De pildă, volumul lui Marian din 1892 debutează cu un capitol intitulat metaforic „Dorul româncei”, dar care în fapt tratează rituri de anticipație (Hulubaș 2012: 11).

Subliniind funcția socială a ritului de trecere investigat, Adina Hulubaș recompune „universul de credințe concentric” cu ajutorul cărora mama și noul-născut se reintegrează treptat în comunitate (*ibidem*: 20). Gradarea de la preliminar la postliminar capătă în contextul ritualurilor cercetate aici atât o ipostază temporală, cât și una spațială. Autoarea ieșeană este în măsură să sublinieze și trăsăturile specifice ale nașterii ritualizate în spațiul moldovenesc; ea observă că, spre deosebire de modul de desfășurare a acestui ceremonial în alte spații românești, care, conform specialiștilor, este dominat de rituri de integrare, în Moldova gesturile de ocrotire a mamei și copilului capătă o relevanță mai mare în mentalul tradițional (*ibidem*: 22). Cercetarea aprofundată a diverselor stadii pe care mama și copilul le traversează în convergență cu modelul consacrat de Arnold Van Gennep îi prilejuiesc autoarei o pertinentă completare a informației parțiale pusă în circulație de autorii volumului al patrulea al seriei *Sărbători și obiceiuri*, dedicat Moldovei, în care prezentarea riturilor din jurul nașterii „începe în mod abrupt cu faza liminală – *Nașterea copilului*” (*ibidem*: 19).

În fine, volumul din 2014 care încununează trilogia moldovenească a vieții analizează strategiile puse în scenă de comunitate pentru atenuarea șocului emoțional și social provocat de dispariția unuia dintre membrii săi. Dată fiind consecvența autorului Ion H. Ciubotaru în cercetarea riturilor funerare, el adaugă aici paliere noi de analiză, de nivel socio-antropologic, precum și date obținute pe baza unor chestionare speciale menite să scoată la iveală detalii asupra comportamentului ritual al țăranilor moldoveni prilejuit de acest moment. Desigur, ordonarea actelor rituale în funcție de schema van-gennepiană îi pare cercetătorului că respectă succesiunea firească a structurii ceremonialului (Ciubotaru I.H. 2014: 3). Cunoașterea aprofundată a corpusului de texte – bocete, cântece funebre și *versuri* –, precum și a răspândirii lor geografice conduce la configurarea unei imagini complexe a ceremonialului funebru moldovenesc în comparație cu cel general românesc. Ion H. Ciubotaru este de asemenea interesat să remarce tranziția complexului ritual de la ipostaza sa arhetipală, verificată prin cercetări arheologice, la cea contemporană, caracterizată de pierderea unor sensuri magico-mitice, dar care apar încifrate inclusiv în literatura și arta cultă. Toate aceste analize care pleacă de la contextul etnografic concret și ating judecăți de ordin antropologic, corelate cu atenția acordată dinamicii în timp a unui compartiment extrem de conservator al vieții rituale, îl conduc pe profesorul ieșean la concluzia documentată că „înmormântarea la români alcătuiește un sistem unitar, în care fiecare element își are locul și rostul său bine determinat” (*ibidem*: 10).

Vorbind despre modul în care riturile de naștere se integrează într-o structură tipologică ideală, Narcisa Știucă observă că mai mulți cercetători au contribuit, prin informațiile etnografice pe care le-au adus, la conturarea unei „invariante etnografice”

a complexului preliminal, liminal și postliminal specific nașterii (Știucă 2001: 6). Dar, observă autoarea, valabilitatea acestei imagini invariante nu poate fi asigurată doar printr-o simplă alăturare de date sociologice, etnografice și folclorice. Acest scenariu livresc ideal nu va fi pertinent atâta timp cât nu va conține elemente culese în aceleași condiții de înregistrare și de prelucrare a materialelor (*ibidem*: 10). Avantajat de această necesară coerență a informației de bază, de respectarea acelorași principii clare de teaurizare a rezultatelor cercetării, proiectul ieșean al tipologiilor și-a asigurat în fapt reușita.

Actualitatea interesului pentru studiul riturilor de trecere

Sublinierea importanței sistemului ritual coerent al civilizației tradiționale românești o regăsim într-o operă de popularizare a diferitelor aspecte ale „tradiției populare” aparținând lui Jean Cuisenier, folcloristul francez care a avut ocazia să cunoască în mod direct satele românești. Autorul alege drept titlu al capitolului din acest volum dedicat tradițiilor care însoțesc ciclul vieții o expresie folosită de Van Gennep pentru a-și denumi monografiile etnografice axate pe trilogia vieții – „din leagăn până în mormânt” („Du berceau à la tombe”), fără însă a sugera acest lucru în mod explicit, căci, probabil, pentru cititorul francez de specialitate alăturarea ar fi fost de natura evidenței. Aici, Cuisenier dă câteva exemple românești cu scopul de a demonstra supraviețuirea unor rituri de trecere. În privința obiceiurilor care însoțesc nașterea propriu-zisă remarcă: „În România, spre exemplu, unde tradițiile sunt vii, această atribuție îi revine unei persoane din partea mamei, de preferință o femeie mai vârstnică, *moașa*” [subl.a.] (Cuisenier 2005: 62). El se arată de asemenea impresionat de elaborarea scenariului nupțial în țările mai conservatoare din estul Europei și consideră că „gradul suprem de rafinament la care a ajuns această tradiție în ceea ce privește sistematizarea riturilor maritale este probabil ceremonialul nunții mortului în Carpați” (*ibidem*: 63–64).

Din cauza opoziției sale față de fundamentele școlii fondate de Durkheim, lui Van Gennep nu i s-a acordat în mediul de specialitate francez atenția pe care contribuția sa teoretică ar fi meritat-o la momentul publicării *Riturilor de trecere*. De exemplu, i s-a reproșat osatura prea teoretică a volumului din 1909, un nivel prea mare de generalizare într-un domeniu al particularităților și excepțiilor, valorificarea exclusivă a informațiilor de bibliotecă, sprijinirea pe societățile exotice sau semicivilizate și lipsa de adaptare la folclorul societăților industrializate europene. În schimb, i s-au recunoscut meritele în anticiparea viziunii structuraliste, precum și a celei funcționaliste.

Unora dintre aceste critici li se poate răspunde printr-o cunoaștere de profunzime a activității lui Van Gennep, care a contribuit în mod exponențial la configurarea cadrului teoretic și metodologic al folcloristicii franceze. În volumele sale de după război, el a probat viabilitatea teoriei riturilor de trecere în monografierea obiceiurilor populare din Franța contemporană lui. De altfel, într-o

notă la primul volum din *Manuel de folklore français contemporain* (apărut în 1937), acolo unde tratează ciclul familial în Franța, marele cercetător observa deja că teoria sa publicată în 1909 devenise o formulă canonică intens folosită de specialiști, chiar dacă englezii o traduseseră prin „transition rites”, iar germanii prin „Uebergangsriten” (Van Gennep 1998: 109). În folcloristica românească, formula pătrunde cu mult înainte de traducerea în limba română din 1996, conturându-se de timpuriu la noi sinonimia „obiceiuri de familie” – „rituri de trecere” (Pop 1976: 125–126). În ceea ce privește conținutul sistemului van-gennepian, se poate constata că acesta a fost anticipat în volumele dedicate ciclului familial redactate de Simeon Florea Marian (Bîrlea 1974: 242). Mai mult, inspiratul folclorist bucovinean vorbește, în „precuvântarea” la ultimul volum al trilogiei sale, care a fost în mod paradoxal cel închinat nașterii, despre existența unui „lanț de datine și credințe, cari înferică viața românului de la naștere până la moarte” (Marian 1892: 1).

Astăzi, sistemul lui Van Gennep pare să fie consacrat de aceeași nevoie care l-a determinat pe autor să-l construiască, și anume nevoia cercetătorilor de a avea la dispoziție un principiu ordonator care să sistematizeze complexitatea uneori derutantă a universului ceremonial. Impozantul statut al teoriei van-gennepiene în reflecțiile etnologilor, sociologilor, antropologilor, psihologilor se datorează tocmai flexibilității conceptului său, axate pe recunoașterea și înțelegerea schimbărilor petrecute în viața individului, a societății și a naturii. Tocmai de aceea, în ultimele decenii s-a considerat oportună aplicarea teoriei *riturilor de trecere* în analiza lumii contemporane aflate într-o neîntreruptă schimbare, obligată să suporte nu doar crizele existențiale și transformările bioculturale obișnuite, ci și crize sociale, politice, economice, astfel încât s-a vorbit, cu ajutorul redimensionării aduse de Victor Turner ideii integratoare de *liminalitate* (Turner 1969), de antistructura societății contemporane, cantonată în starea liminală.

Actualitatea problematicei riturilor de trecere este susținută și din afara științelor etnologice; este cazul mai cu seamă al cercetării sociologice a religiozității contemporane. Procesul de secularizare al societății ultimelor decenii, așa cum a fost el constatat și investigat de către specialiști, ar fi determinat o diminuare a atașamentului față de instituțiile și practicile religioase. În ciuda acestui fenomen ireversibil, specialiștii au observat că oamenii moderni frecventează încă biserica atunci când participă la cele trei mari evenimente din ciclul familial. Membrii societăților intens industrializate se integrează astăzi în categoria „practicanților ocazionali” (prezenți în biserică mai ales pentru riturile de trecere din ciclul familial sau la marile sărbători) și mai puțin în cea a „practicanților regulați” (cei care merg la biserică cel puțin săptămânal) (Willaime 2001: 56–57). Ba chiar măsurătorile sociologice au documentat rezistența deosebită a acestei ipostaze a vieții religioase – cea a riturilor familiale – în comparație cu oricare alta (Kokosalakis 1993: 144).

Deși considerate încă de la finalul secolului al XX-lea ca fiind o prezență „reziduală” a fenomenului religios (Bruce 1995: 70), riturile de trecere reprezintă o

constantă în preocupările celor care au încercat să înțeleagă și să explice regulile de funcționare a societăților moderne și contemporane. Una dintre cele mai consistente prezentări monografice interdisciplinare a obiceiurilor familiale, realizată de istoricul social David Cressy și dedicată Angliei secolelor al XVI-lea și al XVII-lea, îmbină examinarea socio-culturală, istorică și etnografică și folosește în mod armonios documente ecleziastice, balade populare, corespondență privată, predici de amvon și spectacole de comedie (Cressy 1997: 5). O lectură socio-antropologică a vremurilor contemporane pune în evidență rolul încă determinant al ritualizării și necesitatea ca aceasta să fie studiată prin aportul conjugat al unor discipline diferite (Bouvier 2000: 27).

Încercând să găsească o explicație pentru conservarea impresionantă a acestui tip de rituri de-a lungul epocilor, sociologul britanic W.S.F. Pickering respinge varianta unei iraționale și inertiiale supraviețuiri și propune câteva motivații. Dintre acestea, cea mai importantă este natura lor socială, faptul că ele implică familia și comunitatea (Pickering 1974: 74), deși tocmai lipsa de adecvare a principiului van-gennepiene la legile teoriei sociale a reprezentat motivul pentru Max Gluckman de a desființa valabilitatea schemei folcloristului francez (Gluckman 1962). Trebuie totuși să observăm că o analiză aprofundată a modului în care aceste obiceiuri se înfățișează în monografiile etnografice discutate relevă implicațiile lor sociale. Prin urmare, este necesară continuarea cercetării statice și istorice a acestui fenomen, astfel încât interpretările cu valoare de concluzie să se sprijine pe o diversitate de elemente și puncte de vedere (Segalen 2002: 65). Acestea sunt doar câteva dintre rațiunile pentru care o radiografie a sistemului obiceiurilor familiale se poate constitui într-un instrument relevant pentru o cercetare socio-umană integrată.

BIBLIOGRAFIE

- Bîrlea 1969 = Ovidiu Bîrlea, *Metoda de cercetare a folclorului*, București, Editura pentru Literatură.
- Bîrlea 1974 = Ovidiu Bîrlea, *Istoria folcloristicii românești*, București, Editura Enciclopedică Română.
- Bouvier 2000 = Pierre Bouvier, *Lectură „socio-antropologică” a epocii contemporane*, în *Mituri, rituri, simboluri în societatea contemporană*, editat de Monique Segré, traducere de Beatrice Stanciu, Timișoara, Editura Amarcord, p. 19–29.
- Bruce 1995 = Steve Bruce, *Religion in Modern Britain*, Oxford University Press.
- Caracostea, Bîrlea 1971 = Dumitru Caracostea, Ovidiu Bîrlea, *Problemele tipologiei folclorice*, București, Editura Minerva.
- Ciubotaru I.H. 1999 = Ion H. Ciubotaru, *Marea trecere : repere etnologice în ceremonialul funebru din Moldova*, București, Editura „Grai și Suflor – Cultura Națională”.
- Ciubotaru I.H. 2008 = Ion H. Ciubotaru, *Petru Caraman. Destinul cărturarului*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”.
- Ciubotaru I. H. 2011 = Ion H. Ciubotaru, *Arhiva de Folclor a Moldovei și Bucovinei (după patruzeci de ani)*, în vol. *Metode și instrumente de cercetare etnologică. Stadiul actual și perspectivele de valorificare. Studii închinare memoriei savanților Ion Mușlea și Ovidiu Bîrlea*, editori: Ion Cuceu și Maria Cuceu, Cluj-Napoca, Editura Fundației pentru Studii Europene, p. 207–224.

- Ciubotaru I.H. 2014 = Ion H. Ciubotaru, *Obiceiurile funebre din Moldova în contextul național*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”.
- Ciubotaru I.H. 2015 = Ion H. Ciubotaru, *Atlasul etnografic român*, în vol. Silvia Ciubotaru, Ion H. Ciubotaru, *Vîrtrulii. Pagini etnoculturale din presa anilor 1992–2012*, procesate, adunate și ordonate de Codrin Ciubotaru și Ionuț Ciubotaru, Iași, Editura Presa Bună, p. 289–295.
- Ciubotaru S. 2009 = Silvia Ciubotaru, *Obiceiuri nupțiale din Moldova. Tipologie și corpus de texte*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”.
- Cressy 1997 = David Cressy, *Death, marriage and death. Ritual, religion, and the life-cycle in Tudor and Stuart England*, Oxford University Press.
- Cuceu 2000 = Ion Cuceu, *Probleme actuale în studierea culturii tradiționale*, Cluj-Napoca, Presa Universitară Clujeană.
- Cuceu I., Cuceu M. 1988 = Ion Cuceu, Maria Cuceu, *Vechi obiceiuri agrare românești. Tipologie și corpus de texte*, București, Editura Minerva.
- Cuceu I. et alii 2005–2008: Ion Cuceu, Ion Șeuleanu, Maria Cuceu, Anamaria Lisovschi, *Ritualurile de nuntă în Transilvania*, I. *Cântecele rituale de nuntă din Bihor*, vol. II. *Orațiile de nuntă*; vol. III. *Cântece rituale din Transilvania (istorică)*, Cluj-Napoca, Editura Fundației pentru Studii Europene.
- Cuisenier 2005 = Jean Cuisenier, *Tradiția populară*, traducere de Nora Reboreanu Sava, Cluj-Napoca, Casa Cărții de Știință.
- Gluckman 1962 = Max Gluckman, *Essays on the Rituals of Social Relations*, Manchester, Manchester University Press.
- Hulubaș 2012 = Adina Hulubaș, *Obiceiuri de naștere din Moldova : tipologie și corpus de texte*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”.
- Ispas. Coatu 2006 = Sabina Ispas, Nicoleta Coatu (coordonatori), *Etnologie românească*, vol. I. *Folcloristică și etnomuzicologie*, București, Editura Academiei Române.
- Kokosalakis 1993 = Nikos Kokosalakis, *Religion and the Dynamics of Social Change in Contemporary Europe*, în „Archives des sciences sociales des religions”, nr. 81, p. 133–148.
- Marian 1892 = Simeon Florea Marian, *Nașterea la români. Studiu etnografic*, București, Carol Göbl.
- Mușlea, Bîrlea 1970 = Ion Mușlea, Ovidiu Bîrlea, *Tipologia folclorului din răspunsurile la chestionarele lui B. P. Hasdeu*, București, Editura Minerva.
- Pickering 1974 = W.S.F. Pickering, *The Persistence of Rites of Passage: Towards an Explanation*, în „The British Journal of Sociology”, Vol. 25, No.1, p. 63–78.
- Pop 1976 = Mihai Pop, *Obiceiuri tradiționale românești*, București, Institutul de Cercetări Etnologice și Dialectologice.
- Rogan 2012 = Bjarne Rogan, *The Institutionalization of Folklore*, în *A Companion to Folklore*, edited by Regina F. Bendix, Galit Hasan-Rokem, Oxford, Wiley-Blackwell, p. 598–612.
- Sărbători și obiceiuri 2001 = *Sărbători și obiceiuri. Răspunsuri la chestionarele Atlasului etnografic român*, vol. I. Oltenia, coordonat de Ion Ghinoiu, București, Editura Etnologică.
- Sărbători și obiceiuri 2004 = *Sărbători și obiceiuri. Răspunsuri la chestionarele Atlasului etnografic român*, vol. IV. Moldova, coordonat de Ion Ghinoiu, București, Editura Etnologică.
- Segalen 2002 = Martine Segalen, *Etnologie. Concepte și arii culturale*, traducere de M. Gyurcsik, Timișoara, Editura Amarcord.
- Știucă 2001 = Narcisa Alexandra Știucă, *În pragul lumii albe*, București, Centrul Național de Conservare și Valorificare a Tradiției și Creației Populare.
- Taloș 2010 = Ion Taloș, *Cuvânt-înainte la Tipologia folclorului din răspunsurile la Chestionarele B.P. Hasdeu*, ediția a II-a, revăzută și adăugită de Ioan I. Mușlea, București, Editura Academiei Române.
- Turner 1969 = Victor Turner, *The Ritual Process. Structure and Anti-Structure*, Chicago, Aldine Publishing & Co.
- Van Gennep 1996 = Arnold Van Gennep, *Riturile de trecere*, traducere de Lucia Berdan și Nora Vasilescu, studiu introductiv de Nicolae Constantinescu, Iași, Editura Polirom.

- Van Gennep 1998 = Arnold Van Gennep, *Le folklore français. Du berceau à la tombe. Cycles de Carnaval – Carême et de Pâques*, préface de François Lacassin, Paris, Robert Laffont.
- Willaime 2001 = Jean-Paul Willaime, *Sociologia religiilor*, ediția a doua revăzută, traducere de Felicia Dumas, Iași, Editura Institutul European.

THE FOLKLORE ARCHIVE OF MOLDAVIA AND BUKOVINA, AND THE TYPOLOGIES OF RITES OF PASSAGE

ABSTRACT

The paper discusses the emergence of folklore typology as part of the folklore's institutionalization as a discipline at the end of the 19th century, and the development of new ways of publishing the collected ethnographic documents. In Romanian folkloristics, the typology starts to be regarded as a necessary phase of the professional ethnology and its broad projects. Nevertheless, the conceptualization is not followed by actual achievements, and the field would have to wait for the much needed Romanian typology of rites of passage. Therefore, the recently finished project of the Folklore Archives of Moldavia and Bukovina functioning in the department of ethnology within the "A. Philippide" Institute of Romanian Philology, which resulted in three volumes about birth, wedding and funeral customs in Moldavia, deserves a special attention. In their books, Adina Hulubaș, Silvia Ciubotaru and Ion H. Ciubotaru organized the ethnographical information according to Arnold Van Gennep's consecrated framework of rites of passage which was considered to be a comprehensive tool for accurately describing family rituals as they were performed in Moldavia. The growing importance of researching this dimension of social and religious life is proved by the lasting interest shown to it by other contemporary social sciences, a fact which places the three typologies discussed here in a significant academic context.

Keywords: *typology, folklore archive, Romanian folkloristics, Moldavia, rites of passage, social sciences.*

GHEORGHE IVĂNESCU, REFORMATOR AL LINGVISTICII ROMÂNEȘTI*

LUMINIȚA FASSEL**

În 1983, elevii și colaboratorii profesorului Gheorghe Ivănescu de la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași publicau un volum omagial închinat acestuia, la împlinirea vârstei de 70 de ani. În cuvântul său de salut, Iorgu Iordan scria: „Ivănescu este, incontestabil, unul dintre marii noștri lingviști, și nu numai în comparație cu cei de azi. Pe aceștia îi întrece prin marea sa erudiție, care îl apropie de Hasdeu și de Philippide. Cu cel dintâi seamănă și prin bogăția și varietatea problemelor lingvistice care îl preocupă. Nu există aproape nicio ramură a lingvisticii care să nu-l fi atras și să nu-l fi determinat să abordeze una sau alta dintre problemele supuse discuției. La aceste calități, rare, în general, aș adăuga una, și mai rară, poate, și anume: originalitatea ideilor, care, câteodată, surprinde și chiar derutează. Dar nu trebuie să uităm că știința, în general, progresează tocmai prin noutatea punctelor de vedere ale slujitorilor ei. Universitatea «Alexandru Ioan Cuza» poate și trebuie să se mândrească, și nu numai în aceste zile, că a format, mai bine zis a pregătit în vederea dezvoltării ulterioare, un element de valoare lui Gheorghe Ivănescu. Meritul principal revine, în ceea ce-i privește pe profesorii săi, lui Alexandru Philippide, cu care fostul său elev seamănă în atâtea privințe” (*Omagiu* 1983: 29–30).

Trei ani mai târziu, în 1986, în a sa „ediție definitivă” a *Istoriei limbii române*, Al. Rosetti, la „indicații bibliografice”, comenta astfel *Istoria limbii române* a lui Gheorghe Ivănescu: „Expunere haotică, dovedind că autorul nu e stăpân pe materie, terminologie științifică neadecvată” (Rosetti 1986: 51). Dacă aceste cuvinte au aparținut chiar lui Rosetti însuși, sau poate vreunui colaborator mărunt care a întocmit listele bibliografice, nu vom ști niciodată. Fapt este că ele

* Textul de față reprezintă comunicarea pe care dna Luminița Fassel a trimis-o pentru Colocviul Internațional „G. Ivănescu – 100 de ani de la naștere” (Iași, 1–2 noiembrie 2012). Dintr-o disfuncționalitate, articolul nu a apărut în volumul cuprinzând lucrările respectivei manifestări științifice („Anuar de lingvistică și istorie literară”, t. LIII, 2013). Îl tipărim acum, cu scuzele de rigoare.

** Tübingen, R.F. Germania.

apar publicate sub semnătura acestui însemnat lingvist bucureștean, și el șef de școală. Am scris despre aceasta în 2008 și voi repeta aici propria observație: „De la caracterizarea lui Rosetti, că Ivănescu, ca istoric de limbă, «nu e stăpân pe materie», la caracterizarea lui Iordan, că același Ivănescu este «unul dintre marii noștri lingviști, și nu numai prin comparație cu cei de azi», este diferența care anulează, fără osteneală deosebită de demonstrație, vorbele aruncate în vânt de Rosetti” (Fassel 2008: 61).

Și tot în același articol al meu: „Fără îndoială, această «recomandare» a lui Rosetti era mai mult decât o maliție în fața adversarului; ea era o încercare de anihilare a oricărei valori a cărții. Este adevărat, expunerea lui Ivănescu are un fel greoi, nu chiar ca acela al lui Philippide, dar pe aproape. Pe de altă parte, Ivănescu era un om de o mare erudiție și, de aceea, el aduce, în discutarea unui fapt, un număr copleșitor de izvoare, ceea ce încarcă adesea textul, dar nu în mod inutil. Trecând peste interpretările adesea depășite, sociologist-materialiste, găsim la Ivănescu, totuși, ca la niciun alt lingvist de azi, o discuție în mare adâncime a faptului de limbă, în diacronia lui, în relație și cu istoria vorbitorilor. Nu se confundă, totuși, la el, istoria limbii cu istoria poporului care o vorbește. Dar schimbările limbii reflectă schimbările istorice, sociale, politice și se explică acest lucru pe larg. Cât privește terminologia, este adevărat, Ivănescu nu s-a aplecat convențiilor, avea termenii lui, pe care-i justifica etimologic. Exemplele sunt cunoscute, de aceea nu le mai dau. Dar, peste toate aceste lucruri neesențiale, *Istoria limbii române* a lui Ivănescu rămâne una din cele mai serioase lucrări în acest domeniu. Deosebit de Rosetti, care dă mai mult rezultatul pe care-l organizează cu multă claritate, Ivănescu caută mereu cauzele fenomenelor, ceea ce nu este nici ușor de găsit și nici ușor de explicat. Rosetti dă oarecum totul de-a gata, Ivănescu te obligă să gândești” (Fassel 2008: 59).

Deși Eugeniu Coșeriu îl numea pe Ivănescu „prieten” al său de tinerețe¹, a păstrat, de fapt, distanță față de scrierile lui. Motivul a fost baza teoretică diferită a celor doi, crocian-idealista la Coșeriu, materialist-neogramatică, mai târziu chiar dialectică, la Ivănescu. Coșeriu o spune scurt, dar direct, în *Lingvistica integrală* (Saramandu 1997: 146): „Ivănescu, deși a fost elev al lui Iordan, s-a considerat însă mai mult elev al lui Philippide, fiindcă nici n-a avut această componentă idealistă spitzeriană pe care a avut-o Iordan (care a fost și elev al lui Spitzer la Marburg)”. Iar relativ la A. Philippide, tot acolo, Coșeriu scria: „Philippide vorbea și – mai ales – scria foarte bătrânește [...]. Încă de la începutul activității lui, Philippide a scris în acest stil bătrânesc și cam greoi. Până și metoda lui e cam greoaie, cam butucănoasă așa”.

Philippide este, cum se știe, părintele școlii lingvistice ieșene, o recunoaște și Coșeriu: „Cunoaștem foarte bine care sunt toate meritele acestei școli, însă a fost o școală uneori aproape dogmatică, legată de Philippide. Probabil că personalitatea

¹ „....der damalige Assistent von Iordan, mein Freund Ivănescu” (Kabatek, Murguía 1997: 146).

lui Philippide a fost o personalitate foarte puternică, și el să fi impresionat ca maestru. Aproape toți elevii lui Philippide – câți au fost, căci n-au fost prea mulți – s-au considerat ucenici și apostoli ai lui Philippide. Chiar pentru cei care s-au îndepărtat de el, cu privire la obiectul de cercetare, ca de exemplu, Iordan, Philippide era o figură aproape sacră. Dacă cineva nu era de acord sau îl ataca prea obraznic, în articole, pe Philippide – cu privire, de exemplu, la teoria migrării –, Iordan se supăra foarte mult” (Saramandu 1996: 104).

Dar oare Coșeriu a fost chiar atât de rupt de Philippide și implicit de școala ieșeană, așa cum o declarase? Am luat în discuție, printre altele, acest aspect al formației și poziției lui Coșeriu, într-un studiu al meu de acum câțiva ani privind latina vulgară. Încă de la prima scriere, carte fundamentală pentru lingvistica romanică, *El llamado „latín vulgar” y las primeras diferenciaciones romances* (Coșeriu 1954), dar și în discuții mai speciale, Coșeriu lasă să se întrevadă puternicele influențe ale școlii ieșene: de exemplu, faptul că acceptă diferențe dialectale, atât în latina vorbită din Peninsula Italică, cât și în cea din provincii. Firul care-i unește pe F.G. Mohl (*Introduction à la chronologie du latin vulgaire*, Paris, 1899) – Philippide – Ivănescu îl atinge și pe Coșeriu. În afară de acest aspect special, ceea ce l-a consacrat pe Coșeriu a fost revoluționarea dualismului saussurian *langue/parole* și întronarea triadei *langue/parole/norme*, sau *sistema/norma/habla*. În nuce, această diferență a fost văzută însă și de Hermann Paul/A. Philippide. Și oare nu către Philippide duce și imensul răsunet pe care Coșeriu l-a avut în Germania și nu numai, cu actualizarea și reinterpretarea lui Wilhelm von Humboldt, Hermann Paul, Heymann Steinthal și Georg von der Gabelenz? Studiul introductiv pe care Gheorghe Ivănescu l-a semnat la reeditarea volumului Philippide, *Opere alese. Teoria limbii* (Ivănescu 1984), este cea mai bine documentată prezentare a bazelor neogramatice germane ale școlii lingvistice ieșene. Nicăieri reprezentanții neogramatismului german nu s-au împământenit cu atâta soliditate și durabilitate în timp ca în filologia română. Ca apoi, numele lor să reînvie în țara de origine, Germania, tot printr-un român, și anume prin Eugeniu Coșeriu, al cărui sistem lingvistic are în centru *επερχητα* humboldtiană.

Am publicat la Iași (Fassel 2008: 362–363) un fragment dintr-o scrisoare a lui Eugeniu Coșeriu, trimisă mie în copie de către Dimitrie Găzdaru în 1985, scrisoare adresată acestuia la 20 octombrie 1957, în care, referitor la Gheorghe Ivănescu, Coșeriu scria: „Din țară primesc vești regulat de la [...] Ivănescu, care-mi este foarte bun prieten. Zice că vrea să colaboreze cu mine la reforma lingvisticii (care are într-adevăr nevoie de o reformă esențială, după cum am arătat în parte în lucrările mele de până acum și voi arăta mai bine într-o lucrare despre «Sincronia e historia», care se află sub tipar². Însă colaborarea, trăind în lumi diferite, e greu de realizat: între altele, [...] Ivănescu a trebuit să aplice «învățătura» leninistă la istoria

² Titlul sub care a apărut este *Sincronía, diacronía e història. El problema del cambio lingüístico*, Montevideo, 1957.

limbii române și acum încearcă să-l facă materialist (chiar dacă nu «dialectic») și pe Philippide. După câte mi-a spus Iordan la Oslo a avut totuși mult de suferit pentru că cică «nu știe să rabde și să tacă»³.

Cine l-a cunoscut personal pe Gheorghe Ivănescu îl recunoaște foarte bine în descrierea făcută de Iordan: Ivănescu a fost un rebel, dar nu de dragul confruntării, ci pentru anume principii, de care era profund convins. Dacă Ivănescu, independent de Coșeriu, a fost, și el, un reformator al lingvisticii românești, este o întrebare la care, indirect, am dat deja un răspuns într-un alt articol al meu, apărut în „Balkan-Archiv” (Fassel 1997/1998) și apoi în variantă românească (Fassel 1999)³.

Deși a abordat atâtea domenii lingvistice, Gheorghe Ivănescu a fost, în primul rând, istoric al limbii: indo-europenist, latinist, romanist cu centrul de greutate românist. În domeniul special al istoriei limbii, la o privire mai îndeaproape, constatasem că, spre deosebire de istoriile altor limbi romanice, prezentarea diacronică a limbii române are o însemnată lacună, și anume aceea privitoare la periodizarea întregii sale evoluții în timp. Ivănescu este singurul care o face, dar în stilul lui, aş spune obligându-l pe cititor la o extrem de atentă lectură și interpretare a textului. Evident, mă refer la a sa *Istorie a limbii române* (Ivănescu 1980), din care am dedus – repet, dedus și nu reprodus – opt perioade, bine determinate cronologic, și anume:

1. Formarea limbii române (sec. V–VII);
2. Limba română primitivă (sec. VII–X);
3. Româna preliterară (sec. X–XIV);
4. Formarea limbii române vechi (sec. XIV–XVI);
5. Limba română veche (mijlocul sec. al XVI-lea – mijlocul sec. al XVIII-lea);
6. Prima perioadă a modernizării limbii române (mijlocul sec. al XVIII-lea – 1829);
7. A doua perioadă a modernizării limbii române. Formarea limbii române moderne (1829–1878);
8. Limba română – expresie a unei culturi de valoare mondială (după 1878).

Am repetat aici cele publicate de mine în 1998, de fapt o comunicare la o sesiune a Asociației Romaniștilor Germani ținută la Jena, în octombrie 1997. Aceasta, cum am mai menționat, din cauză că, de atunci, schema de mai sus a fost preluată și de alți colegi, fără să fie citată sursa. Dacă numărul acestor etape din istoria limbii române poate fi augmentat sau comprimat pe subdiviziuni, acest lucru este mai puțin important, fiecare specialist își poate aduce contribuția, argumentată cu fapte de limbă. Ivănescu însă ne oferă modelul unei istorii a limbii române, coerente și exhaustive, cum nu a făcut-o nimeni până la el. Până la el, s-a făcut o istorie a limbii române în mod fragmentar, numai pe anumite porțiuni. În afară de

³ Textul românesc, de a cărui publicare nu am luat cunoștință decât mulți ani mai târziu, a fost tipărit, din păcate, cu multe erori, astfel încât, în multe pasaje, abia poate fi recunoscut.

această privire de extensie, Ivănescu nu dă atenție numai limbii vorbite, sau numai limbii scrise sau limbii literare. El cercetează și discută toate izvoarele posibile și ia sub lupă toate nivelurile limbii. Am afirmat și altă dată, Gheorghe Ivănescu a practicat o „lingvistică integralistă” *avant la lettre*, adică fără să o numească astfel. Fragmentarismul, caracteristic unor metode lingvistice ale secolului al XX-lea, a fost departe de el.

Integralismul implicit ivănescian și integralismul explicit coșerian s-au putut afirma numai la cei doi lingviști cu formație clasică de excepție, o formație care, de mai multe decenii, este pe cale de dispariție, prin simplificarea până la subelementar a programelor didactice universitare. Fără îndoială, lectura textelor ivănesciene nu este facilă. Stilul cvasiphilippidian, multitudinea faptelor de limbă, a izvoarelor, a argumentelor, toate acestea cer timp, răbdare și, nu în cele din urmă, o achiziție filologică deja împlinită. Unui începător, precum și unuia care nu stăpânește foarte bine limba română, nu le este recomandabil un text ivănescian, căci rezultatele lecturii s-ar putea să nu fie din cele scontate. Poate ar fi oportun, așa cum Coșeriu, cu studenții săi la Tübingen, ținea seminarii de interpretări de texte din Wilhelm von Humboldt și Heymann Steinthal, ca un profesor să țină, și într-o universitate românească, seminarii cu interpretări de texte din lingviști români consacrați și mai greu accesibili. Cu siguranță, ambele părți, cadre didactice și studenți, ar avea de câștigat. L-am auzit nu o singură dată pe Coșeriu, mărturisind (a și scris-o chiar) că nu numai el i-a învățat pe studenți, dar că și el, la rândul lui, a avut de învățat de la aceștia.

La moartea lui Coșeriu, am scris: „Un integralism lingvistic au practicat, nemijlocit sau mijlocit – prin elevii lui Coșeriu – și alți lingviști contemporani. Printre alții, Gheorghe Ivănescu, fostul meu profesor de la Iași, atât în prelegeri, cât și în publicațiile sale științifice, a abordat toate domeniile lingvisticii, fără să fi vorbit vreodată de un integralism. Poate că acest termen, pe care Coșeriu l-a folosit pentru cercetarea sa foarte diferit cuprinzătoare, a fost numai urmarea delimitării sale de lingvistica postbelică a Europei occidentale, care, sub influența în primul rând a lingvisticii americane, a restrâns câmpul de cercetare, atât din punct de vedere metodologic (prin dominarea sincronismului), dar și din punct de vedere tematic. Germania, țara în care s-a născut metoda comparativ-istorică – aplicată mai întâi la familia indo-europeană și imediat apoi la cea romanică –, a renunțat încet-încet la lingvistica diacronică și comparată și s-a îndreptat tot mai mult pe drumul transformaționalismului și al contrastivității fragmentare (numeroase catedre universitare sunt dominate exclusiv de aceste metode de predare sau de privirea sociolingvistică). (Parcă îl aud și azi pe Gheorghe Ivănescu, cum tuna și fulgera împotriva acestui termen pleonastic, folosit frecvent de la Antoine Meillet încoace și-mi imaginez cum ar fi reacționat el în fața unui termen mai nou, acela de «lingvistică antropologică». Fiindcă nu-mi este cunoscut ca oamenii de știință care

se ocupă cu felul în care animalele comunică între ele să fi fost vreodată numiți «lingviști»⁴.

Fără îndoială, Gheorghe Ivănescu a fost un spirit inovator, dar și incisiv, polemic, care respingea orice formă de compromis. Cuvintele lui Iorgu Iordan comunicate lui Coșeriu au valoare de document. Spre deosebire de Coșeriu, Ivănescu a avut nenorocul rămânerii, după război, în țară. După o perioadă de injustiții, privațiuni și peregrinări, el a ajuns totuși pe locul pe care l-a meritat. Dar a rămas un mare lingvist doar pe plan restrâns, național. Lucrările sale conțin însă o multitudine de idei noi, care sunt cu adevărat reformatoare. Și este de datoria elevilor lui și a elevilor elevilor lui să ducă mai departe această operă, care va rămâne permanent deschisă.

BIBLIOGRAFIE

- Coseriu 1954 = Eugenio Coseriu, *El llamado „latín vulgar” y las primeras diferenciaciones romances. Breve introducción a la lingüística románica*, Montevideo, Universidad de la República.
- Fassel 1997/1998 = Luminița Fassel, *Der Begriff „Altrumänisch” in den Überblicksdarstellungen zur rumänischen Sprachgeschichte. Periodisierungsfragen*, în „Balkan-Archiv” (Veitshöchheim), Wolfgang Dahmen, Johannes Kramer (ed.), nr. 22/23, p. 153–169.
- Fassel 1999 = Luminița Fassel, *Noțiunea de „română veche” în tratatele de istoria limbii române. Probleme de periodizare*, în „Studia Universitatis Babeș-Bolyai”, Philologia (Cluj-Napoca), nr. 3–4, p. 51–66.
- Fassel 2002 = Luminița Fassel, *Gedanken zum Tod von Eugenio Coseriu*, în „Südostdeutsche Vierteljahresblätter” (München), nr. 4, p. 317–320.

⁴ „Einen linguistischen Integralismus haben – unmittelbar oder mittelbar, durch ihre jeweiligen Schüler – auch andere zeitgenössische Sprachwissenschaftler praktiziert. Unter anderem hat Gheorghe Ivănescu, mein ehemaliger Lehrer in Jassy, in der Lehre und in seinen wissenschaftlichen Veröffentlichungen so gut wie alle Bereiche der Linguistik abgedeckt, ohne jedoch von einem Integralismus zu sprechen. Vielleicht war der Begriff, den Coșeriu für die Kennzeichnung der Untersuchungsvielfalt verwendete, nur die Folge einer ihm notwendig erscheinenden Abgrenzung von der Nachkriegslinguistik in Westeuropa, die auf amerikanische Einwirkungen zurückgeht und eine einengende Form der Sprachwissenschaft sowohl methodologisch (durch die Vorherrschaft der Synchronie) als auch thematisch darstellte. Deutschland, das Land, in dem die historisch-vergleichende Methode entstanden war (die Methode wurde zunächst auf die indogermanischen, dann auch auf die romanischen Sprachen angewandt), bemühte sich immer weniger um eine vergleichende und diachronische Sprachwissenschaft. Man schlug meist den Weg des Transformationsalismus und der fragmentarischen Kontrastivität ein (zahlreiche Universitätslehrstühle sind heute ausschließlich auf diesen Methoden eingeschworen) oder bevorzugte die sozio-linguistische Arbeitsweise (ich höre heute noch, wie Gheorghe Ivănescu gegen diesen Pleonasmus wetterte, der nach Antoine Meillet oft verwendet wurde, und ich stelle mir vor, wie er auf den neuen Begriff einer „anthropologischen Sprachwissenschaft” reagiert hätte. Mir ist nämlich nicht bekannt, dass sich die Wissenschaftler, die sich mit der Verständigungsweise der Tiere beschäftigen, irgend einmal selbst als Sprachwissenschaftler bezeichnet hätten)” (Fassel 2002: 317–318).

- Fassel 2006 = Luminița Fassel, *Latinitate vs. romanitate și raportul continuitate vs. discontinuitate. Din nou despre latina vulgară*, în „Studii de literatură română și comparată”, vol. XXII, *Filologie – 50 (1956–2006)*, Timișoara, Editura Universității de Vest, p. 57–71.
- Fassel 2008 = Luminița Fassel, *Eugen Coșeriu și filologii români. Contribuții documentare*, în *Românii din afara granițelor țării. Iași – Chișinău: legături istorice*, Iași, Casa Editorială Demiurg, p. 357–371.
- Ivănescu 1980 = Gheorghe Ivănescu, *Istoria limbii române*, Iași, Editura Junimea.
- Ivănescu 1984 = Gheorghe Ivănescu, *Alexandru Philippide – teoretician al limbajului*, în Alexandru Philippide, *Opere alese. Teoria limbii*, editate de G. Ivănescu și Carmen-Gabriela Pamfil, studiu introductiv și comentarii de G. Ivănescu, București, Editura Academiei, p. IX–XLVI.
- Kabatek, Murguía 1997 = Johannes Kabatek, Adolfo Murguía, *Die Sachen sagen, wie sie sind.... Eugenio Coseriu im Gespräch*, Tübingen, Gunter Narr Verlag.
- Omagiu 1983 = Universitatea „Al.I. Cuza”, Iași, *Profesorul Gheorghe Ivănescu la 70 ani. Omagiul elevilor și colaboratorilor*, Iași, Centrul de multiplicare al Universității.
- Rosetti 1986 = Al. Rosetti, *Istoria limbii române*, București, Editura Științifică și Enciclopedică.
- Saramandu 1996 = Nicolae Saramandu, *Lingvistica integrală. Interviu cu Eugeniu Coșeriu*, realizat de Nicolae Saramandu, București, Editura Fundației Culturale Române.

G. IVĂNESCU, REFORMER OF ROMANIAN LINGUISTICS

ABSTRACT

The paper aims to prove, by underlining several main research directions G. Ivănescu undertook, the important role he had in the history of (Romanian) linguistics due to the reforming initiatives and the innovative ideas that he promoted, i.e.: he proposed an original periodization of the Romanian's evolution, published an exhaustive history of Romanian, supported the essential connection between language and society (the fact the changes at the level of language reflect the historical, social, and political changes). In brief, he practiced (though he did not theorize it) the linguistic integralism.

Keywords: *history of Romanian, A. Philippide, periodization of the Romanian's evolution, Iorgu Iordan, Eugeniu Coșeriu, linguistic integralism, reform of linguistics.*

**VERBUL A (SE) VOIERA ȘI FAMILIA LEXICALĂ:
SENSURI, ETIMOLOGIE ȘI ATESTĂRI – CONTRIBUȚII
LA DICȚIONARUL LIMBII ROMÂNE AL ACADEMIEI
(EDIȚIA A DOUA)*
CÂTEVA REFLECȚII FILOLOGICE**

MIOARA DRAGOMIR**

1. Traducerea *Vechiului Testament* din ms. 45, realizată în secolul al XVII-lea din limba greacă de Nicolae Milescu Spătarul și diortosită de „dascălii locului”, precum și cea din ms. 4389, datând din același secol, după slavonă, prezintă un lexic foarte bogat, atât sub aspect semantic, cât și din perspectiva formării cuvintelor. Pentru *Dicționarul limbii române*, aceste texte constituie surse foarte valoroase întrucât, pe lângă faptul că oferă atestări noi, adesea prime atestări, pentru sensuri deja înregistrate, precum și cuvinte noi, cercetarea lor poate aduce lumină asupra filiației semantice, accentului, variantelor lexicale și formelor sau în clarificarea sensului și etimologiei unor cuvinte.

2. Astfel, în ms. 45, în cărți diferite, întâlnim în mai multe locuri verbul *a (se) voiera* și, din aceeași familie lexicală, adjectivul *voierat* și derivatele *învoierat(ă)* și *voieros*. Dintre acestea, în DLR este înregistrat verbul *voiera*, ca variantă lexicală s.v. *văiera*, într-un citat din DOSOFTEI, V.S. și din L. COSTIN, GR. BĂN. și adjectivul *voierat*, de asemenea ca variantă lexicală s.v. *văierat*², cu unica atestare cu această formă, tot din DOSOFTEI, V.S. Atât verbul *voiera*, cât și celelalte lexeme precizate prezintă numai această formă în ms. 45; forma cu -ă- (*văiera*, respectiv *văierat*) nu apare niciodată¹. Verbul se întâlnește în următoarele contexte²:

* Editarea acestui manuscris este în faza de pregătire pentru tipar.

** Institutul de Filologie Română „Alexandru Philippide” al Academiei Române, Iași, str. Th. Codrescu, nr. 2, România.

¹ Am utilizat pentru analiză atât transcrierile proprii, cât și pe cele ale colegilor care au lucrat în cadrul proiectului „Monumenta linguae Dacoromanorum”.

² Am păstrat sistemul de transcriere și semnele utilizate în ediția citată.

a. *Regi I:*

Ms. 45: 1.6 [231/1] [Căci n-au dat ei Domnul copil, după primejdiia ei și după scârba primejdiei ei și *să voiera* pentru aceasta] căci au închis Domnul cele de pregiur zgăul ei, ca să nu-i dea ei copil.

Ms. 4389: 1.6 [254/1] Și o mustra pizmașa ei și se întrista și slăbiia de grijile ei și *se văiera* căci au închis Domnul pânțele ei și nu-i dăde feciori.

BB: 1.6 [194/2] Căci n-au dat ei Domnul copil după primejdiia ei și după scârba primejdiei ei și *să întrista* pentru aceasta, căci au închis Domnul cele de împrejurul zgăului ei, ca să nu-i dea ei copil.

b. *Regi II:*

Ms. 45: 19.2 [276/2] Și să făcu mântuirea întru dzua acêea întru jale la tot nărodul întru dzua acêea, dzăcând că *să voierează* împăratul pentru fiul lui.

Ms. 4389: 19.2 [307/2] Și se întoarse într-acea zi mântuirea tuturor oamenilor în jale, că auziră oamenii în zioa acêea unde zicea că *se văierează* împăratul pentru fiu-său.

BB: 19.2 [234/2] Și să făcu mântuire în zioa acêea întru jale la tot norodul, căci au auzit norodul în zioa acêea zicând că *să întristează* împăratul pentru fiul lui.

c. *Ester:*

Ms. 45: 6.12 [419/1] Și să întoarse Mardoheu la curte și Aman să întoarse acasă-și, *voierându-să* asupra capului-și.

Ms. 4389: 6.11 [515/2] Și se întoarse Mardohei în curtea împăratului, iar Amman mărse acasă-și *întristându-se* cu întristăciune foarte mare.

BB: 6.12 [360/1] Și să întoarse Mardoheu la curte și Amman să întoarse acasă-și, *măhnindu-se* asupra capului-și.

d. *Iov:*

Ms. 45: 31.38 [438/1] De au suspinat pământul vreodinioară asupră-mi sau de răzoarele ei au plânsu toate odată. 39. Sau de am mâncat vârtutea ei sânghur, fără de preț, sau și sufletul Domnului pământului luând *am voierat*, 40. Pentru grâu, dară, să-mi iasă urzică, și pentru orz, rug!" Și tăcu Iov cu graiurile.

Ms. 4389: 31.39 [533/2] Și de am mâncat eu roada lui fără de preț sau de am luat sufletul stăpânului pământului și *l-am năcăjit*.

BB: 31.39 [376/2] Sau de am mâncat vârtutea lui sânghur, fără de preț, sau și luând sufletul Domnului pământului *am întristat*.

e. *Parimiile lui Solomon:*

Ms. 45: 25.20 [515/1] În ce chip oțătul la rană-i nefolositor [și fumul la ochi], așa cădzând vătămăre în trup, inima *voierează*. 21. [În ce chip caria întru haină și viérmele la lemn, a- [515/2] și *voia rea* a omului strică inima].

Ms. 4389: 25.20 [610/2] Cum nu este de folos oțetul vătămăturii și fumul ochilor, așa și când cade grijă în trup, *întristează* inima. 21 [20]. Cum sânt moliile în haină și carii în copaci, așa și întristăciune strică [611/1] inima omului.

BB: 25.20 [442/2] În ce chip e oțetul la rană nefolositoriu și fumul la ochi, așa, căzând vătămare în trup, inima *măhnêște*. 21. În ce chip molia în haină și viêrmele în lemn, așa *voia rea* a omului strică inima.

3. În aceste pasaje, verbul *voiera* nu apare niciodată în BB, al cărui text prezintă o traducere destul de apropiată de cea din ms. 45³. Diortositorii ms. 45 care au realizat BB au evitat acest verb și l-au înlocuit sistematic prin sinonime: *a (se) întrista* (a, b, d) și *a (se) măhni* (c, e), pentru a reda din textul grecesc FRANKF., ca și traducătorul textului din ms. 45, verbele ἀθυμέω (a) ‘être découragé, préoccupé, inquiet’ (BAILLY), λυπέω (b, d, e) ‘chagriner, affliger’ (BAILLY) și participiul λυπούμενος (c). În ms. 4389 aflăm, de asemenea, verbe sinonime cu *voiera*, care redau corespondentul din OSTROG astfel: prin *a se văiera* (a) σκτοβατι „πενθεῖν lugere” (MIKLOSICH), iar πενθεῖν are sensul ‘pleurer, déplorer’ (BAILLY) și *lugere* ‘pleurer, témoigner de la douleur, être affligé, se lamenter, gémir’ (QUICHERAT); tot prin *a se văiera* (b) печáленъ ѣстъ црь, печáленъ ‘στυγνός tristia’ (MIKLOSICH), στυγνός cu sensul ‘triste, sombre’ (BAILLY); prin *a se întrista* (c) secvența скорбѣ скóръю, verbul скръбати cu sensul ‘λυπεῖσθαι contristari’ (MIKLOSICH), λυπεῖσθαι ‘être chagriné, affligé, ennuyé’ (BAILLY); prin *a necăji* (d) este redat оскрoрѣхъ; prin *a întrista* (e) оскръбáлѣхъ ‘λυπεῖν affligere’ (MIKLOSICH).

În contextele prezentate, verbul *voiera* se referă la faptul de a fi într-o stare sufletească rea și are semnificația ‘a se întrista, a se măhni; a-și face voie rea’, cu sememul ‘a fi deznădăjduit, îndurerat’⁴ pentru contextele a și b. Acest cuvânt redă întocmai, foarte potrivit, semnificația lui ἀθυμέω, dar și pe aceea a lui λυπέω și este folosit atât cu valoare reflexivă (a, b, c), cât și tranzitivă (d, e). În celălalt manuscris, în versetul din *Regi I* (a), prin *a se văiera* este tradus un verb ce exprimă o stare sufletească exteriorizată, manifestată, și, în această situație, *văiera* este sinonim mai degrabă cu *a se tânguî*, *a plânge*, *a se văicări*, *a se văita*. În *Regi II* (b) este tradusă o secvență care nu presupune neapărat, ca în contextul anterior, și ideea de exteriorizare și în acest loc traducătorul versiunii din ms. 4389 folosește, de asemenea, verbul *a se văiera*, dar cu un sens care este mai degrabă sinonim cu *voiera* din ms. 45.

4. Dacă prin atestările din ms. 4389, articolul *văiera* se îmbogățește cu două prime atestări și un sens⁵, cele din ms. 45 indică faptul că în *Dicționarul-tezaur* ar

³ Cândea (1979: 122–128 și 135–153) a arătat că BB este traducerea din ms. 45 revizuită de boierii cărturari Greceni și episcopul Mitrofan și, la rândul lui, textul din ms. 45 este traducerea lui Milescu revizuită de „dascălii locului”, astfel încât „sub raportul fidelității, ediția 1688 a *Vechiului Testament* este, deci, traducerea Milescu de două ori revizuită după textul grec urmat de spătar [subl.a.]” (*ibidem*: 140).

⁴ În traduceri recente este redat astfel: (pentru a) și tare era întristată în ANANIA, era deznădăjduită în NEC-POLIROM; (pentru b) regele e trist în ANANIA, regele plânge și-l jelește pe Abessalom în NEC-POLIROM.

⁵ În familia lexicală lucrată în DLR (*văiera*, *văierare*, *văierat*¹, *văierat*², *văieratic*, *văierătură*), sensul ‘plin de amărăciune, de tristețe, de jale’ mai apare numai la adjectivul *văierat*², cu indicația

trebui cuprins și tratat după tipicul acestei opere lexicografice încă un cuvânt. Analizând citatele din DLR s.v. *văiera*, observăm că, în pofida aparențelor, a vecinătății verbului *a plânge*, verbul *voiera* din DOSOFTEI, V.S. 81 are mai degrabă aceeași semnificație ca în ms. 45 decât sensul 'a (se) văita, a (se) văicări'. Acest fapt devine evident dacă lărgim contextul: „Eu dzâș: «Dumneata, părinte, îndreaptă-mă la cale de viață». Și am purces a merge după dânsul [...]. Și călcând drumul și calea toată, să nu dzâc mai mult. Împreună am sosât aicea și [...] ședzum de dormim și, când m-am deșteptat, nu l-am vădzut ce să fêce. Și-ncepui a plânge și a mă voiera și îndată mi s-arătă și-m dzâsă: «Eu sânt Rafail, Arhanghelul, carele te-am adus într-acoace, în chip de moșneag bătrân. Ce să-ț laș toată voia cea rea, să nu te temi, ce să slăveșt pre Dumnedzău că te-au adus aicea»”. În aceeași lucrare, Dosoftei mai utilizează o dată acest verb⁶: „Picând la sufletul lui așea multă vrajbă și pizmă, și să porni, așea cum să află, mânios. [...] Deci, stând la rugă, în voroavă la Dumnădzău, îș făcea inemă rea și tristă, cum nu să cade, dzâcând că nu să cade să custe oamenii cei fără Dumnădzău, carii strică și strâmbadză căile cele dirêpte a lui Dumnădzău. Și, grăind acêstea, să ruga lui Dumnădzău să le taie viața amândurora deodată. [...] Și dzăcea Carp că să uita la cele de gios de prăviia și de cele de sus nu-i gândiia și să mâhniia, făcând voia rea căce nu era cădzuț și apropiindu-li-să de multe ori să cadză. Și, slăbind, să voiera blăstămând. Și abiia iarăș să rădică de căută în sus, cătră ceriu” DOSOFTEI, V.S. 48–49⁷.

„învechit”, fiind lucrat pe baza folosirii într-un document din anul 1706, dat după TDRG, în care cuvântul are forma cu -ă-. La acest sens este înregistrată și o folosire figurată din DOSOFTEI, V.S. cu forma *voierat*, considerată, ca și cea de la verb, variantă lexicală. Semnalez acest sens al adjectivului *văierat*², cu forma ca atare, și în HERODOT, I. 19: „Iară Crisos, măcar că pentru moartea lui era *văerat*, iar mai mult pentru că de la cela ce el îl curățisă de moarte, acela îi omorî ficiorul”. Aceasta arată că și verbul trebuie să fi circulat cu acest sens, așa cum este folosit în ms. 4389, *Regi II* (b).

⁶ Mulțumesc colegei Laura Manea pentru trimiterile la traducerea lui Dosoftei pe care mi le-a oferit din fișierul propriu. Le-am consultat în fotocopia tipăriturii și am prezentat citatele după ediția realizată de Rodica Frențiu.

⁷ Nu tot astfel stau lucrurile cu cealaltă atestare folosită în DLR din DOSOFTEI, V.S. 56, în care este vorba, într-adevăr, de verbul *văiera*, cu indicațiile de circulație „învechit și regional, mai ales în Transilv.” și sensul 'a se văita (1)', acesta dat cu definiția în două părți, „(despre oameni) a scoate strigăte (prelungi), gemete (din cauza unei dureri, a unei suferințe etc.); a-și exprima prin cuvinte durerea, suferința, nemulțumirea etc., a se lamenta, a se plânge (3), a se tângui (1), a se jelui, a se căina”, cu sinonimele învechite și regionale prezentate de redactor și trimiterea la sinonimul cel mai apropiat, *văicări*. Verificarea contextului confirmă semnificația lui *văiera* în această situație, precum și diferența față de *voiera*, din celălalt citat pe care l-am prezentat extins: „Ipaticul să rugă svântului de fêce rugă pentru dânsul cătră Dumnedzău [...]. Vădzând Loxorie, boiêrinul, acêea ce să fêce, prinsă pre preutul Iulian și pre Chesarie diaconul și-mvâță de-i băgară în saci și să-i arunce în mare. Iară svinții îi dzăsără: «Noi, dară, o, Loxorie, ne-aruncăm în mare, iară tu, mușcat de cumplit șêrpe, vei da moarte cumplită». Care lucru să și fêce. Că, deaca trecură 2 dzâle, el, Loxorie, primblându-să pre marginea mării, i s-au colăcit pregiur dânsul un bălaur mare și, strângând și ucigându-l, l-au zămorât. De-acîia sta o prăvirîște miloasă, că dzăcea îmflat, suflând. Iară trupurile svinților, ieșind din mare cărmăcite de Dumnedzău [...], oarecarii creștini Evsevie și Filix le luară. Și, trecând pre-acolo unde dzăcea becisnicul Loxurie, deaca-i vădzu, el să *văiera* și să făcea pre sine becisnic. Că încă nu-i ieșisă sufletul”.

Pe de o parte, sensul, pe de alta, și forma cu *-o-* conduc spre realitatea că acest cuvânt este o creație lexicală realizată prin compunere, din substantivul *voie* și determinantul adjectival *rea*. În această construcție, substantivul *voie* se referă la starea, la dispoziția cuiva, sens care, în această ramură a semantismului cuvântului, cel mai probabil a evoluat dintr-un sens inițial 'decizie, hotărâre; intenție, gând', care se referă la o pornire lăuntrică, ce a putut fi bună sau rea și care se răsfrânge ca atare și în exterior⁸. Sintagma *voie rea*, datorită vechimii ei și faptului că era folosită curent (vezi citatele s.v. *voie*), a putut fi percepută ca o construcție cu sensul „tristețe, amărăciune, mâhnire, îndurerare”, până la gradul contopirii într-un cuvânt **voierea*⁹ de la care, prin analogie cu *văiera* (< de la *vai*¹, prin apropiere de *șuiera*, *fluiera* – vezi DLR s.v. *văiera*), verb care exista deja în limbă, s-a putut crea verbul *voiera*¹⁰.

În ce privește citatul al doilea din DLR în care apare forma *voiera*, contextul nu poate fi extins pentru ca sensul să se înțeleagă mai clar: „Nu te cânta, nu te voiera” L. COSTIN, GR. BĂN. II, 208. O evoluție fonetică de la *-ă-* la *-o-* de felul *nărod* > *norod* poate nu este exclusă (vezi și Pușcariu 1959: 76–77), însă în ALR I/I h 140 nu apare forma *voiera*, de aceea forma cu *-o-* din L. COSTIN, GR. BĂN. este, deocamdată, suspectă. În cazul lui *voiera*, cu sensul din ms. 45 și din DOSOFTEI, V.S., inclusiv faptul că forma în *-ă-* nu apare niciodată ar susține ipoteza că originea lui *voiera* nu este în *văiera*, cum s-a putut crede la redactarea articolului. Mai mult decât atât, în ms. 45 nu am întâlnit verbul *văiera*. Atunci când traducătorul ms. 45 vrea să redea verbe care au sensul lui *văiera* 'a se văicări, a se văita, a se tângui', o face prin verbul *a se văita*, cu forma *văieta*¹¹, în contexte în care *văieta* traduce fie pe ὀλαλαζω „I. pousser le cri de guerre en marchant à l'ennemi. II. annoncer avec des cris de joie, proclamer” (BAILLY), fie pe ὀλολύζω „1. pousser des cris aigus et prolongés. 2. pousser des cris de joie ou de douleur” (BAILLY).

Atât sensul, cât și etimologia propuse aici se susțin în fragmentul citat din DOSOFTEI, V.S. 48–49 prin verbul sinonim *a se mâhni* și prin chiar originea lui

⁸ Această evoluție semantică se reflectă în al doilea fragment citat din DOSOFTEI, V.S.

⁹ E posibil ca în textele vechi să fi fost gândită chiar legat în scrierea continuă, așa cum scriem astăzi *bunăvoință*.

¹⁰ Procesul este asemănător cu cel al formării verbului *a mulțumi*, descris de A. Philippide: „*Multsămesc* = **multsănesc*, *multsi ani* (adecă zic cuiva 'mulți ani să trăiești' ori 'la mulți ani!'). De la o vreme s-a izolat **multsănesc* de *multsi ani* și s-a alipit de grupul din care face cuvântul *multsime* parte, cu care la început n-avea nici o legătură. De aici schimbarea din *multsănesc* în *multsămesc* prin analogie și în același timp o strâmtare a conținutului așa de mare, încât cu greu mai descopere cineva astăzi originea cuvântului, macar că nu este așa de veche” (Philippide 1984: 71).

¹¹ Verbul apare în contextele: (*Osea* 7.14) „Și nu au strigat cătră mine inimile lor, ce numai să *văieta* preste așternuturile lor”; [*691/1*] „preste grâu și vin și să tăia de tot, certară-să întru mine”; (*Ecleziast* 3.4) „Vrêmea-i a plânge și vrêmea-i a râde, vrêmea-i a să *văieta* și vrêmea-i a juca”; (*Ieremia* 4.8) „Spre acêstea încingeți-vă saci și bocîți-vă și *văietați-vă*, pentru căci nu s-au înturnat mâniia urgiei Domnului de la voi”; *Iezechie* 30.2; *Amos* 8.3; *Zaharia* 11.2; în *Cântarea cântărilor* în mai multe locuri: 10.10, 13.5, 14.31, 15.2, 15.3, 23.14, 24.11, 52.5, 65.14 etc.

voiera, substantivul *voie* cu sensul 'dispoziție, stare sufletească' și adjectivul *rea*. De asemenea, în textul e. din ms. 45, în versetul imediat următor celui în care apare verbul *voiera* este adăugat încă un verset între semicroșete, în care apare sintagma *voie rea*, atât în acest manuscris, cât și în BB: „așa *voia rea* a omului strică inima”. Prin această construcție este redat aici substantivul λύπη 'chagrin, tristesse, affliction', iar în ms. 4389 prin *întristăciune*, *скръбь* 'aegritudo animi' (MIKLOSICH). Sintagma originală este clară și într-un alt fragment din DOSOFTEI, V.S. unde este folosit abstractul *voierare*¹², într-un context în care apare, în expresie alături de verbul *a face*, și construcția *voie rea*, exprimând prin substantiv starea sufletească reflectată în această expresie – mâhnire, durere. Observăm că și în acest fragment, anterior lui *voierare*, apare sinonimul *mâhniciune*: „Și-ș făcea *voie rea* pentru ceaea ce închisă Dumnedzău cealea ce-s pregiur zgăul ei, ca să nu-i dea cucon. [...] Și răspunsă Anna și dzăsă: „Nu, dumneata, o femeaie în aspră dzî sânt eu și vin și bețâie n-am băut. Nu da pre șarba ta în față de pierdzare că, de mulțamea de mâhniciunea mea și de mulțamea *voierării* meale, m-am topit până acmu” DOSOFTEI, V.S. 182.

5. În afara argumentelor aduse, întărite prin numărul atestărilor și folosirea în mai multe contexte, în sprijinul etimologiei verbului *voiera*, avansată aici, un argument grăitor o constituie și derivatele *invoierat(ă)* și *voieros*, precum și adjectivul *voierat*, care apar în următoarele pasaje din ms. 45:

f. *A doao lège*:

Ms. 45: 28.65 [179/1] Iar și întru limbile acêlea nu te va odihni, nice să va face stare urmei piciorului tău și-ți va da Domnul acolo inimă *invoierată* și ochi lipsindu și suflet topitor.

Ms. 4389: 28.65 [191/2] Și în limbile acêlea nu te va odihni, nici va fi așăzământ gleznelor picioarelor tale. Și-ți va da Domnul acolo inimă *aprinșă* și ochi lipsind și suflet uscăcios.

BB: 28.65 [147/2] Iară și întru limbile acêlea nu te va odihni, nice să va face stare urmei piciorului tău. Și-ți va da Domnul acolo inimă *mâhniță* și ochi lipsind și suflet topit.

g. *Parimiile lui Solomon*:

Ms. 45: 17.23 [510/1] Inima ce să veselêște a fi sănătos face, și a omului *voieros* usucă-i-să oasele.

¹² În DLR, ca și la celelalte atestări din această familie lexicală, în cazul din DOSOFTEI, V.S., cuvântul *voierare* este lucrat s.v. *văierare*, ca variantă lexicală, cu sensul „văitare (1)”, adică „emitere de strigăte (prelungi), de gemete (ca urmare a unei dureri, a unei suferințe etc.); exprimare prin cuvinte a unei dureri, a unei suferințe, a unei nemulțumiri etc., lamentare, jeluire, tânguire”, fiind definit, după tipicul DLR, și prin regionalisme și arhaisme. Lărgirea citatului din DOSOFTEI, V.S., precum și celelalte argumente aduse în acest material, vorbesc, și în acest caz, nu despre o variantă, ci despre un alt cuvânt, *voierare*, cu etimologia și sensul pe care le-am precizat.

Ms. 4389: 17.23 [22] [605/1] Inima cea veselă face obicei bun, iar omului *celui trist* îi usucă oasele.

BB: 17.23 [438/1] Inima ce să veselêște a fi sănătos face, și omului *mîhnitoriu* usucă-i-să oasele.

h. *Ieremia*:

Ms. 45: 6. 26. [579/2] Fata nărodului meu! Încinge-te cu sac și prêsără cenușe! Jale a ibovnicului, fă ție bocet *voierat*, căci fără veste va veni chinul preste voi.“

Ms. 4389: 6.26 [718/1] Fata nărodului meu, încinge-te cu zăblău și te presară cu cenușă. Fă ție jalea cei ce au născut unul cu *plângere amară*, că va veni asupra voastră pustiirea dotârniță.

BB: 6.26 [496/2] Fata norodului meu! Încinge-te cu sac și presară cenușă! Fă-ți jale ibovnicului, *tânguire de milă*, căci fără veste va veni chinul preste voi.

Derivatul adjectival *învoierat(ă)* (f) redă din textul grec participiul ἄθυμοῦσα ‘deznădăjduit, îndurerat’, din ἄθυμέω, tradus în contextele precizate prin *voiera*. În BB, cuvântul este tradus prin *măhnit(ă)*. Percepând în acest context (biblic) și alte nuanțe pe lângă aceasta, traducătorul ms. 45 le-a exprimat printr-un cuvânt derivat, având ca rădăcină verbul *voiera* căruia i s-a adăugat prefixul *în-*, prin analogie cu alte cuvinte ca, de exemplu, *întristat*. Astfel, derivatul rezultat, *învoierat(ă)*, cuprinde, în urma acestor procese lexicale și semantice, mai multe sememe pe care, utilizându-l, traducătorul a putut să le redea: ‘măhnit’, ‘descurajat’, ‘deznădăjduit’, ‘vlăguit’¹³. Traducerea din ms. 4389, *inimă aprinsă*, redă din textul slavon secvența *ѣре горюше*, apropiind semnificantul *горюше* de *горѣти* ‘καίεσθαι ardere’, și nu de *горекъ* ‘πικρία, πικρόν amarities’ (MIKLOSICH)¹⁴.

Prin adjectivul derivat *voieros* (g) este tradus grecescul *λυπηρός* „1. qui cause du chagrin, affligeant, fâcheux, pénible; 2. qui éprouve du chagrin, triste” (BAILLY), redat în BB prin *măhnitoriu*. În ms. 4389, prin secvența (omului) *celui trist* este tradus cuvântul cu același sens ca în textul grecesc, *скърбливъ* ‘λυπηρός tristis’ (MIKLOSICH). Derivatul din ms. 45, format prin adăugarea sufixului *-os*¹⁵ rădăcinii, care este verbul *voiera*, a rezultat din aceleași necesități ca și *învoierat(ă)*. Dorind să redea cât mai adecvat și mai aproape de adevăr ceea ce îi transmitea în acest pasaj textul grecesc prin *λυπηρός*, traducătorul utilizează derivatul *voieros*, cu un sens în care sunt cuprinse mai multe nuanțe: ‘descurajat’,

¹³ În traduceri recente este redat astfel: *inimă sperioasă* în ANANIA și *inimă fără vlagă* în NEC-POLIROM.

¹⁴ Este interesant că în epocă am întâlnit și verbul cu forma *a (se) învăiera* (care poate cuprinde și o diortosire a lui *o* în *ă* aparținând copistului) într-o traducere care a fost atribuită lui Nicolae Milescu Spătarul de către Liviu Onu, respectiv mitropolitului Dosoftei de către N.A. Ursu. anume HERODOT, 1. În contextul în care apare, acest cuvânt are sensul ‘a se văita’, adică ‘a exprima faptul de fi trist, măhnit’: „O, Artimvare, eu voi faci acestuia cât [tu], nici copilul tău, să nu să învăereză” (47). Argumentația lui Liviu Onu în ce privește traducătorul credem că este viabilă.

¹⁵ Pentru derivate adjectivale create după modelul celor moștenite din latină în *-os*, formate de la verb, care arată „posesiunea unei calități”, vezi Pascu 1916: 72 și Philippide 1984: 137–138.

‘deznădăjdut’, ‘trist’, ‘măhnit’, ‘posomorât’, pe care verbul *voiera* și sintagma *voie rea*, care stă la baza lui, le-au putut exprima.

Prin sintagma *bocet voierat* (h) se traduce din FRANKF. secvența κοπετόν οἰκτρόν, κοπετός ‘coup dont on se frappe la poitrine en signe de douleur’, οἰκτός „I. digne de pitié, lamentable 2. pitoyable, misérable. II. qui se plaint, qui se lamente, plaintif”. Această sintagmă, dificil de tradus¹⁶, este redată în BB prin *tânguire de milă*. Prin *voierat* (h) din ms. 45, participiul verbului *voiera* cu valoare adjectivală, traducătorul a caracterizat trăirea, nu semnele exterioare pe care le presupune manifestarea ei, desemnată prin substantivul *bocet*. Semnificația lui *voierat* este ‘amarnic, jalnic; îndurerat’. Cuvântul este folosit și în DOSOFTEI, v.s. 159, ca adjectiv substantivat cu sens figurat: „Orbii să mântuia de *voieratul* întunêrec și vedea limpede strălunatele și dragele lucori a soarelui”.

6. Folosirea verbului în cele cinci locuri prezentate din ms. 45 și în două locuri din *Viața și petreacerea svinților*, a substantivului *voierare* în această traducere a lui Dosoftei și a participiului adjectival *voierat* în ambele texte, a derivatelor *învoierat(ă)* și *voieros*, din ms. 45, cu sensurile precizate susțin, pe de o parte, etimologia propusă aici, îmbogățind *Dicționarul-tezaur* cu o familie lexicală. Pe de altă parte, în ceea ce privește chestiunea dacă acest cuvânt și celelalte din familia lexicală a putut fi sau nu creația unui cărturar, cert este doar că evitarea lor în BB indică faptul că diortositorilor li s-au părut suspecte sau puțin cunoscute. Vrând să demonstreze că revizorii ms. 45 sunt „Dosoftei și colaboratorii lui”, N.A. Ursu (1988, 1989) introduce în rândul „particularităților lexicale” din „lexicul regional (dacoromânesc nordic, în special moldovenesc)” și cuvintele *voiera*, *voierat* și *voieros* (Ursu 1988; 1989 III: 46). Acestea ar fi din lista de „cuvinte care au fost înlocuite peste tot de ultimii revizori ai textului, în ediția *Bibliei* de la 1688” (Ursu 1988; 1989 III: 36). Cele trei cuvinte sunt înșiruite fără trimitere la vreuna dintre scrierile mitropolitului Dosoftei și fără altă discuție.

După cum am arătat aici, verbul apare și în traducerea lui Dosoftei, *Viața și petreacerea svinților*. Dacă ar fi o creație a mitropolitului Dosoftei, și anume nu din latura neologistică, livrescă a creativității sale, ci din filonul graiului popular, *voiera* (și familia) ar putea constitui un element care ar susține o legătură a mitropolitului moldovean cu traducerea *Vechiului Testament* din ms. 45. În același timp, nu trebuie exclus faptul că *voiera* este creat din sintagma *voie rea*, folosită în scrierile lui Coresi, poate și mai timpuriu, în cronicile moldovenești și, deopotrivă, în cele muntenești (vezi DLR s.v. *voie*). El a putut circula la nivel de grai popular și, fiind perceput ca atare, a fost mai puțin folosit în scris. Nici *văiera* (și familia lexicală) nu a fost înregistrat în epocă decât la Dosoftei și în *Istoria ieroglifică* a lui Cantemir. Cu atât mai mult cu cât am întâlnit în HERODOT, I. adjectivul *văierat* și verbul a se *învăiera* cu sensurile precizate, ar fi foarte interesant să știm cum tradusesse Nicolae Milescu Spătarul în aceste locuri în care apar *voiera*, *voierat*,

¹⁶ În ANANIA este redat astfel: *plânge-ți de milă*.

voieros și învoierat(ă) – pentru că nu excludem nici varianta ca aceste lexeme, ca atâtea altele, să se fi păstrat din traducerea sa, care este protograful celor două manuscrise biblice integrale românești. De asemenea, ar fi foarte bine-venită, în clarificarea acestui aspect, o mai bună fișare pentru redactarea cuvântului în ediția a doua din *Dicționarul limbii române* al Academiei.

BIBLIOGRAFIE

- Cândea 1979 = Virgil Cândea, *Rățiunea dominantă*, Cluj-Napoca, Editura Dacia.
 Pascu 1916 = G. Pascu, *Sufixele românești*, București, Librăria Soccec & Co, C. Sfetea, Pavel Suru.
 Philippide 1984 = A. Philippide, *Opere alese*, editate de G. Ivănescu și Carmen-Gabriela Pamfil, cu un studiu introductiv și comentarii de G. Ivănescu, București, Editura Academiei.
 Pușcariu 1959 = Sextil Pușcariu, *Limba română*, vol. II, *Rostirea*, București, Editura Academiei.
 Ursu 1988, 1989 = N.A. Ursu, *Noi informații privitoare la manuscrisul autograf și la textul revizuit al Vechiului Testament tradus de Nicolae Milescu* (I) în „Limba română”, XXXVII (1988), nr. 5, p. 455–468; (II) în nr. 6, p. 521–534; (III) în XXXVIII (1989), nr. 1, p. 31–46; (IV) în nr. 2, p. 107–121; (V) în nr. 5, p. 463–470.

*

- ALR I = *Atlasul lingvistic român*, publicat de Muzeul Limbii Române din Cluj, sub conducerea lui Sextil Pușcariu, partea I (ALR I), vol. I, *Părțile corpului omenesc și boalele lui*, de Sever Pop, Cluj, Muzeul Limbii Române, 1938; vol. II, *Familia, nașterea, botezul, copilăria, nunta, moartea*, de Sever Pop, Sibiu, Muzeul Limbii Române, Leipzig, Otto Harrassowitz, 1942.
 ANANIA = *Biblia sau Sfânta Scriptură. Ediție jubiliară a Sfântului Sinod [...]*, redactată și adnotată de Bartolomeu Valeriu Anania, București, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 2001.
 BAILLY = A. Bailly, *Dictionnaire grec-français*, rédigé avec le concours de E. Egger, édition revue par L. Séchan et P. Chantraine, Paris, Hachette, 2000.
 BB = *Biblia, adică dumnezeiasca scriptură a Vechiului și Noului Testament*, București, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 1997.
 L. COSTIN, GR. BĂN. = L. Costin, *Graiul bănățean*, [vol.] II, Turnu-Severin, Tipografia Luiza I. Niculescu și Ion N. Bojneagu, 1934.
 DLR = *Dicționarul limbii române* (serie nouă), t. XIII, partea I, Litera V (v–veni), București, Editura Academiei Române, 1997; t. XIII, partea a 3-a, Litera V (vâclă–vuzum), Literele W. X. Y, București, Editura Academiei Române, 2005.
 DOSOFTEI, V.S. = Dosoftei, *Viața și petrecerea svinților*, Iași, 1682–1686, text îngrijit, notă asupra ediției și glosar de Rodica Frențiu, Cluj-Napoca, Editura Echinox, 2002.
 FRANKF. = Τῆς Θείας Γραφῆς Παλαιάς Διαθήκης καὶ Νέας Διαθήκης ἀπάντα – *Divinae Scripturae nempe Veteris ac Novi Testamenti omnia, Graece, a viro doctissimo recognita et emendata, variisque lectionibus aucta et illustra*, Frankfurt ad Moenum, apud Andreae Wecheli haeredes, 1597.
 HERODOT, I. = Herodot, *Istoriei*, [traducere de Nicolae Spătarul], ediție îngrijită de L. Onu și Lucia Șapcaliu, prefață, studiu filologic, note, glosar de Liviu Onu, indice de Lucia Șapcaliu, București, Editura Minerva, 1984.
 MIKLOSICH = Fr. Miklosich, *Lexikon paleoslovenico-graeco-latinum*, Vindobonae, Guilelmus Braumueller, 1862–1865.
 NEC-POLIROM = *Septuaginta Psalmii, Odele, Proverbele, Ecclesiastul, Cântarea Cântărilor*, volum coordonat de Cristian Bădiliță, Francisca Băltăceanu, Monica Broșteanu, în colaborare cu Ioan-Florin Florescu, traduceri de Cristian Bădiliță, Francisca Băltăceanu, Florica Bechet.

Monica Broșteanu, Ioana Costa, Marius David Cruceru, Cristian Gașpar, Eugen Munteanu, Ion Pătrulescu, vol. 4/I, București, Colegiul Noua Europă, Editura Polirom, 2006.

QUICHERAT = L. Quicherat et A. Daveluy, *Dictionnaire latin-français*, révisé, corrigé et augmenté d'après les travaux les plus récents de la lexicographie latine par Émile Chatelain, Paris, Hachette, 1922.

TDRG = H. Tiktin, *Rumänisch-deutsches Wörterbuch*, Band [I–III], Bukarest, Staatsdruckerei, I.: 1903; II: 1911; III: 1924.

**THE VERBA (SE) VOIERA AND ITS CORRESPONDING WORD FAMILY:
MEANINGS, ETYMOLOGY AND ATTESTATIONS – CONTRIBUTIONS
TO DICȚIONARUL LIMBII ROMÂNE (ROMANIAN LANGUAGE DICTIONARY)
OF THE ACADEMY (SECOND EDITION). A FEW PHILOLOGICAL REFLECTIONS**

ABSTRACT

The old manuscripts are a highly valuable source for *Dicționarul limbii române* (*The Romanian Language Dictionary*) of the Academy, also known as *Dicționarul tezaur* (*The Thesaurus Dictionary*). Their vocabulary can clarify semantic origins, the accent, the words' lexical variants and, at the same time, provides new meanings and words. Worthwhile mentioning is the word *voiera* (and its word family, *învoierat*, *voieros* and the adjective *voierat*) that might have been considered a lexical variant of the word *văiera*, but which is, in fact, a word (and the corresponding word family) with its own history and etymology. Since it is a lexeme that occurs only in one of the three versions of the integral biblical texts from Old Romanian, its presence raises a series of philological questions, given that, on the one hand, it belongs to the first translator of the *Bible*, the protograph Nicolae Milescu Spătarul, or to a reviser carrying out the *diorthosis* of ms. 45, and, on the other hand, it can be a rarely used popular word or it can be a popular lexical creation, belonging to the scholar metropolitan Dosoftei, in whose work occurs the verb, as well as other words belonging to the same series (*voierare*, the adjective *voierat*).

Keywords: *voiera*, old manuscripts, Old Romanian, The Romanian Language Dictionary, Bible translation.

„GENIUL” ÎMPOTRIVA „DUHULUI”. CONCEPTUALIZAREA CREATIVITĂȚII NAȚIONALE LA ÎNCEPUTURILE LITERATURII ROMÂNE

ADRIAN TUDURACHI*

Conceptualizarea „genialității” a fost esențială pentru constituirea culturii literare în Țările Române la începutul secolului al XIX-lea. Dincolo de toate clișeele pe care le-a generat (geniul României, geniul limbii române, geniul poeziei populare etc.), aceasta avea misiunea de a identifica puterile creatoare care rezidă în resursele elementare pe care un popor abia ajuns la conștiință națională le are la dispoziție. Ca o literatură națională să se facă „din nimic”, fără scriitori, fără instituții și tradiții literare, era necesară supoziția unei capacități colective, diseminate în practicile cele mai banale: în limbă, în vorbire, în versificația populară – adică în tot ceea ar putea deține, în mod spontan, calitățile necesare creației de valori literare. Literatura română nu se putea concepe în absența unei ficțiuni a propriei genialități. Toate literaturile naționale refondate la începutul secolului al XIX-lea și lipsite de un capital literar simbolic au fost silite să presupună existența unei forțe spirituale distribuite difuz în formele culturii naționale.

Mă voi ocupa în acest articol de problema numelui care s-a dat sferei puterilor creatoare. În cultura română, oamenii „începutului de drum” au avut la dispoziție două cuvinte și, ca orice alegere lexicală în care sunt implicate ipostaze majore ale unei societăți, și aceasta e profund semnificativă. Ceea ce trebuie subliniat de la început e disimetria opțiunilor, diferențele dintre cei doi termeni. Pe de o parte, era *geniul*, abia intrat în limba română. Prima dată, cuvântul apare la Barbu Paris Mumuleanu, în 1825; *Lexiconul de la Buda*, tipărit în același an, nu îl menționează. De cealaltă parte, era *duhul*, termen vechi, bogat, bine fixat în vocabularul religios. Dincolo de nuanțele semantice prin care cele două cuvinte puteau reprezenta sfera creativității colective, e evident decalajul dintre ele din perspectiva percepției publice și a sentimentului vorbitorului. Un om al vremii

* Institutul de Lingvistică și Istorie Literară „Sextil Pușcariu” al Academiei Române, Cluj-Napoca, str. Emil Racoviță, nr. 21, România.

făcea imediat diferența între termenul „nou” și jargonard, ale cărui înțelesuri nu le cuprindea în întregime, și expresia „naturală”, pe care o auzea în fiecare duminică, repetată de sute de ori la slujba de duminică. Astăzi știm că istoria a evoluat în sens invers. În vreme ce *duh* și-a îngustat progresiv sfera de aplicație, ajungând un cuvânt specializat, strict legat de utilizările cultice, *geniu* s-a generalizat, devenind o prezență comună în discursul public. Acest rezultat nu ar fi putut fi anticipat în epocă, când forța de circulație și prestigiul avantajau termenul *duh*. Timp de aproape cincisprezece ani, din 1825 până înspre 1840, cele două cuvinte au concurat pentru reprezentarea capacităților creatoare ale noii literaturi. Între cuvântul transmis de înaintași, cu o memorie multiseclară, și cel nou, care nici măcar nu se stabilizase grafic, s-a purtat atunci o luptă scurtă și violentă. Și abia după ce forța de iradiere a *duhului* a încetat, *geniul* a triumfat cu adevărat. Dacă în prezent spunem *geniu național*, nu *duh național*, *geniu eminescian*, nu *duh eminescian* e pentru că termenul geamăn, mai vechi și mai legitim, a fost refutat. Ne putem desigur întreba cum a reușit *geniul* să câștige această luptă; deși poate că ar fi mai important să înțelegem de ce *duhul* a pierdut-o.

„Geniul” ca neologism

Ceea ce surprinde mai întâi e gradul ridicat de improprietate a *geniului*. Barbu Paris Mumuleanu a folosit cuvântul în volumul din 1825, *Characteruri*, mai întâi în prefață, apoi într-un poem și la urmă în glosarul cu *Zicerile cele streine*. Nu era încă sigur cum trebuie să îl scrie și de aceea, de-a lungul textului, grafia oscilează. Într-un loc *jenie*, în altul *genie*, din nou *jenie*. Vocabularul de la sfârșitul cărții îl înregistrează la litera *j*, după *jaluzie* și înainte de *jurnal*. Evident, ar vrea să noteze cuvântul după ureche, așa cum îl pronunță francezii. Heliade povestește în singura biografie contemporană că scriitorul a crescut și s-a format la curtea boierului Filipescu, în discuțiile cu străinii „de deosebite nații” care se întâmpla să treacă pe acolo. Așa ajungea să priceapă referințele mitologice de care literatura epocii era plină, așa auzea despre capodopere și mari personalități literare, așa își forma ideile despre poezie. Punea întrebări, iscodea, prindea din zbor, se școlea prin conversații. „I-a fost un fel de educație” (Barbu Paris Mumuleanu, în Heliade-Rădulescu 1979 : 315), spune Heliade. Nu avem niciun semn că *geniul* ar fi mai mult decât atât, o idee trivializată într-un dialog inteligent și apoi preluată ezitant. Oricum, simpla înregistrare a termenului în cadrul unui vocabular al cuvintelor „străine” arată rezerva vorbitorului, percepție care se va menține de-a lungul secolului al XIX-lea.

În 1828, termenul se găsește deja în prefața *Gramaticii* lui Heliade; iar în 1831, în traducerea din Lévizac a *Gramaticii poeziei*, e prezent din abundență. Câțiva ani mai târziu, cuvântul e pretutindeni, devenind unul dintre cele mai frecventate locuri ale noii ideologii. Însă asta nu înseamnă că a devenit mai familiar pentru vorbitorii români. În 1848, I.D. Negulici, prietenul lui Heliade, unul dintre cei mai insistenți utilizatori ai ideii de geniu, îl înregistrează în seria cuvintelor „radicale”. Rodica Zafiu (2003: 12) a explicat cum a funcționat această categorie pentru generația pașoptistă. „Radical”

facea trimitere la rădăcină. Erau cuvintele împrumutate din limbi străine pe baza unei rădăcini existente și în limba română. Pentru că româna cunoștea deja substantivul *figură*, se putea justifica importul din franceză al verbului (a) *figura* sau a adjectivului *figurativ*. Era o tentativă de a legitima împrumutul lexical, un fel de a spune că nu se transferă cuvinte noi, ci se reconstituie în laborator o posibilitate a cuvântului autohton. De aceea, Negulici putea să asocieze în titlul dicționarului său arhaicitatea și ideea de import: *Vocabular român de toate vorbele străbune reprimite până acum în limba română, și de toate cele ce sunt a se mai primi d-acum înainte, și mai ales în științe*. Sigur, după ce justificările complexe ale generației pașoptiste au fost uitate sau abandonate, cuvintele „radicale” au rămas simple neologisme. Și asta s-a întâmplat și cu *geniul* care a apărut decenii la rând în dicționarele de împrumuturi recente. Îl găsim în dicționarul din 1862 al lui G.M. Antonescu, *Dicționar rumân. Mic repertor de cunoștințe generali cuprinzând vorbe streine cu etimologia, termini tehnici, numini proprie, notițiuni historice scl.*, sau în cel al lui Adolphe Steinberg, din 1887, *Cel mai nou dicționar de buzunar pentru tălmăcirea cuvintelor radicale și zicerilor streine din limba română*. Adică la șaiszeci de ani de la introducerea lui Mumuleanu, *geniul* tot „nou” rămăsese. Asta nu înseamnă că era un cuvânt rar. Toată lumea îl folosea, desigur. Dar prezența lui în dicționarele de cuvinte radicale reflecta în continuare același sentiment al vorbitorului: în *geniu* se simte „străinul”.

Un singur exemplu, care ne poate da măsura acestei percepții publice. În 1874, I.L. Caragiale publica în „Ghimpele”, la rubrica *Cronică literară*, un pamflet – devenit între timp celebru – în care ironiza ambițiile aristocratice ale tânărului Macedonski (Caragiale 1938: 283–284). Acesta revendicase descendența poloneză din conții Geiadevsky (Cioculescu 1939: 162). Caragiale prinde ocazia și deformează ușor numele pentru a-l apropia de reprezentarea grafică a cuvântului „geniu”. Obține „Contele de Geniadevsky”. De aici, tot articolul curge prin spumoase jocuri de descompunere fals-etimologică: „te face să presupui neapărat amestecul Providinței la făurirea acestui nume – primele trei silabe ale conției arată, scurt și coprinzător, ce-i plătește osul contelui: Geniadevsky. Genia. Geniu”. Evident, în centrul acestor transformări ludice stă sentimentul cuvântului străin. Originea poloneză, terminația slavă, dar și reminiscențe franțuzești se amestecă în variațiunile inspirate de *geniu*. Cuvântul e pus în serie exclusiv cu neologisme, asociate unor realități sociale exotice: „nobilele și genialele meu gentilom de Geniadevsky”. Nu e nimic întâmplător aici. Același Caragiale avea să pună în gura lui Rică Venturiano invocația „Geniu bun al venitorei României!”, alături de toate celelalte excese neologice ale personajului. „Geniul României” merge cu „angel radios” sau cu „mancarea Sfintei Constituțiuni”. Și asta se întâmpla în 1878, cu câțiva ani înainte ca „geniul” să devină o instituție națională. Toate „geniile” proclamate în momentul de clasicizare a literaturii române, Alecsandri, Bolintineanu, Eminescu, sunt etichetate cu un material pe care vorbitorii îl resimt ca nou. Atitudinea admirativă se forjează într-un material lexical care presupune distanța.

„Duhul”, între tradiția ortodoxă și revoluția naționalistă

Cu totul diferită era situația *duhului*. Înainte de apariția *geniului*, el era promițător, complex și, mai ales, disponibil. Ocurențele înregistrate de *Dicționarul-tezaur al limbii române* pentru prima jumătate a secolului al XIX-lea indică bogăția sintagmelor pe care cuvântul era capabil să le compună. Se putea spune pe atunci: *duhul libertății, duh de republican, duh al partidei, duhul convențiilor sau al tratatelor* etc. Ceea ce vedem în asemenea contexte e plasticitatea unei noțiuni puse la încercare pentru exprimarea de noi realități istorice, psihologice sau sociale. *Duhul* putea în acel moment să își extindă domeniul în afara disciplinei religioase. Era un cuvânt care trecea printr-un proces marcat de modernizare și de adaptare la noile discursuri pe care le implica evoluția societății românești.

Trebuie spus că, între cuvintele de origine slavonă împrumutate pe cale cărțurărească (cf. Petrovici 1948: 191) pentru constituirea discursului bisericesc, *duhul* se bucură, paradoxal, de multă libertate. Dogma însăși autorizează expansiunea lui dincolo de sfera religioasă. *Duhul* se raportează la persoane, spune Evdokimov. Dacă Fiul asigură unitatea tuturor ființelor într-un singur trup, Duhul Sfânt se deschide spre pluralitate „după un mod unic, personal, fiecăruia”. Și continuă, citând din Sfinții Părinți: „Suntem topiți într-un singur Trup, dar împărțiți în persoane” (Evdokimov 2004: 122). Din perspectiva reprezentării religioase, *duhul* e o instanță imaterială dedicată populării vieții spirituale individuale, locuind subiectul, instalându-se în intimitatea lui, conjugându-se cu sufletul lui. De aici figura „purtătorilor de duh”, pe care o găsim și în tradiția noastră, de pildă în *Cartea de învățătură* din 1643. Fiecare creștin e un asemenea „purtător” care interiorizează *duhul*, îl adaptează la măsura sa, îl primește alături și în cadrul propriilor sale trăiri. În cuvintele aceluiași Evdokimov: „acționează din interiorul naturii umane, devine realitate interioară a firii umane” (*ibidem*: 132).

Se înțelege relativ ușor care a fost influența exercitată de o asemenea noțiune asupra universului de reprezentări psihice. Într-o cultură cu puține resurse savante de figurare a interiorității, *duhul* permitea disocieri rafinate, inaccesibile pe altă cale simțului comun. El transmitea o memorie cărțurărească a traducerii Bibliei în greacă, actualiza distincția dintre *pneuma* și *psyché* (Peters 1993: 228–239, 236–250; cf. Munteanu 2008: 475), dintre spiritul cosmic și sufletul animal; chiar dacă nu toate subtilitățile filosofice erau menite să fie asimilate în mentalul colectiv, rămânea o viziune mai complexă și etajată a sufletului. „Mă voi ruga cu *duhul*, mă voi ruga și cu mintea, voi căuta cu *duhul* și voi căuta și cu mintea”, avea să formuleze memorabil Dosoftei spre sfârșitul secolului al XVII-lea (Kogălniceanu 1946: 635–654). Rugăciunea cu *duhul* este aici o formă de activitate interioară „ce sufletul grăiește în taină”, opusă rugăciunii publice, „de înțeles”; altfel spus, o interiorizare profundă, ininteligibilă, lipsită de articulația de sens specifică schimbului social. *Duhul* s-a specializat în descrierea capacităților interioare, fie că e vorba de inteligență, de adâncimile insondabile ori de caracter. De aceea, la

începutul secolului al XIX-lea, cuvântul nu era nicidecum un simplu vestigiu al jargonului slavon bisericesc. În zorii noii sensibilități romantice, el putea vorbi despre o lume populată de interiorități care se exprimă, fiecare în felul ei, după o logică diferențiată și constantă. Era termenul potrivit să transmită intuiția unei matrici spirituale, a unei „firi” – adică o interioritate non-accidentală, stabilă, profundă și modelatoare în același timp.

La această redefinire a *duhului* în cadrul ideologiei romantice a contribuit și modelul german al revoluțiilor naționaliste. Conceptul pe care Herder l-a lansat în 1774 ca să înarmeze emanciparea culturilor mici a fost *Volksgeist*. *Volk* și *Geist*, adică „spiritul poporului”, ca și în Spiritul Sfânt (*Der Heilige Geist*). De fapt, în sens strict, „duhul național” e formula legitimă sub care ideile revoluționare germane puteau fi transferate la noi. De aceea expresii precum *duhul poporului* sau *duh românesc* au fost o prezență importantă în primii ani ai noii culturi literare. Mărturie stau versurile lui Heliade din 1836: „Orice rumân în preajmă-i subț steagu-i se adună / Și-și apără pământul cu brațul, cu duh românesc” (*O noapte pe ruinele Târgoviștii*, în Heliade-Rădulescu 1939: 180) și, mai ales, celebra diatribă a lui Kogălniceanu împotriva imitațiilor străine din programul „Daciei literare”: „dorul imitației [...] omoară în noi duhul național” (M. Kogălniceanu, *Introducere la „Dacia literară”*, în Ivașcu 1967: 293).

Faptul că expresia apare în cel mai important program al literaturii naționale, chiar sub pana lui Kogălniceanu, care își făcuse școala la Berlin, nu arată decât că – până la un punct – s-a întâmplat ceea ce era de așteptat să se întâmple. Insistența cu care acesta revine asupra sintagmei *duh național* e ilustrativă pentru eforturile de impunere a termenului în cadrul herderian al unei revoluții naționaliste. La trei ani după celebrul manifest din „Dacia literară”, în *Cuvântul pentru deschiderea Cursului de istorie națională*, Kogălniceanu folosește *duhul național* în sintagmă fixă peste tot unde vrea să denumească latențele spiritului colectiv, ca și cum expresia ar fi fost deja acceptată în această formă: „Petru Maior de fericită aducere aminte, prin cartea sa *Despre începutul românilor*, publicată pentru întâiași dată la anul 1812, ca un nou Mois, a deșteptat duhul național” (Kogălniceanu 1946: 646) sau „Bărbați râvnitori dezvoltă literatura și duhul național” (*ibidem*: 650) sau „Întâmplărilor de la 1821 suntem datori cu orice propășire ce am făcut de atunci, căci ele ne-au deșteptat duhul național ce era adormit cu totul” (*ibidem*: 652). Se văd aici atât accentele revoluționare (deșteptare, propășire) care evocă ideologia romantică din spatele sintagmei, cât și voința lui Kogălniceanu de a raționaliza utilizarea cuvântului, prin stabilizarea tehnică a semnificației sale. În același text apare și *geniu*, însă doar pentru a numi un joc al facultăților spirituale ce caracterizează exclusiv singularitatea unei personalități. De pildă, în „nu s-a văzut mai în zilele noastre un alt Alexandru, Carl XII, deșteptându-și geniul spre izbânzi și slavă” (*ibidem*: 636) sau în formularea involuntar comică „inima de erou și geniul bărbătesc a doamnelor Elena și Florica” (*ibidem*: 641). Pentru Kogălniceanu, cele două cuvinte și-au separat ariile de competență. În vreme ce *geniul* e rezervat exclusiv manifestărilor individuale, *duhul* poate să exprime fenomenul colectiv.

Cum a fost posibil ca *duhul* să piardă într-un raport cu sfera creativității naționale care îl avantaja? Ce nu a funcționat?

Explicații pentru un eșec

Au existat două motive pentru eșecul *duhului* în cultura română.

Mai întâi, faptul că la noi se traducea mai mult din franceză decât din germană. *Duhul* nu a transpus doar *Geist*, ci și *esprit*. Titlul lui Montesquieu, *Esprit des lois* a trecut în română ca *Duhul legilor*, iar în traducerea *Artei poetice* a lui Boileau, Heliade folosește *duhul* peste tot unde e vorba de intervenția rațiunii și a bunului-simț în temperarea exceselor lirice. Or, aceste valori erau deja compromise istoric și denunțate de o întreagă vulgată romantică. Pe cât de revoluționar era *Geist*, pe atât de retrograd părea *esprit*. În jocul aproape întâmplător al traducerilor și al echivalențelor, *duhul* a fost prins într-o bătălie de import și a căzut de partea greșită a baricadei. Când Heliade vrea să traducă în 1831 câteva elemente de teorie a literaturii pentru familiarizarea publicului românesc cu principalele noțiuni ale domeniului, unul dintre primele capitole vorbește despre opoziția dintre *Duh* și *Geniu* (Heliade Rădulescu, *Regulile sau Gramatica poeziei*, în Ivașcu 1967: 121–160). De o parte stă inteligența ilustrată în conversația de salon, de cealaltă, spiritul investit în fantezie, imaginație, forță creatoare etc. Contrastul e voit polemic și net defavorabil *duhului*. Niciuna dintre proprietățile opoziției nu e concepută pe teren românesc (nu sunt decât ecouri ale unor dezbateri purtate în spațiul francez). Dar stigmatul a prins. Șase ani mai târziu, Heliade situează deja termenul fără ezitare în opoziția dintre minte și imaginație, dintre rațiune și simțire, ca și cum ar fi vorba de un loc comun. „Plin de duh și fără inimă” (*Domnul Sarsailă autorul*, în Heliade-Rădulescu 1939: 255) va scrie el despre Sarsailă autorul. Unde *plin de duh* nu păstrează decât carcasa unei foste aprecieri pozitive. În fond, e o nedreptate și o trădare în raport cu tradiția autohtonă care desemna prin *duh* spiritualitatea insondabilă și irațională, inaccesibilă inteligenței sociale. Înainte de a fi compromis, *duhul* a fost deci oarecum pervertit. Se poate spune despre el – ceea ce se spune în general despre transferurile unor noțiuni culturale inefabile – că s-a pierdut în traducere. Numai că aici nu e vorba de un export care eșuează, ci de un import care corupe: personalitatea noțiunii împrumutate se imprimă pe cuvântul-gazdă, până la a-i deturna destinul.

În al doilea rând, a fost de vină și o specializare a cuvântului în raport cu domeniul literaturii. Cu insistență, *duhul* a fost asociat cu spiritualitatea cititorilor sau a spectatorilor și implicat mai ales în procesele de receptare: lectură, ascultare, privire. „Duhurile ascultătorilor”, cum formula autorul unei retorici din 1833 (Simeon Marcovici, *Introducere* (la *Curs de retorică*), în Ivașcu 1967: 174). Nu e vorba aici de o evoluție semantică sau de un accident de parcurs. Nu asistăm la o reinvenție a conținutului. „Duhurile ascultătorilor” sunt o dezvoltare perfect integrată în tradiția cuvântului. Problema e că în schema comunicării literare numai

cititorii tind să posede *duh*, nu și autorii. Interioritatea bogată, etajată și profundă pe care o reprezintă vechiul termen ortodox merge într-o singură direcție, ca și cum numai activitatea consumatorului de artă ar putea fi descrisă prin jocul complex al facultăților interioare, nu și aceea a producătorului ei. Or, nu putem să nu observăm că astfel cuvântul e distribuit într-un rol pasiv. Duhul e „hrănit”, trebuie „îmblânzit”, asupra lui „se lucrează”. „Duhurile cele servile ale mulțimii”, spune Heliade în 1834 (I. Heliade Rădulescu, *Asupra traducției lui Omer*, în Ivașcu 1967: 226). Ceea ce pare foarte greu de conceput e o interioritate activă, care să participe la producția de bunuri spirituale. Nu de acolo era așteptată creația de literatură, nu din fluxurile sufletești ascunse, nu din adâncurile în care Dosoftei își spunea rugăciunea.

Să nu se înțeleagă greșit: reprezentarea cititorilor și a spectatorilor era foarte importantă pentru cultura română în acel moment. Constituirea a ceea ce Benedict Anderson avea să numească o „comunitate imaginată” – iar societatea tuturor spectatorilor și a cititorilor nu e altceva – era esențială proiectului naționalist. Și, în această privință, *duhul* avea în continuare un rol însemnat. Ceea ce pierduse însă era participarea la proiectul culturii literare, posibilitatea de a numi capacitățile care sunt la lucru în edificarea noii literaturi. Și abia faptul că aceste puteri au fost atribuite unui neologism arată sensul în care se îndrepta spiritul public. Dacă în acei ani *geniul* s-a desprins de *duh*, dacă între aceste două cuvinte a apărut mai întâi o tensiune și apoi un conflict ireductibil, acest lucru trebuie privit ca un simptom: sfera puterilor creatoare ale noii literaturi nu reclama instrumente care să analizeze forțele interioare implicate în producția de bunuri spirituale, nu avea nevoie de structuri sufletești etajate, nu cerea o filosofie a resurselor ascunse. Dimpotrivă, toate aceste reprezentări care se conțineau în noțiunea *duhului*, care îi confereau cuvântului un conținut ușor de determinat s-au dovedit dispensabile. Curios, lucrurile s-au petrecut atunci ca și cum oamenii de cultură ar fi vrut să renunțe la cuvintele clare și încărcate de semnificație, în favoarea unor barbarisme confuze, ca și cum memoria, bogăția și rafinamentul ar fi fost nu un atu, ci o povară.

Aproape treizeci de ani a durat agonia *duhului*, împărțit între tradiția ortodoxă, versiunea revoluționară de influență germană și versiunea conservatoare de influență franceză. La capăt, el devine un simbol exclusiv negativ și, oricum, nesemnificativ. În 1869, Heliade, care la aproape 70 de ani făcea bilanțul și visa la un amplu poem epic care să îi reprezinte întreaga viață, își imagina o înfruntare titanică a *duhului* cu *geniul*: „a pune pe scenă toate duhoarele infernale răsculându-se asupra geniurilor și virtuților cerești” (Heliade Rădulescu 1916: 99). *Duhoarea* – în realitate un fals derivat rezultat din contaminarea slavului *duhu* cu bulgărescul *buh* („miros rău”) – rămânea ultima formă sub care alesese să mențină în scrierile lui *duhul*. În acel moment, cuvântul nu mai avea nicio forță de reprezentare în spațiul public. *Geniul* câștigase și luase totul. Iar din perspectiva lui Heliade, chiar și pozițiile ocupate în virtutea tradiției ortodoxe puteau fi redistribuite: spiritul divin e

explicat în *Biblicele* ca *geniu mare* (Heliade Rădulescu 1858: 137)¹. Nu am avut decât pentru scurt timp un *duh național* în literatură, dar era cât pe ce să avem un *geniu* în Sfânta Treime.

Concluzii

La capătul unui text celebru din 1941, *Apologie pour l'histoire*, Marc Bloch își pune problema raportului dintre nume și realități. O făcea din perspectiva istoricului care trebuie să discearnă în inerția materiei lingvistice urmele schimbărilor spirituale sau sociale: „Căci, spre marea disperare a istoricilor, oamenii nu au obiceiul să își schimbe și vocabularul de fiecare dată când își schimbă moravurile” (Bloch 1952: 80). Există un atașament pentru cuvântul moștenit, pentru patrimoniul lexical transmis de înaintași, oamenii continuând să folosească aceleași cuvinte, chiar dacă lucrurile s-au schimbat în jurul lor. „Aceasta e urmarea naturală a caracterului tradiționalist inerent oricărui limbaj, observă Bloch, precum și a capacității slabe de invenție a oamenilor de rând” (*ibidem*). Istoricul subliniază totuși că schimbările realității se reflectă în grade diferite în limbaj. O invenție tehnologică solicită cuvintele noi mult mai urgent decât o nouă stare de spirit sau o nouă dispoziție morală. Explicația pentru Bloch e simplă: cu cât sunt mai aproape de ordinea spiritului, cu atât schimbările sunt mai greu de sesizat. „Transformările într-un asemenea caz se operează prea lent pentru a fi perceptibile de către oamenii pe care îi afectează. Nu au nevoie să schimbe etichetele pentru că schimbarea conținutului le scapă” (*ibidem*: 81).

Problema genialității ne confruntă într-un fel cu situația inversă. Deși realitatea pe care o descrie (forța creatoare colectivă) ar trebui să fie o prezență spirituală constantă, desemnată de un cuvânt vechi – *geniul* este, după cum s-a putut constata, o noutate. Chiar mai mult, *duhul*, termenul vechi, este cel abandonat. Societatea românească a ales să pună la baza producției de literatură neologismul, în ciuda tuturor dificultăților pe care acesta le presupunea. A renunțat la un cuvânt complex, nuanțat, rafinat pentru unul imprecis și adesea ridicol.

Ce am pierdut abandonând *duhul*? În cultura germană, termenul care corespunde *duhului național* și care l-a inspirat, *Volksgeist*, are o posteritate impresionantă. L-a stimulat pe Humboldt, care îl evocă de mai multe ori în reflecția lui în marginea caracterului național; mai târziu, pe Hegel, care avea să îl folosească pentru identificarea esențelor spirituale naționale. Iar în 1851 îl regăsim în centrul unui vast proiect de regândire a științelor sociale condus de H. Steinthal

¹ Într-o dezbatere paralelă privitoare la modernizarea vocabularului biblic, care nu ne interesează aici în mod direct, Heliade a militat pentru înlocuirea „duhului” cu „spiritul”. Detalii la Munteanu 2008: 474–476.

și Moritz Lazarus pentru a numi spiritul supraindividual specific unei comunități, ca un ansamblu structurat, guvernat de legi. *Volksgeist* anticipă astfel, prin ideea unei „gramatici” care să codifice activitățile, opiniile, concepțiile unui grup uman, preocupările lui Wilhelm Wundt pentru fondarea pe baze științifice a unei „psihologii a poporului” (*Völkerpsychologie*) (Kalamar 1987: 671–690). Ceea ce vedem e o sintagmă-slogan care a reușit să treacă din contexte ale militantismului naționalist în științe și filosofie, fiind omologată pentru aproape un secol ca instrument legitim al cunoașterii. Evident, eliminând *duhul* din dezbaterea publică în jurul capacităților colective am pierdut șansa de a construi o instituție a creativității naționale bazată pe factorul sufletesc. Putem înțelege dimensiunile acestei „pierderi” raportându-ne la proiectul blagian de morfologie a culturii. *Trilogia culturii* abundă în ocurențe ale *duhului*. E vizibil efortul lui Blaga nu numai de a reactualiza termenul, ci și de a-i asigura o rigoare conceptuală. Îl regăsim în sintagme noi, cu valoare de descriere științifică: „Să ni se arate când și unde realități atât de străine pentru continentul nostru, cum sunt *duhul african*, sau *duhul antic* – și medieval-american, sau *duhul asiatic*, au mai fost obiectul unei atât de comprehensive simpatii ca astăzi” (Blaga 1944: 15) sau ca sinonim al conceptului german al culturii: „în unul și același peisaj pot să coexiste culturi sau *duhuri* cu orizonturi spațiale diferite”, spune Blaga într-un paragraf celebru din *Spațiul mioritic* (*ibidem*: 166). Însă e evidentă în același timp singularitatea acestui proiect, născut fără predecesori și dispărut fără urmași, care arată – tocmai prin golul din jurul lui – discontinuitatea unei instituții a puterilor naționale. Blaga reabilitează cuvântul, după un lung interval de uitare, și o face cu conștiința unei resuscitări: redescoperirea *duhului* e și ea parte a „revoltei fondului nostru nelatin” – o întoarcere a refulatului.

Nu trebuie să calculăm numai bilanțul negativ al acestei înfruntări terminologice de la începuturile literaturii române moderne. Să observăm că *geniul* a permis un joc mai liber al atitudinilor sociale față de fenomenul creativității. A decuplat conceptul puterilor spirituale de elementul sufletesc și de stările interioare. Mai mult, acest cuvânt nou și neatașant a introdus în dezbaterea despre sursa creativității naționale un factor de distanță. *Geniul* a susținut o investiție socială ambivalentă în literatură: de-a lungul întregului secol, cultura literară a funcționat atât ca un simbol al emancipării naționale, cât și ca realitate grotescă, de care se poate râde. Să ne gândim la ridicolul care a însoțit acțiunea literară, de la satirele lui Alecsandri și Negruzzi, până la pamfletele lui Caragiale. Această atitudine nu ar fi putut fi justificată de o cultură a *duhului*, monocord în gravitatea lui; era nevoie de amestecul de înstrăinare și opacitate implicat de *geniu* în descrierea puterilor colective creatoare.

Desigur, analiza concurenței dintre două cuvinte nu poate lămuri până la capăt asemenea probleme, însă ne asigură un bun început de reflecție asupra reprezentării creativității în cultura română.

BIBLIOGRAFIE

- Blaga 1944 = Lucian Blaga, *Trilogia culturii*, București, Fundația Regală pentru Literatură și Artă.
- Bloch 1952 = Marc Bloch, *Apologie pour l'histoire ou Métier d'historien*, Paris, Armand Colin.
- Caragiale 1938 = I.L. Caragiale, *Cronica literară*, în *Opere IV*, ediție îngrijită de Șerban Cioculescu, București, Fundația pentru Literatură și Artă, p. 283–284.
- Cioculescu 1939 = Șerban Cioculescu, *Către un nou destin al operei lui Macedonski*, în „Revista Fundațiilor Regale”, VI, 5, p. 399–414.
- Crépon 1996 = Marc Crépon, Pierre Caussat, Dariusz Adamski, *La langue source de la nation*, Bruxelles, Mardaga.
- Crépon 2000 = Marc Crépon, *Le malin génie des langues*, Paris, Vrin.
- Heliade Rădulescu 1858 = I. Heliade Rădulescu, *Biblicele sau Notitii historice, philosophice, religioase si politice asupra Bibliei*, Paris, Preve si Comp.
- Heliade Rădulescu 1916 = I. Heliade Rădulescu, *Echilibrul între antiteze*, I, ediție îngrijită de P.V. Haneș, București, Editura Minerva.
- Heliade-Rădulescu 1939 = I. Heliade-Rădulescu, *Opere*, I, ediție îngrijită de D. Popovici, București, FRLA.
- Ivașcu 1967 = George Ivașcu, *Din istoria teoriei și a criticii literare românești*, București, Editura Didactică și Pedagogică.
- Jefferson 2014 = Ann Jefferson, *Genius in France: An Idea and Its Uses*, Princeton University Press.
- Kalamar 1987 = Ivan Kalamar, *The Volkerpsychologie of Lazarus and Steinthal and the Modern Concept of Culture*, în „Journal of the History of Ideas”, 48, 4, oct.–dec. 1987, p. 671–690.
- Kogălniceanu 1946 = Mihail Kogălniceanu, *Cuvânt pentru deschiderea cursului de istorie națională în Academia Mihăileană*, în *Opere*, I. *Scieri istorice*, ediție îngrijită de Andrei Oțetea, București, Fundația Regală pentru Literatură și Artă, p. 635–654.
- Munteanu 1995 = Eugen Munteanu, *Studii de lexicologie biblică*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”.
- Munteanu 2008 = Eugen Munteanu, *Lexicologie biblică românească*, București, Editura Humanitas.
- Pénisson 1992 = Pierre Pénisson, *J.G. Herder, la raison dans les peuples*, Paris, Editions du Cerf.
- Peters 1993 = Francis E. Peters, *Termenii filozofiei grecești*, traducere de Dragan Stoianovici, București, Editura Humanitas.
- Petrovici 1948 = E. Petrovici, *Note slavo-române III*, în „Dacoromania”, XI, p. 184–193.
- Zafiu 2003 = Rodica Zafiu, *Radical*, în „România literară”, XXXVI, 4, 12.

THE “GENIUS” AGAINST THE “SPIRIT”. THE CONCEPTUALIZATION OF NATIONAL CREATIVITY AT THE BEGINNING OF THE ROMANIAN LITERATURE

ABSTRACT

The conceptualization of the spheres of creative powers in the modern Romanian literature has been determined, at the beginning of the 19th century, by the confrontation of two distinct words: *duh* (‘spirit’), imposed by a long clerical tradition, and *geniu* (‘genius’), a recent borrowing. The paper analyses the semantical particularities of the two words, as well as their social understanding. Our goal is to explain why the word of Slavic origin, *duh*, failed to persist, while the neologism *geniu* survived, as well as to discuss the consequences of this cultural preference.

Keywords: *spirit, genius, Volksgeist, representation of collective creativity, beginnings of the modern Romanian literature.*

DIRECȚII DE ABORDARE A PATRIMONIULUI CULTURAL IMATERIAL ȘI LIMITELE LOR

ADINA HULUBAȘ*

Relativ recent pătruns în literatura de specialitate din România, conceptul de „patrimoniu cultural imaterial” a înregistrat, în egală măsură, susținători entuziaști și contestatari fermi. Dincolo de redefinirea moștenirii spirituale cu o terminologie universal recunoscută și de limitele limbajului uman, esențială este preocuparea forurilor legislative pentru forma tradițională de cunoaștere a lumii și pentru transmiterea ei neîntreruptă.

Istoria unui concept

Cea de a 17 sesiune a Conferinței Generale UNESCO, desfășurată la Paris între 17 octombrie și 21 noiembrie 1972 avea să dea un caracter instituțional unor temeri legate de protejarea patrimoniului universal, născute încă de la încheierea Primului Război Mondial. Ideea unui „Trust Internațional pentru Patrimoniu” se va fi conturat anterior, în cadrul unei conferințe ținute la Casa Albă, în Washington, în anul 1965 și trei ani mai târziu, în cadrul Uniunii Internaționale pentru Conservarea Naturii, dar abia în data de 16 noiembrie 1972 se semnează *Recomandările privind protecția la nivel național a patrimoniului cultural și natural*.

Definiția dată atunci pentru patrimoniul cultural se limita la ceea ce astăzi este identificat drept dimensiune materială a culturii unui neam: monumente, grupuri de clădiri și creații ale omului, toate caracterizate de o „valoare universală excepțională din punct de vedere istoric, științific sau artistic”¹ (http://portal.unesco.org/en/ev.php-URL_ID=13087&URL_DO=DO_TOPIC&URL_SECTION=201.html). De-a lungul timpului, lista monumentelor naturale și culturale a adunat 1 007 elemente protejate, din 161 de state semnatare ale *Convenției*.

* Institutul de Filologie Română „Alexandru Philippide” al Academiei Române, Iași, str. Th. Codrescu, nr. 2, România.

¹ În acest caz și, *infra*, pentru toate citatele din surse în limbi străine, traducerea ne aparține.

România va semna și ea acest manifest pentru protejarea valorilor spirituale și ecologice în data de 16 mai 1990. În anul următor se fac 13 propuneri comisiei UNESCO, dar este aprobat doar dosarul Deltei Dunării. Încă șase simboluri culturale vor primi prestigioasa protecție, trei în anul 1993 (mănăstirile din Moldova, Mănăstirea Horezu și satele cu biserici fortificate din Transilvania) și încă trei în anul 1999 (fortăreața dacică din Munții Orăștiei, centrul istoric al Sighișoarei și bisericile din lemn maramureșene).

Limitarea la elementele materiale ale spiritualității universale a fost percepută în mod acut abia în anul 2001, când s-a organizat la Torino o masă rotundă cu participare internațională. UNESCO a folosit atunci o serie de chestionare pentru Comisiile Naționale ale statelor membre privitoare la legislația în vigoare și la terminologia în uz, pentru a ajunge la următoarea definiție dată *moștenirii culturale intangibile*, i.e. patrimoniului cultural imaterial: „Procese umane deprinse alături de cunoașterea, talentele și creativitatea care se fac cunoscute și care rezultă în urma acestor procese, produsele pe care le creează și resursele, spațiile și alte aspecte ale contextului natural și social necesare susținerii lor; aceste procese conferă comunităților existente un sentiment de continuitate cu generațiile anterioare și sunt importante pentru identitatea culturală, cât și pentru salvagardarea diversității culturale și a creativității umanității” (http://www.unesco.org/culture/ich/index.php?lg=en&meeting_id=00047). Definiția suferea în mod evident de un registru prea ambiguu, tributar științelor cognitive.

Anterior au mai existat totuși demersuri pentru protejarea spiritualității populare. În anul 1989, tot în cadrul Conferinței Generale UNESCO de la Paris, s-au semnat *Recomandările pentru salvagardarea culturii tradiționale și a folclorului*, în cadrul cărora se sugerau modalități de identificare a folclorului pe teren, de conservare, protejare și diseminare a lui și se propuneau colaborări internaționale. La acea dată, folclorul rămânea conceptul de lucru. Zece ani mai târziu, în cadrul unei conferințe UNESCO – Smithsonian din Washington, s-a făcut evaluarea acestui program de salvagardare, iar întâlnirea de la Torino avea să valorifice clarificările conceptuale și operaționale ce au rezultat în urma analizei.

Masa rotundă din martie 2001, de la Torino, intitulată *Definiții de lucru pentru patrimoniul cultural imaterial*, sugera forurilor UNESCO pregătirea unui instrument normativ internațional cu obiective precum conservarea creațiilor aflate în pericol de dispariție, asigurarea unei recunoașteri mondiale a acestora, consolidarea identităților culturale, facilitarea cooperării sociale în cadrul grupurilor și între acestea, asigurarea continuității istorice, susținerea diversității creative a lumii și favorizarea accesului la roadele acestei creativități. Recunoaștem deja tușele groase ale legiferării patrimoniului cultural imaterial din cadrul bine-cunoscutei *Convenții pentru salvagardare...*, semnate în data de 17 octombrie 2003.

Între masa rotundă de la Torino și proclamarea *Convenției*, nu mai puțin de șase întâlniri internaționale au fost organizate pe tema patrimoniului cultural imaterial, în vederea stabilirii domeniilor, a glosarului și a formei preliminare a

documentului care va acorda statut legal acestui nou domeniu al culturii universale. Alte trei asemenea întâlniri au premers celei de a 32-a Conferințe Generale UNESCO, în cadrul căreia s-a ratificat *Convenția pentru salvagardarea patrimoniului cultural imaterial*. În acest document, atent cântărit de numeroși experți internaționali, conceptul ce face obiectul lucrării de față este definit astfel: „practici, reprezentări, expresii, cunoștințe, abilități – precum și instrumente, obiecte, artefacte și spații culturale asociate lor – pe care comunitățile, grupurile și, în unele cazuri, indivizii le recunosc ca parte a moștenirii lor culturale”. Documentul oferă și alte lămuriri contextuale: „Acest patrimoniu cultural imaterial, transmis din generație în generație, este recreat continuu de către comunități și grupuri ca reacție la mediul lor, la interacțiunea lor cu natura și istoria proprie și le asigură un sentiment de identitate și continuitate, promovând astfel respectul pentru diversitatea culturală și creativitatea umană”. Domeniile în care se regăsește patrimoniul cultural imaterial sunt menționate, fără pretenții de exhaustivitate, a fi „a) tradițiile orale și expresiile, inclusiv limba ca vehicul al patrimoniului cultural imaterial; b) artele spectacolului; c) practicile sociale, ritualurile și evenimentele festive; d) cunoștințele și abilitățile privitoare la natură și univers; e) meșteșugurile tradiționale” (<http://unesdoc.unesco.org/images/0013/001331/133171e.pdf>).

O problemă de semantică

Documentele consultate în limba engleză propun spectrul semantic al *moștenirii intangibile*, în timp ce spațiul francofon folosește sintagma *patrimoniu imaterial*, determinantul cultural fiind comun ambelor denumiri. Deși se află în relație de sinonimie parțială cu *patrimoniu*, în limba engleză a fost preferat termenul *moștenire*. Limba latină reprezintă sursa primară, *patrimonium* semnificând „moștenire din partea tatălui”. În limba engleză, cuvântul a intrat prin franceza veche, în secolul al 12-lea. E posibil ca accepțiunile de „proprietate a unei biserici” și de „moștenire spirituală a lui Hristos” să fi făcut cuvântul *patrimony* mai puțin potrivit pentru scopul legiferat, deși semnificația de „lucruri *imateriale* transmise din trecut” este atestată de dicționare ca prezentă în limbă din anul 1580 (<http://dictionary.reference.com/browse/patrimony>).

Termenii din perechea *intangibil – imaterial* devin, în acest context, sinonime totale, deși primul termen, preferat în formulările englezești, refuză la nivel ideatic doar simțul tactil atunci când se intră în contact cu cultura tradițională, nu și cel vizual, auditiv, olfactiv sau gustativ. Spațiul francofon generalizează însă dificultățile de percepție fizică a spiritualității populare și preferă termenul *imaterial*. Paradoxul acestor concepte este că includ, în final, atât elemente tangibile, cât și materiale, dar numai ca rezultat al unor acte artistice. Acesta este punctul fragil al definițiilor care au făcut obiectul unor îndreptățite obiecții. Materialitatea scoarțelor tradiționale, spre exemplu, nu trebuie privită ca fundament al patrimoniului fizic, ci ca valorificare a cunoștințelor și talentelor puse la lucru în

planul proceselor creative. Am dat acest exemplu, fiindcă dosarul *Tehnici tradiționale de realizare a scoarței în România și Republica Moldova* va fi propus în anul 2015 pentru *Lista reprezentativă UNESCO a patrimoniului cultural imaterial* de către Comisia pentru Salvagardarea Patrimoniului Cultural Imaterial a Ministerului Culturii românesc. Tehnicile străvechi, așadar, fac obiectul acestei inițiative, și nu dimensiunea materială a meșteșugului, tot așa cum, în cadrul dosarului Mărțișorului, depus cu un an înainte, ansamblul de credințe și practici din jurul firului alb-roșu purtat primăvara trebuie să capteze atenția forurilor legislative.

Ceea ce nu are materialitate și nu poate fi atins este și inefabil, greu de cuprins în termeni și definiții. Am văzut în retrospectiva acestei inițiative UNESCO că a fost nevoie de o perioadă lungă de timp și de elaborate investigații teoretice și practice pentru a ajunge la formula acceptată în prezent. Toate statele membre au colaborat în vederea decelării celor mai importante feluri în care poate fi denumită spiritualitatea populară. *Patrimoniu cultural imaterial* se afla în uz la data investigațiilor UNESCO în Africa, potrivit Organizației Africane pentru Proprietate Intellectuală și în arealul islamic, conform unei organizații omologe. În primul caz, expresia se referă la „ansamblul de producții umane, materiale și imateriale, caracteristice pentru un popor într-un anumit moment și spațiu. Aceste producții privesc folclorul, siturile și monumentele și ansamblurile” (<http://www.unesco.org/culture/ich/doc/src/05307.pdf>). În mod evident, o asemenea definiție creează necesitatea clarificării conceptului de „folclor”, aflat în uz încă din anul 1846, când anticarul englez William Thoms l-a creat și folosit într-o scrisoare publicată în revista londoneză „Ateneum”. Organizația culturală, științifică și educațională islamică definește *patrimoniul cultural imaterial* exclusiv prin prisma valorilor produse de doctrina specifică, ca un „ansamblu de valori, idei, credințe, obiceiuri, practici și legi moștenite de o anumită societate” (*ibidem*).

Pe lângă aceste două organizații guvernamentale, a mai indicat expresia în discuție și rețeaua internațională non-guvernamentală „Traditions for Tomorrow”, explicând-o astfel: „un ansamblu de elemente intangibile care constituie o rețea internațională de valori și care definește profilul general al unei culturi” (<http://www.unesco.org/culture/ich/doc/src/05307.pdf>). Iată că terminologia începe să descrie un cerc conceptual, cele două apelative folosite pentru cultura tradițională explicându-se unul pe altul fără un profit prea mare la nivel semantic. Și pentru ca lucrurile să devină și mai complicate se indică și expresia *patrimoniu oral*, atât de către ultima organizație non-guvernamentală indicată, cât și de instituția islamică menționată anterior. Dacă în mediul musulman expresia în cauză face raportare doar la creațiile literare transmise pe cale orală, „Traditions for Tomorrow” detaliază acest segment al culturii tradiționale: „cunoștințe netranscrise și neînregistrate prin nici o modalitate tehnică existentă, transmise din generație în generație. Pentru că nu sunt fixe, aceste cunoștințe sunt supuse unor evoluții și influențe puternice. Aceasta le conferă, succesiv, bogăție și vulnerabilitate.

[Patrimoniul oral] poate conține atât elemente tehnice, cât și istorice și mitice. Nu există o definiție limitată și validitatea lor rezultă în mod direct din existența și transmiterea lor” (*ibidem*). Textul *Convenției pentru salvagardarea patrimoniului cultural imaterial* include între domeniile vizate expresiile și tradițiile orale, incluzând astfel dimensiunea lingvistică a zestrei culturale în sfera semantică a inefabilului spiritului uman.

Anul trecut, Chiara Bartolotto nota despre perioada în care se întreprindeau febrile căutări terminologice: „când utilizam expresia «patrimoniul imaterial» la reuniuni sau la schimburile de experiență cu interlocutori instituționali ai Comisiei [Europene] experții în patrimoniu zâmbeau cu suficiență și non-specialiștii o preluau într-un mod extrem de îndepărtat de definiția propusă de UNESCO: drept un patrimoniu dematerializat sau virtual (baze de date ori metadate) sau ca pe o componentă conceptuală a artei contemporane” (2014: 107). Nici astăzi neajunsurile terminologice nu sunt trecute cu vederea.

Cealaltă încercare (din mediul anglofon) de a cuprinde implicațiile socio-antropologice ale culturii tradiționale folosește expresia *moștenire intangibilă*, dar UNESCO se pune la început la adăpost de eventualele neajunsuri terminologice furnizând imediat un sinonim: „Moștenirea culturală intangibilă, cunoscută, de asemenea, drept *moștenire vie*, se referă la practici, reprezentări, expresii, cunoștințe și abilități transmise de comunități din generație în generație” (<http://en.unesco.org/themes/intangible-cultural-heritage>). Ideea de practici active, de manifestări colective care au fost deprinse de la antecesorii și sunt transmise în continuare este cuprinsă în conceptul de *viu* (engl. *living*) și are o continuitate firească în programul internațional „Living Human Treasures”, implementat de UNESCO și în România sub denumirea de „Tezaure umane vii”. În 1993, Republica Coreea a propus Comitetului Executiv al UNESCO fondarea acestui program de recompensare a purtătorilor excepționali de cunoaștere tradițională, iar Comitetul a adoptat o decizie care invita statele membre să fondeze asemenea sisteme. De atunci, au fost organizate câteva ședințe și workshop-uri internaționale în vederea popularizării conceptului și pentru încurajarea fondării sistemelor naționale. Definirea propriu-zisă a termenului *moștenire* se face pe site-ul UNESCO într-un mod aproape tautologic: „moștenirea este dreptul nostru succesoral (engl. *legacy*), ceva cu care trăim azi și pe care îl transmitem generațiilor viitoare” (<http://whc.unesco.org/en/about/>).

Consiliul Internațional pentru Muzica Tradițională, o altă organizație nonguvernamentală consultată de UNESCO în anul 2001 asupra terminologiei potrivite, a analizat proprietatea cuvântului *moștenire*, cu conotațiile sale genetice și asociate posesiunii, precum și sensul determinantului *cultural* în expresia cunoscută, menit să diferențieze, alături de *intangibil*, ceea ce ni se transmite la nivel spiritual de alte tipuri de succesiune. Concluzia oferită a fost că „moștenirea culturală imaterială este un fenomen reprezentat de un set de reguli care pot fi

predate și învățate, transformate și mutate în timp și spațiu și folosite pentru a crea manifestări expresive precum performanțe artistice, puneri în scenă, producerea de obiecte etc.” (<http://www.unesco.org/culture/ich/doc/src/05307.pdf>).

Studiile privitoare la patrimoniu/moștenire sunt numeroase, dar ele concordă asupra distincției dintre *intangibil* și *tangibil* și asupra faptului că granițele dintre acestea se întrepătrund. Mournir Bouchenaki include în prima categorie muzica, poveștile, ritualurile, cunoașterea tradițională sistemică și dezvoltările epice, iar în a doua monumentele și siturile arheologice, atrăgând atenția asupra interdependenței acestor două categorii ale culturii universale (http://openarchive.icomos.org/468/1/2_-_Allocution_Bouchenaki.pdf).

Aceste eforturi conceptuale și de cuprindere abstractă a bagajului de informații străvechi reperabil în zilele noastre au în comun în principal ideea unei vechimi considerabile, aspect care se intersectează semantic cu noțiunea de „tradiție”. În plus, ansamblul de date etnofolclorice are o funcție identitară, conferă un statut specific unei comunități, care poate fi înrudită sau distinctă de alte asemenea grupuri culturale în paleta diversității de pe glob. Un ultim aspect este indicat de termenul *viu*; cultura tradițională aflată în atenția *Convenției pentru salvagardare...* este activă și în plină transmitere, ideea de moștenire sau patrimoniu acoperind toate cele trei dimensiuni temporale: trecut, prezent și viitor, un viitor fericit sperat, pentru care lucrează legislația actuală.

Acțiuni europene privitoare la patrimoniul cultural imaterial

În anul 2013, Centrul Francez al Patrimoniului Cultural Imaterial de pe lângă Maison des Cultures du Monde a dedicat un volum din seria *Caietelor* sale organizării și reglementării prin proceduri specifice a domeniului în discuție. În lucrarea colectivă sunt semnalate diferite aspecte ale gestionării *moștenirii intangibile* din Franța, Elveția, Germania, Spania, Belgia și Italia. Înainte de a valorifica aceste informații, trebuie menționat faptul că articolul 12 al *Convenției UNESCO* din 2003 include, în cadrul măsurilor naționale de salvagardare a patrimoniului cultural imaterial, identificarea și redactarea unui singur sau a mai multor repertorii specifice, cu o aducere la zi constantă. Rapoartele periodice ale statelor membre către Comitetul UNESCO trebuie să conțină informații relevante despre aceste repertorii naționale ale patrimoniului cultural imaterial.

În România au apărut deja două volume ale acestui inventar (Ispas 2009), iar în Republica Moldova volumul a fost coordonat de eminenta cercetătoare Varvara Buzilă (2013). La noi, volumele pot fi consultate în format pdf pe site-ul Ministerului Culturii (http://cultura.ro/uploads/files/Patrimoniu-cultural-imaterial-2009-1-ro_fara-imagini.pdf și http://www.cultura.ro/uploads/files/repII_redus_dpi.pdf), o facilitate la care au apelat și alte țări, precum Franța (<http://www.inventaire.culture.gouv.fr/>), Estonia (<http://www.rahvakultuur.ee/?s=2428>) sau Danemarca (<http://immaterieelerfgoed.nl/>). În plus față de aceste prezentări sintetice, cu intenție de exhaustivitate, ale

elementelor de cultură și identitate locală, *Convenția* sugerează statelor membre semnatare elaborarea de programe, proiecte și activități menite să conserve și să transmită mai departe informația tradițională.

În Scoția s-a pus problema unei presiuni în ceea ce privește schematizarea unui patrimoniu cultural imaterial cu specific urban, construit cel mai frecvent ca urmare a diversității culturale locale. Festivalurile de peste an (<http://www.unesco.org.uk/uploads/ICHinScotlandFullReport-July08.pdf>) primesc, așadar, atenția etnologilor, antropologilor și sociologilor, acest interes fiind specific țărilor aflate în etape de urbanizare avansate. Dacă la noi, în urma recensământului din anul 2011, s-a estimat un raport de 52,8% în favoarea populației din mediul urban, încă din anul 1963 s-a ajuns la concluzia că, în Belgia, raportul pune mediul rural în inferioritate, Olanda nu mai are localități rurale propriu-zise, în timp ce în Suedia puține regiuni mai mențineau tradițiile și legăturile rurale specifice. Finlanda a devenit progresiv urbană și industrializată după anul 1945, în Germania exodul urban a început din anii 1870, iar Elveția a avut parte de cea mai timpurie industrializare, ajunsă deja departe (Beijer 1963). Specialiștii din Franța au declamat de câteva decenii dispariția domeniului popular (de Certeau 1980: 64) și au estimat că exodul rural către orașe a început în secolul al XIX-lea, când încă se mai purtau straie tradiționale prin sate și „puteau fi culese fără dificultate povești populare” în așezările rurale (Ariès 1993: 263).

Revenind în Scoția, autoritățile locale au înțeles repede că transmiterea patrimoniului cultural imaterial către generațiile viitoare devine mai eficientă prin intermediul școlii, astfel încât programa educațională adresată vârstelor cuprinse între 3 și 18 ani conține numeroase elemente de spiritualitate populară. Această cale de promovare a specificului etnofolcloric a reținut și atenția Teodorei Konach, care subliniază faptul că o astfel de educație în școli contribuie semnificativ la conturarea unei identități culturale aparte. Mai exact, autoarea propune „un model de educație inovativ, holistic, pentru o instruire permanentă de-a lungul vieții. Un asemenea model de educație este un concept cu mai multe niveluri, ce implică toate grupurile interesate: entități guvernamentale, profesori, elevi, comunități locale, organizații non-guvernamentale” (Konach 2013: 245–246). Pe acest plan, România suferă acut. Nu există nici măcar o oră cu statut opțional prevăzută în programele școlare, educația estetică lipsește cu desăvârșire și astfel se ajunge la vulnerabilitate în fața *kitsch*-ului, din imposibilitatea unui discernământ valoric, la punerea în circulație a obiectelor în serie (mărțișoarele fabricate în China, de exemplu) atunci când există alternative locale, precum și la aculturație, prin adoptarea unor sărbători americane, cu o puternică dominantă comercială. Școala poate schimba societatea, nu doar mentalitățile.

O prezentare atractivă, adaptată psihologiei vârstei școlare, a sărbătorilor românești poate „salvarga” practicile locale pe o perioadă mult mai lungă decât orice proiect. Desigur, înființarea unor asemenea curricule școlare implică o instruire inițială riguroasă a cadrelor didactice și astfel ajungem la un alt tip de programă școlară, cea universitară și din unitățile educaționale cu profil pedagogic.

E nevoie ca mai întâi acolo să se acorde atenție patrimoniului cultural imaterial, departe de interpretări superficiale și de metode moderniste, pentru ca mediul școlar să beneficieze de o instruire corespunzătoare. Abia așa decadele următoare vor putea oferi protecție socială identității culturale românești de profunzime.

Întorcându-ne la volumul pe tema gestionării europene a patrimoniului cultural imaterial, aflăm că, în Franța, implementarea *Convenției UNESCO* din anul 2003 s-a lovit de câteva situații paradoxale, precum absența unui cadru legislativ național, așteptat să fie soluționat în 2014, de o coordonare administrativă precară și de evoluția divergentă a studiului etnologic față de cel al patrimoniului. Colaborarea dintre asociații și comunități a avut, totuși, rezultate pozitive, în Bretania înființându-se, de exemplu, o organizație non-guvernamentală dedicată strict patrimoniului cultural imaterial: „Bretagne Culture Diversité” (Hottin 2013: 30). Din nou, această sugestie s-ar putea dovedi inspirată în mediul social românesc, cu atât mai mult cu cât Bretania și anumite zone etnografice din România (Maramureșul, sudul țării) au beneficiat de influențe culturale străvechi comune, cu ocazia invaziilor celtice.

Politicile culturale din Elveția sunt construite în jurul conceptului de *subsidiaritate*, o modalitate administrativă de descentralizare, ca să folosim un termen cunoscut din limbajul de specialitate românesc. Principiul supleanței completează în Elveția cadrul legal în care patrimoniul cultural imaterial este administrat, ceea ce înseamnă că „responsabilitatea unei acțiuni publice [...] trebuie să-i fie încredințată celei mai mici entități capabile să rezolve problema”, dar „atunci când problemele o depășesc instanța superioară trebuie să îi acorde susținere” (Vitali, Dao 2013: 37). Tot în Elveția, ideea unui repertoriu al patrimoniului imaterial a fost transformată într-o bază de date virtuală, o bibliotecă numerică ce poate fi consultată în cele patru limbi naționale și în limba engleză (<http://www.lebendigetraditionen.ch/kantone/index.html?lang=fr>). Facilitățile tehnice sunt remarcabile, iar cuprinderea practicilor rurale alături de cele urbane pe lista reprezentativă a identității culturale elvețiene caracterizează, la fel ca în cazul Scoției, o societate industrială avansată.

Un ultim exemplu citat aici va fi cel al Germaniei, un stat care a ezitat să semneze *Convenția UNESCO* până în luna mai a anului 2012, din motive administrative: „nu deținea fundamente legale sau procese instituționale” specializate pentru domeniul patrimoniului cultural imaterial (Koch, Hanke 2013: 48). De la implementarea actului normativ, Germania s-a concentrat pe promovarea către mass-media și marele public în general a ideii de patrimoniu cultural imaterial, pe consilierea grupurilor și specialiștilor asupra acestei probleme și pe stabilirea unui comitet de experți pentru redactarea repertoriului național al patrimoniului (*ibidem*: 50). Atât elvețienii, care au creat baza de date a „tradițiilor vii”, sau germanii, care utilizează formula de „moștenire culturală vie”, ca să facem o traducere literală, cât și site-ul UNESCO pun accent pe ideea de practici culturale active, cu o recunoaștere socială considerabilă. Acesta este, cel mai probabil, nucleul conceptual pentru sfera semantică a culturii spirituale, ca să folosim dihotomia inițială,

vizibilă, de exemplu în volumele lui Valer Butură: *Etnografia poporului român. Cultura materială* (1978) și *Cultura spirituală românească* (1992).

Un accent din ce în ce mai apăsător se pune astăzi pe valoarea strategică a moștenirii culturale în Europa. În luna iulie a anului 2014, Comisia Europeană a redactat comunicatul *Pentru o abordare integrativă a moștenirii culturale în Europa*, în care se specifică dubla valoare a patrimoniului: „o avere și o responsabilitate a tuturor” (http://ec.europa.eu/culture/library/publications/2014-heritage-communication_en.pdf). În final, nu terminologia convențională (denunțată definitiv de W. Shakespeare, în *Romeo și Julieta*: „Un nume ce-i? Un trandafir/ Oricum îi spui exală același scump parfum!”), ci acțiunile întreprinse în scopuri culturale eficiente trebuie să ne ocupe atenția ca specialiști și ca purtători de informație tradițională.

BIBLIOGRAFIE

- Ariès 1993 = Philippe Ariès, *Essais de mémoire, 1943–1983*, Paris, Éditions du Seuil.
- Bartolotto 2014 = Chiara Bartolotto, *Le transfert d'un standard international. Le patrimoine culturel immatériel vu par la France*, în Julien Bondaz, Florence Graezer-Bideau, Cyril Isnart, Anaïs Leblon (coord.), *Les vocabulaires locaux du « patrimoine ». Traductions, négociations et transformations*, Zürich, Lit Verlag, p. 107–122.
- Beijer 1963 = G. Beijer, *Rural Migrants in Urban Setting. An Analysis of the Literature on the problem consequent on the internal migration from rural to urban areas in 12 European countries (1945–1961)*, The Hague, Martinus Nijhoff.
- Butură 1978 = Valer Butură, *Etnografia poporului român. Cultura materială*, Cluj-Napoca, Editura Dacia.
- Butură 1992 = Valer Butură, *Cultura spirituală românească*, București, Editura Minerva.
- Buzilă 2013 = Varvara Buzilă (coord.), *Registrul național al patrimoniului cultural imaterial din Republica Moldova*, vol. A, Chișinău, Editura Lumina.
- Certeau (de) 1980 = Michel de Certeau, *La Culture au pluriel*, Paris, Christian Bourgois Éditeur.
- Constantinescu 2014 = Nicolae Constantinescu (coord.), *Patrimoniul cultural imaterial din România*, vol. II (A), București, Editura Etnologică.
- Hottin 2013 = Christian Hottin, *Le patrimoine culturel immatériel en France: des paradoxes évolutifs*, în *L'administration*: 12–35.
- Ispas 2009 = Sabina Ispas (coord.), *Patrimoniul cultural imaterial din România*, vol. I, Institutul de Memorie Culturală.
- Konach 2013 = Teodora Konach, *Shaping cultural identity: intangible cultural heritage in primary schools*, în *Rethinking Education*, Bruxelles, European House for Culture, p. 231–255.
- L'administration = L'administration du patrimoine culturel immatériel en Europe. Organisation, réglementation et procédures*, [s.l.], Maison des Cultures du Monde.
- Vitali, Dao 2013 = David Vitali, Julia Dao, *L'administration du patrimoine culturel immatériel en Suisse*, în *L'administration*: 36–45.
- Koch, Hanke 2013 = Gertrude Koch, Benjamin Hanke, *Get to know and appreciate the living cultural heritage in Germany*, în *L'administration*: 46–56.

Surse electronice

http://portal.unesco.org/en/ev.php-URL_ID=13087&URL_DO=DO_TOPIC&URL_SECTION=201.html
http://www.unesco.org/culture/ich/index.php?lg=en&meeting_id=00047
<http://unesdoc.unesco.org/images/0013/001331/133171e.pdf>

<http://dictionary.reference.com/browse/patrimony>
<http://www.unesco.org/culture/ich/doc/src/05307.pdf>
<http://www.unesco.org/culture/ich/doc/src/05307.pdf>
<http://en.unesco.org/themes/intangible-cultural-heritage>
<http://whc.unesco.org/en/about/>
<http://www.unesco.org/culture/ich/doc/src/05307.pdf>
http://openarchive.icomos.org/468/1/2_-_Allocation_Bouchenaki.pdf
http://cultura.ro/uploads/files/Patrimoniul-cultural-imaterial-2009-1-ro_fara-imagini.pdf
http://www.cultura.ro/uploads/files/repII_redus_dpi.pdf
<http://www.inventaire.culture.gouv.fr/>
<http://www.rahvakultuur.ee/?s=2428>
<http://immaterieelerfgoed.nl/>
<http://www.unesco.org.uk/uploads/ICHinScotlandFullReport-July08.pdf>
<http://www.lebendigetraditionen.ch/kantone/index.html?lang=fr>
http://ec.europa.eu/culture/library/publications/2014-heritage-communication_en.pdf

APPROACHES TOWARDS THE INTANGIBLE CULTURAL HERITAGE AND THEIR LIMITS

ABSTRACT

The article discusses the European context of the scientific and legal preoccupations for the universal intangible cultural heritage. UNESCO began its fostering cultural activity in 1972. Since then, numerous programmes were designed to preserve and transmit further the spiritual information. The scientific quest for the appropriate terminology is presented with several comparisons with the Romanian ethnological context. Nevertheless, the limitations of definitions derive from the vastness of folklore and from its ambivalence: although it bears a spiritual, intangible form, it also produces material, palpable objects (traditional carpets, pottery and so on). The author suggests that a better and sooner esthetical training of the children would help the safeguarding process and invokes similar initiatives from European countries.

Keywords: *intangible cultural heritage, folklore, UNESCO, tradition, folk knowledge.*

COMUNITATE LITERARĂ ȘI ANONIMAT

LIGIA TUDURACHI*

Problema asupra căreia am să mă opresc aici e cea a raportului dintre anonim și comunitatea literară. Anonimatul e invocat adesea în contextul avangardelor și mai ales în proiectele unei scriituri comune, colective, în interiorul căreia vocile nu mai pot fi distinse. În ce mă privește, voi evita această perspectivă. Obiectul reflecției mele nu va fi anonimul ca poetică, ci anonimul ca principiu constitutiv al sociologiei grupurilor literare, care se repercutează, ca atare, în politicile comunității.

Posibilitatea unei asemenea abordări mi-a fost oferită de o cercetare aplicată pe cenaclul „Sburătorul”. Ceea ce m-a surprins, de îndată ce am intrat în detaliile vieții în comun a grupului Iovinescian, a fost tocmai importanța acordată aici anonimului. L-am regăsit în reprezentări memoriale ale comunității, în texte programatice, dar și în ficțiunile grupului. În plus, în toate aceste contexte, figura anonimă era încărcată cu semnificații multiple, nu în mod necesar convergente.

Pornind de la acest studiu de caz, îmi propun două lucruri. Mai întâi, o expunere a diversității și bogăției de roluri care pot fi atribuite anonimului în cadrul unei comunități literare. În al doilea rând, o reflecție asupra necesității care articulează împreună, în cadrul aceluiasi proiect de sociabilitate literară, creativitatea și anonimul.

În cazul „Sburătorului”, se poate distinge între patru valori ale anonimului. În primă instanță, el vizează numărul mare al celor care iau parte la ședințe, asistența excesivă și uneori gălăgioasă; în al doilea rând, anonimul angajează o interogare a numelui de scriitor și mai ales procesul de elaborare a pseudonimului; în al treilea rând, anonimul indică marginea și minorul, din punctul de vedere al genului, al apartenenței etnice ori al angajamentului politic; în sfârșit, în al patrulea rând, anonimul face referire la indeterminare și la ceea ce ține de potențialul viitorului scriitor.

* Institutul de Lingvistică și Istorie Literară „Sextil Pușcariu” al Academiei Române, Cluj-Napoca, str. Emil Racoviță, nr. 21, România.

Încep cu reprezentarea ca masă anonimă a publicului care participă la reuniunile grupului literar. Situația cea mai obișnuită e a grupărilor mari, în care o parte a participanților rămâne anonimă în sensul propriu al termenului: nu cîtesc niciodată, șeful grupării nu ajunge nici să-i cunoască, nici să-i identifice. Frecventează grupul doar pentru a-i asculta pe ceilalți. Tot ei sunt însă și sursa rumorii constante care însoțește reuniunile; e tocmai vorbirea care le dizolvă individualitatea vocilor într-un zgomot indiferent și continuu.

Există însă și o altă situație de enunțare în grup care angajează figura publicului anonim. Ea apare în cenacluri, unde scriitorii se dedică lecturii de texte inedite, de texte în curs de alcătuire, împărtășite pe măsură ce sunt produse. Să vorbești despre anonim în acest context e oarecum surprinzător, fiindcă cenaclul presupune existența unui cititor care se adresează confrăților săi, care sunt, la rândul lor, persoane bine individualizate, dacă nu chiar ilustre în lumea literelor. De unde vine tendința celui care face o lectură cu voce tare în fața unui grup de profesioniști ai scrisului de a-și trata auditoriul ca pe o masă anonimă? Într-un eseu recent, *Le neuf, le différent et le déjà là* (2014), Judith Schlanger propune o reflecție asupra acestui fenomen: „[...] le livre, avant d'exister effectivement, commence son existence devant un tel groupe «anonyme», dans lequel celui qui lit confond ses partenaires de discussion”¹ (Schlanger 2014: 225). Oricât ar părea de neverosimilă, această ștergere a individualităților are o explicație simplă. Scriitorul care citește într-un astfel de grup se străduiește să ignore specializarea publicului său și caută în același timp să-l unifice, dintr-o nevoie de a-i atinge pe toți deodată și în același fel prin ceea ce spune, de a-i prinde într-o singură respirație. E ceea ce Judith Schlanger numește o „comunitate de suflu”: prefigurarea ideală a unei mulțimi omogene de cititori.

O reprezentare care revine în câteva dintre ficțiunile grupului de la „Sburătorul” poate sprijini din plin o asemenea remarcă. E vorba de o figură împrumutată din tragedia greacă, și anume corul. Cei care participă la lectură sunt imaginați ca un asemenea corp social, perfect omogen, opiniile lor se întâlnesc într-o singură voce; cel care citește cu voce tare e figurat după modelul eroului tragic. Demnă de reținut mi se pare aici mai ales gândirea publicului cenaclist ca instanță care se supune unor rațiuni transindividuale (destinul, legea divină, înțelepciunea comunității); e de altfel tocmai ceea ce justifică tratarea acestui public ca masă anonimă. În plus, o asemenea reprezentare tragică a raporturilor cu cititorul angajează un ceremonial al enunțării, hieratismul, formalizarea. Or, în formula cenaclului, această dimensiune ritualică e implicită.

O a doua temă în care e implicat anonimul e cea a numelui dat scriitorului în interiorul grupului literar. E vorba de acea practică peste care cel care vrea să scrie o istorie a comunităților literare dă adesea – și care constă în „botezul” scriitorilor. Obișnuința pseudonimului există în aproape toate comunitățile; ea

¹ „[...] cartea, înainte de a exista efectiv, își începe existența în fața unui asemenea grup «anonym», în care cel care citește nu-și distinge partenerii de discuție”.

funcționează, de altfel, și în cazul scriitorilor solitari. Nu rareori se întâmplă ca un debutant să simtă nevoia de a-și asuma, pentru a deveni scriitor, un alt nume decât cel al identității sale civile. „Refacerea” botezului îi procură o nouă identitate, care îi dă posibilitatea de a și-o abandona pe cea veche și de a urma în deplină libertate un nou proces de individualizare. Dacă debutantul aparține unui grup închis – pseudonimul, ca și porecla, îi asigură, în plus, o protecție pe durata procesului de subiectivare și îi garantează reușita (vezi Glinoe, Laisney 2013: 366). Mai există însă încă un aspect, care poate părea, la prima vedere, neimportant. Între anularea vechii identități și consacrarea celei noi există mereu un interval de anonim. Dar el e atât de scurt, atât de repede depășit, încât riscă să rămână imperceptibil.

Ceea ce am constatat analizând comunitatea de la „Sburătorul” e tocmai existența și importanța acestui interval temporal. În cadrul grupului, practica „botezului” era sistematică și generalizată: noii aderenți sunt sfătuiți să își ia un nume nou. Pseudonimul devine astfel aproape o necesitate și obținerea lui se ritualizează. În cele mai multe cazuri însă, alegerea numelui nu îi revine scriitorului. Lovinescu este cel care ia decizia². Consecința directă a unei asemenea „asumări” a numirii de către patronul grupului o constituie tocmai lungirea duratei procesului. Dacă trebuie să îl botezi pe un altul, e mai dificil să te decizi decât ar fi dacă ți-ai alege propriul nume. Nu o poți face pe loc. La „Sburătorul”, procesul dura minimum câteva zile și maximum câteva luni. Evident, în tot acest timp, debutantul rămânea sub condiție anonimă. Informații despre această stare de lucruri se găsesc în diferite tipuri de documente ale grupului. De exemplu, atunci când Lovinescu face, în *Memorii II*, portretele scriitorilor din grupul său, alături de figurile care poartă un nume, există și o serie de personaje anonime. Primele portrete încep cu narațiunea detaliată a procesului de numire, insistând pe oscilațiile lui și timpul de reflecție care îi este necesar. În portretele anonime, în locul acestei narațiuni, găsim de obicei relatarea primei discuții între critic și scriitor, prealabilă atribuirii pseudonimului literar. Cel mai adesea, scriitorul se arată puțin interesat de procesul reinvenției de sine. În același timp însă, își abandonează cu ușurință numele real. Lasă astfel impresia stranie de a se complăce în condiția anonimă, ca și cum nu și-ar dori altceva decât să eternizeze acest statut.

Reprezentările scenei botezului literar sunt și ele interesante. Se insistă, și aici, asupra intervalului dintre părăsirea numelui civil și primirea numelui de scriitor, ca și asupra posibilităților de prelungire a acestui interval. Se inventează chiar nume pentru cele două episoade care se succedă; li se spune „ieșirea din nume” și „intrarea în nume”. Ceea ce e însă mai cu seamă interesant e voința de a măsura vulnerabilitatea acestei condiții. Fiindcă acest interval de anonim e

² De pildă, pentru a însoți publicarea în revistă a primelor cinci poezii ale lui Ion Barbu, Lovinescu scrie acest rând: „Sburătorul își face o cinste deschizându-și coloanele acestui nou poet. căruia i-am dat numele de Ion Barbu” (în „Sburătorul”, nr. 34, 6 decembrie 1919).

tocmai contrariul protecției pe care noul nume ar fi trebuit să i-o ofere scriitorului. Cum subiecții se formează în procesul de subiectivare, suspendarea în proces nu poate decât să-i fragilizeze. Citind descrierile acestei vulnerabilități a celui „fără nume”, constatăm și existența unui anume paradox: această condiție este de temut – și în aceeași timp dorită. Iată câteva rânduri dintr-un text pe care Hortensia Papadat-Bengescu îl semnează în 1932 sub titlul *Arpegii în jurul numelui*: „Am vrut să-mi schimb numele. [...] Și totuși, când aud că cineva o va face, mi se face puțin frică, așa cum ți-e teamă la circ înainte de un salt mortal; în același fel simt pentru o secundă vidul care se deschide între numele părăsit și numele adoptat; spaimă și consternare, care, cel mai probabil, nu sunt resimțite la fel de dramatic de către cel în cauză, în elanul care îl poartă” (Papadat-Bengescu 1932: 5).

Mi se pare important să mai adaug la acest tablou încă un detaliu semnificativ. Destul de târziu față de momentul în care practica botezului se ritualizase la „Sburătorul”, Lovinescu oferă o explicație pentru necesitatea pe care o resimțise. Vorbește despre „neverosimilitatea” (Lovinescu 1943). numelui adevărat – care îi apare ca fiind prea căutat și prea singular. Practica pseudonimului nu este deci, pentru el, destinată să întărească singularitatea individului, ci, tocmai dimpotrivă – ea urmează să situeze scriitorul sub semnul unui „nume comun”. În mod paradoxal, tocmai virtuțile „comunului” sunt cele care justifică abandonul numelui adevărat.

Un al treilea palier pe care e mobilizată tema celui „fără nume” în comunitățile literare vizează marginea și minoritatea. Primul caz al acestei figuri este prezența feminină. Într-un text din 1999, *Le féminin fatal*, Dominique Maingueneau vorbește despre faptul că femeia care decide să adere la un grup literar își pierde poziția și statutul social – pe cel de mamă, de soție sau de amantă (ori, cel puțin, și le periclitează) –, fără a avea propriu-zis acces la un alt statut (Maingueneau 1999: 40). Existența feminină în grup ar fi, din punctul acesta de vedere, destinată în mod inevitabil anonimatului. Altfel spus, când femeia vrea să își pună viața în serviciul operei, când ea urmează traseul unei vocații literare, înseamnă că refuză să-și îndeplinească misiunea naturală pe care i-o desemnase societatea. O slăbiciune este, din acest motiv, înscrisă de la început în condiția femeii-scriitor.

Ceea ce am constatat în documentele grupului lovinescian în ce privește prezența feminină este existența unei reprezentări reiterate a inferiorității ei simbolice. Aș caracteriza această poziționare cu un termen pe care îl împrumut de la Natalie Heinrich: un „complex al secundarității feminine”³. El descrie în același timp poziția subalternă a celei care se știe mai prejos decât bărbații și privarea ei de identitate (articolul lui Heinrich se numește de altfel, în mod semnificativ, *Celle qui n'a pas de nom*). Femeile-scriitor vor să dobândească dreptul de a se

³ Natalie Heinrich utilizează sintagma în contextul ficțiunii, pentru a vorbi despre complexul pe care îl dezvoltă cea de a doua femeie a unui bărbat în raport cu prima.

afirma prin creație, în virtutea capacității lor expresive singulare – își doresc însă, în același timp, să distrugă ceea ce le distinge și să reușească să se facă asimilate bărbaților, să le semene.

Din unghiul acesta sunt din nou interesante memoriile lui E. Lovinescu. Evocarea femeilor de la cenaclu comportă aproape exclusiv trăsături masculine; se vorbește despre „tenacitate virilă”, despre „voință îndârjită”, despre „talent sever, sobru, viril”, despre „expresie de o exactitate masculină”, de „stil dens, gri, construit fără strălucire, durabil”, altădată despre „stil fără nimic edulcorat”, „în realitate viril, direct și logic”. Rațiunea acestei asemănări cu masculinul e de altfel făcută explicită de către Lovinescu: „Literatura nu este, în general, o vocație feminină, ci masculină” (Lovinescu 1998: 604) sau: „La noi, nu cunosc decât puține cazuri de vocație feminină – în afara relațiilor sentimentale. De obicei, e vorba de o simplă oprire între două aventuri, de o forță care nu e utilizată în acel moment în ocupații mai esențiale” (*ibidem*). Ce înseamnă deci, pentru o femeie, asumarea unei vocații literare? Explicația criticului, naiv psihologică (suntem în anii '30) insistă pe ideea alienării. Conduse spre o psihologie care e la antipodul psihologiei lor, aspirând spre forme de expresie care nu le sunt naturale, aceste femei nu ating cu adevărat pragul individualizării. Dacă pot să câștige persistența, încăpățânarea, obstinația și tenacitatea masculină, trăsăturile se greșesc în cazul lor pe o structură psihică fragilă și devin agenții unei puternice dezindividualizări. Lovinescu merge chiar mai departe – și observă anomalii fiziologice care apar. Corpurile femeilor de la cenaclu sunt, toate, mici; de o micime care evocă subdezvoltarea; ajung să semene cu corpurile copiilor. În plus, pare că vocația le induce o creștere a temperaturii corpului. Aceste scriitoare trăiesc în permanență într-o stare febrilă. „Nu am înțeles pe loc – scrie Lovinescu despre Ioana Postelnicu – că temperatura *normală* a acestei fete era de 40 de grade” (*S-a scoborât o fată în literatură: Lucia Demetrius*, în Lovinescu 1998: 328). Aceste corpuri fragile și torturate, care își pierd treptat atributele feminității, traversează un proces de in-definire, de ștergere regresivă a individualității. E o fragilitate vecină cu inconsistența. În cazul femeilor-scriitor, între individualizare și procesul de creație trebuie prin urmare să observăm un raport invers. Cu cât discursul se întărește, cu cât devine mai energic, mai viril, mai caracterizat, cu atât rămân mai puțin distincte corpul, obrazul și identitatea feminină care le produce. Se mai poate de asemenea remarca tendința lui Lovinescu de a trata figurile feminine ca serie. Cu doar două excepții, scriitoarele nu au dreptul la portrete individuale, ci doar la aglutinări colective în interiorul cărora figurile lor apar reprezentate sub semnul unui tip, fără nume („Fata care știe tot”, „Fata cu prefața”, „Colaboratoarele”, „Fata cu manuscrisul” etc.).

În memoriile lovinesciene, o singură altă serie de portrete mai evocă această tendință spre anonim: cea a scriitorilor evrei. Rațiunea pentru care grupul de evrei funcționează după aceeași logică subalternă ca și grupul feminin e transparentă. România interbelică era o țară în care se dezvoltase un puternic

sentiment public antisemit. Evreii grupului suferă, din punctul de vedere al lui Lovinescu, de o prea mare flexibilitate estetică – fiindcă oscilează în permanență între stiluri diverse –, dar, în același timp, și de mobilitate psihologică și de labilitate comportamentală. Sunt febrili și emotivi până la desfigurare. Fizionomia lor e fără pregnanță, chipurile li se estompează până la ștergere totală. Ca și în cazul femeilor, evreii dezvoltă în raport cu comunitatea literară conștiința unei secundarități, de astă dată de natură etnică. Efortul lor de individualizare și de determinare identitară trece printr-un model „românesc” al scriitorului – în același fel în care efortul expresiv feminin trecea prin modelul masculin. Dar tot ca și scriitoarele, autorii evrei demonstrează o pasiune nemăsurată în raport cu literatura și profesia scriitoricească. Vocația literară nu le lipsește, răspunsul lor la „chemarea” literaturii nu întârzie. De aici ambiguitatea fundamentală înscrisă în această figură – care e, în același timp, profund anonimă și total dedicată literelor. Acesta este motivul pentru care, publicând de două ori același portret al unui scriitor evreu, Lovinescu îi pune succesiv două titluri: prima oară îl numește *Poetul X* (Lovinescu 1937), a doua oară, în *Aqua forte*, *Poetul absolut*. E pentru el unul și același tip, dar cu două fețe diferite, aducând laolaltă anonimatul și valorile supreme ale literaturii.

În sfârșit, cel de-al patrulea rol asumat de anonim în comunitatea literară e cel al „ultimului venit”. Pentru a înțelege această figură, trebuie să facem diferența între grupările închise, exclusiviste, și cele care rămân deschise, dispuse să primească în permanență noi aderenți. Majoritatea cazurilor ilustrează prima categorie. Pentru a-și constitui solidaritatea, comunitatea literară are nevoie să se limiteze la un număr restrâns de indivizi, care se cunosc bine între ei și întrețin unii cu alții relații durabile. Cazul pe care vreau să îl discut angajează, în schimb, grupurile dispuse să se lărgească fără încetare. Fiindcă tehnica lor de recrutare implică în mod necesar contactul cu *necunoscutul*. De astă dată, anonimul nu mai descrie o poziționare marginală, ci statutul provizoriu al oricărui scriitor. Grupul care asumă o asemenea strategie de deschidere permanentă trebuie, prin urmare, să plaseze anonimatul în chiar inima reprezentării sale asupra creativității. „Sburătorul” face parte din această ultimă categorie. Lovinescu vorbea deja în 1919, sub titlul *Cei ce vin...*⁴, despre „tinerii necunoscuți”, pentru care promitea

⁴ „O revistă nu e făcută numai pentru cei consfințiți de opinia publică. Aceștia pot scrie oriunde. O revistă are datoria să caute și elemente tinere. Descoperind un singur talent, și-a îndeplinit menirea cu prisosință. Trebuie să ne uităm deci și în urmă. Din tumultul celor care se îngrămădesc la viața literară, trebuie să distingem pe cel ales, pentru a-i netezi calea. De-i vom cruța o umilință, îi vom spori talentul; îl vom face să rodească în bucurie. În condițiile actuale, am convingerea și că scăpăm un suflet de la damnație [...]. Iată pentru ce vom deschide paginile *Sburătorului* și tinerilor necunoscuți ce-și strâng în palme tamplele înfierbântate. La masa noastră rotundă, cu locuri numărate și hotărâte de dinainte, vom primi pe rând, și în această calitate binecuvântată, și pe oaspeții inspirați ai generației ce se ridică [...]. Deschidem porțile publicității *celor ce vin*. Și nu simțim o bucurie mai mică de a ne face frățește, vestitorii lor” (Lovinescu 1919: 49). Vezi și textul *Identitate*, în Lovinescu 1998: 559–560.

ca ușa apartamentului său să rămână veșnic deschisă. Membrii mai vechi ai grupului erau sfătuiți să se pună la dispoziția acestor nou-veniți și să aibă față de ei o atitudine „frățească”: „Deschidem porțile publicității *celor ce vin*. Și nu simțim o bucurie mai mică de a ne face, frățește, vestitorii lor” (Lovinescu 1919: 50). Această protecție acordată în mod necondiționat „ultimului venit” devine în acest fel preocuparea esențială a mai tuturor membrilor din cenaclul sburătorist. Grupul se lasă fascinat de potențialitatea scriitorului care încă nu s-a afirmat, care încă nu are „un nume”. Ca și cum comunitatea literară ar fi urmat să se constituie, în ideal, ca o comunitate de necunoscuți, de nou-veniți, să aspire spre o generalizare a statutului de anonim. E, din punctul acesta de vedere, extrem de semnificativ faptul că Lovinescu alege el însuși, într-un text autobiografic târziu, care apare în chiar anul morții sale, să asume același statut. Textul său e semnat „Anonymus Notarius” (1943). Această figurație de sine prin intermediul unei referințe la un cronicar maghiar din secolul al XII-lea arată în ce măsură amfitrionul de la „Sburătorul” făcea o investiție pozitivă în figura Anonimului. Voi reține din exemplul lovinescian mai ales excepționala versatilitate a figurii. Anonimul circulă liber între centrul și periferia cenaclului, se asociază deopotrivă posturii insignifiante a „ultimului venit” și poziției autoritare a Patronului.

Aș observa la capătul acestor analize, în loc de concluzie, cât e de larg spectrul pe care îl acoperă cele patru forme de anonim „comunitar”. Această figură – pe care gândirea literară modernă, orbită de mitul romantic al genialității și al singularității creatorului, ajunge cu greu să o redea – apare în realitate în puncte esențiale ale proiectului literar. De fiecare dată când am identificat-o, ea se găsea în una dintre articulațiile-cheie ale vieții literare; pe rând, în raportul acesteia cu societatea, cu individul, cu creația. Cred de aceea că anonimatul ne obligă la reconsiderarea raportului între lectură și multitudine; ne obligă să înțelegem ce înseamnă cu adevărat în lumea noastră ocuparea poziției de scriitor – care sunt riscurile și dificultățile unei atare aventuri; ne obligă să regândim „subalternul” în interiorul comunităților literare, ceea ce se poate spune și ceea ce se poate face de pe o asemenea poziție. În sfârșit, anonimatul ne obligă să repunem în discuție raportul între creație și notorietate. Putem spune orice despre anonim – în afară de faptul că problemele pe care le ridică sunt lipsite de importanță.

BIBLIOGRAFIE

- Anonymus Notarius 1943 = Anonymus Notarius, E. Lovinescu, București, Editura Vreamea.
 Glinoe, Laisney 2013 = Anthony Glinoe, Vincent Laisney, *L'âge des cénacles*, Paris, Fayard.
 Lovinescu 1919 = E. Lovinescu, *Cei ce vin...*, în „Sburătorul”, anul I, nr. 3, p. 48–50.
 Lovinescu 1937 = E. Lovinescu, *Poetul X*, în „Adevărul”, anul 51, nr. 16343, p. 2.
 Lovinescu 1998 = E. Lovinescu, *Memorii. Aqua forte*, ediție îngrijită de Gabriela Omăt, București, Editura Minerva.
 Lovinescu 1993–2002 = E. Lovinescu, „Sburătorul”. *Agende literare*, ediție de Monica Lovinescu

și Gabriela Omăt, note de Alexandru George, Margareta Feraru și Gabriela Omăt, vol. I–VI, București, Editura Academiei Române.

Maingueneau 1999 = D. Maingueneau, *Le féminin fatal*, Paris, Descartes & Cie.

Papadat-Bengescu 1932 = Hortensia Papadat-Bengescu, *Arpegii în jurul numelui*, în „România literară”, nr. 11, p. 5.

Schlanger 2014 = Judith Schlanger, *Le neuf, le différent et le déjà là*, Paris, Hermann.

LITERARY COMMUNITY AND ANONYMITY

ABSTRACT

In his last course at Collège de France (*Comment vivre ensemble*), Roland Barthes was mentioning a Mount of Athos monk community's peculiarity – the tendency of paradoxically associating anonymity and singularity: ambiguous figures, strictly respecting the rigorous monastic life, which led themselves according to an individual logic and made them find their own “rhythm”.

So this connection between anonymity and singularity finds itself in the very heart of literary groups. Being created for the encouragement of free and diverse manifestations of a creative spirit, these literary communities accept and accommodate the ones “without names”. The anonymous' figure often illustrated in fictional accounts of literary gatherings acquires in this context multiple values: it designates either the number of people in the public which participate at the readings (occasionally loud), or the exterior group (the minor members or the vulnerable groups), or the lack of determination or the potentiality of the future writer. I am applying this perspective in a case study here, i.e. the *Sburătorul* cenacle and I propose an exposal of the ways in which the roles of the anonymous are defined in the literary group's projects and the practice of sociability.

Keywords: *sociology of literary groups, community politics, anonymity, vocation, „Sburătorul”.*

MODERNISMUL DE APOI. CONCEPTE CRITICE ALE GENERAȚIEI '80: POSTMODERNISMUL

ȘERBAN AXINTE*

Gradul zero al iluziei

Postmodernismul a fost pus în discuție într-o anchetă publicată de revista „Caiete critice” în anul 1986, într-un număr devenit celebru, asemeni celui din 1983 dedicat romanului.

Ioan Buduca afirmă în intervenția sa *Undă sau corpuscul* că postmodernismul ar fi un postulat înainte de a deveni un concept. El consideră că postmodernismul, deși pare să cuprindă *totul*, nu poate circumscrie orice. Acest concept, crede Buduca, tinde să fie nu doar un concept, ci un „sistem de concepte” (Ioan Buduca, *Undă sau corpuscul*, 1986, în Crăciun (coord.) 1999: 395), evoluând după un principiu holografic, conform căruia un aspect al său este capabil să reflecte imaginea generală. De aici, mai multe postmodernisme: postindustrialul, poststructuralismul, postmetafizica, postavangarda, postrealismul. Scriitorul se întreabă cum a reușit acest concept să genereze atâtea dezbateri de idei. Răspunsul pare camuflat pentru Buduca într-o ipoteză de uz intern. El afirmă că „postmodernismul ascunde o iluzie culturală unitivă și nedogmatică. [...] Visul postmodern se nutrește cu iluzii care altădată erau botezate ca fiind romantice. Dar dacă romanticii imaginau o unificare spirituală (magie–poezie–religie) sub semnul unei transcendențe pline, cenzurați doar de paradoxul unei ironii de esență demiurgică, postmodernii vor să coboare în abisul acestei iluzii până la gradul ei zero [...]; ei vor să unifice realitatea cu imaginația, realismul și fantezia, ficțiunea și critica ei, poate chiar artele și științele” (*ibidem*: 396). Dar ce este până la urmă acest *modernism de apoi?*, se întreabă Ioan Buduca recurgând la această expresie fericită. O definiție prea exactă ar prezenta riscul unei dogmatizări. Din acest motiv se încearcă o aproximare a componentei sale, plecându-se de la ideea că „unitatea spirituală” propusă de

* Institutul de Filologie Română „Alexandru Philippide” al Academiei Române, Iași, str. Th. Codrescu, nr. 2, România.

postmodernism este pluralistă și tolerantă. Deoarece acest concept se află în aliaj cu ironia, „componenta ironică a postmodernismului literar (cea care regizează din interior parodicul, intertextualitatea, metalimbajul și autoreferențialitatea textului) fiind esențialmente antidogmatică” (*ibidem*), scriitorul se întreabă din nou cum s-ar putea defini acel *ceva* care prin intermediul ironiei se distanțează de un *ce* consistent. Ce anume s-ar putea afirma pozitiv despre *postmodernism*, dat fiind faptul că ironia conferă lucrurilor „o negativitate infinită” (*ibidem*)? Dacă despre *modernism* s-a spus că își află esența în spiritul rupturii, *postmodernismul* ar apărea drept „o pacifică revoluție a punților, o restaurare a toleranței și a continuității” (*ibidem*), fără a se putea preciza cu claritate ce anume unește aceste punți. În schimb, în câmpul retoricii, lucrurile se dovedesc mai clare: „*postmodernismul* dizolvă și ultimele cristale ale *mimesis*-ului și lasă toată grija creației în seama *poiesis*-ului – un *poiesis* conștient de sine și autoironic, la fel ca și instanța auctorială” (*ibidem*).

Rescrierea eclectică a integralității

Plecând și el de la *modernism*, Radu G. Țeposu afirmă că *postmodernismul* s-a distanțat categoric de orice iluzie. Mai puțin de nostalgie, însă. Acest curent pare contaminat, pe de o parte în plan estetic de către moderni, pe de altă parte de către romantici, prin fondul spiritual comun. Concilierea își refuză însă orice ingeniozitate. „Cartea a luat locul lumii”, „transcendența s-a mutat în retorică”, aceasta din urmă devenind la postmoderni „adevărata totalitate integratoare”, „timpul trăirii” rămânând să fie „timpul scriiturii”. Radu G. Țeposu afirmă că „inspirația e pură producere de sens, facere în act. Totul se petrece în text, cu conștiința deplină a dicțiunii. Nu doar transcendența e acum goală, ci și imanența, pe care literatura n-o mai tratează ca pe o epifanie (ca la moderni), ci ca pe o suită de semne, ca literalitate pură. Cartea lumii s-a întors într-o lume a cărții” (Radu G. Țeposu, *Un romantism întors*, 1986, în Crăciun (coord.) 1999: 411). Se deduce de aici că obsesia *postmodernismului* e prin excelență una a recuperărilor. Totalitatea nu se poate reface decât prin acumulare, printr-o „aglomerare sumativă”. Radu G. Țeposu observă un paradox al *postmodernismului*: „pe de o parte nutrește idealuri unificatoare (prin retorică), pe de alta, desolemnizează totul (prin parodie, ironie). Ambițiile constructive, câte există, se fondează pe o refacere eclectică a integralității. *Postmodernismul* construiește din propriile sechele o nouă lume, mai puțin fardată, dar mai lucidă. Destrucția sistematică e felul său de a clădi” (*ibidem*). Pe cale de consecință, autenticitatea *postmodernismului* este conferită doar de propriul text. Criticul mai afirmă că estetica postmodernă ar fi „ireverențioasă”. Prejudicata realității fiind abandonată, *postmodernismul* s-a distanțat și de aceea a mitului. Totalitatea postmodernă s-ar sprijini, astfel, pe „o metafizică a cantității, a obiectualității pure”. Adaugă: „desubstanțializarea lumii e una dintre trăsăturile viziunii postmoderne, ceea ce explică încercarea de omogenizare prin cumul, prin

aglomerare. Retorica, practica textuală egalizează totul și nu întâmplător imaginea de panopticum e foarte frecventă. Fragmentele de real dobândesc sens doar în procesul descrierii (povestirii), singura modalitate de reinstruire cu valoare ontologică. Aparenta ingratitudine a postmodernismului față de realitate se sprijină, de fapt, tocmai pe această nostalgie lucidă (de obârșie romantică) a refacerii în text a unei lumi disperate și degradate. Forma simbolică a acestei demiurgii este metaliteratura” (*ibidem*: 413). Și Mircea Mihăieș discută în intervenția sa intitulată *Mai-mult-ca-modernismul* despre dificultățile de definire a conceptului de postmodernism, considerându-l „un termen ambiguu, greu de știut când, unde și cum trebuie folosit” (Mircea Mihăieș, *Mai-mult-ca-modernismul*, 1986, în Crăciun (coord.) 1999: 415). Amintește că, din cauza impreciziei sale, mai multe voci cu autoritate din critica românească au cerut chiar ignorarea sa. Totuși, criticul încearcă o definire a conceptului, recurgând la franțuzescul *nouveau nouveau*, însemnând *un modernism mai modern* sau, în expresia sa, *un mai-mult-ca-modernismul*. După ce face o paralelă între *modernism* și *postmodernism*, Mircea Mihăieș recurge la cuvintele lui John Barth (*La littérature du renouvellement. La fiction postmoderniste*, 1981) pentru a da relief punctului său de vedere. Imaginea-robot a autorului postmodernist ar fi: „un autor care «nici nu respinge, nici nu-și imită necondiționat părinții». Romanul postmodernist ideal trebuie, într-un fel sau altul, «să depășească cearta dintre realism și irealism, între partizanii formei și cei ai conținutului, între literatura pură și literatura angajată, între ficțiunea de elită și romanul de consum»” (*ibidem*: 421).

Postmodernismul, re-reglare a simțurilor

Mircea Cărtărescu, în *Cuvinte împotriva mașinii de scris*, gândește *postmodernismul* ca pe o *re-reglare* a simțurilor. Din punctul lui de vedere, „arta a devenit brusc o eviscerare, un sacrificiu, o tortură” (Mircea Cărtărescu, *Cuvinte împotriva mașinii de scris*, 1986, în Crăciun (coord.) 1999: 117). Și asta pentru că *modernismul* ar fi „prin excelență curentul literar care își devorează copiii”. Dincolo de această exprimare metaforică strălucită, se întrevede intenția nemărturisită a lui Cărtărescu de a defini *postmodernismul* prin *absență*, de a deduce *totul* din *nimic*. Și asta deoarece într-un articol publicat un an mai târziu (Mircea Cărtărescu, *Realismul poeziei tinere*, 1987, în Crăciun (coord.) 1999: 120), scriitorul îl citează pe Wittgenstein care afirmă că „despre ceea ce nu se poate vorbi, trebuie să se tacă”. Despre *postmodernismul* aflat în proces de impunere, Mircea Cărtărescu adaugă, cu referire la poezie: „ca să ajungă la realismul biografic, în esență *postmodernist* [...], poezia românească a traversat numeroase alte *realisme*. Fiecare dintre ele a apărut contemporanilor, inițial, ca orice în afară de poezie. Fiecare dintre ele, însă, s-a impus, iar foștii contemporani au început să-l apere cu ferveare împotriva «agresiunii» unui și mai nou fel de a vedea realitatea” (*ibidem*).

Și Ion Bogdan Lefter intervine în discuție, dar textul său (*Fișe pentru analiza unui concept* (I), 1986, în Crăciun (coord.) 1999: 400) pare mai mult un studiu prin care aduce numeroase contribuții bibliografice occidentale, dar și autohtone, fără însă a-și contura un punct de vedere personal, util clarificării termenului de postmodernism. Util se dovedește a fi efortul său de a sistematiza diverse puncte de vedere și de a realiza o fișă preliminară analizei acestui concept.

Recuperarea simbolului ca valoare pasivă

Ștefan Borbély consideră că dezbateră din „Caiete critice” prezintă unele neclarități referitoare la termenul de *postmodernism*. Propune în textul său, *Postmodernismul – un model (cultural) oportun?*, unele clarificări. Atestat pentru prima oară în 1934¹ și revitalizat pe la mijlocul anilor '70 în teoria literară nord-americană, postmodernismul este utilizat în primă instanță în tehnică și arhitectură, literaturii propunându-i-se termenii de *transavangardă* și *post movement art*. Ștefan Borbély consideră că se poate vorbi de „o revoltă a inimii împotriva creierului” deoarece *postmodernismul* aderă tacit „la un mod difuz, etern romantic al înțelegerii existenței”, la o „alunecare spre psihologic în detrimentul rațiunii și al disocierilor tranșante. Împăcarea omului cu lumea, « concordia dintre științe și arte », pan-estetismul, pluralismul tolerant și conciliatoriu sunt, toate, sintagme postmoderne”. Fiind amprentată de un *democratism concesiv*, practica scrisului generației '80 nu poate lăsa pe dinafară, crede Borbély, autohtonismul, trăsăturile etnice regionale, aportul tradiției și subiectivitatea umană. „Vulnerabil la nivel exterior, personajul postmodernist reconsideră, însă, imanența. Neputând descoperi simbolul în afară, neputând să creeze simbolul, să-l facă posibil prin acțiunea pe care o înfăptuiește, eroul considerat postmodern își însușește simbolul, găsindu-l cumva de-a gata. Acesta mi se pare elementul esențial al logicii postmoderne, și anume recuperarea simbolului ca valoare pasivă. [...]. Postmodernul recuperează simbolul, dar nu prin elan activ, angajat, ci pur și simplu prin participare. Tradiția reprezintă o interstiție de simboluri: ele există, nu îți rămâne decât să i te integrezi. Prin acest artificiu, postmodernul descoperă verticalitatea imanentă” (Ștefan Borbély, *Postmodernismul – un model (cultural) oportun?*, 1987, în Crăciun (coord.) 1999: 390). Borbély consideră că *modernismul* a interogată hermeneutica în calitatea ei de metodă, în vreme ce *postmodernismul* „discreditează” metoda, „impunând ființa hermeneutică în accepția de formă de viață”. Se întrevide o perspectivă relativizantă și consecințele acesteia, crede Borbély, sunt duble. Prima consecință ține de istorie. Se reduce istoria la un „proces subiectiv, filtrat prin meandrele adesea imprevizibile ale Eului”. În acest caz nu interesează dimensiunea obiectivă, ci accepțiunea subiectivă, istoria nemaifiind un proces, ci „un conglomerat secvențial”. O altă consecință are în vedere citadinismul. Borbély observă că, începând cu avangarda, marea literatură europeană

¹ Ștefan Borbély afirmă că prima utilizare a termenului îi aparține spaniolului Federico de Onís, în prefața unei antologii a liricii spaniole, apărută în 1934.

este de tip citadin. Din acest motiv, prin impunerea specificului și prin creditul fără limită acordat unicității de tip tradiționalist, *postmodernismul* conduce spre „o resuscitare la scară mondială a idealului rural, regional, a microcosmosului”. Datorită pluralismului și a toleranței excesive, *postmodernismul* conduce spre un eclectism înțeles în primul rând ca „metaforă istorică și culturală”. Ștefan Borbély afirmă că „vagul, aproximarea pătrund adânc în conștiințe, stimulând o apetență pentru *plauzibil*, declarat victorios în competiția cu certitudinea. La nivelul literaturii, pan-estetismul postmodernismului transferă interesul pe stil, talent și inspirație, valori considerate până nu demult ca fiind anacronice”. Criticul este de părere că în acest fel se explică faptul că postmodernismul „a prins cheag” în beletristică înainte de a fi aproximat la nivel teoretic, „dând credit colocvialismului, asociațiilor libere, oralității” (*ibidem*).

La nivelul literaturii române, idealul postmodernismului se identifică cu dezideratele generației '80, care, prin raportare la ultimele două generații anterioare ei, face apel la un concept eminamente pozitiv. Nu interesează negația, ci întemeierea unei noi sensibilități. Borbély mai crede că, prin utilizarea conceptului de *postmodernism*, se confirmă „devitalizarea conceptuală a criticii românești postbelice” pentru a afirma libertatea cititorului în raport cu textul. „Se poate deduce de aici că noul program confirmă un proces mai vechi, fără să-l întrerupă, oferind alternative conceptuale viabile”. Nu se pune problema unui dialog cu cele două generații anterioare, ci se propune un discurs paralel, generația '80 încercând să-și suplinească deficiențele de idei prin stil. În finalul intervenției sale, Ștefan Borbély atrage atenția asupra faptului că postmodernismul este vulnerabil prin însuși idealul său. „propunând doar un mod de a scrie, și nu un mod de a fi” (*ibidem*).

Viziunea, dincolo de retorică

Alexandru Mușina observă – într-un articol ce pare o reacție la cele comentate mai sus – că termenul de *postmodernism* a început să fie folosit înainte ca să apară textele teoretice și beletristice care să răspundă acestei determinări conceptuale. El nu este de acord cu folosirea haotică, fără acoperire în arta literară. Pentru mai multă rigoare, propune câteva întrebări: cu ce sens este și poate fi folosit cuvântul *postmodernism*? Este sau nu este generația '80 postmodernistă? Cât de utilă și stimulatorie este pentru înțelegerea literaturii contemporane, pentru nivelul discuțiilor teoretice și pentru producerea literaturii înseși, folosirea vocabulei *postmodernism*? Mușina propune câteva răspunsuri. În primă instanță afirmă că termenul, ca atare, de *postmodernism* nu e, în sine, nici bun, nici rău, totul depinzând de contextul în care apare, de ce sens i se dă: „fiind un cuvânt emblemă – ca romantismul, modernismul [...] joacă, uneori, un rol foarte important nu numai în descrierea și delimitarea, ci chiar și în cristalizarea – și receptarea – unor fenomene literare” (Alexandru Mușina, *Postmodernismul, o frumoasă poveste*, 1988, în Crăciun (coord.) 1999: 439). Lui Alexandru Mușina termenul îi pare ca fiind *manipulabil* și ambiguu și, la limită, fiind sinonim cu *valoros* și *viabil*. Prin această afirmație, scriitorul se apropie de ceilalți „teoreticieni” ai conceptului, deși,

cel puțin în aparență, intervenția sa este de natură să corijeze unele puncte de vedere exprimate anterior în presa literară. În finalul textului său, Alexandru Mușina afirmă că „postmodernismul fiind – în plan literar și artistic – o expresie a unui anume moment intelectual (dar și tehnologic și spiritual) în principal occidental, folosirea termenului în literatura noastră mi se pare – în cele mai multe cazuri – inadecvată. Nu trebuie să ne lăsăm furați de ușurința cu care putem descoperi *procedee* similare celor folosite de postmoderniști și la scriitori români contemporani, [...]. În definirea unei tipologii, a unui curent literar, esențială nu este folosirea *anumitor procedee* (figurile limbajului fiind, în fond, un bun comun al literaturii tuturor timpurilor), cât și atitudinea față de actul scrisului, relația cu cititorul, viziunea asupra lumii care pot fi descoperite *dincolo de suprafața retorică*” (*ibidem*).

Postmodernismul și ființa hermeneutică

Înțeles ca postulat înainte de a deveni concept și apoi sistem de concepte, *postmodernismul* pare să cuprindă totul, evoluând pe principiul holografic în care partea devine întreg și întregul parte, fiecare aspect al său fiind capabil să reflecteze imaginea generală. *Postmodernismul* ascunde o iluzie nedogmatică, unifică realitatea cu imaginația, realismul cu fantezia, ficțiunea cu critica. *Postmodernismul* este plural și tolerant, subsumează ironia, parodicul, intertextualitatea, metalimbajul și autoreferențialitatea textului, lăsând grija creației în seama *poiesis*-ului. Distanțat de orice iluzie, fiind amprentat deopotrivă de moderni și de romantici, el refuză orice ingeniozitate. Pentru *postmodernism* inspirația produce sensul. Este recuperator, totalitatea refăcându-se prin acumulare sumativă. Propune o lume desubiectivizată, desolemnizată ce-și află autenticitatea doar în propriul text. Fragmentele de real sunt iluminate prin procesul povestirii, iar forma simbolică a demiurgiei sale este metaliteratura. Prin acest termen ambiguu (ce tinde să rămână ambiguu pentru a-și prelungi vitalitatea) se încearcă dizolvarea barierelor dintre realism și idealism, dintre formă și conținut. Absența generează totul. Totul se naște din nimic. Logica postmodernă recuperează simbolicul ca valoare pasivă. *Postmodernismul* depășește metoda (metodele) și impune ființa hermeneutică.

BIBLIOGRAFIE

- Cărtărescu 1999 = Mircea Cărtărescu, *Postmodernismul românesc*, București, Editura Humanitas.
 Crăciun (coord.) 1999 = Gheorghe Crăciun (coord.), *Competiția continuă. Generația '80 în texte teoretice*, Pitești, Editura Paralela 45.
 McHale 2009 = Brian McHale, *Ficțiunea postmodernistă*, traducere de Dan H. Popescu, Iași, Editura Polirom.
 Nemoianu 2011 = Virgil Nemoianu, *Postmodernismul și identitățile culturale. Conflicte și coexistență*, traducere de Laura Carmen Cuțitaru, postfață de Codrin Liviu Cuțitaru, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”.
 Petrescu 2003 = Liviu Petrescu, *Poetica postmodernismului*, ediția a III-a, Pitești, Editura Paralela 45.
 Pütz 1995 = Manfred Pütz, *Fabula identității. Romanul american din anii șaizeci*, traducere și prefață de Irina Burlui, Iași, Editura Institutul European.

THE AFTERLIFE OF MODERNISM. CRITICAL CONCEPTS IN THE 1980s GENERATION: POSTMODERNISM

ABSTRACT

In this paper we discuss the most important theoretical approaches to several critical concepts, some of them being fuzzy (*postmodernism*), while others rather specific (*textualism*, *biographism*). We examine contributions belonging to critics and writers of the 1980s generation – among which are Mircea Cărtărescu, Vasile Andru, Ștefan Borbély, Ion Bogdan Lefter, Radu G. Țeposu, Mircea Mihăeș, Alexandru Mușina –, usually published in the literary press. The concepts above were understood in the 1980s as a fruitful specialization of their western versions, a specialization which was, paradoxically, caused by the social, political and ideological conditions of that “dark literary decade” in Romania.

Keywords: *modernism, postmodernism, critical concepts, 1980s generation, theoretical approaches.*

ROMANUL TRANZIȚIEI CA HIPERTEXT

ANDREEA MIRONESCU*

Introducere

La mijlocul anilor 2000, sintagma „roman al tranziției” apare frecvent în discursul criticii de întâmpinare pentru a caracteriza abundența de scrieri care tematizează ficțional realitatea imediată dintr-o Românie ce traversa tranziția postcomunistă. Aparținând, cu câteva excepții, unor autori asociați cu „literatura tânără”, promovată, sub acest slogan, în campaniile editoriale ale vremii, aceste opere nu impun un nou gen literar, dar circumscriu o categorie funcțională. În studiul său comparativ dedicat romanului revoluției din Germania și România, Roxana Ghiță folosește conceptul de „roman al schimbării” (*Wenderoman*) pentru a discuta metaficțiunile istoriografice (Hutcheon 1997) apărute în cele două literaturi după 1989. *Wendeliteratur*, observă Roxana Ghiță, este un concept polisemantic, care desemnează literatura unei perioade de cotitură, elaborată în această perioadă sau care este *despre* această perioadă (Ghiță 2013: 83). Astfel, coincidența între orizontul temporal al ficțiunii și „lumea noastră postcomunistă” (Cernat 2005: 13) reprezintă o trăsătură cardinală a romanelor tranziției. Prin urmare, ne vom referi în continuare la opere literare apărute în perioada 2000–2007, înainte de finalul simbolic al tranziției, odată cu integrarea României în Uniunea Europeană – interval care coincide, de altfel, cu momentul de efervescență a genului.

În paginile unor autori precum Petru Cimpoeșu (*Simion liftnicul*, 2001; 2007), Petre Barbu (*Blazare*, 2005), Dan Lungu (*Raiul găinilor*, 2004; *Sunt o babă comunistă*, 2007), Bogdan Suceavă (*Venea din timpul diez*, 2004), Filip Florian (*Degete mici*, 2005), Florin Lăzărescu (*Trimisul nostru special*, 2005), Florina Ilis (*Cruciada copiilor*, 2007), își face loc „o imagine caleidoscopică a lumii: lumea noastră postcomunistă, consumistă, butaforică” (Cernat 2005: 13). Într-unul dintre cele mai aplicate studii dedicate romanului postdecembrist, Sanda Cordoș observă că autorii menționați reinventează narativ „o Românie de astăzi, debusolantă, terifiantă, în multe feluri insuportabilă” (Cordoș 2012: 133), făcând-o, prin transfigurare

* Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, Iași, bd. Carol I, nr. 11, România.

artistică, „inteligibilă și accesibilă” (*ibidem*). Referința directă la realitatea imediată este, așa cum se poate observa, una dintre caracteristicile cardinale ale acestor scrieri. Critica de întâmpinare a notat, în cazul celor mai multe dintre romanele enumerate, „priza la real” a narațiunii, conotând-o pozitiv sau negativ. De unde provine însă impresia pregnantă a cititorului de familiaritate cu universul textual al acestor romane?

Dincolo de momentul istoric ușor recognoscibil, atunci când nu este semnalat direct în incipitul narațiunii, limbajul scrierilor tranziției, cu toate deosebirile de registru și gen dintre operele individuale, este unul profund intertextual. Însă, dacă am reduce intertextualitatea acestor romane la un fenomen situat exclusiv la nivelul discursului, definind-o în termeni de productivitate textuală, am judeca restrictiv. Un ineputabil hipertext se țese continuu în ficțiunile autorilor menționați, colportând și resemantizând nu doar fragmente ale „discursului repetat” cotidian și hipotexte livrești, ci și „narațiuni” sociale sau reprezentări mediatice. Într-un univers în care referința către *altceva* este norma, obsesia personajelor pentru interpretare, convingerea lor că realitatea este o țesătură de coduri și semne devine una firească, la fel ca tentația de a sonda iar și iar lizibilitatea lumilor din cuvinte în care se mișcă.

Cuvinte, cuvinte, cuvinte

Invocarea directă a unui text literar de autoritate, deși stabilește corelații câteodată surprinzătoare, nu este, în scrierile discutate, una foarte bogată. Intertextul literar împrumută forma tradițională a mottoului în romanul *Venea din timpul diez* al lui Bogdan Suceavă:

„Bucureștii rămăsese credincios vechei sale datini de stricăciune: la fiecă pas ne aminteam că suntem la porțile Răsăritului. Și totuși desfrâul mă uimi mai puțin decât descreerarea ce domnea în toate rândurile; mărturisesc că nu mă așteptam să văd dospind țicneli atât de numeroase și de felurite, să întâlnesc atâta nebunime slobodă. Cum nu-mi fu dat să găsesc mai pe nimeni la care, mai curând sau mai târziu, să nu se dea pe față vreo meteahnă, pe care, pe neașteptate, să nu-l aud aiurând, la sfârșit pierdui nădejdea să cunosc, în carne și oase, făptură omenească pe deplin teafără la minte” (Suceavă 2014: 5).

Insistența, în fragmentul citat – excerptat din *Craii de Curtea-Veche* ai lui Mateiu Caragiale –, asupra „descreerării”, a „țicnelii”, a nebuniei și a aiurării configurează, cel puțin în intenția lui Suceavă, cadrele de lectură a inteligenței satire colective care este *Venea din timpul diez*. Roman al nebuniei sociale care ia în stăpânire capitala la începutul deceniului nouă (acțiunea debutează în seara zilei de 4 noiembrie 1992), scrierea lui Bogdan Suceavă recompune, într-un registru satirico-alegoric îmbinând verva analitică și umorul, „adevărata cronică” a anilor postdecembriști, „cu toate tainele lor și cu toată istoria lor nespusă” (Suceavă 2005: 7). Plasându-se voluntar, prin referința intertextuală, într-o tradiție a romanului de

mistere, *Venea din timpul diez* este partitura unui narator-martor care descrie, retrospectiv, mișcările ideologice ce animă cetatea Bucureștilor și tentativele „profeților” de a le impune la nivel colectiv. Mitul salvatorului, vehiculat obsesiv în presa acelor ani, fanatismul ortodox ca platformă civică și politică, teama de conspirații și înaltă trădare își găsesc locul în cartea lui Bogdan Suceavă. Toate referințele la viața publică tumultuoasă a anilor '90 (fenomenul Pieței Universității, mineriadele, dar și derizoriul atac cu cerneală la adresa Președintelui României) întrețin, de altfel, impresia de contestare permanentă a legitimității efemerilor lideri, subminând încercările de edificare a unei noi solidarități sociale. „Cum mai putem spune «noi» dacă republica socialistă nu mai există?”, se întreabă Bogdan Suceavă într-o convorbire cu Andrei Simuț (Simuț 2010), argumentând caracterul de „ficțiune politică” a romanului său (Suceavă 2005).

Dincolo de intertextul literar, invocat în mai multe locuri ale romanului – versuri ale clasicilor români devin „formule” în interiorul „codului transcendentă” care este limba română –, imaginarul colectiv al maselor mânuite de Suceavă este invadat de diverse discursuri degradate, mimate parodic, pe care închipuirea personajelor le exaltă, creând în jurul lor dezbateri de idei în stilul prozatorilor autohtoni ai anilor '30. Faptul că Bogdan Suceavă plasează în preambulul romanului său un fragment literar, care îl rezumă, sugerează, în cele din urmă, contaminarea istoriei de literatură, teoretizată de altfel în incipitul narațiunii, printr-un fragment cu caracter metatextual deghizat:

„Toate paginile pe care le definitiva [precizează naratorul, referindu-se la profesorul de istorie Diaconescu, n.n.] erau invariabil lovite de aerul literaturii. În esență, teoria lui nu conținea nimic literar, dar aspectul liric pe care-l căpătau absolut toate textele sale le dădea un caracter buimac, ce captiva pentru o clipă, doar pentru o clipă, cititorul sau spectatorul” (Suceavă 2014: 11).

Relația dintre istoria personală sau colectivă și literatură reprezintă, de asemenea, supratema romanului *Trimisul nostru special* al lui Florin Lăzărescu. Sub titlul care preia o sintagmă comună în limbajul mediatic, Lăzărescu aduce în pagină o lume decăzută, pe care literatura nu o mai poate reflecta: „Oamenii nu mai au timp de povești, bizonului îi trebuie știri” (Lăzărescu 2005: 102), exclamă unul dintre personaje. De fapt, afirmația că literatura nu mai este chemată să spună adevărul despre realitate, de vreme ce mass-media o face într-un mod mult mai eficient, reprezintă o idee comună în discutarea relevanței sociale a discursului literar după 1989. Însă în romanul lui Florin Lăzărescu invocat anterior, ca în toate scrierile sale, poveștile sunt camuflete în profan, iar mass-media produce, ea însăși, literatură, ca în schițele și comediile lui I.L. Caragiale. Personajele romancierului Lăzărescu abuzează de intertext, însă faptul se produce cu buna știință a autorului. Gesturile și, mai ales, vorbele lor au fost deja performate și rostite, nu o dată în contexte esențiale, precum travaliul cristic: Antonie, „trimisul special” al unui mare ziar românesc, își petrece copilăria și adolescența complet izolat de civilizație, iar atunci când este trimis de tatăl său să cunoască lumea, plonjează direct în societatea

mediatică de la sfârșitul anilor '90. Metafora „lumii ca ziar”, folosită de Ioana Pârvulescu pentru a surprinde esența operei caragialiene, poate fi decelată și în romanul în discuție. Resemantizarea intertextului literar prin mecanismul rescrierii, pentru a mima discursul mediatic, reprezintă unul dintre procedeele narative recurente în *Trimisul nostru special*:

„Apropo, cu ani în urmă am întâlnit un tip tare mârșit. Stătea într-o cârciumă, cu un ziar în față și își ținea capul în mâini ca pe un craniu. [...] M-a văzut și m-a strigat.

«Mă cunoașteți, domnule?», l-am întrebat.

«Normal».

Mi-am tras un scaun la masa lui.

«De unde?»

Mi-a arătat ziarul:

«Ești negustor de pește».

Era cam nebun.

«Nu-s negustor de pește».

«Atunci măcar aș vrea să fii un om de treabă».

«Ce citiți?»

A răsfoit plictisit ziarul.

«Cuvinte... Cuvinte... Cuvinte...»

[...] Vă-ntreb despre ce citiți.

Răsfoi din nou ziarul.

«Crime. În mare parte numai despre crime. Un tânăr student a omorât o babă cu toporul pentru a nu-i mai putea înapoia datoria...» (Lăzărescu 2005: 130).

Autorul înscenează în fragmentul reprodus o ipotetică situație de lectură împotriva istoriei literaturii mondiale. Un Hamlet alcoolizat și depresiv, dar nu mai puțin shakespearian, citește în ziarul din care își citează, de altfel, și replicile consacrate, un rezumat senzațional al romanului *Crimă și pedeapsă* de Fiodor Dostoievski. Transformarea în știre de ziar a unuia dintre cele mai productive texte din istoria culturii, drama *Hamlet* a „marelui Will”, provoacă nu doar denaturalizarea discursului mediatic, prin revelarea caracterului său auto-repetitiv, ci și „dedoxificarea” (Hutcheon 1997) limbajului intertextual al literaturii înalte. Vocea unui astfel de narator mediator, care intervine oportun pentru a atrage atenția că tot ceea ce e comunicat nu sunt decât cuvinte, mai exact literatură, poate fi regăsită în majoritatea scrierilor tranziției.

Literatura și memoria socială

Așa cum am amintit, un rol esențial în crearea lumilor ficționale ale tranziției îl îndeplinesc referințele către „texte” sociale sau discursuri mediatice. De altfel, ficțiunea postmodernă a redefinit nu numai rolul intertextualității în literatură, ci și formele ei de manifestare. Prin multitudinea reprezentărilor sale mediatice, un eveniment devine un „text” nu doar în înțelesul extensiv al termenului, ci și în acela propriu, de relatare a ceva uzând de tehnicile proprii narațiunii. Confruntată, astfel,

cu o invazie de discursuri cărora în trecut le-ar fi recunoscut doar o valoare documentară, literatura devine permeabilă la aceste forme concurente de interpretare a realității. Mai mult, nu arareori le va îngloba ca atare în propria țesătură discursivă, semnalând atât caracterul lor de indici ai realului imediat, cât și failibilitatea lor ca reprezentări obiective ale acestuia.

Chiar fără a se apropia până la capăt de metaficțiunile istoriografice – deși, în cadrele schițate de Linda Hutcheon, categoria rămâne una laxă –, romanele tranziției tematizează, prelucrându-l ficțional, un interval istoric ce suferă de un exces de documentare. „Televiziunea, internetul, ziarele, fac o concurență acerbă literaturii” în deceniul postdecembrist (Burță-Cernat 2014: 45) nu numai pentru că își creează un public captiv, ci și fiindcă întrețin iluzia accesului direct către realitate, într-o perioadă de redefinire a societății ca cea de după 1989. În acest context, priza la real și la social a literaturii, ca și orientarea orizontului de așteptare al cititorilor în această direcție par o opțiune naturală. Comentând prima ediție a romanului *Simion liftnicul* de Petru Cimpoeșu, Andrei Bodiu face observația că, deși „existențe fictive, personajele lui Cimpoeșu sunt fixate în mijlocul unor evenimente reale” (Bodiu 2002). Într-adevăr, locuitorii blocului nefinisat dintr-un oraș de provincie moldovenesc participă, aproape fără a-și părăsi apartamentele, la viața publică din România deceniului nouă. Ei sunt conectați la evenimentele care se succedă în țară prin intermediul televiziunii, al discursurilor din presă și, mai cu seamă, prin intermediul zvonurilor colportate de vecini, blocul de locuințe reprezentând, printr-o sinecdocă transparentă, România însăși. Narațiunea, polemică față de literatura retro a scriitorilor moldoveni (narratorul își apelează personajele folosind întotdeauna pronumele *dumneata*), față de registrul realismului magic și *Viețile sfinților* (locatarii poartă toți nume din calendarul creștin), este contrapunctată de referințe directe la discursurile dominante în sfera publică. „O nouă mitologie, observă Andrei Bodiu, înlocuiește imaginea suprimată a lui Ceaușescu [...]. E mitologia mediatică, una în care se amestecă Ion Stoica-Caritas, Pamela Anderson, Patapievici, Bingo, 6 din 49, Vacanța Mare, meciurile naționalei” (Bodiu 2002). Desigur, lista clișeele mediatice preluate în *Simion liftnicul* este una mult mai bogată, romanul oferind o versiune vădit ficționalizată a memoriei colective a tranziției (acțiunea se petrece în „anul Domnului 1997”). Popularitatea cărții într-o altă comunitate de lectură decât cea românească, precum publicul ceh, demonstrează faptul că astfel de amintiri trans-individuale, parte a unei memorii sociale, rămân recognoscibile și dincolo de cadrele lor naționale. Așa cum mărturisește traducătorul Jiri Našinec, succesul romanului *Simion liftnicul* în Cehia nu se datorează unei tradiții literare comune, ci tocmai resurselor textuale care facilitează cititorilor o lectură empatică, de identificare, cartea fiind catalogată de critică drept „un roman ceh” (Bojoga 2008).

Un mod diferit de raportare la narațiunile sociale din perioada postdecembristă poate fi găsit în romanul lui Dan Lungu, *Sunt o babă comunistă!*. Titlul cărții preia, de altfel, una dintre replicile protagonistei, care ar fi putut trece neobservată în contextul de comunicare inițial, un dialog domestic despre alegerile parlamentare:

„– [...] Dacă ar fi după mine, eu și mâine aș vrea să se întoarcă comunismul.
– Vai, mamă, eu ziceam că te faci, dar tu ești mai comunistă decât credeam!
– Uite că mi-am dat arama pe față. Sunt o babă comunistă, dacă nu știai. Asta sunt”
(Lungu 2011: 51).

Așezat pe frontispiciul cărții, citatul inofensiv în contextul inițial devine un text productiv, semnalizând într-o manieră ironică clișeul prin care nostalgia după regimul comunist și alcătuirea lumii din perioada respectivă sunt asociate, în mentalul colectiv, cu un anumit grup social. Emilia (Mica) Apostoae, eroina și principala voce narativă a romanului, este o fostă lucrătoare într-una din fabricile unui oraș de provincie, iar povestea ei de viață – migrația din satul natal către oraș, munca într-un atelier care produce „pentru export”, visul de a avea o fiică „ingineră”, pierderea locului de muncă odată cu privatizarea fabricii – urmează un traiect tipic pentru perioada dintre sfârșitul anilor '50 și prima jumătate a anilor '90. De altfel, hipotextul romanului reprezintă o narațiune socială documentată printr-un text nonfictțional, un interviu realizat de Dan Lungu cu Florentina Ichim și reprodus în volumul *Povestirile vieții. Teorie și documente* (Lungu 2010). Această abatere de la „puritatea” ficțiunii a reprezentat principalul argument în respingerea romanului, care ar propune „un personaj valid statistic, dar fals literar” (Stan 2010: 81). Totuși, narațiunea minimalistă din *Sunt o babă comunistă!* și-ar putea revela nuanțele de adâncime tocmai printr-o lectură care să descopere interferențele celor două limbaje: cel „natural”, al persoanei intervievate, și cel literaturizat, al personajului. Prelucrarea ficțională a interviurilor cu muncitori a fost, de altfel, realizată cu succes de un scriitor ca Alexandru Monciu-Sudinski, care a publicat în anii '70 ai secolului trecut volumele *Caractere* și *Biografii comune*, după ce opera de debut, *Rebarbor* (1971), a fost interzisă de cenzură imediat după apariție. „Interviurile” lui Monciu-Sudinski deturneză uzul limbii de lemn, bazată pe dictoane și lozinci primite, semnalând cu viclenie forța subversivă a idiomului socialist. În cazul lui Dan Lungu, solilocviul naratoarei care își rememorează viața colportează o suită de legende urbane din timpul comunismului și frânturi de discurs propagandistic, rezultatul fiind un discurs identitar polifonic, în care se întretes textele ce ar trebui să se excludă reciproc.

Cele două opere discutate mai sus sunt, prin referințele directe către realitatea extratextuală, reprezentative pentru relația dintre literatură și memoria socială. Dacă în anii de după căderea dictaturii romanul nu mai îndeplinește în mod tradițional funcțiile sociologiei, istoriei, politologiei și jurnalismului (Cordoș 2012: 130), acesta rămâne totuși genul ficțional predilect pentru investigarea critică a cadrelor memoriei colective. O demonstrează capodopera genului, *Cruciada copiilor* a Florinei Ilis, un roman despre lectura lumii prin intermediul mass-mediei și al hipertextului on-line. Amplă metaficiune a memoriei colective în perioada 1990–2000, romanul are în centru o metaforă ușor decriptabilă a tranziției, aceea a trenului deturnat între gări, în spațiul cu încărcătură simbolică a bătăliei de la Posada. Pretextul narativ – un tren de vacanță, care traversează țara spre taberele de pe litoral, este cucerit de copiii străzii,

aliați cu școlarii cuminți – prelucrează în manieră postmodernă mitul cultural al cruciadei copiilor de la începutul secolului al XIII-lea. Lătmotivul cruciadei, dezvoltat în planuri diverse ale romanului, se suprapune peste acela al Revoluției din 1989, într-o fascinantă narațiune care deconstruiește, printr-un exces de mediatizare, reprezentările istoriei naționale și ale identității colective.

Mai mult decât o polifonie a zecilor de voci narative care turuie, înainte de toate, despre România (Cordoș 2012: 144), romanul reprezintă o meditație asupra percepției mediate asupra realității. De la jocurile video care formează conștiința despre lume a copiilor ce se pregătesc să devină adulți, la obiectele magice în care o vrăjitoare „citește” viitorul României, până la hipertextul găzduit de o pagină web omonimă cu titlul romanului, opera Florinei Ilis explorează moduri diferite de „lectură” a lumii înconjurătoare și reprezentările failibile pe care acestea le furnizează. Obsedate de interpretare, personajele cărții, indiferent de gradul lor de instrucție, nu rămân niciodată simpli consumatori ai textelor și discursurilor mediatice la care sunt continuu expuse, fie că e vorba de tratate științifice, reviste („Cosmopolitan” în varianta românească), ziare sau talk-show-uri. Cu toată aparența de colocvialitate, limbajul lor – avertizează de fiecare dată autoarea prin indici paratextuali – este, ca și cel al personajelor caragialiene, unul care colportează, amalgamându-le ingenios, frânturi din diverse discursuri livrate în sfera publică. Vorbirea lor nu rămâne astfel un simplu act lingvistic, transformându-se într-un act hermeneutic:

„Știi, vorba ceea, îi veni unui ceferist de lângă geam ideea salvatoare de a rezolva dilema existențială grea în care îi lăsase șeful de tren, Știți cum se spune că face românul când nu are bani? [...] Păi, face credite, dom'le! Și râse încântat de impresia produsă, *poanta o auzise și el prin tren și-i picase la fix*, Asta cam așa e! Toți românii au fugit să lucreze în străinătate, interveni șeful de tren [...], Nu, că nu-i condemn, să se descurce fiecare cum poate, dar statul acesta ar trebui să facă ceva ca să oprească *exodul*! cuvântul *exod* șeful de tren îl *preluase dintr-un articol de ziar, A doua părăsire a Daciei*, acesta era titlul articolului pe care îl citise cu mare interes în ziarul «Adevărul» [...] în acel articol renumitul jurnalist făcuse o amară referință la părăsirea Daciei de către administrația romană, Fapt care se reflectă și în zilele noastre! Sublinie șeful de tren, fără să insiste mai mult asupra explicațiilor deoarece nu izbutise să înțeleagă în profunzime semnificația analogiei exprimate în articol [subl. n.]” (Ilis 2007: 87).

Mai relevantă decât proliferarea în presa vremii, până spre mijlocul anilor 2000, a mitului dacic și a lamentărilor despre istoria națională condamnată la repetare, este observația că ideea celei de-a doua părăsiri a Daciei provine dintr-un text cultural. Ideea poate fi găsită într-un loc din *Destinul culturii românești*, operă de exil a lui Mircea Eliade, apărută în 1953. Odată decriptat, intertextul abscons dezvăluie procesul sedimentării auto-reprezentărilor colective, atrăgând atenția asupra naturalizării lor la nivelul mentalului colectiv și al limbajelor care îl exprimă.

Concluzii

Uzul intertextului în romanele tranziției nu se limitează la situația de prezență a unui text (literar sau cultural) într-un alt text (literar). Memoria literaturii este redefinită în aceste opere, similare cu metaficțiunile istoriografice: situațiile clasice de anxietate a influenței manifestate prin citat, aluzie sau parodie a unui text canonizat, coexistă cu hipotexte colportate din mass-media, clișee identitare și reprezentări sociale recunoscutibile. Referințele către evenimente reale larg cunoscute sau, dimpotrivă, obscure pentru memoria noilor generații reprezintă una dintre trăsăturile comune ale acestor scrieri, dincolo de diferențele de stil și tratare. Adeseori, intertextul nu este semnalat ca loc textual privilegiat, care transcende opera gazdă și, totuși, acesta rămâne inteligibil la lectură. Desigur, limbajul în general și cel literar în special sunt oricum intertextuale, însă în cazul romanelor tranziției, competența enciclopedică (Umberto Eco) a cititorului ideal presupune participarea la o memorie socială, care să asigure identificarea cu amintirile colective ale epocii și reprezentările lor mediatice. Succesul transnațional al unor opere precum *Simion liftnicul*, în Cehia, sau *Sunt o babă comunistă!*, în Ungaria, s-a datorat aproape exclusiv unei lecturi empatice, afective, a comunităților de lectură din spațiul excomunist. Din acest punct de vedere, romanele tranziției reprezintă un gen al epocii lor, către care trimit direct sau aluziv; în același timp, operele discutate reflectă critic cadrele memoriei colective ale perioadei postdecembriste.

BIBLIOGRAFIE

- Bodiu 2002 = Andrei Bodiu, *Înapoi/înainte, la ficțiune!*, în „Observator cultural”, nr. 100, sursă online http://www.observatorcultural.ro/Inapoi/inainte-la-fictiune*articleID_364-articles_details.html, accesat la 01.05.15.
- Bojoga 2008 = Eugenia Bojoga, *Prin romanul său, Simion liftnicul, Petru Cimpoeșu a deschis larg poarta literaturii române în Cehia*, interviu cu Jiri Našinec în „Observator cultural”, nr. 405, sursă online: http://www.observatorcultural.ro/Prin-romanul-sau-Simion-Liftnicul-Petru-Cimpoesu-a-deschis-larg-poarta-literaturii-romane-in-Cehia*articleID_18992-articles_details.html, accesat la 01.05.15.
- Burța-Cernat 2014 = Bianca Burța-Cernat, *Proza românească postdecembristă. Câteva considerații*, în „Caiete critice”, nr. 2 (316), p. 44–49.
- Cernat 2005 = Paul Cernat, *Miracolul în transmisiune directă*, prefață la Florin Lăzărescu, *Trimisul nostru special*, Iași, Editura Polirom.
- Cordoș 2012 = Sanda Cordoș, *Lumi din cuvinte. Reprezentări și identități în literatura română postbelică*, București, Editura Cartea Românească.
- Ghiță 2013 = Roxana Ghiță, *Poetica și poietica Revoluției. De la romantismul german la anul 1989 în romanul din România și Germania*, București, Editura Muzeului Național al Literaturii Române.
- Hutcheon 1997 = Linda Hutcheon, *Politica postmodernismului*, traducere de Mircea Deac, București, Editura Univers.
- Ilis 2007 = Florina Ilis, *Cruciada copiilor*, Iași, Editura Polirom.

- Lăzărescu 2005 = Florin Lăzărescu, *Trimisul nostru special*, Iași, Editura Polirom.
- Lungu 2010 = Dan Lungu, *Povestirile vieții. Teorie și documente*, ediția a II-a, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”.
- Lungu 2011 = Dan Lungu, *Sunt o babă comunistă!*, ediția a III-a, Iași, Editura Polirom.
- Stan 2010 = Adriana Stan, *Noi în anul 2000, când nu vom mai fi comuniști*, în „Vatra”, nr. 10–11, p. 80–81.
- Simuț 2010 = Andrei Simuț, *Despre romanul Venea din timpul diez (un interviu cu Bogdan Suceavă)*, Liternet.ro, 12.03.2010, <http://atelier.liternet.ro/articol/9010/Andrei-Simut-Bogdan-Suceava/Despre-romanul-Venea-din-timpul-diez.html>, accesat la 01.05.2015.
- Suceavă 2005 = Bogdan Suceavă, *Când discutăm despre ficțiunea politică?*, în „Observator cultural”, nr. 256, http://www.observatorcultural.ro/Cind-discutam-despre-fictiunea-politica*articleID_12557-articles_details.html, accesat la 01.05.15.
- Suceavă 2014 = Bogdan Suceavă, *Venea din timpul diez*, ediția a II-a, Iași, Editura Polirom.

THE ROMANIAN NOVEL OF TRANSITION (2000-2007) AS HYPERTEXT

ABSTRACT

The use of the intertext in the transition novels in Romania is not restricted to the presence of a (literary or cultural) text in another (literary) text. The memory of literature is redefined in these works that resemble so much to historiographical metafiction. Classical situations of anxiety of influence (illustrated by quotation, allusion or parody) coexist with hypotexts from the mass-media, identity-related clichés and representations of the collectivity. Beyond the differences in style and approach, one of the main common traits of these novels is the allusion to real events that are more or less familiar to all their readers. This paper examines the different types of intertext in the novels of Bogdan Suceavă, Florin Lăzărescu, Petru Cimpoeșu, Dan Lungu and Florina Ilis.

Keywords: *novels of transition, intertextuality, social memory, Postcommunism, Romanian literature.*

LECTURA CA TRĂIRE EROTICĂ. STIMULENȚI NARATIVI AI PLĂCERII

NINA CORCINSCHI*

Țesut viu. 10 × 10 (Chișinău, Editura Cartier, ediția a II-a, 2014) de Emilian Galaicu-Păun e o carte a comunicării convertită neîntrerupt în comuniunea dintre autor/cititor/(inter)text și existență. Toată comunicarea și comuniunea se situează sub semnul erotismului implicat în *jocul secund* al livrescului.

Deși capitolele sunt așezate aleatoriu (conform mențiunii autorului), *Summary*, care deschide cartea, e chiar primul capitol cu care ar fi recomandat să debuteze lectura. Acesta este un *mise en abyme* (André Gide), care încifrează codurile de scriitură, multiplică mesajele și sugerează câteva piste de lectură. În *Summary*, autorul real își face intrarea în text pentru a interacționa direct cu cititorul real, un personaj feminin ipotetic pentru romanul încă neterminat. Autorul, adică Scriptorul, purtătorul de mesaje livrești, realizează o polemică implicită cu „părintele” său Roland Barthes. Declarat mort de către Barthes, în favoarea nașterii cititorului, autorul empiric al romanului își păstrează dubla sa înzestrare cu substanța livrescă și deopotrivă cu cea biologică, existențială. Pătrunde corporal și mental în text pentru a urmări simultan cum se produce textul său, cum e receptat și cum funcționează. Procedul, răspândit printre scriitorii postmoderniști, este narcisist și autoreflexiv, fără a se pierde însă contactul cu cititorul. Metatextual și polimorf, autorul își testează *manu propria* capacitatea de seducție a textului său. Își dă întâlnire cu cititoarea la un restaurant și între ei doi se înfiripă un flirt, în care sunt angajate deopotrivă senzațiile biologice și revelațiile spirituale. Dialogul lui cu cititoarea mixează *scene* verbal-sexuale, care implică exact aceeași „tensiune și *jouissance*, repetiție și infinitate” despre care vorbea Julia Kristeva (Kristeva 1987: 93) cu referire la dialogul amoros. Comunicarea este impregnată de referințe inter-și intratextuale incitant-derutante, punând în relație interdependentă și interșanjabilă corpul personajelor cu cel al literaturii. Textul, prin autocitarea unui fragment de la sfârșitul cărții la început, se convertește în autotext viu, corp de

* Institutul de Filologie al Academiei de Științe a Moldovei, Chișinău, bd. Ștefan cel Mare și Sfânt, nr. 1, Republica Moldova.

hârtie ce lunecă de la un punct la altul al narațiunii, la un moment dat reușind și performanța de a sta în cap (foile întoarse în sus mi-au sugerat tocmai acest lucru). Granița dintre viață și literatură e pierdută, autorul și cititoarea parcurg distanțe turtur din lumile posibile în cele reale, reîncarnările narative se derulează fără impedimente. Autorul îi dă cititoarei să lectureze chiar un fragment din *Țesut viu*, o scenă erotică dintre două personaje, care se va regăsi la sfârșitul cărții. Care este miza acestei strategii în planul semnificațiilor romanului? Miza provine din efectele literaturii de plăcere. Autorul dorește să seducă nu doar prin cuvântul *rostit*, dar și prin cel *scris*. Și nu orice cuvânt scris, ci mai ales cel producător de senzații. Lectura femeii se urmărește a fi una de plăcere, potențată de fluidele erotice care circulă între ei doi, emoția vie, reală a cititoarei contopindu-se cu emoția literaturizată a personajelor prinse într-un încins joc sexual.

Lectura de plăcere e un proces de autoidentificare, de mai bună înțelegere a propriului corp printr-o alteritate fictivă. În lectură, propriul corp trece într-un corp „al dorinței” (Sora 2008: 238), visează, își asumă experiențele personajelor, resimte stările copleșitoare ale identificării cu o lume posibilă. Acest tip de lectură este deopotrivă gânditoare și „frivolă”, implicând imaginația, semănând cu jocul de-a „ce-ar-fi-dacă” (Călinescu 2007: 129). În acest caz, conexiunea cititorului cu textul comportă un grad mărit de intimitate a primului cu sine și cu lumile posibile ale cărții. E un proces de contopire a cititorului cu intimitatea auctorială, cu trupul autorului, care, în termenii lui Gheorghe Crăciun, include „gura vorbitoare, mâna, mișcarea, clipirea pleoapei, sufletul, senzațiile, prezența gândului, emoția și atingerea, tăcerea cărnii, acea interioritate rațională și viscerală din care se naște limbajul” (Crăciun 1993: 332). În *Țesut viu*, contopirea lectorului are loc cu un corp de cuvinte, de memorii ale cărnii, de sentimente și ideologii ale „autorului implicit” (Umberto Eco), cel înscris în text. Autorul extradiegetic devine propriul său personaj pentru a trăi intens deliciul producerii și receptării/folosirii trupului său gramatical de către altcineva. Privind-o pe cititoare sedusă deopotrivă de ipostazele trupului său (fizic și cel narativ), el simte plăcerea infinită a acestei perfecte intimități prin cuvânt. El trăiește dublu cartea scrisă și citită: „Nu există pe fața pământului ocupație mai indiscretă decât privitul de aproape al unei femei frumoase citind un text de plăcere – nevoile fiziologice, partidele de sex sau viciul solitar pălesc pe lângă această dare pe față a bovarismului funciar, comparabil doar cu donquijotismul lui auctorial, primul frizând moartea și cel de-al doilea, nebunia” (Galaicu-Păun 2014: 23). Literatura și realitatea sunt *o apă și un pământ* pentru Don Quijote-naratorul. Nimeni nu le poate separa fără a risca nebunia. Interacțiunea lui Don Quijote cu Dulcineea sa se face prin intermediul ficțiunii, este mediată cultural („citii bibliotecii ca să te f...”) (Galaicu-Păun 2014: 17)). Lectura este comuniune, obținută, scrie Carmen Mușat, prin „fortarea intimității” (Mușat 2008: 188). Cititorul este atras în lumea narativă prin instrumente literare de seducere „sadică”, provocatoare datorită tensiunii suspansului, a necazului impedimentelor erotice, a promisiunilor (uneori înșelate) de final fericit.

Scrișul și lectura sunt, în termenii lui Roland Barthes, acte de erotism. Toate formele de activitate erotică sunt solidare (Lalo 2001: 36), scrișul, la fel ca și alte acțiuni erotice, se orientează cu tandrețe agresivă asupra dezvirginării mentale și senzitive a cititorului. Lectura de plăcere este o lectură de comuniune erotică, care implică forțarea intimității printr-o mișcare de violență. Orice formă de erotism, inclusiv de natură estetică, în concepția lui Bataille, implică violentarea unei ordini constituite. Pentru că „ce înseamnă erotismul trupurilor dacă nu o violare a ființei partenerilor? O violare vecină cu moartea? Vecină cu omorul? Punerea în aplicare a erotismului are în totalitate ca scop atingerea ființei în ce are ea mai intim, până la tăierea răsuflării” (Bataille 2005: 29). Nu e vorba de orice experiență erotică, ci de cea care are în vedere pasiunea totală și transcende nivelul pur biologic, pășind în metafizic. „Mistuire de sine” numește și Julius Evola actul sexual, ca ansamblu al experiențelor erotice atingând climaxul. Lectura de plăcere e prin excelență erotică, transfigurând pe cititor, iar, în cazul acestui roman, și pe autorul real care se va vedea în oglinda scriiturii sale drept o instanță produsă de imaginar, un *altul* asamblat (din biografeme textuale) de cititorul ce-i oferă o identitate din numărul infinit de identități posibile. În *Summary*, procedeul metatextual, în care cititoarea parcurge în fața autorului un fragment din cartea acestuia, e cu intenție cel puțin dublă. Pe de o parte, autorul-scriptor testează aderența cititoarei la trupul lui de cuvinte, vrea să afle dacă această interacțiune îi/ le va produce voluptatea, iar autorul empiric propune fetei propria lui erotologie, îi sugerează codul, „rețeta” configuratoare a unui proiect de angajare a ei în promisiunea unei relații erotice. Cam asta se întâmplă în imaginația mea, parcă i-ar spune autorul, anunțând-o aprioric asupra unui eventual traseu amoros. Regulile lui *ars amandi* sunt semnalate prin literatură. Faptul cultural nu părăsește nicio clipă *eroticonul* (Ursa 2012)¹ autorului și cititoarei, care, în locul privirilor vrăjite (în tăcere), preferă schimbul spiritual de replici, dezvăluindu-le într-un *teatru al seducției* (*ibidem*: 48). Restaurantul devine o bibliotecă Borges, prin care circulă nestingerit link-urile. Dorința este triumghiulară: autorul, cititoarea și cartea, care servește drept mediator livresc în mecanismul erotic, la fel cum se întâmplă și în romanul lui Calvino *Dacă într-o noapte de iarnă un călător*, în care cei doi cititori ajung în pat, fiecare cu câte o carte în mână. Un alt mediator intrinsec este cochetăria cititoarei, atitudinea ei de femeie „nepăsătoare” față de bărbatul din fața ei. Gestul dezinvolt cu care-și așază soutienul îl contrariază pe autor, dar îl și previne asupra regulilor jocului: „Dezinvoltura cu care-și dusesese mâna la furca pieptului, ca pentru a-și face semnul crucii, îl contrarie în prima clipă – chiar nu vede-n el bărbatul, ci doar omul de litere?! –, dar tot atunci își dădu seama că la fel de bine putea să însemne și o primă mișcare, cu albe, într-un joc ce stătea să înceapă” (Galaicu-Păun 2014: 20). Strategia de „mascare a dorinței” (Codoban 2004: 50) funcționează, stârnind admirația și dorința.

¹ Mihaela Ursa desemnează prin conceptul de *eroticon* acele imagini-tip, cristalizate în ficțiunile care proiectează vraja erotică în scena ferestrei, a balconului sau în limitele spațiului natural al lacului și al pădurii, cum se întâmplă în literatura romantică.

Procesul barthesian de seducție dintre autor și cititoare e o competiție erotică a inteligenței, care solicită concentrare, examenul minții, dibăcia asocierilor spontane, grația imaginației: „Schimbul lor de replici seamănă cu un elastic pe care-l întinde când unul, când altul, dându-i brusc drumul și lăsându-l pe celălalt să ghicească în care mână este; trebuie însă să bage de seamă atunci când dau drumul capătului de vorbă, să nu-și muște mâinile” (Galaicu-Păun 2014: 15). Într-un cadru intens erotizat prin cuvântul rostit și cel scris, prin tentativele ambilor de a-și disimula atracția reciprocă, „povestea vorbelor” se îndreaptă inevitabil spre „povestea poveștilor”. Acest moment al dialogului se constituie într-un semnal... de *băsmăluță populară*, pentru ambii. Or, erotismul cuvintelor este și melodie, dar și dans, sau ceea ce numea Foucault „ortopedie a discursului” erotic (Foucault 1976: 40).

Naratorul ...n, fiind postmodernist, are o natură plurală, cu reprezentări polifonice. Trupul devine text și textul devine trup într-un proces narativ de autogenerare de sine. De ipostaze textuale ale sinelui. Provenit dintr-o realitate ficționalizată de mass-media, reconstruită neconținut de limbaj, transfigurată conform codurilor culturale, naratorul simte criza lipsei sale de unitate și coerență. Conștientizând că este un eu plural, o subiectivitate „rizomatică” (Mușat 2008: 150), autorul-personaj se produce continuu textual. În calitate de subiect, se autogenează în funcție de mișcările avalanșelor memoriei sale existențiale și literare, de fluxurile imaginației sale, iar în calitate de obiect – în funcție de capacitățile empatice ale cititorului. Simona Popescu ilustrează o întreagă poetică postmodernistă a corporalității multiplicată astfel: „Creaturi incompatibile – asta îmi trece prin cap când mă gândesc la mine. Intercorporalitate. Reîncarnări. Alunecând dintr-o existență în alta, dintr-un corp în altul. Transferuri. Glisări. Materie, senzații, imagini, densități, energii, ființe prăbușindu-se în ele însele, ca un colapsar, restructurări, simone și anti-simone, invizibile și feroce, sugându-ți puterea, devorând, existând doar ca fantastică forță, imaginar agresiv în care arunci de bună voie, din când în când, simbolice jertfe (corpuri de hârtie, de exemplu) ca să te lase în pace. Când tac fără gânduri sau când scriu (ceea ce e un fel de tăcere), toate, tot ce am fost, se îmbrățișează în unica ființă fără vârstă, una și toate – amețitoare învârtire, gol hrănitor și hipnotic” (Popescu 2011: 15). Pluralitatea eurilor este testată, experimentată, trăită cu intensitate în toate punctele de intersecție a literaturii cu viața. ...n face raliuri aproape insesizabile din planul realității în ficțiune, din ipostaza de autor, în cea de narator sau de personaj. Scrisul este catapultarea fragmentelor de existență, traficate continuu de mediatori („ideologici”, în perioada postsovietică), într-o realitate vie și „adevărată” a literaturii. Asamblată palimpsestic, ea dă imaginea întregului abia la relectură. Imaginația asigură construirea noului, iar memoria, reactualizarea vechiului. Noul trup de cuvinte exprimă natura plurală a eului, utilizând strategii de recunoaștere prin memorie, dar și inițiere prin imaginația asamblării, a asocierilor, a insolitării adevărilor cunoscute.

În romanul lui E. Galaicu-Păun, spațiul narativ devine o scenă în care actorii sunt perspectivele naratorului, personajului, cititorului, care comunică, flirtează, se

confruntă, se provoacă, amalgamând fragmente de realitate și literatură în toposul narațiunii. Discursuri din alte texte, personaje și fragmente narative din literatura vizitată de autor, narator și personaje, reînvie în funcție de capriciile memoriei sau ale imaginației acestora și au liber la circulație prin roman. Senzațiile sunt livrești, re trăite pe contul figurilor literare canonice. Cititoarea nu-i în stare să rostească decât un *miau...* (al pisicii din romanul lui Bataille). Simona lui G. Bataille din *Istoria ochiului* reia, în romanul lui Galaicu-Păun, jocul așezatului în farfuria cu lapte. Italo Calvino, cu *Dacă într-o noapte de iarnă un călător*, devine un avertisment la miza erotico-livrescă a *Țesutului...* Flaubert, Mallarmé, Roland Barthes etc. își reactualizează discursurile prin vocile din *Țesut viu*. Multistratificarea romanului, popularea acestuia cu naratori autori, personaje, cititori se prezintă, ca și în alte texte postmoderniste, drept o *heterarhie* (Mușat 2008: 148), în care domină indistincția și imprevizibilitatea. Sensurile se amalgamează, labirintul de niveluri narative se lărgeste, țesătura se îndeasă și devine criptică, indescifrabilă în lipsa unei inițieri a lectorului în alfabetul cărților/firelor.

Conexiunile dintre scris/corp/eros/moarte sunt exploatare în toate punctele de intersecție ale textului cu viața. Actul de a crea e feminyin – o ușă către viață și moarte. Scriitura este *Frumoasa fără corp*, cea căutată cu setea și voluptatea îndrăgostitului. Scopul autorului este să îmbrace frumoasa cititoare în cuvinte, să textualizeze erosul. S-o seducă pentru a o livra textului. Să încorporeze cu ea *Frumoasa fără corp*, adică scriitura. Dorința nu e atât pentru el, cât pentru text, întrucât textul îl reprezintă pe autor mai mult decât îl reprezintă atributele lui umane, biologice.

În laboratorul uriaș al textului se produce întregul proces de transformare a lumii în cuvânt. Ca și în *Pupa russa*, dar și în alte romane de Gheorghe Crăciun, lumea există doar prin cuvânt, prin numire. Frumusețea lumii e atât cât poate fi ilustrată în cuvinte. Când „nu mai rămân decât ei doi pe terasă, F(ata) și (M)inotaurul, într-un labirint infinit de cuvinte și tăceri” (Galaicu-Păun 2014: 212), scriitorul-Tezeu trage firul scriiturii pentru căutarea și învingerea (M)inotaurului, care nu este decât (F)rica de (M)oarte, de ceea ce nu poate fi numit.

BIBLIOGRAFIE

- Bataille 2005 = Georges Bataille, *Erotismul*, traducere de Dan Petrescu, București, Editura Nemira.
 Călinescu 2007 = Matei Călinescu, *A citi, a reciti: către o poetică a (re)lecturii*, traducere din limba engleză de Virgil Stanciu, ediția a II-a, Iași, Editura Polirom.
 Codoban 2004 = Aurel Codoban, *Amurgul iubirii*, Cluj-Napoca, Idea Design and Print.
 Crăciun 1993 = Gheorghe Crăciun, *Frumoasa fără corp*, București, Editura Cartea Românească.
 Foucault 1976 = Michel Foucault, *Histoire de la sexualité. La volonté de savoir*, Paris, Gallimard.
 Galaicu-Păun 2014 = Emilian Galaicu-Păun, *Țesut viu. 10 x 10*, ediția a II-a, Chișinău, Editura Cartier.
 Kristeva 1987 = Julia Kristeva, *Tales of Love*, translated by Leon S. Roudiez, Columbia University Press.

- Lalo 2001 = Charles Lalo, *Frumusețea și instinctul sexual*, traducere de Eugen Pârvulescu, Timișoara, Editura Excelsior.
- Mușat 2008 = Carmen Mușat, *Strategiile subversiunii. Incursiuni în proza postmodernă*, București, Editura Cartea Românească.
- Popescu 2011 = Simona Popescu, *Exuvii*, ediția a V-a, Iași, Editura Polirom.
- Sora 2008 = Simona Sora, *Regăsirea intimității*, București, Editura Cartea Românească.
- Ursa 2012 = Mihaela Ursa, *Eroticon. Tratat despre ficțiunea amoroasă*, București, Editura Cartea Românească.

READING AS EROTIC EXPERIENCE. NARRATIVE STIMULANTS OF PLEASURE

ABSTRACT

Țesut viu. 10 × 10 (Alive tissue) by Emilian Galaicu-Păun is a novel of the text's erotization and textualization. *Țesut viu* is a dense novel, with a construction in labyrinth, organized in several layers of meaning. It can be read as a social novel, as a *Bildungsroman* or as an erotic novel. The empirical author of the text keeps his dual connection with the bookish substance, as well as with the biological and existential one. He gets inside the text with both the body and the mind in order to understand simultaneously how his text is produced, how it is perceived and how it works. Through the dialogue with the reader he intends to seduce the girl both in a human and writer's manner.

Keywords: *textual novel, erotic imaginary, seduction, bookish mediator, Moldovan literature.*

TELEVISION AND REVOLUTION OR A NEW LITERARY CONUNDRUM IN RECENT GERMAN AND ROMANIAN PROSE NARRATIVES

ROXANA GHIȚĂ*

This paper aims to examine the way in which authors from two post-totalitarian countries, Romania and the ex-GDR, reacted to the historical events of 1989 by choosing to insert fictionalized descriptions of the anti-Communist revolutions in the corpus of their novels dealing with the recent past. Mircea Cărtărescu's *Aripa dreapta* (*Glaring 3*), the last volume of the trilogy *Orbitor* (*Glaring*, 1996, 2002 and 2007), and Thomas Brussig's *Helden wie wir* (*Heroes Like Us*, 1995) thus play their own role in the vast on-going socio-cultural process of 'coming to terms with the past' which is common to all post-Communist countries¹.

Both in Germany and in Romania, the public discourse about 1989 has contributed to the creation and preservation of a revolutionary myth (needed as symbolic foundation for the new democratic society), while at the same time an opposite tendency, which contests this myth, has also emerged in both countries. Authors, for instance, have used satire and parody to record the failure of the social revolution's metamorphosis (as a victory of popular fury over a despotic regime) into a new founding myth of the nation.

The mass media's pivotal involvement in these particular revolutions, which came to challenge the traditional revolutionary scenario, is also, perhaps paradoxically, one of the reasons leading to the weakening of the revolutionary myth. Writing in 1990, the journalist and historian Timothy Garton Ash coined the term *telerevolution*: 'Both externally and internally, the crucial medium was television. In Europe at the end of 20th century all revolutions are telerevolutions' (Garton Ash 1989: 94), justifiably holding that 'future historians of these events will surely have to spend as much time in television archives as in libraries' (*ibidem*: 348). The Romanian revolution is 'the first revolution broadcast live'

* University of Craiova, 13 Alexandru Ioan Cuza Street, Romania.

¹ This is the commonly accepted translation of the German term 'Vergangenheitsbewältigung' (*Vergangenheit* = past; *Bewältigung* = mastering, coming to terms with).

(Amelunxen, Ujica 1990: 8)² and the fall of the Berlin Wall represents 'the first historical event broadcast globally,' while Vogt (2004:36) believes that the fall of the Wall is probably 'the best recorded event in the history of humankind'. This, paradoxically, has not led, as many might have expected, to clarity regarding the unfolding of events, but, rather to a 'ghosting' of facts which vanished behind images, to reiterate Elke Brüns's term (2006: 87). Brüns also quotes the filmmaker Harun Farocki's conclusion to his documentary depicting the fall of the Berlin Wall: the peaceful GDR revolution is 'a revolution which rather hides within images, than is mirrored by them'. The Swiss director and author Milo Rau, who staged the play *Ceausescu's Last Days*, emphasizes the same feeling of the impenetrability of the image blocking access to the historical referent which it expresses: 'Everything is visible, and this has happened, I think, for the first time in the history of revolutions. Everything is overtly there. Yet, after watching all these images, there lingers an unpleasant sensation, a sort of paranoia. As if this entire hysteria, this Securitate hysteria, these appeals to protect the television station against Ceaușescu's loyal forces, were all but a show, and behind images...'³.

I shall analyze the implications of this phenomenon when dealing with the two novels, each of which reflects, in its own way, the theme of the revolution as a show and addresses the topic of media simulacrum. When discussing the postmodern character of post-Communist Russian society, the distinguished Harvard professor Svetlana Boym (1994: 222–224) points out an aspect which can be applied to the whole post-Communist space: 'the condition of simulation', which defines different levels of life within the public space, making it almost impossible to imagine a real historical transformation, a disaster or a catastrophe. This is an outcome of the 'vanishing of Soviet/socialist meta-narrative' as both deliverance and profound source of anxiety. But this also implies a theoretical refinement of postmodernism, which has been confirmed by the media experience of revolutions: that audio-visual techniques fail to ensure objective access to reality; moreover, they not only reflect or broadcast events, but also play a role in their making. As Astrid Erll stresses (2004: 5), 'mass media are not neutral carriers of information, relevant in the case of memory. Rather, what they seem to encode – existing versions of reality and of the past, values and rules, identity concepts – is made by them. [...] Unlike historical events in themselves, the dimensions of the past which are, from the viewpoint of the culture of remembrance, effective and important, are not external to the media. They are media constructs'. In our case, the manner in which revolutionary events were 'represented' in the mass media has influenced, on the one hand, their unfolding and, on the other, the building of different versions of the collective memory. Both novels address this theme and reflect upon it.

² All translations from German and Romanian belong to me.

³ Milo Rau in dialogue with the researcher Friedrich Kittler; the conversation was included in his book *Die letzten Tage der Ceausescus*, Verbrecher Verlag, 2009 (Kittler, Rau 2009).

Noting that both *Glaring 3* and *Heroes Like Us* can be read as examples of postmodern historical novels, my working hypothesis is offered by Linda Hutcheon's thesis, according to which one of the most important strategies of historiographic metafiction in the post-modern age is its strategy of 'installing and subverting conventions' (Hutcheon 1988: XII). In both narratives, as realist conventions are instituted, they are simultaneously subverted: novel, television and film are reflected as media which filter and manipulate reality, whereas this reality is depicted in apparently exact and objective (television) and authentic and plausible (literature and film) terms.

Glaring 3. The Romanian Revolution

The moment at which the, fairly realist, depiction of the revolutionary events is cut off occurs towards the middle of the novel (Cărtărescu 2007, III: 225), when the prosopopeia of Revolution itself becomes manifest and, with it, the satirical dimension of what has thus far been only a chaotic mass of facts and interpretations is ordered along the axis of a 'central meaning', i.e. that of the stolen revolution. A detail often overlooked by critics proves to be pivotal from my perspective: this moment coincides with a gigantic meta-narrative subplot, which is meant to deconstruct the realist narrative of 22 December by means of the subversive insertions of a hyper-authoritarian narrator. Moreover, this debunking of the realist techniques which have so far been employed to generate the impression of authentic reconstruction of the revolutionary days is accomplished through a non-literary medium, the audio-visual one. The readers are thus invited to identify themselves with the paradoxical perspective of a narrator who, from a vantage point (a balcony), observes the crowds overflowing from all over Bucharest towards the Palace Square. This perspective is paradoxical because, on the one hand, it is meant as a pastiche of the literary tradition of the omniscient narrator, translated into the text in the first person plural ('we started this chapter in a happy mood, but we confess that we turned morose in the interim' – *ibidem*: 233), who is able to see what is going on within flats and characters alike. On the other hand, this narrator assumes the form of a cameraman, recording events from an exterior angle which would correspond to the external narrative perspective. Yet the narrative instance is constructed in an even more convoluted manner. Just as the narrator, in the good old textualist fashion employed by Cărtărescu, tells us how he chooses a character from among the crowd to particularize him only to propel him into instant oblivion, the cameraman isn't just recording, he's also turning the reader into a witness to the transformation of the real into a media product: he tells us when he 'increases the screen resolution', alternates the angle of filming or focuses the lens on certain faces in the crowd (for instance, on Mircea's).

Obviously, these are all old postmodern tricks, especially when one is familiar with Cărtărescu's fascination with optic systems and filters, be they natural (the eye) or artificial (the magnifying glass). Nevertheless, through the omniscient

narrator-cameraman superposition, denouncing the 'authenticity' of the realist style, and at this precise moment of the novel, they acquire a special significance. If, like the narrator-cum-magician of the book, I could interrupt the writing of these lines in order to project to the reader the first ten minutes of Harun Farocki's and Andrei Ujica's documentary *Videograms of a Revolution* my point would suddenly – effortlessly – emerge. This film is, in fact, a compilation of anonymous and official recordings, whereby revolutionary events are chronologically (re)constructed from the perspectives of the cameras which documented them. An off-screen voice accompanies the images, thanks to which we understand that the revolution is little more than the film which the cameras recorded in those few days. 'From the window of a student hostel in Timisoara, an amateur camera is recording the protesters as they are marching towards the town centre', etc. The documentary shows the Romanian revolution as representing a turning point in contemporary history, a terrible confirmation of those suspicions already voiced by postmodern authors: that history exists only insofar as it is recorded and turned into image (just as Cărtărescu's characters and their world only exist insofar as they enter the scope of the author's gaze). This accounts for the deep interest in the unfolding of the Romanian revolution among postmodern philosophers and media theorists alike.

The recording of events is, however, not just an external, neutral one: broadcasting the revolution meant that this audio-visual medium meddled with the events, thereby manipulating them. The population at large believed that the takeover of the national television building represented a sort of a 'fall of the Bastille', a guarantee of the fact that, once everybody all over the world could watch the revolution unfolding, the latter really existed ('We have won!', 'The TV has joined us!'). But just as many of the population came to believe that the images broadcast on the television were the absolute truth, the same television became the instrument of the greatest media 'scam' in history. Failing to realize that they were again locked behind a wall, this time that of the TV screen (cf. Ujica) and that instead of being victorious agents of democratic change they had been turned yet again into a passive mass, Romanians were the actors and the witnesses of a new film directed, through the medium of television, by the political group that acquired power to legitimate its own actions. The result was a film of global relevance, with the corresponding array of *leitmotifs*: the people rising from slavery, the crimes of the Carpathian tyrant, the compassionate public from the Western democracies and the historical happy ending with the triumph of democracy. In his essay, *The Timisoara Massacre*, Jean Baudrillard discusses the situation along similar lines: 'Spectators become exoteries of the screen, experiencing the revolution as exoticism of images, themselves exogenous, tourist spectators of a virtual history' (Baudrillard 1992: 56).

At this point one must emphasize the two dimensions of the fictionalization of the revolution by means of the technical medium. On the one hand there is the factual manipulation of history through television, a plot devised by the new agents

of power, and on the other the historical events are manipulated through the specificity of the medium itself, which causes *every reality* to be hidden by the image, to be absorbed by the 'signifier', which thus, the postmodern philosophers argue, becomes more real than the 'signified'⁴ (Baudrillard). This is what the novel *Glaring* keeps saying. Mircea's call to his mother, 'Come and watch, mother, there's a revolution on TV' (Cărtărescu 2007, III: 252), introduces the idea of revolution as a media phenomenon, which will be reflected in the novel until the final moment, when the people as a whole are engulfed by the power of the media. Throughout several pages, the revolution is presented not live, but filtered through the TV screen. Just as the narrator of *Videograms of a revolution* explains the technical details of the recording and the way in which the event is transformed by the camera into a film cut, the novel narrator keeps pointing to the simulacrum character of the broadcast images. The perspective is aestheticized; reality exists only as fiction, fashioned according to every person's interpretation, ranging from a piece of romance to a war or horror film. As Ujica notes, unlike the film, which stages fiction as reality, television stages reality as reality: thus, the illusion it effects is much more dangerous. The dramatic moment when violence erupts again, in the evening of 22 December, is reflected in a similar fashion: bathed in floodlight, the balcony speakers seem carved in stone, their breathing is 'a phantasmagorical ballet of steam'; when the camera pans, one can notice the streaks of bullets in the sky (*ibidem*: 349). To drive the point home, i.e. that fiction becomes the master of reality, Cărtărescu radicalizes the procedure. The recording of the Ceausescu trial is not commented upon during its TV broadcast, but is projected as a film in a vision shared by the members of the future National Salvation Front: a simulacrum of a simulacrum. The execution of the couple is depicted in cinematic terms, i.e. the *bullet time effect*, patented by the Wachowski brothers in the post-modern chef d'oeuvre *Matrix*: the spectator can notice how bullets flow through the air and penetrate the bodies in *slow motion* (*ibidem*: 461).

From this perspective, not only does the novel invites its reader to reflect upon this problem which is crucial for the world we live in (post-history), it also issues a serious warning: by believing in the ability of broadcast images to reflect reality objectively, people will always let themselves be manipulated by the political power. Cărtărescu's novel explicitly articulates this theme: one comes across a four-page long, Pynchon-like dissection of the TV set, depicted as an infernal factory in which light is transformed by the secret service of the diminutive transistor clerks into a flux of spectral electrons, then into pixels, so that the 'correspondence between the real scene and the flea circus on the screen was more than dubious'. The repeated conclusion, written in italics: 'never had there been such a cunning, treacherous and poisonous intermediary between the world and myself' (*ibidem*: 253–256).

⁴ The terms have been coined by the linguist Ferdinand de Saussure to explain the dyadic model of the sign: the 'signifier' (*signifiant*) is the form of the sign and 'signified' (*signifié*) is the concept, the meaning that the sign represents.

The problematic also displays a philosophical component: as seen in a previous chapter, for Cărtărescu, the vanishing of reality behind the sign does not depend exclusively on the specificity of the image and its proliferation. In fact, regardless of the way it is reflected, reality is but a fiction. Cărtărescu is not only Baudrillardian, but also Flusserian. In his essay, *On Fiction*, Vilém Flusser attacks Baudrillard's thesis by arguing that what the French philosopher describes as the involution of the contemporary world is, in fact, a state which has always existed: reality can only exist as a simulacrum, not in the sense that it doesn't have a proper existence of its own, but in the sense that the aforementioned existence cannot be known (cf. Finger, Guldin, Bernardo 2011: 110)⁵. Let us remember Mircea's repeated reflection upon the fiction of reality: even as a participant in the fighting, and not as a spectator in front of a screen, he 'felt as if he were in a war film, even more, in a night shooting of a shooting scene' (Cărtărescu 2007, III: 222). The problem which arises is that this acknowledgment of the simulacrum, both in Baudrillard's and in Flusser's sense, has ethical implications: the former states that television leads to indifference, distance, skepticism and unconditional apathy, whereas the latter emphasizes the blurring of distinctions between truth and falsehood, fiction and reality, good and evil.

All these phenomena block Mircea's ability to act in reality and to react to another person's suffering. When people are hurt or die around him, he is obsessed with metaphysical dilemmas: 'How can another's toothache hurt us and how can we know whether the person crying or shouting before our own eyes is not an actor or a fake?' (*ibidem*: 222). It is thus that the novel problematizes a crucial aspect of post-history: unable to make a difference between the reality of pain and death and fiction as spectacle which has been instilled by both film and television, people are transformed into post-modern voyeurs, who are used to watching the horrors of war indifferently. This is sociologist Stjepan G. Meštrović's dark conclusion (1994), after analyzing the reaction of the West to the war in former Yugoslavia. The same opprobrium of the image as a vector of fictionalized suffering is voiced

⁵ See also Flusser's position in an interview conducted by Miklós Peternák: 'What I want to say is the following: The reality of the objective world is in question. We know now that we do not have to be Kantians to know that there is no sense in speaking about an objective world; we have no access to the objects. What we have are the impressions which our nerves receive. To say that the images we now produce are simulations does not make much sense. Concretely they affect us just like objects do. This is my constant, let's say, dialogue with Baudrillard.'

Baudrillard believes that we are living in a world where the simulations hide reality. I think this is a nonsensical proposition. I believe that we are in the middle of a world which is either concrete or abstract. And those images are just as concrete as is the table on which your machine is standing now. We do not have any ontological tool any longer to distinguish between a simulation and a non-simulation. The critical tool which we have to use is concreteness as opposed to abstractness. No longer can we distinguish between science and art. We used to define science as the discipline which analyses the real, and art as a discipline which produces artificial things. However, now we tend to believe that the world which science analyses is an artifice which is produced by science itself' (Flusser 1988).

by Susan Sontag in *Regarding the Pain of Others* (2003), which is concerned with the case of war photography.

Heroes Like Us. The Fall of the Berlin Wall

Not an autobiographical work, according to its author, Thomas Brussig's novel may be included in the category of fictional autobiography due to its first-person narrative form (German narratologists would speak of an instance of *Ich-Erzählung*). The protagonist, Klaus Uhltscht, narrates his own life in an interview with an American reporter for the *New York Times*, Kitzelstein. The reader is offered not only the story of his individual destiny, but also a satirical description of what life was like in the ex-GDR, culminating with a highly individual perspective on the events which eventually led to the fall of the Berlin Wall and to re-unification. Barely a few pages into the novel, the reader learns that it is, in fact, Klaus Uhltscht who is responsible for this momentous occasion, rather than the peaceful uprising of his fellow countrymen. Specifically the soldiers in charge of patrolling the Wall were forced to retreat and allow citizens to climb the Wall, terrified by the sudden exhibition of the hero's gigantic penis – herein are rooted the shocking, satirical, scandalous and grotesque aspects which represent the indelible mark of the novel and translate, in fact, the violence and brutality of this original breaking up with the past.

The fictionalization of the past begins even as events unfold and are experienced by Klaus, for even then what is perceived is already shaped by subjective interpretations. Thus, according to Klaus, all protesters were happy that the Wall had been breached, little understanding what had really happened: 'those standing behind or having arrived late were convinced that had they been in front then they would have opened the gate, whereas those in front believed that they had opened it, because, truly, the gate had been opened' (Brussig 1995: 319). Brussig shows here that both the individual process of remembering and the collective memory may find it hard to tell fact from fiction. In his study on the social construction of reality within the collective memory, Berek (2009: 117) emphasizes that 'what is transmitted as historical reality changes permanently, for it is constantly re-negotiated by society. It is, therefore, impossible to learn whether a certain memory is *true* or *false*'. This is one of the reasons why photography (in modern society) and photography and television (in contemporary society) have come to assume the role of objective instances in dealing with reality. Even newspapers base their reports on visual documentation of reality, which helps to create and sustain this idea of objectivity. Through photographic or videographic recording of events and their almost simultaneous broadcast, the spectator is instilled with two illusions: that he has direct access to events, to the naked truth, and that he can thus take part in history *in the making*, despite past historical events being only knowable as a result of historical construction. To quote Susan Sontag's words from *Photography: A Little Summa*: 'In a modern society, images made by cameras are the principal access

to realities of which we have no direct experience. And we are expected to receive and to register an unlimited number of images of what we don't directly experience. The camera defines for us what we allow to be "real" (2007: 125).

In the case of *Heroes Like Us* (and any historical fiction whose plot is set in contemporaneity), this aspect cannot be ignored. Klaus adds specific details, regarding the way events were related by the media, to his account of the 1989 revolutionary process. Western newspapers are his obsession as, ever since he was a child, he had dreamed of seeing his picture, lavished in praise, on the front page of every German journal. Beyond the megalomaniacal dimension of this fancy, there lies a truth, dimly perceived by Klaus and clearly formulated by Susan Sontag in the afore-mentioned essay: 'In the modern way of knowing, there have to be images for something to become 'real'. Photographs identify events. Photographs confer importance on events and make them memorable. For a war, an atrocity, a pandemic, a so-called natural disaster to become a subject of large concern, it has to reach people through the various systems (from television and the internet to newspapers and magazines) that diffuse photographic images to millions' (Sontag 2007: 125). At the same time, the peaceful revolution occurs not only on TV, but *through* TV: Schabowski's slip of tongue during the live international press conference leads to the erroneous interpretation of the complete opening up of frontiers, which becomes the official version, circulated in the media. Watching *Tagesschau* on the West-German TV channel *ARD*, one hour later, the GDR citizens find their hopes fulfilled and Berliners gather in front of the Wall to put the new regulations to the test. The intervention of mass media in the unfolding of historical events is, therefore, hardly neutral: on the one hand, live broadcasting becomes an interfering factor able to alter the course of events, on the other, the claimed objectivity is just a myth for the naïve who fail to understand that television can only produce simulacra of reality.

The first case is illustrated not only by the real story about Schabowski, but also by two fictional events, which Brussig makes up following the example of Schabowski's famous gaffe in order to show that: 1. history is chaotic, and 2. this chaos is brought about by the very instruments which claim to be its documented proofs. In the atmosphere of euphoria which followed the opening up of the Wall, when a reporter pushes a microphone to Karl's face, the hero, half mad with joy, can only utter one word: *Maaadness!* (*Waaahnsinn!*), the word most frequently heard those days, which became part of the Wall legend itself. But Klaus also has darker broodings: the specter of recently gained freedom unveils fear and insecurity. 'What will happen to me in this new world?' is the fearful question, and, when facing another camera, he shouts a word which sprang from the deepest marshes of his soul: *Germany!*'. This is the moment when Brussig sets his critical weapons against West Germany as well, for no one is spared the debunking tsunami which his novel unleashes upon the German lands:

'Germany, again uttered in fear! The West Germans have taken it literally, but disfigured it with an important detail: they acted as if all who said *Germany* meant

West Germany. [...] Not that I believed that West Germany was a bad thing, but the country was not perfect, so that one may not have thought of a better one! And how could I suspect that the entire GDR nation would feel bound to take up my confused cry for Germany' (Brussig 1995: 322).

Klaus emerged as the architect of re-unification, just as he had been the main agent responsible for the fall of the Wall.

As a historiographical metafiction, *Heroes Like Us* concurrently proposes (and this is the second dimension of my analysis) a subtle critique of the idea of objective history documentation through modern audio-visual techniques and historiographic methods which are based, inevitably, on the materials furnished by the former. On the one hand, Brussig, too, uses the ability of photos or films to certify events: Kitzelstein, the journalist, identifies Klaus based on the analysis of the video material, which renders any attempt of denial on the hero's part useless (*ibidem*: 7). Furthermore, Klaus wishes to present his version of events in the pages of the famous *New York Times*, aware that it is only the press which can make his *own* story famous. On the other hand, the entire official historiography is, thus, discredited. Historians are ridiculed: without knowing the real cause which provoked these historical convulsions, they circulated a whole series of highfaluting analyses and interpretations concerning 'the end of German division', 'the end of European post-war order', 'the end of the short 20th century', 'the end of modern era', 'the end of the Cold War', 'the end of ideologies' and 'the end of history', which enables Klaus to hail himself as 'the gravedigger of history' or 'the valiant little tailor': 'seven at one stroke!' (*ibidem*). In fact, Brussig offers his own metanarrative of the 1989 moment (see Widmann 2009: 229), but since, to this end, he deploys satirical strategies meant to subvert the voice of the narrator, he manages to pulverize the reader's trust in these *grands récits*. Of course, one may equally ask oneself, as Bremer does (2002: 252), whether Brussig's method of taking up and ironically exaggerating every stereotype is, indeed, a way of discrediting them, as the author seems to believe, or whether this merely perpetuates and fortifies them. Personally, I believe that nobody who laughed with and at Klaus, the buffoon of the fall of GDR, could possibly adhere naïvely to the identity clichés circulated by the media and built up in the German social imagination after re-unification.

The central question posed by my essay is: how can the pinnacle point of the 1989-revolutionary events, the fall of the Wall, become material for a narrative, once these events have been stored in the archive, via photography or video, radio or television broadcasts? And, starting from here: what role can literature still play in a society in which books play but a smaller part, being overtaken by mass media and the internet? How can an author defend himself against this crushing conflict? To try to offer a tentative answer to the first question: firstly, both novels draw the reader's attention to the processes which, as a result of technical documentation, transform historical events into pieces of a puzzle which the science of history orders by offering a unified interpretation of them, and secondly, both novels

deconstruct this official version, by opening up new interpretative possibilities which go beyond the established criteria and the collective stereotypes by means of language. Because literature's advantage is linked to or epitomized by style: a rich and mobile, multi-perspectivist function of the language, whereby the reader is offered a totally different type of communication with himself and the world, thanks to which himself, his life and the life of the collectivity are put in perspective through the specific mediation of literature⁶.

BIBLIOGRAPHY

- Amelunxen, Ujica 1990 = Hubertus von Amelunxeb, Andrei Ujica (eds.), *Television / Revolution. Das Ultimatum des Bildes. Rumänien im Dezember 1989*, Marburg, Jonas Verlag.
- Baudrillard 1992 = Jean Baudrillard, *The Illusion of the End*, translated by Chris Turner, Stanford University Press.
- Berek 2009 = Matthias Berek, *Kollektives Gedächtnis und die gesellschaftliche Konstruktion der Wirklichkeit: Eine Theorie der Erinnerungskulturen*, Wiesbaden, Harrassowitz Verlag.
- Boym 1994 = Svetlana Boym, *Common Places: Mythologies of Everyday Life in Russia*, Harvard University Press.
- Bremer 2002 = Ulrike Bremer, *Versionen der Wende: eine textanalytische Untersuchung erzählerischer Prosa junger deutscher Autoren zur Wiedervereinigung*, Universitätsverlag Rasch.
- Brussig 1995 = Thomas Brussig, *Helden wie wir*, Berlin, Verlag Volk und Welt.
- Brüns 2006 = Elke Brüns, *Nach dem Mauerfall – Eine Literaturgeschichte der Entgrenzung*, München, Wilhelm Fink.
- Cărtărescu 2007 = Mircea Cărtărescu, *Orbitor*, vol. I–III, București, Editura Humanitas.
- Erll 2004 = Astrid Erll, *Medium des kollektiven Gedächtnisses: ein (erinnerungs-) kulturwissenschaftlicher Kompaktbegriff*, in *Medien des kollektiven Gedächtnisses. Konstruktivität. Historizität. Kulturspezifität*, edited by Astrid Erll & Ansgar Nünning, de Gruyter, p. 3–22.
- Flusser 1988 = Vilém Flusser, *Intersubjectivity: Media Metaphors, Play & Provocation*, interviu cu Miklós Peternák, 1988, sursă online: <http://www.c3.hu/events/97/flusser/participantstext/miklos-interview.html>.
- Garton Ash 1989 = Timothy Garton Ash, *The Uses of Adversity: Essays on the Fate of Central Europe*, Cambridge, Granta Books.
- Hutcheon 1988 = Linda Hutcheon, *A Poetics of Postmodernism: History, Theory, Fiction*, London, Routledge.
- Kittler, Rau 2009 = Friederich Kittler, Milo Rau, *So wird man Historiker*, <http://www.althussers-haende.org/so-wird-man-historiker-kittler-rau>.
- Meštrović 1994 = Stjepan G. Meštrović, *The Balkanization of the West: The Confluence of Postmodernism and Postcommunism*, New York, Routledge.
- Roberts, Thomson 1991 = David Roberts, Philip Thomson (eds.), *The Modern German Historical Novel. Paradigms, Problems and Perspectives*, New York, Berg.
- Sontag 2007 = Susan Sontag, *At the Same Time: Essays and Speeches*, edited by Paolo Dilonardo and Anne Jump, Farrar, Straus and Giroux.

⁶ David Roberts' conclusion, in the introduction to a collective volume, suggestively titled *Writing after 1989 (Schreiben nach der Wende)*, stresses the same idea: '[...] despite all kinds of media competition, literature remains the irreplaceable medium through which the imaginative confrontation with historical experiences and the process of society's critical self-interrogation take place' (2001: XVI), even if its influence remains limited to specific social groups.

Vogt 2004 = Henri Vogt, *Between Utopia and Disillusionment, A Narrative of the Political Transformation in Eastern Europe*, Studies in Contemporary European History, New York, Berghahn Books.

**TELEVISION AND REVOLUTION OR A NEW LITERARY CONUNDRUM
IN RECENT GERMAN AND ROMANIAN
PROSE NARRATIVES**

ABSTRACT

The purpose of my paper is to investigate the fictional representation of the revolutionary events of the year 1989 which led to the collapse of the communism in East Germany and Romania. I discuss two of the most acclaimed novels dealing with the 1989-Revolution in both countries. Thomas Brussig's *Helden wie wir* (*Heroes Like Us*) and Mircea Cărtărescu's *Orbitor. Aripa dreaptă* (*Glaring 3*). My main interest concerns the way in which the novels depict and reflect on the role played by the media in the events which came to be known as the first televised revolutions of the world. Another important topic that I address in this context is of a more theoretical nature and examines the specific problems faced by writers dealing with contemporary historical events when mass media coverage has become literature's more successful competitor.

Keywords: *Mircea Cărtărescu, Thomas Brussig, contemporary novel, Revolution, post-Communism.*

CAMIL PETRESCU. DESPRE SUBSTANȚIALISM ȘI REINVENTAREA TRADIȚIEI

OANA SOARE*

Preambul

În multe din textele-program sau din invențiile pe tema tradiționalismului românesc frapează o anume incapacitate de a depăși dogmatismul rigid și de a accede spre estetic, care rămân, din acest ultim punct de vedere, la statutul de inutile escorte. Pe scurt, este stridentă pauperitatea ideatică a nu puține texte doctrinare, după cum este un truism faptul că sămănătorismul nu a impus un singur autor cât de cât viabil sau că, schimbând epoca, Nichifor Crainic izbutește cel mai puțin ca poet.

Apoi, la fel de evidente sunt, de la un punct încolo, verva mimetică a intervențiilor, înscrierea lor în registrul caragialian al temei și variațiunilor, ca și faptul că majoritatea înlocuiesc, sinucigaș, conceptul de tradiție cu un set de truisme și prejudecăți despre tradiție. Aceasta este redusă la amănunt etnografic, element istoric convențional, manieră folclorizantă de tratare a subiectului. Un întreg complex etnologic pare a înlocui tradiția, ca și cum aceasta, în coordonatele sale profunde, nici n-ar exista, astfel că, exagerând lucrurile, i-am putea bănuî pe ideologii acesteia că au transformat chiotul de *tabula rasa* al modernilor în complex adânc, care se cere rapid compensat printr-un act fals reparator. S-ar părea că exact tradiționaliștii nu pot ajunge la tradiție, și atunci își propun să o inventeze măcar, fie și în cadre false, în special idilice și convenționale. Dar tradiția nu este un fapt care se stabilește *a priori* – Călinescu a văzut aici bine –, rolul dezbatelor în jurul acestui subiect nu este acela de a stabili un set de reguli tematice care să fie apoi puse în practică. Multe dintre intervențiile de la 1900 la 1940 sunt astfel pagini memorabile dintr-un flaubertian dicționar al lui Bouvard și Pécuchet.

Debilitatea estetică a scrierilor așa-zis tradiționaliste (și mă gândesc la „școala” sămănătoristă, la producția standard a gândirismului, cu Nichifor Crainic sau Cezar Petrescu) vine poate și din faptul că doctrina merge mână în mână cu

* Institutul de Istorie și Teorie Literară „G. Călinescu” al Academiei Române, București, Calea 13 Septembrie, nr. 13, România.

cenzura imaginației creatoare. Teoriile tradiționaliste par a exclude deliberat originalitatea, anexată, în mod exclusiv și eronat, modernismului. E drept că, la rândul său, modernismul valoriza excesiv originalitatea *formală*, îmbrăcând-o în hainele progresismului estetic, hibrid aberant în vanitatea și cecitatea sa. E. Lovinescu se întreba într-un rând de ce programul sămănătorismului românesc nu a avut ca rezultat apariția unui Turgheniev român, punând degetul pe rana complexului tradiționalist. Desigur, nu numai din acest motiv criticul „modernismului dirijat” ajunge să abhore tradiția, dar întrebarea, stăruitoare, rămâne și astăzi dublată de dubiul aruncat de însuși Blaga asupra gândirismului devenit prea rigid. Se poate cel mult răspunde că, dacă nu l-am avut pe Turgheniev, am avut un mult mai consistent și fecund Sadoveanu, și ajungem la paradoxul românesc al eminențelor capabile să pună în paranteze, prin talent personal, ideologiile și programele.

Articolele doctrinare ale lui Iorga sunt printre cele mai dezamăgitoare din corpusul de texte al tradiționalismului, în principal din cauza caracterului lor rigid și normativ, dublat de marota eticului naționalist care ascunde, uneori, lipsa unei minime competențe estetice. Respingerea manifestă a lui Baudelaire, căruia îi este preferat un minor Coppée, dar căruia, în secret, îi este recunoscută valoarea, de parcă recunoașterea ei publică ar fi un detaliu ce l-ar culpabiliza, spune multe despre Iorga: „Și asigur pe oricine că, dacă numai astăzi se traduce proza lui Baudelaire în ediții de amator, versurile aceluiași, care n-au nimic în ele, dar absolut nimic «simbolist», ci oglindesc numai firea tulburată a unui mare suflet bolnav, se citeau prin școlile noastre înalte pe vremea când cumpăram însumi volumul de *Fleurs du mal*, de care nu m-am despărțit nici până acum” (Iorga 1912: 546). Respingerea lui Arghezi și acuza de pornografie adusă celui mai baudelairian volum al acestuia se vede astfel pusă în alte coordonate. Speriat de demonii modernității ideologice (oroarea sa față de Revoluția Franceză îl surprinsese pe Lovinescu – Lovinescu 1925: 177–183), dar și de cei ai modernismului estetic, Iorga se lasă devorat, în cele din urmă, de microbul nefast al unei pseudoestetici în care moralitatea, sinceritatea și parafa etnologică joacă rolul de gardieni improvizați. Tradiționalismul dogmatic riscă să ucidă însăși ideea de tradiție. Iorga pare a fi și cel care reduce ultimul concept la ideea de rețetar tematic și compozițional: trecutul istoric, viața câmpenească, exaltarea lumii rurale și demonizarea celei citadine, tratarea baladescă prin coborârea folclorului la elementul kitsch, toate mixate în sosul unei „psihologii” etnice vitale și sănătoase. Pe bună dreptate, Blaga consideră că dulcegăria a ucis sămănătorismul; în furia sa antimodernistă, Iorga instaurează o dictatură a tradiționalismului butaforic. Optimismul manifest și trucat, pe de o parte, iar pe de alta, melodrama neadaptării răpesc tradiției însăși dimensiunea sa esențială, și anume *nostalgia*. Trecutul făcut prezent prin mitul tinereții fără bătrânețe, așa cum dorea Eminescu, de pildă, sau vocile marilor spirite care se mai aud enigmatic dintr-un Styx imaginar par a lipsi cu desăvârșire. De-abia cu Pillat și Fundoianu și, desigur, prin Blaga, i se restituie tradiției sublima ei nostalgie – acest sentiment

deconstruiește și sublimează falsul pastel din *Pe Argeș în sus*, tot el, transformat în angoasă a ireversibilului, fiind la baza formidabilelor *Priveliști* ale lui Fundoianu. Și, de altfel, somnul poate fi considerat o formidabilă metaforă a acestei nostalgii a confundării cu strămoșii. Nostalgia care însoțește mitul Vârstei de Aur – temă-etalon a antimodernilor și emblemă a Tradiției – e punctul de pornire al ficțiunilor sadoveniene.

Nici poporanismul nu se mulțumește, așa cum o făcea la începuturile sale, cu utilul program civilizator de emancipare socială a țăranimii, aspirând la investirea etnicului ca supremă valoare estetică, cu diferența că Ibrăileanu este un esthet mai fin decât Iorga. Criticul ieșean distinge corect între cultură și civilizație, termeni reduși, rând pe rând, în interbelic, la hiperbolă sau litotă. Lovinescu, în elanul său sincronist, îi confundă; Nichifor Crainic îl dilată peste limitele admise pe cel dintâi pentru a propune, prins de febra naționalistă cu irizații fasciste, o etnocratie în locul democrației. Ibrăileanu nu pare însă omul confuziilor: el consideră salutare și ineluctabile strategiile modernității în plan social, dar inoperabile în plan estetic. A spune că în cultură, în literatură, trebuie făcut „ceea ce au cerut conservatorii în politică” (Ibrăileanu 1925: 249) e un alt mod de a afirma că literatura este reacționară. Ne putem întreba dacă această tutelă conservatoare (căci Ibrăileanu nu merge până la a articula o „teorie a secundarului”) nu dăunează până la urmă literaturii sau dacă nu e mai bine să așezăm altfel conceptele în propoziție – cum, bunăoară, a făcut-o Călinescu, socotind tradiționalismul o altă față a modernului ori poate, chiar fața sa cea mai durabilă. Poate că Ibrăileanu, cititor de Baudelaire sau Proust, inversează termenii, văzând în modern o față a tradiției – în altă ordine de idei, frapează oroarea celor doi critici față de transplantul estetic promovat de Lovinescu (acesta din urmă, după toate aparențele, pare a ignora existența unor astfel de repere ale modernului).

Crainic împinge mai departe discuția despre tradiție, smulgând-o din vâul redușionist al sămănătorismului pentru a o împinge în fundătura doctrinară a ortodoxismului. Și la el izbește dorința de a inventa „o tradiție”, ca și cum sciziunea de la 1848 ar fi blocat căile de acces spre un „mai înainte”, spre un arhetipal pierdut parcă pentru totdeauna. Ideea blagiană a somnului anistoric, încercarea de reconstituire a unei inefabile matrice stilistice, întoarcerea spre barbaria „fondului nostru nelatin”, căutarea tradiției în straturi mai joase decât o caută tradiționaliștii sunt elemente-cheie ale unuia dintre cele mai articulate discursuri de tip antimodern din cultura română.

Tot acest preambul pentru a afirma un lucru, până la urmă, cunoscut: nu teoreticienii săi *en titre* au definit cel mai bine tradiția, ci exact creatorii importanți pe care nu-i deranjează anxietatea influenței și al căror drum spre modernitate a trecut mai întâi pe aici. Blaga se considera mai tradiționalist decât tradiționaliștii și prin aceasta ultramodern (în interviul acordat în 1926 lui I. Valerian, scriitorul declara: „Poezia care-mi convine mie, deși e ultramodernă, o cred însă în anumite privințe mai tradiționalistă decât obișnuitul tradiționalism, fiindcă reinnoiește o

legătură cu fondul nostru sufletesc primitiv, nealterat nici de romantism, nici de naturalism, nici de simbolism” (Valerian 1967), Arghezi se delimita de tradiționalism, de modernism și, mai interesant, și de compromisul dintre acestea două, de punerea tradiției în forme moderne, de sinteza acestora, adică exact de caracterizarea pe care i-o făceau criticii din epocă. Arghezi recomanda modernul ca primă haltă a artistului, după care doar talentul îl putea împinge mai departe, în sublimarea tradiției. Nu știm dacă se gândea la Brâncuși, la el însuși sau îi scăpa o bună caracterizare a esteticii lui Ion Barbu – cert este că această observație apărea într-un articol despre Sabin Drăgoi (Arghezi 2004), căruia îi recomanda să nu se lase confiscat de formele exterioare ale tradiționalismului. Arghezi este multiplu reacționar – față de tradiționalism, dar și față de tradiție, față de modernism, dar și față de modern.

Nu mai e de mult un paradox a afirma că modernii sunt cei care au definit cel mai bine tradiția, distingând-o, în fapt, de tradiționalism, adică de repetiție, scleroză prin monomanie tematică și stilistică. Pillat distinge între tradiția vie și tradiția moartă (Pillat 2009), Blaga se referă, într-un text de tinerețe, la puterea „reformatorică” a acesteia (Blaga 1922), și tot Blaga și Noica, doi eretici de la dogma tradiționalismului, pun etnopsihologia în hainele regale ale metaforei revelatorii și ale unui „dicționar” de factură heideggeriană.

Poate mai surprinzător decât să îi vedem pe Blaga sau Arghezi teoreticieni ai tradiției moderne este să vedem cum un scriitor precum Camil Petrescu vorbește de modernismul tradiției, redefinind prin ochiul ultramodernului concepte ca *tradiție*, *tradiționalism*, *modernism* sau *specific național*. Dar ce fel de modern este, până la urmă, acest copil teribil al literelor românești? În cadrul modernismului românesc, Camil Petrescu joacă, poate, un dilematic și dramatic Danton, revoluționarul devorat, în cele din urmă, de o altă revoluție decât cea pe care a imaginat-o. Nu este, în primul rând, un lovinescian, dovadă delimitările din celebrul său eseu *E. Lovinescu sub zodia seninătății imperturbabile*: nu gustă sincronismul programatic (a se vedea repulsia pentru ideea de modă literară), nu acceptă ideea mutației valorilor estetice (pe care o consideră o manieră de a contabiliza prejudecățile estetice și pe cele de receptare ale unei epoci). Apoi, Camil Petrescu are oroare de întregul set de pretenții al modernismului, în care vede exclusiv afilierea interesată la ultima „revoluție” estetică. Să fie atunci un tradiționalist ignorat, până acum, de toți criticii? Nici pomeneală. Pentru că, în opinia sa, și tradiționalismul este o altă modă, doar că venită pe altă filieră. În aceeași categorie intră și campionii criteriști ai spiritualității și iraționalismului, în frunte cu Mircea Eliade.

Și atunci unde poate fi plasat acest Camil Petrescu, veritabil *trouble-fête* în câmpul modernismului românesc? În eseu *Substanțialism*, avem de-a face cu un veritabil antimodern; or, în opinia mea, nu ar trebui să trecem prea grăbit peste acest text, adevărat manifest ideologic al autorului. Pornind de aici, obținem un unghi interesant, capabil să redimensioneze și alte intervenții publicistice și nu numai ale sale. Oricum, în numeroasele sale intervenții, Camil Petrescu se situează la egală

distanță de tradiționalism și modernism, pe care le recitește unul prin celălalt, dorind restructurarea tradiției într-o manieră revoluționară sau recalibrarea modernului prin intermediul tradiției. Aici, Camil Petrescu este în egală măsură modern și antimodern sau, dacă ultimul termen poate deruta, să zicem că avem de-a face cu unul dintre cei mai dilematici și mai paradoxali moderni din literatura română. Părerea mea este că, prin acest autor, dăm exact peste modernul atipic care ne lipsea, peste modernul care, cu toată furia sa împotriva modernității și a modernismului, nu intră în fundăturile antimodernului târât de reacționarism. Înapoi la Camil Petrescu, așadar... Prin el, celebrele dispute din interbelic, amintite până acum, capătă o altă dimensiune și rezonanță.

Camil Petrescu în căutarea tradiției

Tradiție, da, înțeleasă însă într-un mod subiectiv; tradiționalism, nu, mai ales în configurațiile termenului stabilite în interbelic. Ce îl îngrijorează pe Camil Petrescu în extinderea acestor concepte aparent îngemănate? Un posibil răspuns, indirect, îl găsim, printre altele, în *Rapid Constantinopol-Bioram*: la Istanbul, scriitorul admiră Hagia Sofia ca monument unic și specific, dar observă și că această normă (arhitectonică) nu ar fi putut fi depășită. Este aici și un mic demon progresist, modern, desigur, de altfel evident și în eseul despre Proust, în care scriitorul era considerat *summum*-ul literaturii franceze, superior unui Balzac sau Stendhal. Revenind la exemplul Sfintei Sofia, sunt apreciate vârfurile tradiției, întrupările exponențiale ale acesteia; însă riscul absolutizării tradiției – adică înregimentarea umilă în tradiționalism – îl reprezintă stagnarea, imitarea normei, interzicerea saltului spre altceva. Camil Petrescu numește acest fenomen „toropeala tradiției” (Petrescu 1974: 119). Un al doilea pericol l-ar reprezenta un anume daltonism derivat din conjugarea tradiției cu naționalismul (dimensiunea social-politică militantă) sau cu etnocentrismul. Scriitorul recurge iarăși la comparația cu copacul, recurentă în discursul tradiționalist... tradițional, la Iorga sau Crainic (prin rădăcina care alimentează trunchiul din sevele pământului și frunzele îndreptate spre cer, „copacul” ar simboliza exact utopia organicului și liantul capabil să scurtcircuiteze distanța dintre două dimensiuni temporale opuse). Or, între „Gândirea” și „Sburătorul”, Camil Petrescu propune o soluție intermediară, aceea a altoiului, care pare a merge în sensul „revizuirii” lui Maiorescu din a doua perioadă, în care criticul părea a da o șansă formelor în căutarea fondului, fără să ajungă până la optimismul sincronismului lovinescian: „[...] uneori e foarte avantajos să împrumutăm de la soiuri vecine mici crâmpie vitale, pe care le răsădim în carnea stearpă. Procesul biologic care se petrece e într-adevăr uimitor. Pomul pipernicit, întârziat, cu fructe rare, e regenerat dintr-o dată în toate fibrele lui. Se hrănește mai viu și mai ales hrana îi priește. Toate organele îi sunt influențate și înfățișarea i se schimbă... Rodele sunt, fără posibilitate de comparație, mai îmbelșugate și mai frumoase ca înainte. Principiul lui vital, care se irosea, își găsește o formulă de rodnicie maximă a tuturor posibilităților lui”

(*ibidem*: 119–120). Camil Petrescu nu ezită să amintească și de teoria lui B. Springer privind vitalitatea speciilor prin încrucișare, consonantă, de altfel, cu ideea sa (discutabilă) despre hibridul etnic pe care îl descoperă în genealogia unor mari personalități ale culturii române. Cât despre riscul identitar sau cultural al fenomenului formelor fără fond, acesta există, însă este, *à la longue*, atenuat de sedimentarea pe care o aduce timpul: „Dar cel mai căutat altoi are nevoie de timp până să pătrundă în toate capilarele organismului pe care a fost transplatat” (*ibidem*: 124).

Fenomenul specificului național e în strânsă legătură cu cel al tradiției. Or, în opinia lui Camil Petrescu, adevăratul specific național nu s-ar obține prin adâncirea în subconștientul etnic sau prin accentuarea elementelor tradiției (ca să nu mai vorbim de toată încrângătura elementelor care alcătuiesc nu tradiția, ci *prejudicata* tradiției), ci exact prin metoda contrară, prin restrângerea sau chiar interzicerea lor. Exemplul pe care se sprijină această idee este cu totul deconcertant (sau, din contră, cât se poate de previzibil) pentru modernul atipic Camil Petrescu: este vorba de cazul Turciei, căreia pecetea islamică îi atribuie rolul de bastion al tradiției. Pornind de la acest exemplu neașteptat, scriitorul consideră că una dintre cele mai sigure căi de a ajunge la „miezul sănătos al poporului” ar fi dinamitarea tradiției „toropite” și stagnante, așa cum a făcut Mustafa Kemal, modernizatorul acestei țări. Exact prin violentarea tradiției s-ar contura un drum neașteptat către specificul etnic: „Eliberând de o presiune excesivă organele, le-a înlesnit o circulație. Desființând ceea ce se numește specific național (sultanat, califat, harem, scrierea sfântă, de la dreapta la stânga, fes) se pare că a promovat, dacă ar fi să judecăm după rezultatele de până acum, însuși naționalul în esența lui” (*ibidem*: 122). Așadar, specificul național ar fi rezultatul unei operații de violentare specifică modernului. Cenzura revoluționară nu aduce progresul, așa cum credeau modernii, ci adâncește naționalul, adică exact ce doreau tradiționaliștii, doar că aceștia din urmă militau pentru *statu quo*. Nu e vorba așadar de o operație de *tabula rasa*, ci de una de distrugere a formelor exterioare ale tradiției, pentru a-i resuscita și întineri substanța. O notă de subsol deviază discuția și o împinge spre același paradoxal bine temperat, specific de altfel discursului camilpetrescian: dacă transmutăm observația în domeniul literar, ar rezulta că exact scriitorii care contrazic specificul l-ar ilustra cel mai bine. Însă exemplul oferit este deconcertant: e vorba tocmai de Eminescu, autor etalon confiscat de sămănătoriști și tradiționaliști pentru a ilustra teza specificului național. Însă Camil Petrescu nu are o perspectivă teleologică, progresistă sau finalistă în judecarea istoriei literare: nu judecă nici ca un modern, stabilind un ax ascendent între Baudelaire și Rimbaud, nici nu are privirea aparent fixată în retrovizor a lui Călinescu, care îl citește pe Conachi prin Arghezi. În judecata istoriei literare, Camil Petrescu își suspendă propria contemporaneitate pentru a se plasa mai bine în contemporaneitatea scriitorului respectiv. E acesta un mod de a înțelege istoria în însăși substanța ei, nelăsând-o confiscată de aspirații progresiste sau de utopii reacționare. Astfel, Eminescu nu este văzut sincron, ci

diacronic, nu prin ochii de azi, ci prin cei de ieri. În nota de care vorbeam mai sus este reprodus și un lung pasaj dintr-un interviu luat lui Hasdeu de către Caragiale, în care scriitorul și savantul îl contesta pe Eminescu, socotindu-l un fenomen de modă germanizantă și implicit de nespecific național. Moda ar patrona nu doar valul epigonic de după moartea sa, ci și sensul acțiunii sale, Eminescu având „nenorocul să lucreze sub o direcțiune absolut străină de spiritul românesc”. Eminescu ar fi *imitat* „marfa ieftină a studențimii germane de pe la mijlocul secolului, în urma confuziunilor politice, redată, sub etichetă locală și, firește, cu multă dibăcie, tinerimii române – budhismul antic, fiert încă o dată în cratița nemțească și de acolo făcut ciorbă a treia oară într-o oală românească” (*ibidem*: 123).

Așadar, și Eminescu – principal reprezentant al tradiției în *interbelic* – s-ar fi supus, în epoca sa, modei (germane) și, în principiu, ar fi violentat specificul. Doar că prin acțiunea sa revoluționară, neconformă cu o grilă națională încă neinventată, ar fi ajuns, pe căi neașteptate, la însăși substanța etnicului. Așadar, Camil Petrescu, reamintind epocii sale că Eminescu, etalon al tradiției și al mărcii naționale, s-a comportat mai degrabă ca un modern decât ca un tradiționalist. Dacă îl raportăm pe Eminescu la teoria lovinesciană a sincronismului, observăm că i se supune. Și de astă dată, la „tradiție” se ajunge prin revoluție.

Substanțialismul ca față a antimodernului

Însă intervenția etalon pentru poziția specială a lui Camil Petrescu rămâne textul-program *Substanțialism*, care se poate citi și ca o profesiune de credință. De altfel, pe plan românesc, acest concept de „substanțialism” ne apare ca fiind foarte apropiat de acela de „antimodernitate” al lui Compagnon. În punctul său de pornire, textul lui Camil Petrescu este eminemment polemic: scriitorul se opune, în același timp, scriitorilor din „noua” generație, adică criteriștilor, lui Eliade & comp., dar și „integraliștilor”, „moderniștilor” sau „tradiționaliștilor”. În același timp, se revoltă și în fața „platitudinilor expresioniste, mistice și moderniste”. În aceste condiții, el socotește că propria sa responsabilitate ar fi „constituirea unui front cu fața înapoi”, chiar (sau cu atât mai mult) în fața celor care „păreau că sunt alături” (Petrescu 2009: 61). Așadar, nu toți modernii și nu toți tradiționaliștii sunt la fel; cum ar spune Antoine Compagnon, ești modern (sau antimodern) în raport cu cineva. Camil Petrescu este, astfel, antimodern în raport cu modernii epocii sale, dar și antitradiționalist în raport cu tradiționaliștii contemporani. „Front cu fața înapoi” – iată, așadar, o metaforă nimerită pentru revolta acestui modern în fața modernilor, a altor antimoderni (ca Eliade sau „fiii soarelui”), dar și a tradiționaliștilor. Invazia „ismelor”, de la *complectudinism* la integralism, i se pare o manifestare periculoasă a „febr[e]i democratic[e]” în câmpul cultural, căruia i s-ar potrivi, mai degrabă, o „ierarhie a valorilor spirituale” (*ibidem*). Această anarhie (sau democratizare) a câmpului cultural ar fi provocată de însuși morbul modernității, adică de demonul revoluționar prin care se prezintă

aproape fiecare curent sau tendință, diferit însă de „noua revoluție” de care vorbea în *Modernism modern*: „tot ce scria sub semnul lor [al modernilor, n.n.] purta un afiș și săgeți indicatoare: noi suntem revoluționari. Avem permis de revoluționari. Avem monopolul revoluției! Nu ne atingeți, că suntem «puri»” (*ibidem*: 65).

Camil Petrescu respinge acest imperativ al revoluției, după cum refuză să se sprijine și pe „proptelele iluziilor ideologice”, fie ele ale modernismului, fie ele ale tradiționalismului, deoarece ambele ar reprezenta, din punct de vedere teoretic, niște „aberații”. Amândouă ar greși localizându-se în timp și spațiu, blocându-se astfel în „forme caduce” și în acest mod autoeliminându-se din „devenirea perpetuă” (*ibidem*: 67). Modernismul s-ar îndrepta spre exterior (falsul cosmopolitism) și spre viitor, iar tradiționalismul spre regional (local) și trecut.

Astfel, erorile tradiționalismului ar fi: ignorarea principiului evolutiv (semn, după Camil Petrescu, al unui deces iminent), pariul pe trecut, absolutizarea direcției de orientare spre trecut. Ultima ar fi și cea mai dăunătoare; Camil Petrescu preia comparația-fetiș a tradiționaliștilor, aceea a arborelui cu rădăcinile bine înfipite în pământ, comparație pe care o răstoarnă cu ingeniozitate, pentru a o contesta: „Confuzia cea mai mare a tradiționalismului e că în practică, din insuficiență teoretică, confundă direcția rădăcinii cu direcția coroanei și ajunge la rezultate pretențioase și puerile. Copacii lui sunt dintre acei care își întorc ramurile și frunzișul spre pământ. Toți sunt trântori” (*ibidem*: 66). De aici și pretenția lor de a îmbina „influențe noi” cu „forme tradiționale”, când „logic ar fi invers”. O altă eroare a tradiționalismului ar fi obsesia pentru trecut, invocată în numele organicismului, acesta din urmă fiind, pentru scriitor, o „intolerabil[ă] uzurpar[e] intelectual[ă]”. Tradiționalismul ar cădea exact în capcana adversarului său de moarte, transformându-se într-„o serie infinită de modernisme clasate”, deoarece formele pe care le alege, invocând prestigiul trecutului, sunt „un șir lung de forme abandonate de substanțial, asemeni tuturor pieilor pe care un șarpe le-a lepădat trăind” (*ibidem*: 67). Tradiționalismul ar prelua astfel vechile haine ale modernismului, transformându-se în convenție și formă sclerozantă și condamnându-și creațiile la moartea prin sufocare. Dacă tradiționalismul este condamnat, este salvată „tradiția”, socotită, și aici, pandantul marelui scriitor. Și dacă specificul național nu e neapărat o sumă de constante psihoimagologice și nici butaforia tematică a creațiilor folclorice sau antropologice, ci explozia talentului individual al marelui scriitor, atunci și reciproca e valabilă: orice mare scriitor este profund național, cu rădăcini bine înfipite în tradiție, „poate mai în adâncime, nu ca al[e] salcâmlor, la suprafață, vizibile” (*ibidem*: 66).

În chip aproape simetric, marile erori și prejudecăți ale modernismului ar proveni din ceea ce eseistul consideră a fi un tribut plătit aparenței și din orientarea exclusivă spre viitor. Prin „aparență” Camil Petrescu înțelege mai ales măștile înșelătoare pe care le poate lua modernul, echivalat cu noul sau recentul: „Teoretic, el [modernismul, n.n.] desprinde aparența de substanță și îi dă acestei aparențe valoarea absolută. Proclamând că numai ce e modern e acceptabil, el renunță la tot

ce e substanțial, căci prin definiție substanțialul nu poate fi numai modern” (*ibidem*: 67). Metaforei copacului cu frunzele aplecate spre pământ i-ar corespunde cea a trenului care trece prin numeroase găuri, fără a se opri în vreuna. Pariind pe modă, moderniștii cad până la urmă în capcana tradiționaliștilor, înlocuind o convenție cu cea aparent opusă. Ignorarea „substanței” se răzbună și pe ei – astfel că, dacă tradiționalismul este un modernism clasat, „moderniștii nu sunt decât tradiționaliștii în devenire”. Încercând să caracterizeze substanțialismul, concept pe care îl opune ambelor tendințe, Camil Petrescu ajunge, indirect, la celebra definiție baudelairiană a modernului, ca „permanent sub aparențe schimbătoare” (*ibidem*: 66) sau ca etern camuflat în vremelnice. Însă, spre deosebire de Philippide sau de Pillat, substanțialismul lui Camil Petrescu pare a se afirma ca o tendință încă și mai pură decât celebra sinteză a tradiției cu spiritul modern, în siajul observației lui T.S. Eliot. Echivalările eseistului rămân inefabile – ar fi vorba de un „principiu germinativ” al cărui durată s-ar confunda cu „prezentul permanent”: „Nu rădăcina sortită să rămână în pământ, nici frunzele moderniste care se înnoiesc în fiecare an, ci principiul germinativ însuși, cel care circulă din rădăcină până în frunziș, impulsivitatea spre cer, acela căruia i se subordonează toate organele, e copacul. Prelungit adânc din trecut până departe în viitor, neconținut viu, subordonând totul, acesta e substanțialul. Adică prezentul permanent” (*ibidem*: 68). Or, exact acest prezent, încărcat de durabil, era și „modernul” pentru Baudelaire.

Cine poate fi scriitor național?

Și în alte intervenții, pe Camil Petrescu îl preocupă particularitățile sau excrescențele tradiționalului și ale modernului, noțiuni pe care le receptează în special în reprezentările lor caricaturale: „tradiționalul” este asimilat șubei sau *Plugușorului*, modernul modei, misticii actualității. Aceste două categorii antitetice vor fi ilustrate prin scriitorul național și scriitorul la modă. În spatele lor, o dilemă, care îl scoate din capcana „modernismului modern” și a „tradiției toropite”. Scriitorul revoluționar poate fi scriitorul național. Exemplul ar fi Marcel Proust.

Între aceste două categorii s-ar situa și o a treia, cea a scriitorului reprezentativ, a cărui „investire” ține de o dinamică a selectării, a violentării gustului și implicit a receptării. Cazuri celebre ar fi Stendhal, Baudelaire sau, din nou, Proust. Spre deosebire de scriitorii de modă, ei sunt cu un pas în față sau în spate, contrazic gustul și tendințele epocii, iar investiția lor nu aparține maselor și nu se realizează „democratic”, ci vine ca o presiune a elitei critice. Unii pot ajunge scriitori naționali. În opinia lui Camil Petrescu, tradiționaliștii procedau cuminte în stabilirea scriitorului național, impunând și un rețetar tematic sau punându-l pe Coșbuc lângă Eminescu. O listă de teme stabile apriori ar trăda însă ideea substanțialistă. În interviul acordat lui Vasile Netea, Camil Petrescu separă net ideea specificului național de cea a substanței naționale. Pe a doua ar dori să o abordeze din punct de vedere fenomenologic; nu dă amănunte în această privință, însă înțelegem că echivalarea pe care i-o dau tradiționaliștii ar contrazice însăși

ideea acestui specific. Dacă există vreo realitate sau concretizare a specificului național, aceasta poate fi exprimată numai în chip individualist, de un mare scriitor: „Ei reprezintă în genere celule generatoare ale sufletului unui popor. Ca și în organisme, ele sunt reduse ca număr, față de infinitatea celulelor somatice, dar ele au funcția esențială: aceea a perpetuării”. Eminescu, nu *Plugușorul*, ar reflecta, în spirit, o Românie sublimată, după cum nu vreun scriitor popular ar reprezenta Franța: „Franța nu e Paul de Kock, nu e Ponson du Terrail, ci Stendhal, Musset și Proust. România și sufletul românesc nu sunt Carol Scrob, celebrul autor de romane, ci Eminescu prin *Luceafărul*, *Scrisorile* și *Călin*” (Petrescu 2002b).

Dar – și aici se încurcă lucrurile, și nu prea – dacă este să ne referim la Eminescu prin prisma contemporanilor și a epocii sale, peste ce dăm? Peste un scriitor acuzat (de Hasdeu și de Macedonski, între alții) că nu e decât un produs al modei. Și iată că ne întoarcem la ideea scriitorului la modă, dar la o „modă” care înseamnă cu totul altceva.

Suflet național. Analiză descriptivă a termenului

Disputa care domină epoca, aceea dintre modernism și tradiționalism, este calificată drept „antagonism al suprafețelor”, semănând cu „îndârjirea unei superficialități pe care o amenință o altă superficialitate” (*ibidem*: 83). Cel dintâi este văzut exclusiv ca o maladie obsesivă și incurabilă a căutării și cultivării *ultimei tendințe*: „cea mai nouă modă apuseană, cel din urmă dans, cea din urmă formă a versului, cea mai recentă poză strâmbă, seringă cu cocaină a dansatoarei roșii, cea mai nouă absurditate discutată cu furie”. „Ismele” de tot felul generează presiune și conduc spre teroarea actualității. Noul fuge disperat după mai nou. Pe de altă parte, tradiție ar însemna: „plugușorul, steaua, antereul, coliba și opincile lui Dincă Priboi; [...] cântecul lăutarilor, cuvântul turcesc, călugărul incult și mobila pirogravată” (*ibidem*). De aici riscul eșuării în pitorescul exterior local și în mlaștina stagnării. Nu că acest tradiționalism nu ar putea fi folosit în scop didactic și chiar într-o terapie patriotică de nivel școlăresc, întărind butaforia politico-națională. Spre exemplu, folclorul a fost un element coagulant și diferențiator în crearea statelor naționale în secolul al XIX-lea. Însă exploatarea și confecționarea naționalului după grila tradiționalismului riscă să devină neproductivă și periculoasă, mai ales în contextul interbelic, când acest complex etnic este confiscat de politic, sub forma național-socialismului german. O idee de bază a articolului, care „inversează revoluționar modul curent și clasic de a pune problema” separă „esența naționalității” de tradiție. Cea dintâi, căreia i se refuză titulatura consacrată de „specific național” pentru cea de „suflet național” sau, și mai bine, de „conștiință românească” ar merita o analiză fenomenologică (pe care Camil Petrescu nu reușește însă să o finalizeze); a doua este abandonată în păienjenishul pozitivist și redusă la un set de contingente istorice și materiale, în care intră detaliile geografice, etnografice (obiceiuri, tradiții, costum, muzică) și cultul exterior al trecutului istoric. „Conștiința românească” ar fi dată, exclusiv, de

„calitățile de sentiment, voință, sensibilitate și inteligență” (*ibidem*: 85), așadar de o „anumită cantitate de nervi, o anumită structură sufletească, anume instincte și predispoziții” (*ibidem*: 86), și nu de detalii de ordin material. Pentru surprinderea lor, propune „deplasarea naționalității din câmpul considerațiilor genetice și pozitiv etnopsihologice” într-o „«descriere»” de tip fenomenologic, capabilă să surprindă... „«gradul» de intensitate, tonalitate și întindere a unei comunități sufletești” (*ibidem*: 84). Acestea ar fi evidente mai ales în marea cultură, și nu în literatura populară. Marii scriitori (și numai ei) ar fi astfel chintesența sufletului național: „Eminescu singur, cu *Luceafărul*, *Scrisorile* și *Călin* al lui, e poate mai mult decât toată poezia populară românească la un loc” (*ibidem*: 86), așa cum sufletul rus ar exploda nu în „căzăcească, troică, vutcă și verstă”, ci în opera lui Tolstoi, Turgheniev, Dostoievski, Gogol sau Cehov. Sufletul național ar însemna, așadar, un aliaj inefabil între eternul omenesc și implozia unui ontologic etnic: „Sufletul unui scriitor mare este sinteza sufletească a unui popor la un moment dat. Nu tradițiile sunt sufletul unui popor, ci scriitorii, gânditorii și artiștii lui, oricare ar fi ei, cu condiția să fie mari. Nici Goethe, nici Eminescu nu sunt mari prin arta lor națională, națiunile sunt mari prin arta acestor artiști” (*ibidem*: 87). Într-o altă intervenție rămasă nefinalizată, *Încercare fenomenologică despre conștiința românească*, I. Câteva precizări, Camil Petrescu invocă, în definirea substanței naționale, stabilirea unor „fapte semnificative”, grupate într-un set de „contradicții în esență” (Petrescu 2002a: 92).

Astfel de formule creatoare cu grad maxim de individualitate „trebuie apărute împotriva tendințelor specificului național și e de datoria facultății ideologice ori politice a unui neam să știe când și cum să se apere, fie de cotropirea specificului național propriu, cum a fost în cazul mișcării sămănătoriste la noi, ori de cotropirea specificului național străin, cum pare să fie astăzi momentul istoric” (*ibidem*: 85). Politica sămănătoristă este pusă pe același nivel cu sincronismul lovinescian, reduse ambele la imitație și contestate. Cât privește legătura scriitorului național cu tradiția, și aceasta este răsturnată în chip revoluționar de Camil Petrescu: „[...] credem că apare cu totul nefondată acuzația care se aduce din când în când unor autori că «au rupt cu tradiția». Întâi că unui scriitor adevărat îi e din cale-afară de greu să rupă cu tradiția și, bineînțeles, cu cât mai mult rupe cu tradiția, cu atât mai de preț îi e opera” (*ibidem*: 87). Adică: „tradiția” ca element etnic inefabil glisează de la sine în opera marelui scriitor, ba chiar funcționează ca supremă barieră tocmai prin acea matrice arhetipală sau printr-o bloomiană *avant la lettre* anxietate a influenței. De aici, ideea că valoarea exponențială a unui autor vine tocmai din capacitatea acestuia de a escalada o asemenea redutabilă și insidioasă cenzură. Ca în exemplul cu Kemal, violentarea fundamentează tradiția. Să ne reamintim și observația că Hagia Sofia inhiba atitudinea creatoare, ca să nu mai vorbim de o eventuală „depășire”. Delimitarea de tradiție, contestarea acesteia de către toți „revoluționarii” din epocă, pe care Camil Petrescu îi ironiza în *Modernism modern*, nu e, așadar, un proces la îndemâna oricărui scriitor; din contră, cere geniu. Delimitarea verbală, pretins

revoluționară, de tradiție nu înseamnă și adevărata delimitare de aceasta. Cu alte cuvinte, adevărata forță a unui scriitor ar rezulta din putința de a se detașa de setul de prejudecăți care însoțește tradiția.

BIBLIOGRAFIE

- Arghezi 2004 = Tudor Arghezi, „Năpasta” lui Sabin Drăgoi („Bilete de papagal”, nr. 240, 14 noiembrie, p. 1–2), în *Opere*, vol. VI, ediție îngrijită și note bibliografice de Mitzura Arghezi și Traian Radu, prefață de Eugen Simion, București, Editura Fundației Naționale pentru Știință și Artă, Editura Univers Enciclopedic, p. 259–262.
- Blaga 1922 = Lucian Blaga, *Cultură și cunoștință*, Cluj, Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul”.
- Ibrăileanu 1974 = G. Ibrăileanu, *Complectări* („Viața românească”, nr. 4), în *Opere*, vol. I, ediție de Rodica Rotaru și Alexandru Piru, București, Editura Minerva, p. 240–254.
- Ichim 2002 = *Teze și antiteze*, ediție îngrijită de Florica Ichim, București, Editura Gramar.
- Iorga 1912 = Nicolae Iorga, *Curente adevărate și false curente. Idei dintr-o lecție ținută la cursurile de vară*, în „*Neamul românesc literar*”, anul V, nr. 35–36, 16 septembrie, p. 545–547.
- Lovinescu 1925 = E. Lovinescu, *Critice*, I. *Istoria mișcării „Sămănătorului”*, ediția a II-a, București, Editura Ancora.
- Omăt 2009 = Gabriela Omăt, *Modernismul literar românesc în date (1880–2000) și texte (1880–1949)*, vol. II, București, Editura Institutul Cultural Român.
- Petrescu 1974 = Camil Petrescu, *Rapid Constantinopol–Bioram. Simplu itinerar pentru uzul bucureștenilor*, ediție îngrijită, prefață și note de Ion Cristoiu, Cluj, Editura Dacia.
- Petrescu 2002a = Camil Petrescu, *Încercare fenomenologică despre conștiința românească*, I. *Câteva precizări*, în Ichim 2002: 90–93.
- Petrescu 2002b = Camil Petrescu, *Suflet național. Analiză descriptivă a termenului*, în Ichim 2002: 83–89.
- Petrescu 2009 = Camil Petrescu, *Substanțialism*, în Omăt 2009: 59–67.
- Pillat 2009 = Ion Pillat, *Tradiție și literatură*, în „*Universul literar*”, nr. 12 și 13, 20 și 27 martie, în Omăt 2009: 93–105.
- Valerian 1967 = I. Valerian, *Cu scriitorii prin veac*, București, Editura pentru Literatură.

CAMIL PETRESCU. SUBSTANTIALISM AND REINVENTING THE TRADITION

ABSTRACT

In this paper, we propose an analysis of the special position of Camil Petrescu in the interwar Romanian modernity. He, who has been recognized as “the founder of modern Romanian novel” by literary criticism has, in fact, a complex reporting of certain corollary of modernity and modernism: the idea of revolution, literary fashion, the rejection of the avant-garde and of the “pure poetry” etc.

Therefore, using the theory of modernity and antimodernity of Antoine Compagnon, we suggest setting this author on the sinuous line that approaches and separates the two concepts mentioned above, studying more carefully the articles about national tradition and the essay *Substanțialism*. The article is preceded by an introduction which presents the general context of the debates around the matter of tradition.

Keywords: *modernity, anti-modernity, traditionalism, national specificity.*

DOCUMENT PENTRU ISTORIA LITERARĂ. CĂRȚILE LUI SERGIU FILEROT

LOREDANA CUZMICI *

Cel mai cunoscut portret al lui Sergiu Filerot (1921–1989) apare în *Viața ca o pradă* a lui Marin Preda: un individ de o rară generozitate, care a plătit cu închisoarea adeziunea la stânga exprimată în creație literară atunci când o astfel de adeziune însemna opoziție, în primii ani ai celui de-al Doilea Război Mondial: „L-am revăzut pe Sergiu Filerot după război. Arăta neschimbat, ca și Bezuhov, cu care semăna și la chip, și la impulsul care îl determinase să se vâre singur în mecanismul orb al represiunii, scăpase, ca și eroul tolstoian, ca prin minune din fața plutonului de execuție...” (Preda 1977: 300).

Cu diverse alte ocazii, Preda va tot risipi encomioanele în privința acestui confrate, numindu-l chiar „erou” al generației războiului și surprinzându-i o atitudine cât se poate de teribilist-avangardistă din timpul detenției, pe care însă Filerot nu o confirmă până la capăt, punând pe seama imaginației prozatorului anumite detalii: „Țin minte ca acum: se ținea cu mâinile de gratii și ne vorbea, mândru de isprava lui: «Ce faceți, bă?» Nu era deloc speriat” (*Marin Preda*: 529–530). Fragmentul este semnificativ nu neapărat pentru adevărul sau neadevărul lui, cât pentru felul în care se raportau ceilalți la o asemenea experiență pricinuită de cuvintele aflate în libertate politică.

Interesant e că în regimurile ulterioare, care ar fi trebuit să-i ferească existența, de Sergiu Filerot nu se va mai auzi prea mult. Scrie în diverse publicații în anii febrili ai instalării comunismului, propovăduind revoluția culturală care să tragă după ea, ca o avangardă autentică, întreaga societate¹. În plus, dispăre chiar în

* Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, bd. Carol I, nr. 11, Iași, România.

¹ Articolele sale cu teză sunt scrise mai puțin retoric decât textele poetice și multe idei amintesc de programul revistei „Albatros”, pe care a sprijinit-o financiar, idei ca cea din „Victoria”, 1944: „Scriitorul își regăsește adevărata substanță; nu acceptă înstrăinarea de tovarășii de societate (prin morbida și asociala izolare de până acum) care denotă spirit de snobism sau reacțiune. [...] Poetul [...] trebuie să coboare în arenă, să ia contact strâns cu viața. [...] Cei care au trasat drumurile poeziei realiste peste hotare sunt Verhaeren, Walt Whitman, Rilke, poeții sovietici. Sentimentalismele ieftine, fade, trebuie să dispară. În fața poetului trebuie să conteze mai mult 100 000 de tovarăși de viață decât el însuși”. Nu putem să nu remarcăm scrupulozitatea acestui număr... Continuăm: „Dacă cineva va căuta să

1989, anul în care alți revoluționari vor intra zgomotos pe scena sociopolitică, trăindu-și astfel întreaga viață sub cerul unei ideologii aparent identice aceleia pe care a promovat-o, *aparent* pentru că aluzii timorate la dezamăgirea provocată de comunism se pot ghici printre rândurile din cele două volume care-i înregistrează numele, *Vitrină veac XX* și *Reîntâlniri*. Referindu-se la episodul detenției din timpul războiului – „Evenimentele mă surprinseseră, atunci, complet nepregătit, necălit, plutind cu inocență și bună-credință în visuri de viitor; de aceea șocul fusese puternic, aproape mortal” (Filerot 1985: 82) –, Filerot își anticipează involuntar și altfel de „surprize”. Față de „atunci”, autorul matur din anii comunismului consacrat va fi *pregătit, călit*, vindecăt de *inocență și bună-credință* și, în concluzie, va tăcea.

Ca o ironie a sorții de marginal, Emil Manu îl înregistrează ca decedat în prima ediție a cărții sale despre generația războiului, fapt care contribuie, într-o oarecare măsură, la întoarcerea autorului pe rampa literară, doar că spre senectute și doar cu amintiri legate de tinerețea tumultuoasă. Ne putem întreba de ce nu a mai scris poezie propagandistică după 1947, cu un asemenea dosar superlativ care i-ar fi deschis toate porțile editurilor. Ar fi putut deveni un important purtător de stindard realist-socialist, cu recompense pe măsură, dat fiind curajul său din perioada ilegalității mișcării comuniste. Din păcate, autorul nu ne mai poate răspunde, iar datele despre el sunt puține. Putem specula, desigur, că, dacă în cazul regimului antonescian opoziției i se mai permitea să se manifeste într-o formă sau alta, probabil că omul trecut printr-o nemiloasă experiență politică ajunsese să înțeleagă de-a lungul regimurilor ulterioare că retragerea de pe scena publică era cea mai bună soluție pentru a evita un alt dezastru personal. Foarte sugestivă în acest sens se dovedește o amintire „comentată” a lui Preda cu privire la arestarea lui Filerot: „Mă așteptam, de la o zi la alta, să fiu ridicat de-acasă, sau toți împreună să fim arestați la redacție. Fiecare avea la el volumul lui Filerot, probă sigură a adeziunii la conținutul lui. Firește, gândeam, chiar la moarte n-aveam să fim condamnați, dar nici ieftin n-aveam să scăpăm. Porneam de la gândul că, torturat, Filerot spusese la anchetă cui îi mai dăduse el volumul. Sau chiar dacă nu spusese și nu fusese torturat, anchetatorul, fără să fie prea abil, avea să caute în jurul arestatului și să afle foarte simplu cine îi sunt prietenii. Zilele treceau însă și nu ne aresta nimeni. Mulți ani mai târziu, prin '57 sau '58, am înțeles de ce. Mecanismul represiunii lui Antonescu nu era bine pus la punct. Nu era, adică, rodat. *A aresta pe toată lumea care era prietenă cu condamnatul era o subtilitate la care acest mecanism încă nu ajunsese*” [subl. n.] (Preda 1977: 300). La această „subtilitate” va ajunge regimul ulterior, fie cel dejist, fie chiar cel ceaușist, cu pretenții de renunțare la represiune.

reproșeze că nu prea exaltă, probabil, mirosul unei pure «artă pentru artă», trebuie să răspundem împreună cu Tennyson că nu putem cunoaște altă artă decât «arta pentru om». Iar scriitorului proletar al timpurilor noi îi incumbă rolul de constructivist, pe plan poetic sau economico-social, al timpurilor de viitor apropiat” (Simion (coord.) 2010 I: 88)). În aceeași publicație, va denunța „somnul reacționar” al poezilor care nu se înscriu în lupta de clasă, țintind spre *Kalendele* coordonate de Streinu (*ibidem*: 96). Până și când recomandă epurarea unora, ca de exemplu a lui Alexandru Marcu, o face cu argumentele vremii și fără părtinire (în „Victoria”, decembrie 1944, apud *ibidem*: 121).

Puținele texte beletristice din perioada comunistă ce sunt inserate în unicul volum apărut abia în 1982 au o cu totul altă turnură. E posibil ca Sergiu Filerot să fi înțeles diferența dintre dictaturi, surprinsă, de pildă, în studiul lui Constantin Pricop despre literatura postbelică: „Timp de secole, literatura fusese rezultatul unor inițiative individuale. Chiar atunci când avea de înfruntat cenzura, până a ajunge la ea, scriitorul era liber să decidă ce și cum creează. Cenzura era aplicată rezultatului unei munci în libertate. Acum unui creator i se pune de la început în vedere că nu poate scrie/nu poate gândi decât într-un singur mod; mai mult, că nu are voie să facă altfel. Trebuia să accepte rețetele de gândire” (Pricop 2005: 54)

Volumul *Om* fusese astfel „rezultatul unei munci în libertate”, pe când în *Reîntâlniri* se văd deja „rețetele de gândire”. Se pare apoi că date esențiale din biografia sa au fost împrumutate de Ion Caraion – cel puțin așa susține Doina Jela (2005: 205–206), cu explicațiile de rigoare în volumul destinat memoriei Ecaterinei Bălăcioiu, *Această dragoste care ne leagă* –, mai exact în privința condamnării la moarte comutate ulterior în ani grei de închisoare și muncă silnică. Filerot devenise un fel de model de scriitor angajat în lupta împotriva tiraniei pentru mai tinerii „albatroșiști”, cărora li se va alătura ulterior și autorul *Cântecelor negre*. Deținutul socialist va fi în cele din urmă eliberat și trimis disciplinar pe front. Cert este că acest curaj literar și civic, exemplar, a făcut posibilă intersecția cu marile nume ale generației războiului: Preda a fost ajutat financiar în tinerețea lipsită de mijloace, Geo Dumitrescu scoate placheta *Aritmetică* datorită lui, Tiberiu Tretinescu are parte de singurul volum publicat de asemenea grație generosului secretar de la Tiparul Universitar. Mai mult, istoria apariției revistei „Albatros” a fost într-o bună măsură isprava sa, deși nu va face parte niciodată din caseta redacțională². Filerot rămâne un scriitor eșuat, cu o biografie dramatic accidentată, ca a multor congeneri, cu un debut uitat sub alt pseudonim în „Jurnalul literar” al lui Călinescu, cu studii superioare amânate din pricina vremurilor și, nu în ultimul rând, cu un volum de poeme care merită recitit pentru a simți temperatura greu suportabilă a epocii.

Om/Vitrină secol XX. Poemele-invectivă ale lui Sergiu Filerot

Cititorul actual își va stăpâni cu greu rictusul parcurgând două expresii cu o nefericită istorie semantică ce apar pe primele pagini din *Vitrină secol XX*, în dedicație și în lămuririle introductive: „un om între oameni”, respectiv „exploatarea omului de către om”. Fără a cunoaște detalii din biografia lui Sergiu Filerot riscăm să dăm o notă proastă unui volum care a reușit să enerveze bine regimul din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, încât mai ales din această pricină, dar nu numai, merită atenția noastră.

Deși interzisă, cărțulia din 1942 a fost totuși împărțită prietenilor, într-un samizdat potrivit conținutului. Preda, de pe atunci cu un acut simț al istoriei, va

² „[...] beneficiam de tarife neoneroase și înlesniri de plată acordate din solidaritate colegială de Gh. Niculescu, secretarul întreprinderii, cunoscut sub pseudonimul Sergiu Filerot” (Al. Cernă-Rădulescu, în *Marin Preda*: 159).

serie în anul respectiv pe coperta exemplarului său, un „document pentru istoria literară” referitor la detenția autorului. Povestea exemplarului cu pricina, mai precis a circulației lui, e aproape un subiect de proză scurtă: pierdut de Preda, va fi cumpărat de la un anticariat de scriitorul Petru Vintilă și astfel va fi reactualizat și documentul cu pricina al viitorului mare romancier, din care spicuim: „Omul, adică el, Sergiu Filerot, a fost arestat, iar celălalt *Om*, adică volumul cu poeme, confiscat, adică ars, pus pe foc. Documentul constă în faptul că o poezie mare, cu respirație de epocă și frământări specifice unei schimbări de veac, este primită în felul cum am spus” (Filerot 1982: 13–14).

La condiția *Omului* se adaugă și cea a volumului *Libere*, volum de poeme în proză definitiv pierdut, distrus înainte de broșare. Și *Om* fusese respins inițial, dar Filerot i-a retrimis manuscrisul lui Mircea Streinul, printr-un prieten comun, și, astfel, va primi ștampila favorabilă fără vreo lectură făcută de același funcționar care facilitase și apariția „Albatrosului”. La foarte scurt timp de la răspândirea în librării, cartea va fi confiscată, restul exemplarelor, blocate și autorul, arestat.

De asemenea, pierdut este și un volum datând din 1941, *Încrustări în gând*, făcând parte din același proiect editorial cu *Aritmetică* de Felix Anadam/Geo Dumitrescu și *Vergu Ocu* de Tiberiu Tretinescu, de negăsit astăzi probabil din pricina tirajului.

Reîntâlnindu-se peste ani, Preda îi va propune lui Sergiu Filerot să reediteze *Om* și astfel apare, în 1982, *Vitrină secol XX* la Cartea Românească. Ca în cazul mai tuturor volumelor tratate agresiv de cenzură, „biografia” cărții tinde să copleșească valoarea efectivă care, vom vedea, se menține pe o linie modestă, dar în nici un caz îmbolnăvită fatal estetic. Avem, în fond, de-a face cu o literatură de avangardă cât se poate de specifică. De data aceasta, opinia lui Marian Popa este pertinentă: Filerot este un exemplu de scriitor proletcultist (și nu realist socialist), cu toate pancartele ideologice la vedere, un „bogdanovist”, nu un „jdanovist”.

Prefața în versuri, adaos cu ocazia reeditării de peste decenii, poate figura ca un imn al generației: „Cel mai frumos cântec din viață/ l-am ascultat în subteranele deceniului Cinci” și justifică entuziasmul lui Preda referitor la volumul interzis: „Era într-adevăr subversiv, versuri *tari* [subl.a.] despre războiul pe care îl duceau armatele noastre, prin care poetul exprima presentimentul dezastrului final: ne înhămasem la un car străin, care avea să se sfârșame, al lui Hitler, și muream zadarnic pe întinse pustiuri de zăpadă și sârmă ghimpată. În 1942, când zeul războiului părea să fie de partea lui Hitler, starea aceasta de spirit a lui Sergiu Filerot ne uimi pe toți” (Preda 1977: 297).

Placheta *Om*, inclusă în volum, alături de alte cicluri reduse cantitativ, anterioare sau ulterioare, debutează cu poemul omonim, cam confuz, fără a fi abstract, suferind de un ușor verbiaj provocat și de rima cu orice preț, de neologisme prețioase pe alocuri, de metafore facile (afecțiuni ale multora dintre poeme, de altfel, probând faptul că ținta versurilor-pamflet nu era în primul rând estetică). Textul reprezintă o antropogeneză, înfățișând ființa umană dinaintea conștiinței, contaminată retroactiv de materialism dialectic – „În văgăuna nopții, beția focului sacru/ n-o oficia pe-atunci nici însuși dracu’;/ molecula, nemodelată

nici ea pentru Pământ,/ rățăcea, vagabondă, stingheră și fără sfânt” – și chiar protopoetul: „Omul privea naiv circumflexul sistem planetar/ și îngăima, prometeic, câte-un murmur solitar/ erupt greoi ca un metaforic, primitiv semn/ al artistului de peste milenii, – mai demn” (Filerot 1982: 19).

Filerot îndrăznește demitizări culturale care și astăzi ar putea fi riscante – și iată cum în *Don Quijote* diminuează aura de noblete a celebrului personaj: „Omul placid, suflet limitrof, Don Quijote,/ piramidă de credințe puerile, bigote”, suferind de „tendința de ascensiune pe donjon în gând,/ emfatică pretenție de atom plăpând”, pentru ca, în cele din urmă, să avem parte de un vers concluziv dezbrăcat de stângaci potrivitele rigori metrice în care idealismul e tratat cu cinism realist: „Și Don Quijote însuși redevine un inform atom...” (*ibidem*: 22–23).

Dominanta poeziei sociale include exemple ca *High-life* („Între ziduri drepte de cenotaf înviorat/ stă omul, să consume beat, autorizat...”), o acuză la adresa burghezilor bonvivanti din mijlocul cărora s-a născut nazistul: „Iată Omul, vertical zoologic exemplar,/ energumen vorbăreț cu machiaj circular,/ cu conținut caudal și cefalic vid,/ străpungeri vizuale într-un cod arid,/ – șablon concret pentru un Om actual/ geometric conturat ca un corp de femeie, venal” (*ibidem*: 24–25).

În epoca noului umanism de tip arian, Filerot scrie o *Despărțire de om* în care prozaizează și oralizează în stil avangardist, polemizând cu „supraomul” fascist impus ca model de conjunctura politică: „Tu, cel de colo cu numele Om,/ ia-ți moștenirea de vertebrat înaintat și pleacă. [...] Ai sângerat conștiințele prietenilor mei/ de asemenea cu numele de oameni/ și ai încercat, poruncitor și ostil, peste ei/ mărinimia negurilor de apocalips/ să sameni.// Pentru toate brațele în ghips/ și viețile zdrumicate, tot ei/ îți poruncesc să pleci/ tu, cel de colo, cu numele Om și ochii reci” (*ibidem*: 26).

Urmează, în logica evoluției istorice, poemul *Muncitor*, care surprinde „ridicarea” omului de la exemplar zoologic dornic să forțeze selecția naturală, la ființa harnică, rezultând implicit o nouă definiție ce se va fi dovedit ulterior foarte eficientă și bună de pus în practică: omul – animalul care robotește. În ciuda tematicii preamărind „lupta de clasă”, poezia este mai reușită în ansamblul ei decât celelalte, vecină ca tonalitate și reprezentare cu poemele-autoportret ale lui Dimitrie Stelaru: „Am izbutit astăzi să mâncăm și noi, ăștia, o pâine./ Nu pot să neg că era roșie de sânge și deci cu atât mai bună/ dar, nu știu cum, mi-am mânjit fața de câine/ bătut și cineva mi-a zvârlit epitetul de *criminal*/ ca un simplu răsărit de lună.// [...] Mi-e presărată amintirea de muncitor resemnat/ cu vestigiile craniilor calcinate de vreme ale *ăloră* –/ strămoșii mei/ cu graiul fometos și priviri șterse de ochi mat” (*ibidem*: 27).

Rechizitoriul omului majusculat de fasciști este însoțit și de atacuri la adresa supraomului cultural, de pildă în *Foame*: „Eu, prietene antropoid,/ dincolo de zarea *Iliadei* și a *Amantului Doamnei/ Chatterley*/ și în afară de caietul în care vorbesc despre un bolid,/ rumeg neputincios necesitatea agrestă/ și umilitoare de a devora o modestă/ tidvă a unui mai puțin antropoid/ stupid.// Rânjesc alveolele înnegrite ale bietului șerb.// Să mai vorbesc de Knut Hamsun sau – în antiteză –/ de acolitul său acerb,/ prietene antropoid/ cu ochiul totdeauna sălbatic și avid/ de meterez?” (*ibidem*: 31).

În ierarhia umanului specifică epocii, *Rob* gâlgâie de ideologie roșie, inclusiv de aluzia la „opiul popoarelor”: „Eu, Homunculus, ca orice dobitoc, înflăcăram caduca/ prejudecată de menținere a pedestalului Omului obez”; „Pumnii, spre dâmbul/ stăpânului, îndreaptă gloata”; „Jaz, foxtrot și dans oriental.../ Streptococi și obraz pal.../ Obscur și micșorat sufletește, el/ dă dracului munca, patronul și Omul.../ E de domeniul obezității somnul/ iar foamea e lanțul cu care cel de sus, mișel,/ (el încă mai crede, naiv, în Domnul)/ îl robește fratelui vitreg, tot Omul...” (*ibidem*: 32).

Ba chiar putem citi și un exercițiu demitizant mai explicit la adresa învățaților, în răspăr cu foarte cunoscutele portrete literare ale lui Goga – în *Apostol*, portretul bogatului cu duhul are parte de tușe grotești: „domnul cu ochelari”, „râțul porcin de conferențiar”. Acuzat că ignoră neștiința celorlalți și că nu le întinde o mână de ajutor fără o remunerație exagerată, „învățătorul” își trădează menirea și e „pedepsit” estetic: „Așa cum e el, cu sistem ingenios și creier succulent,/ ar putea alina durerile fraților întunericului pradă” (*ibidem*: 33). Mitul alfabetizării universale capătă, așadar, expresie poetică.

Ultimul poem din ciclu are un titlu-manifest – *Pentru un om al evului nostru* – și dezvoltă registrul antiacademic al avangardei: „Ești Omul evului nostru, desigur,/ și-ți place să-ți etalezi, singur,/ câteva benzi multicolore (uneori însângerate) de așa/ zisă cultură.../[...] Am încercat de multe ori să mă împrietenesc cu tine,/ Om al evului nostru, dar nu știu cine/ – poate altitudinea picioarelor tale/ sau mefiticul tău corp blindat în zale –/ m-a făcut să renunț” (*ibidem*: 35).

Poetul se declară dușmanul „evului de blindaj și civilizație”, „dușmanul întunecosului hău/ al secolului nostru”. Textului îi va corespunde *Pentru omul de pretutindeni de mâine*, scris în 1942 și cuprins într-un alt ciclu, un nou manifest în care se face referire la pseudo-oameni și la viitorismul atât de proslăvit în imaginația revoluționară: „vei pregăti balsamul și tămâia/ ca să conservi mumia/ războiului” (*ibidem*: 66–67). Textul amintește de *Caragiale în vremea lui* al lui Camil Petrescu, în care autorul împarte umanitatea din text, la comandă politică, în „oameni” și „neoameni”. Sergiu Filerot însuși, în *Pentru omul de pretutindeni de mâine*, indică o nouă categorie, a „pseudo-oamenilor”, variații ale microbului „omului nou”.

Al doilea ciclu din volum – *Vitrină secol XX* – făcea parte, de asemenea, din placheta interzisă în 1942. *Scamator veac XX* este un poem antirăzboinic, amintind *Antirăzboinicele* lui Dimitrie Stelaru, dar cu o țință umană cât se poate de reperabilă istoricește: „Scamator înșelător și nebun,/ ne amăgești cu fraze sentențioase și câte-un tun/ tot atât de favorabil și multicolor prezentat/ ca orice lucru inoportun.../ Hei, omule de jos,/ tu nu pricepi că trebuie să rămâi îndobitocit?/ tu nu trebuie să ai cunoștințele Scamatorului botos;/ îți ajunge, în definitiv, o ftizie și un trup îmbătrânit” (*ibidem*: 39–40).

Aluziile la politica antonesciană de pe baricadele opoziției se întetesc: „Mai spune câteodată, același scamator, de asemenea/ sentențios și senil,/ câteva versuri cu «vitejie» și – implicit – «înainte»/ pe care ni le dă și nouă, celor de rând, să le declarăm/ viril/ și să mergem – desigur – tot înainte! înainte!// Astăzi, un Scamator

veac XX înșiră pe câmp/ jucăriile la modă: soldați, hoituri și mitraliere/ și râde, râde sarcastic și bațjocoritor de omul tâmp/ care-i privește, veșnic nepriceput, înșelăciunile și aude/ canoniere” (*ibidem*). Din vituperatiile în versuri se mai pot desprinde imagini precum aceea a oamenilor și tancurilor, transformați în jucării inedite, „purtătoare de tunică și lipsite de minte” – soldații de plumb, oamenii-marionete: „Acționează prompt și docile/ mii de marionete/ imbecile/ și bete” (*ibidem*).

În *H*, inițiala cuminte indică foarte vizibil marele nume al momentului, Hitler, care beneficiază de un portret în opoziție cu „geniul creator al lumii noi”, cum apărea în comunicatul antonescian de îndemn la războiul de reîntregire: „Încerci, Om al iureșului veacului de-acum,/ să lupți cu Dracul (dacă este) și cu Dumnezeu (care nu/ mai e imun!...)/ Erou plural și incoerent,/ gloata te mai ascultă încă, bovin și prudent” (*ibidem*: 45–46).

Alte titluri, precum *Cântec de fier*, anticipează o direcție lirică dezvoltată superior estetic de Ion Caraion: „Semenul meu cu creier nebun și brațe de fier/ își scaldă motoarele în ulei – standardizat – de sânge./ Angrenajul roților plânge/ și duduie pagini de romancier./ Cântecul de fier/ om după om înfrânge.../ Uniform și încet se stinge/ conștiința Mecanicului Suprem.../ roțile continuă să se învârtescă și gem.../ Geme scheletul de fier fără cer/ și Omul plânge/ în ritmul ce nu se mai stinge/ al cântecului de fier.../ Și sânge... mereu sânge...” (*ibidem*: 47–48).

Poemul *Sârmă ghimpată*, care ar fi dat și titlul unei visate plachete colective de versuri a celor adunați în jurul revistei „Albatros”, anunță, de asemenea, o poezie politică referitoare la războiul crud care devine un prilej pentru orori și pentru viziuni oraculare cu „eroi” și „asasini” nediferențiați: „Hotarul înfrângerii e depărtat, dar rămâne hotar./ Ne strecurăm monoton prin foc, în ritm sardanapal./ Alambicăm gândurile înșelate legal și – se zice –/ necesar,/ apoi, cu fierul tăios și rece, de asemenea universal legal,/ fără convingere sau cu, zdrobim orice stăvilar” (*ibidem*: 49).

Găsim în volum chiar și versuri pe teme de istorie literară, metatexte menite să descrie aventura acestui volum simbolic al generației războiului. Astfel, *Postfață la „Om”* – datată Jilava 1943 – are ca subiect liric „poemul ostracizat”: „Poemul a ieșit. Zice-se, insolent/ (ca omul care mi l-a sugerat)./ L-am cioplit cu barda imprudent/ însă tăpligile s-au făcut scrum/ izbind statuia/ celui ce ne-nvăluia în foc de artificii și fum”, acest om numit într-un text datând din închisoarea Jilava, 1942, „negustor de iluzie sângeroasă și gând fratricid” (*Marfă secol XX – ibidem*: 77–78).

Și, desigur, nu puteau lipsi răbufnirile antiliterare în acord cu spiritul vremurilor; în *Poem transcris*, datând din 1947, saturația de cuvintele inexacte îndeamnă la distrugerea creației și înlocuirea ei cu exprimarea fadă și rece: „Poemul acesta l-am mai scris odată./ Dar adevărul era prea trist./ Și poemul a fost de asemenea trist./ De aceea, m-am sculat noaptea, am căutat în caiet/ poemul și l-am rupt” (*ibidem*: 55–56). Atmosfera opresivă și insuportabilă este surprinsă în tonurile bacoviene din *Altfel*: „Orizontul se apropia, se stingea ucigător în jurul frunții”, nelipsind obsesia cercului sociopolitic prea strâmt: „În fiecare om se

năștea o marionetă./ Lumea întreagă – lume de jucării – se micșora cât o vigneta” (*ibidem*).

Poemele lui Sergiu Filerot pot fi citite și ca micronarațiuni în versuri, un jurnal de campanie impusă, dar și ca poezie propagandistică, discursivă, construită pe antiteze banale între un azi nedrept și un mâine triumfător și cuprinzând motive ce vor ajunge ulterior obligatorii în rețetarul realist-socialist, precum obsesia pâinii, lumea închisorii, apocalipsa războiului („abatorul măcelăriei planetare” cu oameni-îngrășăminte pentru culturile viitoare). Și totuși, spre deosebire de producțiile realist-socialiste ulterioare, aceste poeme, care nu au deloc pretenția vreunei finalități estetice (în *Autobiografică* se confesează explicit în acest sens), se dovedesc mai viabile decât ne-am aștepta și pot fi considerate un model de poezie agitatorică în sens proletcultist.

În ecuația logică a unor astfel de teme se ivesc și partiturile avangardiste mai recurente, precum neputințele reveriei poetice, devenite inactuale, încât în *Rânduri despre libertatea de ieri*, biata lună iese iarăși feștelită, confirmându-și statutul de... astru burghez, de lux: „N-am consimțit niciodată să mă robesc nopților cu lună./ Oricum ar fi ea, întunecimea trebuie s-o urâm./ O lună, oricât de poetică, n-a desființat niciodată mizeria/ și n-a oprit niciodată șomerul să se spânzure de creanga/ vreunui salcâm” (*ibidem*: 74–76).

Regăsim răspărul negativist și în *Statică lunară*, de asemenea cu adaosuri ideologice: „Luna,/ ciozvărtă otomană spânzurată oblic de cer,/ își aranja muieratic cununa/ spuzită indecent și îmbelșugat cu rugină de fier/ tot din cer./ Nimbul urzicat stăpâna modern și simbolic/ înălțimea eterată prin propovăduirea Poetului apostolic/ spăimântat de cataracta oculară a astrului ceresc./ Cântam nebuni și priveam neputincioși cum cresc/ (zănatic și neordonat ca într-o junglă africană)/ antenele aceluiași poetic corp ceresc” (*ibidem*: 88–89).

Nici soarele nu scapă de coborârea din cerurile poetice ideale, pentru că Sergiu Filerot, deși, subliniindu-și condiția modestă de secretar de tipografie revoltat împotriva timpurilor, exersează și valorificarea practică a lecturilor contemporane: „Soarele/ și el, deși prea mult poetizat/ (aproape abstractizat)/ a devenit, atunci, concret” (*Înfometat* – *ibidem*: 69–70).

Inactualitatea temelor poetice de odinioară va reapărea în *Autobiografică*, datată 1942, sugerând că ficțiunea neagră, de tip distopic, a fost depășită de realitate: „Hamsun agoniza în brațele *Foamei*.../ Nu înțelegeam de ce unii scriu tomuri despre tristețile... toamnei” (*ibidem*: 64–65) și rezultă artistul vremurilor noi, cu toată armătura de rigoare: „Omul/ cu creierul spongios înfometat de ideal/ a așezat armatele spiritului critic/ pe pozițiile strategice ale ordinii sociale./ Insaturabil,/ nu-i este suficient idealul de rând;/ orice cuvânt/ este expresia directă/ a idealului tangibil înfipit în pământ” (*Înfometat* – *ibidem*: 69–70).

Un alt ciclu se intitulează *Antidot pentru ieri* și dezvoltă, de asemenea, compoziții cu personaje și scenografie pe măsură, incluzând texte despre marginalitatea politică – *Proscris*, *Însemnare din celulă* etc. și manifeste cu tentă autobiografică: „Descompunerea veacului-cadavru începuse...” (*Serată*), „cadavru

îmbălsămat al veacului XX”, „libertatea cartelată” pe care poetul cetății, orgolios, o reclamă în numele tuturor dar primește, în schimb, cătușe: „...ani muncă zilnică./ Osânditului, pentru fiecare lozincă/ sădită în mințile golanilor,/ de glezne i se va bate/ verigă lângă verigă,/ spre-aducere aminte zilnică/ de... Libertate” (*ibidem*: 74–76). Triumful maselor devine temă centrală: „Și iată:/ atotputernic,/ trupul gigant al mulțimii se-nalță din țărână” (*Rânduri despre libertatea de ieri – ibidem*), pentru ca victoria să se întrezărească și socio-politic și estetic în *Cătușe de aur* din 1946: „Cântecul omului adevărat/ a zăcut în noi, stâlcit sub putregaiul veacurilor, necântat./ Viețile s-au întretăiat tumultuos în scuarul tuturor/ epocilor digerate de istorie/ și cântecul înăbușit al învinșilor, mulților, s-a imprimat/ zgrunțuros, în memorie” (*ibidem*: 85–86).

Tot din inventarul tematic înroșit face parte și *Toamna pe cheiul Tamisei*, în care este deplânsă „decadența” occidentală. Un text datat 1947, *Periferiile orașelor*, ne anunță că „Totuși, veacul pare mai prietenos acum” (*ibidem*: 96–97). Cântă triumful marginalilor, instaurarea noii lumi, ca și în *Periferie*; altundeva apar alegoric pomi care fac pâine iar poetul devine un misionar fericit și pătruns de importanța momentului, rezultând o imagine idealizată a activistului: „Vorbim oamenilor, oamenilor vorbim”; „Istoria privește: se dă un greu examen” (*Vorbim oamenilor – ibidem*: 102–103).

Semne de întrebare. Ultimul Filerot

După atâtea demonstrații filocomuniste, spre finalul volumului antologic din 1982 întâlnim și sugestia unei vindecări de marea aventură revoluționară în *Mă ninge floarea de salcâm*, text nedatat, inclus în ciclul final intitulat *Întrebări și cuprinzând rânduri despre tinerețea poetului*: „și trist, plimbându-mi cardiopatia./ Îngân în gând o melodie care/ Evocă grav decenii mai solare/ Pe când nu prea știam ce-i acalmia./ Mă ninge floarea de salcâm/ și dinspre lac ascult batraciene/ Concerte guturale. Alt tărâm?/ Mai vuie în urechi *Lily Marlen*/ când tot aceeași floare de salcâm/ (covor gri-galben) o tot calc alene” (*ibidem*: 126). Să fie vorba despre o nostalgie după „alt tărâm”? Corul batracienilor din epoca fericirii obligatorii va fi fost mai nobil decât imnul soldaților germani?!

Există apoi și câteva texte care părăsesc tema generală a cărții, precum *Noapte prădalnică* – despre... traficul de carne, cu sclave ale nopții și ale negoțului, *După balul de sâmbătă seara*, poem de atmosferă bacoviană, cu un inadaplat la „panorama” mondenă, *Psalm*, poem de dragoste cu inflexiuni argheziene („și, minune a minunilor, prin fereastra sufletului meu/ tuturor ferecată/ doar tu ai putut pătrunde și ai deschis-o larg pentru/ prima dată” – *ibidem*: 104–106), care ne dau de gândit în privința „umanismului” promovat odinioară: „Iubindu-te,/ am cunoscut omul, omul adevărat” (*ibidem*) (adică nu triumful revoluției i l-a relevat?!), unele elegii pe tema condiției umane și a neîmplinirii, altele devoalând o sensibilitate de tip simbolist, strigătul triumfalist de odinioară fiind înlocuit de o mahnire fără obiect. Ultimele trei texte din volum sunt însoțite de sugestive precizări temporale. Nu mai vreau să fiu un aisberg, din 1979, cu un motto din Marin Preda („Loviți,

oamenii se întunecă, ceva străin pune stăpânire pe ei, le spulberă frumusețea privirii, le ia surâsul, le chircește sufletul și le desfigurează chipul”) cuprinde o spovedanie a unui singuratic judecat numai după aparențe, care tânjește după căldură, după soare, dorind să scape de „răceala devenită dușmănie și ură”. Din nou ambiguitatea versurilor ne poate duce cu gândul la vindecarea de idealism. Cu sugestii suplimentare urmează *Întrebări*, datat 1980, poem ce dă și titlul ciclului și-n care se regăsesc ecourile unei lupte de altă natură („Vremea ne calcă nemilos sub bocanci ferecați” – *ibidem*: 136–137). Siguranța poetului cu privire la dușmanul umanității pare să se fi clătinat, războiul se interiorizează, divorțurile simplist-maniheiste s-au anulat: „Pământul întreg e-o încurcată și nedumerită pădure/ în care pacificatori ca mine sunt ademeniți să abjure./ Om și fiară se mușcă în fiecare dintre noi/ și-așa se face că sărbătorim, după secole, atâtea eroi” (*ibidem*). Textul conține și un fel de comentariu între paranteze, după fiecare strofă, iar ultima dintre ele resuscitează miturile tinereții poetului într-o notă mult relativizată de o privire mai înțeleaptă: „(Clipa e scurtă? sau ora e prea-ncăpătoare?/ Pentru libertate și pace cine oare nu moare?)” (*ibidem*). Să fi înțeles Sergiu Filerot că libertatea și pacea promise s-au transformat în reversul lor? Să fi devenit un reacționar timid, protejat de retragerea sa din lumea literară?! Poemul care încheie volumul și „aventura lirică” succintă a autorului este datat tot 1980 și reprezintă un autoportret liric dedicat soției, construit pe paralelisme sintactice și interogații retorice prin care se subliniază, în fond, identitatea în suferință și speranță a ființelor umane. Fără a nega valabilitatea iluziilor de odinioară, poetul renunță la „clasificările” juvenile în oameni și pseudo-oameni. Sunt surprinse treptele condiției umane și sugestii mai străvezii ale depășirii naivității de altădată: „Știu să îndur./ Dar cine nu știe?”; „Știu să beau apă./ Dar cine nu știe?”; „Știu să simulez jocul/ Dar cine nu știe?” („Ce fac eu când mă tot opun?”); „Știu să mă hrănesc cu iluzii./ Dar cine nu știe?” („Care cârmuitor/ n-a privit beat de optimism zborul unui cocor/ după care, uneori, s-a prăvălit în abisul real al diurnului/ decor?” – *ibidem*: 138–139). Implicarea sociopolitică este depășită, scriitorul își declară înfrângerea.

Pagini autobiografice: *Reîntâlniri*

Volumul reface istoria „Albatrosului” și a sateliților lui, în plus, pe tonuri elegiace, descrie „risipirea” generației, cu toată insistența (greu evitabilă) pe „dușmanul politic”. Citind evocarea pe care o face Virgil Ierunca momentului albatrosist, găsim o informație foarte prețioasă care ne confirmă suspiciunile cu privire la tăcerile și disimulările lui Sergiu Filerot: „Avea convingeri politice atât de orientate la stânga încât îl credeam comunist. Era, de fapt, un social-democrat, cum s-a dovedit după august 1944 în articolele sale din ziarul lui C. Titel-Petrescu. [...] Sub comuniști a tăcut tot timpul, cu o demnitate exemplară. Când a reușit să tipărească un volum, *Reîntâlniri* (1985), n-a făcut decât să înșele cenzura. A dat largi extrase din articolele mele și – cum nu mă putea numi – a lăsat impresia că sunt ale lui. Era un semn că în 1985 ne aflam, mai mult decât în 1943, în plină clandestinitate” (Ierunca 2000: 402).

Ultima anexă din volum reproduce o scrisoare trimisă de Sergiu Filerot lui Geo Dumitrescu, datată 1 martie 1979, din care se poate desprinde, indirect, un autoportret cât se poate de grăitor, rezumându-i traseul existențial marcat de vremuri: „Precum se vede, nu am murit «prin 1960» așa cum se arată în lucrarea lui Emil Manu. [...] De vreme îndelungată (vreo două decenii) nu ne-am mai văzut și, ceea ce este și mai de necrezut, nici nu am mai comunicat între noi. Trebuie să recunosc că eu sunt vinovatul. Am hotărât, în 1958, să sfârșesc, să-l ucid pe Sergiu Filerot și să rămân doar Gh. Niculescu, un simplu, oarecare, anonim, conștiincios funcționar care, ca funcționar iar nu ca ziarist, publicist sau scriitor, să ajungă la pensia de bătrânețe. Și m-am ținut de cuvânt. Cu o singură deviere, involuntară. Nu am ajuns la pensia de bătrânețe pentru că am fost scos la pensie de boală (am făcut de două ori infarct miocardic în 1973 și 1974). Așa că de atunci stau mai mult în cameră cu mine și amintirile, citesc și chiar scriu. Mai scriu... Deh, cine știe... Dar iată că acum rup această tăcere și izolare. Prilejul îl constituie apariția «Eseului...» lui Emil Manu” (Filerot 1985: 205–206).

Conștient de valul mistificator care acoperise povestea revistei „Albatros”, devenită retrospectiv „organ de luptă” în ilegalitate (învingătorilor care scriau istoria la ora respectivă le erau necesare astfel de probe), Filerot precizează în *Avertisment*: „Sunt adevăruri care au fost așa cum au fost și care trebuie arătate numai așa cum au fost. Ele n-au nevoie de înfrumusețări, pentru că acele isprăvi au fost frumoase prin ele însele, prin puritatea idealurilor care le-au dat naștere și prin modul cum s-a luptat pentru a fi realizate” (*ibidem*: 6).

Cartea aceasta ne aduce încă o dată în fața constatării că tipurile de receptare a scriitorilor generației pierdute diferă de la un regim la altul și aici ne referim la un articol semnat de Marian Papahagi în 1985, *Memorii exacte* și inclus în *Interpretări pe teme date*. Întâmpinând volumul lui Filerot, Papahagi propune o ierarhie valorică pe placul regimului în care scrie: din tot ce a însemnat gruparea extinsă a „Albatrosului” nu rămân decât două nume: Geo Dumitrescu și Marin Preda. Desigur, nu se puteau pomeni Ierunca, nici Corlaci, prea puțin Dinu Pillat, Ion Caraion, Dimitrie Stelaru sau alții. Ne gândim că, totuși, integrând articolul într-un volum din 1995, criticul putea să-l și corijeze. N-a făcut-o. În plus, criticul e crispat de faptul că nu avem evocare, mustul amintirilor literare parfumate senzațional lipsește, exactitatea datelor e exasperantă³. Filerot prezintă faptele și oamenii exact ca un funcționar: la rece, fără efuziuni, fără comentarii lipsite de acoperire. În schimb, Papahagi observă just discreția referirilor la sine ale autorului: „Ne rămâne regretul că însuși personajul autorului nu se conturează până la capăt. [...] De ce? El dăduse dovadă de curaj, fusese un revoltat, un om de stânga... În acest caz, confesiunile n-ar fi fost indiferente: dar postura impersonală, obiectivarea i se par autorului mai potrivite (*el scrie adesea despre sine la persoana a treia, vorbind despre Sergiu Filerot ca despre altcineva*) [subl.n.]. Dacă *Reîntâlniri* ne poate satisface nevoia de

³ „Amintirile lui de acum sunt, însă, ca memorialistică, o decepție: genul pretinde un talent pe care, în chip vădit, autorul nu-l are, ceea ce face ca epoca și figurile ei să nu reînvie din pagini” (Papahagi 1995: 66).

informare, dusă până la detaliu (fie el semnificativ sau nu), în privința acelei curiozități legitime ce constituie justificarea primă a oricărei lecturi a cărților de memorialistică, Sergiu Filerot își lasă cititorul *sur sa faim*" (Papahagi 1995: 69).

„Supărarea” lui Marian Papahagi este cât se poate de sugestivă: Filerot povestește despre un trecut îndepărtat al generației lui și evită să facă alte referiri la devenirea sa postbelică, rezumată foarte elocvent în retragerea aproape subită de pe scena literară. Destin tipic pentru tot ce a însemnat literatura din timpul totalitarismelor succesive, respectiv istoria literară mistificată, confirmând la propriu atributul sintagmei „generația pierdută”.

BIBLIOGRAFIE

a. Bibliografie primară

- Filerot 1982 = Sergiu Filerot, *Vitrină secol XX*, București, Editura Cartea Românească.
Filerot 1985 = Sergiu Filerot, *Reîntâlniri*, București, Editura Cartea Românească.

b. Bibliografie secundară

- Ierunca 2000 = Virgil Ierunca, *Trecut-au anii... Fragmente de jurnal. Întâmpinări și accente. Scrisori nepierdute*, București, Editura Humanitas.
Jela 2005 = Doina Jela, *Această dragoste care ne leagă*, București, Editura Humanitas.
Marin Preda = *Timpul n-a mai avut răbdare: Marin Preda*, Cuvânt-înainte de Eugen Simion, București, Editura Cartea Românească, 1981.
Papahagi 1995 = Marian Papahagi, *Interpretări pe teme date*, București, Editura Didactică și Pedagogică.
Popa 2009 = Marian Popa, *Istoria literaturii române de azi pe mâine*, vol. I–II, București, Editura Semne.
Preda 1977 = Marin Preda, *Viața ca o pradă*, București, Editura Albatros.
Pricop 2005 = Constantin Pricop, *Literatura română postbelică. Preliminarii*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”.
Simion 2010 = Eugen Simion (coord.), *Cronologia vieții literare românești. Perioada postbelică*, vol. I (1944–1945), vol. II (1946–1947), vol. III (1948), București, Editura Muzeului Literaturii Române.

A DOCUMENT FOR THE LITERARY HISTORY. SERGIU FILEROT'S BOOKS

ABSTRACT

Sergiu Filerot is one of the writers who defied the political regime during The Second World War. He can be enlisted among the few activists of the communist ideology before the end of the war who paid for his beliefs. Although his poems denounced the genocide of the Nazis and their allies, his literary career stopped suddenly during the next political regime. We may ask ourselves if he understood earlier than others that he fought for another type of popular democracy. His two books are a proof of how deeply aggressive history can change the way of literature.

Keywords: *literary history, ideology, social realism, avant-garde, Romanian Lost Generation.*

IONESCO SAU DESPRE UIMIRE*

RADU I. PETRESCU**

În *Cântăreața cheală*, ce anume descoperă soții Martin la capătul dialogului lor faimos din scena numită tocmai, conform canoanelor dramaticului, aceea a recunoașterii? Faptul că sunt soț și soție, adică ceea ce ar fi fost normal să știe deja foarte bine. Descoperă un adevăr presupus a fi (cel puțin începând cu un anumit moment) *de la sine înțeles*, așadar (re)descoperă cunoscutul. Iar lucrul acesta paradoxal, de descoperire a deja cunoscutului, se îndeplinește *constant*, cu fiecare pas, cu fiecare schimb de replici punctat de celebra replică „Comme c'est curieux! comme c'est bizarre! et quelle coïncidence!” (Ionesco 1954: 15), cu constatarea fiecărei „coincidențe” conducând spre concluzia finală. Astfel, uimirea lor e continuă, iar *crescendo*-ul ei se vede încununat la final de descoperirea a ceea ce explică, precum într-o narațiune polițistă, întreaga *serie* a coincidențelor: „– Alors, chère madame, je crois qu'il n'y a pas de doute, nous nous sommes déjà vus et vous êtes ma propre épouse... Elisabeth, je t'ai retrouvée! [...] – Donald, c'est toi, darling!” (*ibidem*: 16) –, unde trebuie remarcată vertiginoasa (și, din această pricină, comica) schimbare de atitudine a personajelor, de la politețea exprimării distante dintre doi străini la aceea marcând, atât de brusc, o intimă familiaritate. Pe de altă parte, reciprocă recunoaștere a celor doi este, într-un anume sens, și o recunoaștere de sine a fiecăruia în parte – prin descoperirea/enunțarea unei *proprietăți* esențiale, definitorii a celui în cauză: „ma *propre* épouse” spune domnul Martin. Să remarcăm că mecanismul acesta al descoperirii cunoscutului acționează și în scena următoare, unde soții Martin sunt rugați de soții Smith să le povestească despre ce au mai văzut interesant, ei, „care călătoresc mult”, așadar să le dea vești notabile din lumea de afară, unde, rezultă de aici, soții Smith nu prea au obiceiul să iasă. Dar și acum evenimentele notabile, prezentate ca uimitoare, ca extraordinare, sunt de o banalitate patentă. Iar dacă prima (micro-)întâmplare sau eveniment la care au fost martori peste măsură de uimiți soții Martin, respectiv

* Articolul de față are la bază o conferință pe care am susținut-o, în noiembrie 2014, la invitația prof. univ. Nicolae Crețu, la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, în cadrul manifestării „Mari figuri ale francofoniei românești” organizate în colaborare cu Institutul Francez din Iași.

** Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, Iași, bd. Carol I, nr. 11, România.

faptul că un domn își lega în stradă șireturile ce i se desfăcuseră, dacă așadar acest eveniment păstrează un vag aer de așa-zis extraordinar fiindcă descrie urmările unui incident *neprevăzut*, celălalt eveniment taxat a fi la fel de uimitor de către cei doi Martin – un domn care citea ziarul – nu mai prezintă nici urmă de extraordinar... Am putea vedea în această uimire pe care o afișează atât martorii, cât și ascultătorii lor nevoia de *eveniment*, încercarea disperată a personajelor ionesciene din această piesă de a ieși din cotidianul repetitiv, dintr-o lume în care nu se întâmplă nimic cu adevărat, dintr-un fel de lume bidimensională care, lipsită de transcendență, se sufocă.

În ce fel să se explice însă subita amnezie a celor doi Martin, care vin totuși împreună, ca soț și soție, în vizită la soții Smith? Desigur, cum subliniază adesea Ionesco însuși în interviurile sale, în piesa lui nu e vorba de personaje veritabile, ci de niște fanteze, de niște marionete umane. Amenințate în fiecare clipă de a fi parcă înghițite de neant, de a le fi șterse astfel și ultimele rămășițe din ceea ce încă le conferă aparența de personaje, de persoane. Și totuși... Această instantanee uitare, acest misterios proces interior ce intervine inopinat ștergând memoria celor doi, făcând, fie și parțial, dar în părțile esențiale, o *tabula rasa*, cum să îl explici (dincolo de geniala *trouvaille* ludică pe care se bazează întreaga scenă)? Răspunsul se găsește, cred, în faptul că fantezele lui Ionesco suferă, le fel ca și creatorul lor, de ceea ce s-a numit „sentimentul absurdului”. Sintagma nu acoperă exact fenomenul numit. Cel puțin nu la Ionesco. De aceea e și parțial sinonimă, aici, cu „mirarea filosofică”. În greaca veche: *thaumazein* – „a se mira”, dar și „a se minuna” sau „a admira”. Se știe că, încă din Antichitate, Platon, Aristotel, Socrate au remarcat rolul de, ca să zicem așa, prim motor al uimirii în filosofie. Fără a fi filosof, Ionesco, ca și eroii săi, suferă de un asemenea tip de uimire care este uimirea înaintea a ceea ce pare de la sine înțeles, a ceea ce, prin repetiție, a devenit banalul, familiarul.

Desigur, la Ionesco, uimirea în fața lumii este o formă a întrebării leibniziene: de ce există ceva mai degrabă decât nimic? Dar consecințele, pentru că privesc *modul* în care există lumea aceasta, sunt cu totul altele decât la Leibniz, care, fapt notoriu, a conchis că trăim în cea mai bună dintre lumi posibile. Înainte de toate, pentru că întrebarea are la Ionesco un corolar extrem de important, care ar putea fi formulat astfel: de ce eu, ca individ, exist? Pentru ce sau în ce scop?

Ceea ce metoda *Assimil* din manualul de „Engleză fără profesor” – punct de pornire al piesei – îi pune înaintea lui Ionesco nu era doar artificialitatea dialogurilor, cât, mai ales, enunțarea unor adevăruri evidente – de tipul „Plafonul e sus, iar podeaua jos” –, lucru care, dincolo (sau dincoace) de comicul de sorginte „pleonastică”, îl arunca pe autor în stupefacție. Pentru cel ce suferă de un asemenea sentiment de uimire în mod acut – cum e Ionesco – „nimic nu e normal”, fiindcă nimic nu e realmente de la sine înțeles. Și nimic nu e de înțeles pentru că lipsește explicația globală, cea esențială. Toate explicațiile cu pretenție de exhaustivitate (sistemele filosofice, cele mitic-religioase), deși afirmă, fiecare dintre ele, că explică, nu explică de fapt nimic, rămân tot timpul în afara acestei explicații absolute, atotrevelatoare (care, în treacăt fie spus, poate că ar fi nu doar indicibilă, intransmisibilă, ci și imposibil de suportat, ba chiar

fatală pentru om, așa cum sugerează, de pildă, un Nabokov în una din povestirile sale, cea numită *Ultima Thule*).

În volumul *Découvertes*, Ionesco notează la un moment dat: „Au début, le monde m'avait plongé dans la stupéfaction ; je regardais: «Qu'est-ce que tout cela?»” (Ionesco 1973: 95). Uimire esențială, întrebare esențială, legată indisolubil de momentul auroral în care, trezindu-se, conștiința ia act de tot ce o înconjoară. Este, această întrebare, unul dintre laitmotivele ionesciene fundamentale. Sentimentul acut de uimire a eului în fața lumii (ca și în fața sieși, de altfel, printr-o tipică mișcare a reflexivității de întoarcere asupra sa) presupune o detașare, o distanțare a conștiinței față de ceea ce i se înfățișează, o punere la distanță a „obiectului” asupra căruia ea, pură oglindă a reflexivității, se întreabă. Pentru a marca această distanțare s-a folosit uneori, în contextul literaturii absurdului, termenul de *alienare* (în special de către critica marxistă de altădată, care vedea în aceasta o consecință teribilă a societății capitaliste – dar critica de tip marxist uita sau trecea sub tăcere faptul că lumea înfățișată în *Cântăreața cheală* descrie de fapt, așa cum a subliniat în numeroase ocazii autorul piesei, o societate perfectă, adică una complet pacificată, din care orice antagonism major sau opresiune au dispărut). În ce mă privește, voi prefera vocabula *defamiliarizare* – nu fără aluzie la termenul forjat de Boris Șklovski. (La fel de bine însă l-am putea folosi pe cel de „depeizare”, de n-ar fi prea neologic). A se fi „defamiliarizat” subit, și chiar la propriu, li se întâmplă și soților Martin. O primă consecință a defamiliarizării, a aținerii/ (revenirii?) dincoace de lume, în pragul ei și mereu alături de ea, așadar cumva în afara ei (cel puțin teoretic), este, în lipsa sensului global al manifestării, a „ceea ce se vede”, senzația paradoxală de arbitraritate a legilor care par că guvernează – inexorabil! – lumea. Altfel spus, deși legile ce guvernează lumea par imuabile, pentru Ionesco nimic nu garantează că ele nu s-ar putea schimba într-o clipă, în mod la fel de arbitrar și enigmatic. Și chiar în scena recunoașterii soților Martin, comentariul final al menajerei Mary vine să insinueze nesiguranța în sânul certitudinii, ba, mai mult, o ruinează, dând a înțelege că totul se bazează pe un imens *quiproquo*, deoarece un singur și infim detaliu, o unică piesă din puzzle-ul reconstruit de cei doi nu se potrivește imaginii întregului. (Altminteri, în mod similar, supus unei asemenea aprehensiuni, o legendă evident sarcastică pretinde că era filosoful englez David Hume, care se temea că soarele nu va mai răsări a doua zi...). În fapt, la Ionesco, prin această nesiguranță creată de gândul că totul se poate transforma subit în altceva se vede contestat unul din marile principii lăsate moștenire culturii europene de Antichitatea greacă, anume acela care stipulează raționalitatea acestei lumi, incluzând aici și posibilitatea rațiunii umane de a înțelege legile care guvernează lumea.

De aici, cred, (sau și de aici) subita amnezie a soților Martin – care, considerată în acest fel, nu e o amnezie, nu e o invazie a vidului în conștiințele lor, ci semnul acestui gând, absolut logic (în ilogicul său): presupunerea că toate regulile jocului acestei Lumi se pot schimba într-o clipă – iar astfel ei, cei doi Martin, ar putea de pildă ca brusc să nu mai fie nicidecum soț și soție. De unde uimirea recunoașterii.

uimirea, de astă dată, în fața coerenței (deși mereu arbitrare) a lumii. Nu altceva denotă discuțiile personajelor despre regula sunatului la ușă, unde, încă o dată, vedem că nimic nu e sigur într-o astfel de Lume, unde totul e în egală măsură logic și illogic, comun și bizar. Dar (în lipsa Explicației absolute) nimic nu se schimbă în mod esențial – de aceea, în *Cântăreața cheală*, se ajunge la o tensiune extremă între o lume ale cărei legi sunt imuabile și perfectă arbitraritate a acestor legi, iar tensiunea, reprezentată și întărită de vanitatea limbajului, face ca acest univers să facă implozie – pentru ca apoi, așa cum sugerează finalul, totul să se repete, simetric și indiferent. Lumea din *Cântăreața cheală* (imagine a lumii reale) este în același timp o taină și o tainiță, o temniță (platoniciană sau nu) – o închisoare de unde personajele încearcă cu disperare să evadeze. Pe de o parte, ca la Mircea Eliade, banalitatea ascunde, „camuflează” miracolul; dar, pe de altă parte, ca negație a lui, îl sufocă. Să observăm în fine că, la fel ca și la Camus, prin „defamiliarizare” își face prezență senzația de Cădere în Lume sau în Timp și, de aici, afinitățile unei asemenea viziuni cu gândirea religioasă iudeo-creștină, dar și cu scenariul mitico-religios al gnosticilor, similitudini pe care critica le-a remarcat deja.

Cu toate acestea, ar trebui să ne întrebăm dacă o ipotetic posibilă menținere a eului/a individului pe pozițiile aurale ale acelui Dincoace-de-Lume sau Prag-de-Lume, poziție inițială prin a cărei „locuire” dântâi eul își afirmă completa inocență și cvasicompleta neștiință, dacă această neutralitate sau puritate originară nu poate veni încă o dată să răstoarne ceea ce, împreună cu lumea, i se dă eului, individului ca lucru negativ, acordându-i înțeles destinului său, dar înscriindu-l într-o istorie de care el este, totuși, la început, total străin... După cum tot așa de bine ne putem întreba dacă această aținare contemplativă a eului în prag de lume nu e o iluzie, de vreme ce eul/individul e conținut totuși de această lume, face parte din ea... Sau nu? Căci, ca „suflet”, se știe, o întreagă tradiție magico-religioasă îi neagă apartenența *de facto* la această lume. Ambele concepții par să acționeze la Ionesco: pe de o parte, afirmarea unei inocențe aurale și, cu toate că în mod misterios pierdute, totuși *de neșters*; pe de alta, apartenența la această Lume în aspectul ei miraculos ontologic și armonios și totodată pierderea acestei perfecțiuni, ceea ce înscrie eul într-o *quête* esențială care este aceea a redobândirii lumii dintâi, perfecte.

În fine, dacă uimirea ionesciană, de data aceasta înțeleasă ca înminunare, nu e străină de frumusețea și miracolul vieții și al lumii, ea nu ocolește nicidecum, tocmai din această pricină și *à plus forte raison*, întrebarea privind existența răului în lume, întrebare care conferă operei ionesciene una din trăsăturile ei cele mai subliniate. În fapt, după cum mărturisește autorul însuși (trasând un fel de istorie a uimirii), există, în succesiune, două uimiri, una venind să se suprapună peste cea dintâi și obnubilând-o:

„Il y a d'abord eu l'étonnement premier: prise de conscience de l'existence, un étonnement que je pourrais appeler métaphysique, un étonnement dans la joie et dans la lumière, un étonnement pur, sans jugement sur le monde, un étonnement que je ne retrouve que dans mes moments de grâce, qui sont bien entendu très rares. Un deuxième étonnement s'est greffé sur le premier. Un jugement étonné, constatation

qu'il y a le mal ou, plus simplement, que cela va mal. La constatation que le mal existe, pour l'instant, au milieu de nous, qu'il nous ronge, qu'il nous détruit. Le mal nous empêche de prendre conscience du miracle" (Ionesco 1977b: 187).

Nu mai puțin străveche, celebra și esențiala întrebare – *unde malum?* *Rhinocéros*, *Tueur sans gages*, *Le Roi se meurt*, *Macbett*... aproape că nu există piesă a lui Ionesco care să nu trateze, într-un fel sau altul, cu, așa zice, îngrozită uimire, despre misterul existenței Răului în lume. Vizată este, în mod direct, condiția umană – și nu doar aspectul social al chestiunii (ceea ce i s-a și reproșat lui Ionesco, între alții de către necondiționatul admirator al lui Brecht și Marx, Roland Barthes). Or, se cuvine să spunem aici: „defamiliarizarea” eului față de lume nu înseamnă, la Ionesco, o pură *agnosia*, adică o ignoranță plată, o neștiință care nu se știe pe sine, o ființare lipsită de orice reflexivitate – căci, fiind o uimită „nemairecunoaștere” a lumii (similară doctei ignoranțe cusaniene), ea conține în pofida a orice, aidoma unei reminiscențe de neșters, imaginea unei lumi familiare lui, adică a lumii pe care o recunoaște a fi *a sa* (precum, dar acolo la modul comic, dl Martin recunoscându-și soția, și viceversa). Iar această lume este aceea a armoniei depline. Voi da aici ca exemplu cea mai semnificativă și intensă recunoaștere a spațiului sau a lumii făcută cu adevărat pe măsura omului, și anume evocarea vremurilor copilăriei autorului, copilărie petrecută, cum se știe, în sătucul francez din Mayenne numit *Le Moulin de la Chapelle-Athenaise*. Fragmentul, indiscutabil antologic, descrie în doar câteva fraze un timp lipsit de timp, absolut paradisiac, dincoace de „Căderea în Istorie”, dincoace de „Căderea în Timp”:

„À huit ans, neuf ans, dix ans, quand j'habitais au Moulin, tout était joie et tout était présence. Les saisons semblaient se déployer dans l'espace. Le monde était un décor, avec ses couleurs tantôt sombres tantôt claires, avec ses fleurs et son herbe qui apparaissait, disparaissait, venant vers nous, s'éloignant de nous, se déroulant sous nos yeux, tandis que nous-mêmes restions à la même place, regardant passer le temps, nous-mêmes restant en dehors” (Ionesco 1973: 123).

În fine, drept concluzie și rezumat, dar și ca dovadă a celor aici afirmate, voi cita următoarele două pasaje – primul, din volumul *Découvertes*, cel de-al doilea, din volumul de convorbiri cu Claude Bonnefoy, *Entre la vie et le rêve*:

„Mais c'est accoutumance qui a terni la lumière, qui a assombri mon émerveillement. Les désirs et passions et l'habitude d'exister m'ont enfoncé, comme enterré, dans le monde, cette cave, ce tombeau dont je dois tout le temps faire éclater les murs ou soulever le couvercle” (Ionesco 1969: 135).

„Cela n'aura guère eu d'importance, en fin de compte. Il y aura, il y a les aubes nouvelles d'un triomphe, la fête. Oui, tout peut changer d'un coup. Et moi, je peux retrouver l'enfance. Et le monde peut être à ma mesure, me convenir. Demain, demain il y aura, peut-être, une toute autre Manifestation universelle, une autre Création, et je serai, de nouveau, ébloui devant Elle, tout occupé à regarder, tâchant vainement de m'y reconnaître” (Ionesco 1969: 137).

Regăsind, aşadar, intactă, facultatea de a fi uimit a copilului de altădată, însă acum într-o lume ce va fi fost supusă unei *renovatio* în urma căreia Răul va fi fost şters definitiv. Aidoma celei a cărei viziune – la propriu – va fi avut-o autorul cândva în tinereţe preţ de câteva momente şi despre care va vorbi într-un fragment celebru, fragment ce sună aproape plotinian, de n-ar avea asemănări izbitoare cu unele texte relatând experienţe ale Luminii divine avute de către anumiţi mistici răsăriteni:

„J'avais environ dix-sept ou dix-huit ans. J'étais dans une ville de province. C'était en juin, vers midi. Je me promenais dans une de ces rues de cette ville très tranquille. Tout d'un coup j'ai eu l'impression que le monde à la fois s'éloignait et se rapprochait, ou plutôt que le monde s'était éloigné de moi, que j'étais dans un autre monde, plus mien que l'ancien, infiniment plus lumineux ; les chiens dans les cours aboyaient à mon passage près des clôtures, mais les aboiements étaient devenus subitement comme mélodieux, ou bien assourdis, comme ouatés; il me semblait que le ciel était devenu extrêmement dense, que la lumière était presque palpable, que les maisons avaient un éclat jamais vu, un éclat inhabituel, vraiment libéré de l'habitude. C'est très difficile à définir; ce qui est plus facile à dire, peut-être, c'est que j'ai senti une joie énorme, j'ai eu le sentiment que j'avais compris quelque chose de fondamental” (Ionesco 1977b: 87).

Care să fi fost, în acele momente de transfigurare a lumii, mesajul fundamental, înţeles în mod direct, fără vorbe sau desfăşurări ale gândirii logice, dacă nu, pur şi simplu, această Lumină de o consistenţă cvasimaterială şi care e în acelaşi timp o bucurie de negrăit?

BIBLIOGRAFIE

- Ionesco 1954 = Eugen Ionesco, *La Cantatrice chauve*, Paris, Gallimard.
 Ionesco 1969 = Eugen Ionesco, *Découvertes*, Genève, Skira, Collection „Les sentiers de la création”.
 Ionesco 1973 = Eugen Ionesco, *Journal en miettes*, Paris, Gallimard, Collection „Idées”.
 Ionesco 1977a = Eugen Ionesco, *Entre la vie et le rêve. Entretiens avec Claude Bonnefoy*, Paris, Belfond.
 Ionesco 1977b = Eugen Ionesco, *Antidotes*, Paris, Gallimard.

IONESCO OR ON BEIGN AMAZED

ABSTRACT

Amazement plays a fundamental role in Eugene Ionesco's creation, as it concerns the author himself, as much as some of his characters, for instance those in *The Bald Soprano*. This article aims to briefly convey what different meanings and implications this attitude has in the context of the Ionescian universe.

Keywords : *Eugen Ionesco, amazement, recognition, anamnesis, The Bald Soprano.*

VIRGIL IERUNCA. EXILUL ȘI POEZIA

ASTRID CAMBOSE*

Titlul trimite în mod deliberat la povestirile camusiene reunite în volumul *Exilul și împărăția*. La 4 ianuarie 1960, aflând vestea accidentului de automobil în care murise Albert Camus, Virgil Ierunca își notează în jurnal: „Moartea care pândește fiecare clipă de fervoare din «regatul» existenței sale îl «exilează» acum în iremediabil” (Ierunca 2000: 240), iar a doua zi: „Nu-mi amintesc să mă fi întristat mai mult moartea vreunui scriitor. Camus era pentru mine cel care făcea din literatură o paranteză pentru a se instala în acea zonă a conștiinței unde cuvântul mărturisește prin arsură. Sunt acum un exilat a doua oară, fără acela care-mi dădea certitudinea că în Franța sălășluiește încă speranța, că demisia poate fi încă ruinată” (*ibidem*). În scurt timp îi consacră un eseu-editorial și o conferință la Fundația Universitară „Regele Carol I”¹, ca o mărturisire publică asupra acestei vecinătăți spirituale, conjugând admirația și tristețea; eseu este reluat în volumul *Românește* (Ierunca 1964), deschizând secțiunea care poartă, în amintirea revistei unde publica Albert Camus în perioada debutului său, la începutul anilor '40, subtitlul *Confluente*.

Atare consonanțe nu sunt doar rodul admirației, ci și al unor similitudini de destin. Camus, născut în Algeria colonială ca fiu al unor țărani săraci, intrase la 21 de ani în partidul comunist, însă l-a părăsit repede și a devenit un protagonist al luptei împotriva doctrinelor violenței politice, exprimându-se, cu scurte intermitențe, în contra curentului de opinie francez. Reformulând filosofia cu mijloacele literaturii, el a înfățișat revolta ca pe opțiunea prin excelență a conștiinței libere – punct în care se va fi regăsit total fibra de revoltat a lui Virgil Ierunca însuși. De altfel, Camus subliniază faptul că revoltatul nu este omul resentimentului, cum le-ar fi plăcut unora să-l diagnosticheze, ci al valorilor la care face priză de conștiință: „tout mouvement de révolte invoque tacitement une valeur. [...] La conscience vient au jour avec la révolte” (*L'Homme révolté*, în Camus 1984: 424), și că, opunându-se curentului, revoltatul iese din exilul său interior și certifică o

* Institutul de Filologie Română „Alexandru Philippide” al Academiei Române, Iași, Str. Th. Codrescu, nr. 2, România.

¹ Fundație creată în 1950 la Paris de românii din exil, cu finanțarea Comitetului Național Român.

umanitate superioară, o avansată conștiință a propriei responsabilități: „Dans l'épreuve quotidienne qui est la nôtre, la révolte joue le même rôle que le cogito dans l'ordre de la pensée: elle est la première évidence. Mais cette évidence tire l'individu de sa solitude. Elle est un lieu commun qui fonde sur tous les hommes la première valeur. Je me révolte, donc nous sommes” (*ibidem*: 432). Pentru un asemenea om, valoarea centrală este libertatea individuală. Din această perspectivă, este grăitor faptul că, în 1948, editura Gallimard ajungea să publice a 27-a ediție a *Scrisorilor către un prieten german* (concepute cu doar câțiva ani înainte, în 1943–1944), prin care Camus se ridică împotriva nazismului în numele valorilor – chiar imperfecte – ale vieții, ale individualismului. „Je vous combats parce que votre logique est aussi criminelle que votre cœur” (*Lettres à un ami allemand, ibidem*: 82). Autorul francez nu va cunoaște aceeași audiență însă când își va exprima poziția anticomunistă, fapt care l-a incitat să și-o exprime și mai clar, mai ales după ce a constatat că un artist nu poate fi indiferent față de totalitarism: „Les tyrannies d'aujourd'hui se sont perfectionnées; elles n'admettent plus le silence, ni la neutralité. Il faut se prononcer, être pour ou contre. Bon, dans ce cas, je suis contre” (*Actuelles II; chroniques 1948–1953 – ibidem*: 800).

Prin ce anume consonează exilul și poezia lui Virgil Ierunca cu *Exilul și împărăția* lui Camus? În primul rând, prin accentul pus pe starea de exil ca situație-limită, ca „aruncare” (în lume mai întâi, apoi în istorie), pe absurdul existenței – și în același timp prin refuzul de a rămâne pasiv: „Paradoxal, cred însă că tocmai în acest impas al nenădejdiei trebuie să ne investim existența prin fapte. Să nu ne încrucișăm brațele, să provocăm neconținut acea parte de demnitate din noi pentru a rămâne în picioare, într-o lume în genunchi. Și poate că fapta e mai cu rost – rodul unui adevărat a fi – atunci când nu așteaptă nicidecum răsplata” (Ierunca 2000: 317).

Exilatul se definește ca atare doar raportându-se la o patrie pierdută, la o apartenență pe care destinul i-o interzice. Pentru ambii scriitori, „patria” interzisă este, în diferite ipostaze, tocmai spațiul interior cel mai propriu. Cele șase povestiri din *L'Exil et le Royaume* desfășoară șase situații paradigmatică pentru ce înseamnă exilul: pentru personajul principal din *La femme adultère*, exilul reprezintă pierderea pasiunii feminine și a șansei maternității, pentru omul religios din *Le renégat*, e pierderea fervorii care dă naștere certitudinii mistice, pentru muncitorul din *Les muets*, este momentul când înțelege inutilitatea muncii sale, pentru rebelul din *L'hôte*, exilul începe odată cu îmblânzirea, în clipa când lupta nu mai are sens pentru el, iar pentru pictorul din *Jonas ou l'artiste au travail*, odată cu muțenia în fața pânzei goale. *Împărăția* va fi, prin contrast, spațiul în proiecție imaginară al fervorii. Evident, *le royaume* este pentru Virgil Ierunca țara însăși, pierdută în plan istoric și recuperată în plan poetic: „Absența te dăruie unei prezențe și mai reale. Pierzând-o, țara devine spațiu de dor” (*ibidem*: 57). Anumite ocazii – cum a fost, de exemplu, necrologul dedicat lui Mihai Cismărescu în revista „Limite” – îi oferă posibilitatea de a-și formula propriile adevăruri, comune cu ale celui evocat, cu o sinceritate liminară, fără frică de cuvinte mari sau de patetism. „Mă asculta [Mihai

Cismărescu, n.n.] cu o politețe potolită, dar pesimismul lui nu se convertise încă în acea fraternitate virilă ce conferă pesimiștilor pasiunea – ultimă – de a miza pe imposibil. Imposibilul era România. [...] Un lucru e sigur: când a descoperit România, Mihai Cismărescu a descoperit-o ca un cavaler și ca un logodnic. Cu pasiune, cu fidelitate, cu acele accente de agonie activă ce conferă intelectualului român în exil o vocație și, mai ales, o responsabilitate” (Ierunca 1983: 1). Un alt necrolog semnat de Virgil Ierunca duce și mai departe mărturisirea: „A fi obsedat de România – în exil – e o probă de sănătate morală și de responsabilitate spirituală. Mircea Eliade a fost un *astfel* de obsedat. El n-a fost însă copleșit – subit – de acest «*amour-fou*» care ne-a transformat pe unii dintre noi în niște amanți aproape suprarealiști ai țării” (Ierunca 1986: 24).

Astfel trăită, dragostea de țară se convertește în poezie.

Înainte de exil

Virgil Untaru, copil de țărani din Lădești (Vâlcea), și-a început „cariera” de *frondeur* foarte devreme. În ultima clasă de liceu, fiind plictisit de succesul previzibil cu care și-ar fi trecut bacalaureatul acasă, în Râmnicu-Vâlcea, unde era considerat o glorie locală, decide să plece la București și își dă examenul de maturitate, în 1939, la „Spiru Haret”². Ca student (la Litere și Filosofie) se situează în răspăr față de conformismul de dreapta universitar. Sugestiv în acest sens este răspunsul dat lui Nicolae Florescu la întrebarea „Ce a determinat orientarea dv. pretimpurie spre stânga?”: „Nu uitați că eu am intrat în viața publică în «anul legionar». La început mă amuzam, produceam tot felul de provocări. Țin minte când istoricul P.P. Panaitescu, pe care-l apreciam fără să știu că era legionar și că se preta să se pună până în cele mai jenante situații, a inaugurat «anul legionar» cu, firește, *Imnul regal*, m-am sculat și eu în picioare ca tot omul, dar m-am așezat imediat, ostentativ, pe bancă, în clipa când a început să se cânte *Sfântă tinerețe legionară*. Au venit doi tipi, m-au luat de brațe, m-au ridicat și m-au aruncat afară în stradă. În esență nu mi-au făcut nimic, doar m-au exclus de la sărbătoarea lor. Există un anume teribilism în atitudinea mea, un teribilism determinat și de vârstă, desigur” (Virgil Ierunca, în Corbea, Florescu 2002: 84). Dincolo de gustul pentru

² Acest comportament atipic îi va induce în eroare chiar pe unii autori de dicționare de istorie literară, precum Lucian Pricop, care, la intrarea dedicată lui Virgil Ierunca, scrie că ar fi făcut și liceul la Spiru Haret. Semnalăm și o altă confuzie, mai gravă, a dicționarului: afirmația că „Agora”, revista, pe care au scos-o – în număr unic – Virgil Ierunca și Ion Caraion, ar fi apărut în vara lui 1946 (de fapt, era vara anului 1947, dar, știind că Virgil Ierunca rămăsese la Paris încă din februarie 1947, autorul dicționarului va fi presupus că unui „fugar” nu i s-ar mai fi tipărit nimic în țara guvernată de Petru Groza. Asemenea „deducții” reflectă tendința multora dintre cercetătorii de astăzi de a simplifica lucrurile, de a considera că apele erau deja despărțite în 1947 și că dominația sovietică, cu tot cortegiul ei de represalii, era deja ferm instaurată. Nu așa au stat lucrurile: după câțiva ani de luptă pentru putere, balanța s-a înclinat definitiv pe 30 decembrie 1947, când sovieticii au reușit, în urma unui șantaj, înlăturarea regelui Mihai și abia din 1948 sovietizarea fostei Românii, devenită RPR, a intrat în linie dreaptă).

provocări însă, Virgil Ierunca își explică troțkismul de extremă tinerețe ca pe un mod de a fi în același timp și împotriva lui Stalin (care ordonase în 1940 ca rivalul său să fie asasinat³), și împotriva dreptei antonesciene. La atracția „eroului” martirizat Troțki se adăugau elemente de contagiune, precum simpatia suprarealiștilor *in corpore* ori influența lecturilor din Victor Serge. Pe 24 aprilie 1960, acum matur, regăsind pe cheiurile Senei *La Ville conquise*, Virgil Ierunca își nota în jurnal: „De Victor Serge se leagă o bună parte din «troțkismul» anilor mei tineri. Aș putea spune chiar că nu Troțki, ci Victor Serge mi-a insuflat avânturile «revoluționare». De Troțki m-am apropiat din cauza rechizitoriului impecabil pe care l-a făcut lui Stalin și «revoluției trădate». Adeziunea nu era însă desăvârșită: referințele lui la un marxism ortodox, pe de o parte, și cultul unei revoluții permanente, în fond tot atât de sângeroase și absurde, pe de altă parte, mă opreau totdeauna pe pragul adeziunii. Dacă Troțki n-ar fi fost o victimă, poate că nici nu m-aș fi lăsat «chemat» de «proiectele» sale. Și încă ceva care demonstrează, în fond, «estetismul» meu «revoluționar»: dacă n-ar fi fost luat în brațe de André Breton, revoluționarul pur nu mi-ar fi capturat disponibilitatea de a visa visul acțiunii, angajamentului etc. Victor Serge era însă altceva. Era *intelectualul* și *victima* prin excelență, ros de fervoarea ideii. [...] *La Ville conquise* [...] am citit-o prima oară într-un pătut. Era în vara fierbinte a lui 1944” (Ierunca 2000: 319).

Troțkismul a fost o opțiune – în primul rând *antistalinistă* – pentru care scriitori precum Varlam Șalamov sau Evghenia Ghinzburg au fost trimiși în lagărele din Kolîma zeci de ani. A echivala, așadar, această frondă a pe atunci foarte tânărului Virgil Ierunca (mai ales că nu a fost decât un scurt episod) cu o poziție *comunistă* articulată ca atare denotă o lectură lipsită de acuratețe și de subtilitate analitică.

Prietenii din prima tinerețe erau rebeli ca și el, bravând cenzura antonesciană; revistele la care scriau sfârșeau adesea prin a fi interzise. Alături de Geo Dumitrescu, coleg de facultate și bun amic – de la care, de altfel, a preluat pseudonimul *Ierunca*⁴ –, a inițiat revista „Albatros”, unde publica, între alții, și Dinu Pillat. Virgil Untaru semna în „Albatros” articole dure împotriva „literaturii certate cu sublimul și donquijotescul absolut” (Virgil Ierunca, apud Valea 2002: 102). După câteva luni de apariție, în vara anului 1941 „Albatrosul” e suspendat. Albatrosiștii se regroupează până în anul următor la „Tinerețea”, de unde Miron Radu Paraschivescu îi introduce la „Timpul”, continuat, din decembrie 1943, prin „Ecou” (în care Virgil Ierunca avea o rubrică despre literatura franceză). S-a remarcat faptul că, deși „Timpul” și „Ecou” erau subvenționate de Ministerul

³ „Data asasinării lui Troțki, 20 august 1940, a fost pentru mine crucială. Din acea zi de august am început să studiez atent opera revoluționarului și să devin, la rândul meu, ceea ce se cheamă un troțkist. Nu unul ortodox, bineînțeles, însă omorârea lui a însemnat pentru mine un fel de răstignire-în-istorie care cerea, neapărat, angajamentul. (Împlinisem, cu câteva zile înainte, douăzeci de ani!)” (Ierunca 2000: 332).

⁴ Geo Dumitrescu debutase în 1939 în revista „Cadran”, cu pseudonimul *Vladimir Ierunca*; povestea „transferului de proprietate” asupra pseudonimului *Ierunca* o aflăm din „salutul radiofonic” adresat de Geo Dumitrescu – *Un salut radiofonic de departe pentru octogenarul Virgil Ierunca*, în „Jurnalul literar”, București, nr. 15–18, august–septembrie 2000.

Propagandei, condus de Mihai Antonescu, directorul „Ecoului”, Mircea Grigorescu, le cedase comuniștilor o parte din cota de hârtie a ziarului său pentru ca ei să editeze clandestin „România liberă” (unde Virgil Ierunca făcea pagina culturală). Pe atunci apele nu erau clar despărțite și persoanele contau – încă! – mai mult decât cuceririle ideologice. Tabloul publicațiilor românești din perioada cuprinsă între dictatura antonesciană și instalarea regimului sovietic a fost un *puzzle* complicat. Aceiași oameni publicau atât în gazetele de dreapta, cât și în cele de stânga – era și cazul lui Virgil Ierunca, deținător al cronicii literare și la „Fapta”, care afișa fotografiile lui Antonescu, Hitler sau Franco (vezi Valea 2002, capitolul *Între adevăr și legendă*), și la „România liberă”, ziarul comuniștilor. Merită amintit că în aceeași perioadă chiar scepticul Eugen Ionescu, aflat la Paris, se apropiase de comunism (colabora la „La Roumanie Libre”, revistă pariziană pandant al celei bucureștene cu același titlu); dar era un moderat, iar de prin '46 s-a oprit (vezi Corbea, Florescu 1998). Ca orientare politică, Virgil Ierunca a fost, după cum a spus el însuși în repetate rânduri, simpatizant al „progresismului revoluționar” – fiind din 1945 membru în Mișcarea Tineretului Progresist (cu Geo Dumitrescu, Ion Caraion, Eugen Jebeleanu, Vladimir Colin, Miron Radu Paraschivescu, Petru Comarnescu, Mihnea Gheorghiu, George Tomaziu și alții). Ca prestație gazetărească propriu-zisă însă, multe îl deosebeau de colegii lui. Ion Caraion, de exemplu, nu alterna doar revistele unde publica („Axa”, „Falanga”, la extrema dreaptă, „Scânteia Tineretului” ori „România liberă”, la stânga), ci și „convingerile” exprimate, astfel încât putea să aducă elogii egale Căpitanului, în poemul legionar *Drumul robilor*⁵, sau lui Lenin, în poemul *Omul profilat pe cer*⁶.

Nu contează *unde* scrii, dar contează *ce* scrii. Din această perspectivă, publicistica din țară a lui Virgil Ierunca a fost constant de stânga, preocupată însă doar de cultură, nu de politică. Mai apelăm la o exemplificare, cu gândul la vocile care l-au acuzat, între altele, că „a făcut” „Scânteia tineretului” împreună cu Nicolae Ceaușescu. O minimă cercetare documentară lămurește situația. „Scânteia tineretului” a apărut la 5 noiembrie 1944, seria deschizându-se cu un număr aniversar dedicat Revoluției Socialiste din Octombrie; redactor responsabil era Mihnea Gheorghiu, deci un coleg din Mișcarea Tineretului Progresist. Numărul 1 al revistei conținea un editorial semnat: Nicolae Ceaușescu și un articol al lui Ion Caraion: *Majakovski, poetul revoluției*; de altfel, din primele 32 de numere, Nicolae Ceaușescu semnează în 4, Ion Caraion în 14⁷, iar Virgil Ierunca întră

⁵ În caietele de poezie „Zaratustra”, noiembrie 1940: „Străvezie liniște de aramă./ Nicadorii calcă peste vreme;/ Nu mai este nimeni să ne cheme/ Răstignirea-n brațele de mamă./ Au rămas cetățile-n piroane./ Inima bolnavă de dreptăți./ C-au murit as'noapte în cetăți/ Patruzeci de arhangheli, Căpitane.../” (apud Valea 2002: 133).

⁶ În „Scânteia tineretului”, nr. 12 din 21 ianuarie 1945, număr dedicat în întregime lui V.I. Lenin, care tocmai murise.

⁷ Dintre articolele lui, amintim poemul dedicat lui Lenin, *Omul profilat pe cer*, un articol despre Maxim Gorki, altul despre migrația masivă a țăranilor spre orașe, ca urmare a condițiilor „favorabile” ce li se creează în mediul urban-muncitoresc, altele despre *Condițiile de creație* [sic!] ale scriitorului tânăr etc.

numai cu două articole: *Președintele Lincoln* și *Trebuința spectacolului*, ambele scrise curat, fără „nume sacre” din panteonul comunist, fără vocabular de lemn, fără îndemnuri politice. Virgil Ierunca a fost, așadar, departe de „a face revista”.

Totuși, aceste colaborări, câte au fost, au devenit sursa unei continue autoacuzări. Ca și Soljenițin, care, aducându-și aminte cu amărăciune de (micile) compromisuri făcute în perioada cât/când încă își mai căuta un loc printre confrății săi politic „ortodocși”, se autoînvinuia (vezi, de exemplu, Maticiu 2014, cap. *Mărturia lui Soljenițin*) pentru acele cedări și își rescia după ani de zile proze precum romanul *Primul cerc*, Virgil Ierunca va reveni deseori asupra „păcatelor” sale împotriva României, în jurnal, dar mai ales în interviuri și convorbiri. Vina unor începuturi marxiste o împărtășeau, de altfel, în anii din preajma celui de-al Doilea Război Mondial, majoritatea intelectualilor europeni (vezi, de exemplu, Aron 1951, 1999, 2007, Bernanos 1953, Besançon 2007, Miłosz 2008). Mulți dintre ei au trăit fascinația ideologiei din care, scuturându-se, au devenit mai știutori și mai capabili să o înfrunte. Jeanne Hersch, recomandată mai târziu de Monica Lovinescu ca primul nume în problema libertății (Lovinescu 2008), își prefăta eseu *Idéologies et réalité* cu mărturisirea că este socialistă, membră a Internaționalei a II-a⁸; Camus, înainte de a deveni un mare apărător al valorilor democrației occidentale, a fost câțiva ani membru al Partidului Comunist; de stânga au fost, la început, și Malraux, Simone Weil, Pierre Emmanuel, Merleau-Ponty, Boris Suvarin, Koestler, Soljenițin sau Musil – și lista ar putea continua. Dar tot din partea foștilor adepți a primit totalitarismul comunist cele mai grele lovituri, după cum observa Virgil Ierunca în jurnalul său⁹.

Concluzia? „Am acceptat întotdeauna Drumul Damascului. Am crezut că așa este bine” (Virgil Ierunca, în Corbea, Florescu 2002: 104). Minunea de pe calea Damascului a fost, cum se știe, transformarea lui Saul, marele prigonitor al creștinilor, în apostolul Pavel, o *metanoia* crucială pentru evoluția creștinismului. Prin acest motiv neotestamentar este desemnată metaforic convertirea la libertate a foștilor susținători ai totalitarismului. „Drumul Damascului” înseamnă dreptul oricui de a se trezi, de a-și vedea greșeala și de a o îndrepta, pe de o parte, iar pe de alta, înțelegerea pentru cei aflați în această situație. Virgil Ierunca nu refuza nimănui acest drept, cu condiția ca trezirea să reprezinte o opțiune de conștiință autentică, deci să atragă după sine și exigența unei atare transformări. Un episod

⁸ „Lorsqu’il s’agit de choix et de valeurs, une subjectivité déclarée permet sans doute de mieux approcher le réel qu’une prétendue objectivité. Je suis socialiste, membre du Parti socialiste suisse, et à travers lui, de la IIe Internationale” (Hersch 1956: XIII).

⁹ „Încă o dată se adevărește aportul excepțional al celor care, trăind experiența comunistă din idealism, nevoie sau patimă, se trezesc pentru a striga lumii adevărul.[...] Nu e o întâmplare că loviturile cele mai grele pe care le primește bolșevismul nu vin de la adversarii lui născuți, ci făcuți. Făcuți și refăcuți de experiența tragică. De la marxistii care iau distanțe (Raymond Aron, Jules Monnerot), de la aventurierii unei Comune intelectuale (Malraux, Sperber), de la militanții autentici revoluționari (ucenici direcți sau indirecti ai lui Troțki, un Victor Serge, un Arthur Koestler), sau pur și simplu de la oameni cinstiți, târâți pe nesimțite într-un proces istoric ce s-a dovedit născător de impostură (un Boris Suvarin)” (Ierunca 2000: 84).

paradigmatic în acest sens s-a petrecut în exil în anii 1949–1950: Constantin Virgil Gheorghiu, fost redactor la „Timpul”, unde, din cauza reportajelor de război violent antisemite, avea o reputație foarte proastă (se pare că era și informator al Gestapoului), ajunge la Paris și publică la editura Plon romanul *Ora 25*, cu o prefată elogioasă scrisă de Gabriel Marcel; are un succes de vânzare imens pentru că oferea o descriere „fierbinte” a suferințelor României sub legionari, prezentate pe gustul publicului larg francez. Ironia este că traducerea din limba română, după ce a fost refuzată de Mihai Cismărescu – „Nu traduc eu asemenea bazaconii!” (*ibidem*) – a fost acceptată de Monica Lovinescu¹⁰, sub pseudonimul Monique Saint-Côme; după mărturia ei, nici nu a fost vorba de o traducere propriu-zisă, ci de o adaptare, de transformarea unui manuscris prolix de mii de pagini într-un roman de trei sute de pagini. Înainte de publicarea *Orei 25* avusese loc o scenă penibilă: C.V. Gheorghiu îngenunchese în fața lui Virgil Ierunca, în Jardin du Luxembourg, cerându-i să-l ierte pentru oportunistele bucureștene pe care acesta din urmă i le cunoștea foarte bine, deoarece din pricina unora avusese de suferit în mod direct. Reacția a fost de iertare totală: „Dle Gheorghiu, nimic! Dacă d-ta vrei să devii alt om decât cel pe care l-am cunoscut eu în București, între noi nu mai există niciun fel de divergențe sau animozități” (Ierunca 2000: 104). C.V. Gheorghiu a devenit apoi un romancier celebru la Paris. Pe 5 octombrie 1949, o intrare din jurnalul lui Virgil Ierunca surprindea desfășurarea tensionată a evenimentelor: „Const. Virgil Gheorghiu mă invită și încă: «mi-ar face o nesfârșită bucurie să te văd». Ei bine, nu. Paharul e prea plin¹¹. [...] Când am acceptat să întind mâna acestui personaj, am făcut-o pentru că socoteam că suferința, exilul l-au schimbat. Pentru mine, orice exilat e, într-un fel, pe drumul Damascului. Const. Virgil Gheorghiu, din nefericire, a redevenit ceea ce era la «Timpul», omul căruia, ani și ani, nu puteam să-i dau «bună ziua». Pe măsură ce are succes, el își descoperă identitatea, nemişcată de suferință, neconvertită de exil. Din nou, nu-i voi mai da «bună ziua»” (Ierunca 2000: 90). După *Ora 25*, C.V. Gheorghiu, dornic de triumf și pe piața americană, a scris pentru evreii de acolo *A doua șansă*, un roman în care revalorifica pasaje din reportajele sale de război antisemite (precum *Ard malurile Nistrului*) transcriindu-le în cheie inversă de lectură; naratorul se aut prezenta ca un erou *filosemit* aruncat într-o Românie mai monstruoasă chiar decât Germania nazistă (Corbea, Florescu 2002: 104–107). Atunci Virgil Ierunca a declanșat un adevărat scandal de presă citând masiv din *Ard malurile Nistrului* și demonstrând cum au fost reconvertite în noul roman fostele pasaje *antisemite*. Reacția lui a fost greu acceptată de ceilalți exilați: „Tot exilul românesc s-a supărat pe mine. M-am certat cu foarte mulți atunci:

¹⁰ „Când am spus că o s-o fac, m-am gândit că este, totuși, o carte asupra suferinței românești. Cu toate că erau acolo lucruri false, mi-am zis că se va vorbi cumva de România” (Monica Lovinescu, în Corbea, Florescu 2002: 105).

¹¹ Virgil Ierunca se referea la ingratitudea lui C.V. Gheorghiu față de Mircea Eliade și față de profesorul N.I. Herescu, care îl sprijiniseră înainte de a fi devenit celebru; la acea dată probabil nu știa și despre ingratitudea autorului *Orei 25* față de Monica Lovinescu, traducătoarea cărții, căreia refuzase să-i plătească munca.

«Ierunca a înnebunit!». Eu le-am spus: «Decât să avem un scriitor de succes întruchipat de Const. Virgil Gheorghiu, mai bine să rămânem necunoscuți încă o mie de ani» (ibidem: 106). Cu alte cuvinte, drumul Damascului există, dar el nu șerpuiește către succes, ci trece – drept – prin suferință.

Din perioada de dinainte de exil a lui Virgil Ierunca, mai cunoscută este dezbaterea asupra „crizismului” declanșată de articolul său *Există o criză a culturii românești* din „România liberă” (30 septembrie 1946). „Criza culturii noastre este, în fond, și criza unui tineret și a unui stil al tinereții în cultură. [...] Tinerii refuză libertatea, pentru că au despre libertate o concepție sportivă. Sunt niște impostori importanți, care mimează definitiv conștiința și cunoștința. Ei știu întotdeauna ce vor, nu-i tulbură nimic, nicio intervenție umană, în rosturile lor precise. Sunt olimpici ca însăși ignoranța, ignoră cu sistem și fac din refuzul devenirii sau înțelegerii o curioasă aristocrație a certitudinii. [...] Maturitatea în cultură presupune respect pentru adevăr, inițiativă pentru acte, sinceritate în acte, violență revoluționară în modalitatea de a exista sincer. [...] Invitația la maturitate e singura modalitate de salvare a culturii românești – în plină și reală criză” (apud Pelin 2001: 30–31).

Un alt articol al lui, din ziua precedentă, 29 septembrie, în care reproșa lipsa unor publicații literare serioase, era o „introducere” în problema ce va fi abordată frontal pe 30 septembrie. Tarele presimțite de Virgil Ierunca atunci – instalarea în certitudini și într-un fals optimism, impostura intelectuală, ignoranța cultivată cu îndărătnicie – și-au vădit malignitatea în deceniile următoare, iar lipsa de libertate interioară, tradusă în obediența față de marxism-leninism, jdanovism și alte asemenea vânturi politice care ne-au bătut atâta timp dinspre Răsărit, a parafat actul de deces al unei mari părți din cultura noastră și își face simțite efectele până astăzi. În octombrie 1946, în „Jurnalul de dimineată” (al lui Constantin Vișoianu), Ion Caraion relua problema, încheind cu o întrebare: „[...] dacă nu există o criză a culturii, așa cum afirmă câțeva voci, aparținând unor formațiuni politice, și dacă există, în schimb, o libertate de exprimare, pentru ce ziarul care și-a luat angajamentul să publice articolul-discordie al lui Virgil Ierunca nu-și ia mai departe angajamentul moral de a susține prin același colaborator sau prin alții punctul de vedere cu care a pactizat?” (apud Pelin 2001: 35). Comuniștii replicau cu teza că nu era nicidecum vorba despre o criză a culturii, ci de „zorile unei lumi noi”. În 1951, amintind într-o epistolă către Gheorghe Pintilie (Pantiușa) de anii 1946–1947, Nicolae Moraru îi numea „perioada în care maniștii au deschis campania cu privire la pretinsa criză a culturii” – iată cum Virgil Ierunca ajunsese, peste noapte, chiar și „manist”!

Ceea ce prin articolele lui Virgil Ierunca și Ion Caraion s-a impus în prim-plan ca un fenomen *acut* al vieții culturale românești era de fapt o suferință *cronică*. Semnale de alarmă referitoare la incultura poezilor tineri formulase și Ștefan Baciuc, încă din 1941–1942, în „Universul literar”, iar lipsa de libertate fusese denunțată, cu riscurile aferente, de liderul tineretului liberal, Mihai Fărcășanu

(scriitorul Mihail Villara)¹², într-o celebră conferință din 1946 – pentru a nu da decât două exemple din care se vede că problema *crizei* în cultura românească a fost un subiect de mare interes în perioada premergătoare instalării comunismului.

„Crizismul” a devenit, după 1947, un cal de bătaie. Al. Săndulescu reia în articolul *Literatura română și comunismul* câteva informații dintr-un studiu semnat de Ana Selejan, care merită citate *in extenso*: „Au loc în această perioadă tulbure, de tranziție, o serie de «campanii», inițiate, bineînțeles, de către ideologii PCR, care puneau în evidență idei și aspecte, «obiective» care au dominat presa timpului, ca «literatura pentru masse» (1944–1945), literatura «turnului de fildeș» (1945–1946), «trădarea intelectualilor» (1946), lupta contra «criziștilor» (1946–1947), contra decadentismului și a altor -isme (1947–1948). Se discuta acum cu insistență despre scriitorul ca luptător social; G. Călinescu susținând, nu știu cât de convins, mai degrabă demagogic, inferioritatea intelectualului, cerea «ajutor muncitoresc» (?!). El trebuia să «adere», să aibă o clară opțiune politică, potrivit concepției lui Lenin: «Cine nu e cu noi e împotriva noastră». Nu era loc de nuanțe. [...] Pozițiile opuse cunoscute, independența artistului vs angajarea lui politică, sunt ireconciliabile. Din acest moment apare termenul (sintagma) de criză a culturii românești, care va genera o nouă polemică de răsunet. Dezbateră începe în toamna lui 1946, deschisă de Virgil Ierunca. El vorbea în numele «purității culturii, al libertății și demnității actului artistic». Ideologii PCR au numit fenomenul «crizism», iar pe susținătorii lui, «criziști». Ei, activiștii, negau criza, «crizele [...] sunt specifice culturii burgheze». [...] Anticriziștii, precum Grigore Preoteasa, Traian Șelmaru, îi numesc pe susținătorii crizei culturale «ideologi burghezi». Bineînțeles că aceștia vor fi învinși prin tot felul de constrângeri (cenzura, nerepartizarea cotei de hârtie, pușcăria) de către partizanii «sensului unic», nu alții decât reprezentanții cei mai fideli ai leninistei «literaturi de partid», care merg de aici încolo «din victorie în victorie» (Săndulescu 2006: 7).

În decembrie 1947, Virgil Ierunca a plecat din România cu o bursă a guvernului francez; era o plecare dorită ca ruptură¹³ față de atmosfera politică și intelectuală în care nu-și mai găsea rostul¹⁴, dar și o urmare firească a admirației lui față de literatura franceză, pe care o cunoștea ca nimeni altul din generația sa. Se înscria, plecând, într-un val de intelectuali și oameni politici anticomuniști care căutau un refugiu în *lumea liberă*.

¹² Mihai Fărcășanu a fost urmărit de comuniști în legătură cu mișcarea de rezistență cunoscută sub numele de „Sumanele Negre” (care nu îi desemna doar pe membrii Gărzii de Fier – vezi informațiile din Ionescu 1965). Pe 15 iunie 1949, Virgil Ierunca își nota în jurnal: „Continui să am aceleași sentimente față de Mihai Fărcășanu. Nu pot uita conferința lui despre libertate în 1946 la Fundația Carol, scandalul dezlănțuit de agitatorii comuniști, chipul lui romantic îndurerat de apusul libertăților” (Ierunca 2000: 59).

¹³ „Mă uit înapoi și văd rolul important al fugilor în decorul existenței mele. [...] Dacă n-aș fi plecat de atâtea ori, azi aș fi liber să-mi transfer tristețile pe alt portativ” (Ierunca 2000: 159).

¹⁴ Iritați de permanentele sale insubordonări, conștienții din presa de stânga îi doreau plecarea: de exemplu, Nicolae Bellu de la „România liberă” i-ar fi spus: „Pleacă, mă, la Paris, că ne distrugi!” (Monica Lovinescu, în Corbea, Florescu 2002: 79).

BIBLIOGRAFIE

- Aron 1951 = Raymond Aron, *Les guerres en chaîne*, Paris, Gallimard.
 Aron 1999 = Raymond Aron, *Spectatorul angajat*, București, Editura Nemira.
 Aron 2007 = Raymond Aron, *Opiul intelectualilor*, traducere de Adina Dinițoiu, București, Editura Curtea Veche.
 Bernanos 1953 = Georges Bernanos, *La Liberté pour quoi faire?*, Paris, Gallimard.
 Besançon 2007 = Alain Besançon, *Nenorocirea secolului*, traducere de Mona Antohi, București, Editura Humanitas.
 Camus 1984 = Albert Camus, *Essais*, Paris, Gallimard.
 Camus 1957 = Albert Camus, *L'Exil et le Royaume*, Paris, Gallimard.
 Caraion 1946 = Ion Caraion, *Criza culturii românești*, în „Jurnalul de dimineață”, 17 octombrie.
 Corbea, Florescu 1998 = Ileana Corbea, Nicolae Florescu, *Întoarcerea proscrișilor: reevaluări critice și memorialistice ale literaturii exilului*, București, Editura Jurnalul Literar.
 Corbea, Florescu 2002 = Ileana Corbea, Nicolae Florescu, *Resemnarea cavalerilor: reevaluări critice și memorialistice ale literaturii exilului*, București, Editura Jurnalul Literar.
 Dumitrescu 2000 = Geo Dumitrescu, *Un salut radiofonic de departe pentru octogenarul Virgil Ierunca*, în „Jurnalul literar”, nr. 15–18, august–septembrie, p. 1.
 Hersch 1956 = Jeanne Hersch, *Idéologies et réalité. Essai d'orientation politique*, Paris, Plon.
 Ierunca 1964 = Virgil Ierunca, *Românește*, Paris, Fundația Regală Universitară Carol I.
 Ierunca 1983 = Virgil Ierunca, necrolog pentru Mihai Cismărescu, în „Limite” (Paris), nr. 40–41, decembrie, p. 1.
 Ierunca 1986 = Virgil Ierunca, *Mircea Eliade* [necrolog], în „Limite” (Paris), nr. 48–49, noiembrie, p. 24.
 Ierunca 2000 = Virgil Ierunca, *Trecut-au anii... Fragmente de jurnal. Întâmpinări și accente. Scrisori nepierdute*, București, Editura Humanitas.
 Ionescu 1965 = Ghiță Ionescu, *1947: ultimul an al Regatului Român*, în „Ființa românească” (Paris), nr. 3, pp. 139–149.
 Lovinescu 2008 = Monica Lovinescu, *Etica neuitării*, București, Editura Humanitas.
 Maticiuc 2014 = Cecilia Maticiuc, *Proza lui Aleksandr Soljenișin. Un document artistic al Gulagului*, Iași, Editura Institutul European.
 Milosz 2008 = Czesław Miłosz, *Gândirea captivă*, traducere de Constantin Geambașu, București, Editura Humanitas.
 Pelin 2001 = Mihai Pelin, „Artur”. *Dosarul Ion Caraion*, București, Editura Publiferom.
 Pricop 2005 = Lucian Pricop, *Dicționarul esențial al exilului românesc*, Iași, Editura Do-Minor.
 Săndulescu 2006 = Al. Săndulescu, *Literatura română și comunismul*, în „România literară”, nr. 34, p. 20.
 Valea 2002 = Lucian Valea, *Generația amănată*, Cluj-Napoca, Editura Limes.

VIRGIL IERUNCA. EXILE AND POETRY

ABSTRACT

Many essential convergences can be pointed out between Albert Camus' destiny and ethics and Virgil Ierunca's life and way of living the exile. After a rather poor childhood, they have both been drawn to the left and, in their early youth, they became members of left movements or parties. In a few years, disappointed, they produced a radical break by leaving their respective countries (Algeria, Romania) and moving to France, where they became champions of the fight against totalitarian systems. However, the exile did not cease to be felt like a painful experience. Camus' volume of short stories *Exile and the Kingdom* refers by the last metaphor to the many different figures of the interior exile. Virgil Ierunca, in his turn, repeatedly and passionately spoke about the state of exile as a tense, limit situation implying responsibility, a free conscience and a relentless fight

against the forces that made him and thousands of his contemporaries lose their homeland. He also spoke about Camus, whom he considered the closest to his own views. Before 1947, in Romania, Virgil Ierunca had been a cultural journalist, a rebel against all official currents and a promoter of existentialism. In 1946 he inaugurated the difficult debate about the crisis of Romanian literature. From 1947 to 1990, in France, he added an even sharper edge to his journalism, which became very much politically involved; Paris made him grow into a real writer, whose essays, literary criticism and poetry evolved around the theme of exile and banned homeland.

Keywords: *Virgil Ierunca, Romanian exile 1947–1990, anticommunism, poetry, journalism.*

Tezaurul toponimic al României. Moldova, vol. II, *Mic dicționar toponimic al Moldovei (structural și etimologic)*, partea I, *Toponime personale* (autori: Dragoș Moldovanu, Daniela Butnaru, Dinu Moscal, Ana-Maria Prisacaru, Vlad Cojocaru), Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2014, LXX + 472 p.

Punând în serie filologică lucrarea prezentată acum, amintim că volumul I al suitei de cercetări toponimice, desfășurate în Departamentul de toponimie al Institutului de Filologie Română „Alexandru Philippide” al Academiei Române, face parte din seria „Moldova” a *Dicționarului toponimic al României* – lucrare prioritară, realizată, sub egida Academiei Române, de mai multe institute echivalente din București, Cluj, Craiova, Timișoara și Iași.

Din primul volum ieșean au apărut deja patru părți care cuprind studii cu un caracter preliminar, reprezentând baza teoretică și metodologică – este vorba de metoda câmpurilor toponimice – a întregii serii. Unele dintre volumele acestei serii vor fi delimitate (în ordinea publicării lor) pe zone de anchetă, fiind diferențiate după criteriul bazinelor hidrografice (al Sucevei, al Moldovei, al Bistriței, al Trotușului, al Putnei, al Bârladului, al Prutului și valea Siretului). Ultimul volum al seriei este conceput în mod funcțional ca un *Index* general (lexical, etimologic etc.) orientativ și sistematizant.

Corelarea cu volumele publicate anterior este obligatorie nu numai din nevoia unei inserieri cronologice a lucrării prezentate în aceste rânduri. Ne găsim în fața unei tipologii exegetice încadrate lexicografic, fapt care înseamnă mult efort de sistematizare a unui material teoretic, desfășurat practic după parametri care presupun o acribie filologică de excepție.

Pentru a exemplifica baza documentară, voi invoca o parte dintre volumele anterioare din seria *Tezaurul toponimic al Moldovei* – volumele deja publicate asigurând temeinic baza documentară a tuturor cercetărilor ulterioare (deci și a celei de acum): *Repertoriul istoric al unităților administrativ-teritoriale. 1772–1988. Partea I și a II-a. A. Unități simple (Localități și moșii) A–[Z]*, București, Editura Academiei Române, 1991, 1992 (însușind peste 1 600 de pagini); apoi *Tezaurul toponimic al României. Moldova. Volumul I, partea a 3-a: Toponimia Moldovei în documente scrise în limbi străine (exclusiv slavona). 1332–1850* (Mircea Ciubotaru, Vlad Cojocaru, Gabriel Istrate) Iași, Editura Universității „Al. I. Cuza”, 2004; de asemenea, *Tezaurul toponimic al României. Moldova* (Dragoș Moldovanu), I, partea a 4-a: *Toponimia Moldovei în cartografia europeană veche (cca 1395–1789)*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2005.

Lingvistul care a inițiat direcția exegezei pe atare coordonate – fiind de asemenea coordonatorul întregii serii – este Dragoș Moldovanu, cercetătorul căruia i se datorează cele mai multe dintre calitățile și limitele (deduse din gigantismul întreprinderii) seriei impresionante de volume. Subliniez că, în toate aceste proiecte majore de cercetare desfășurate în arealul toponimic al Moldovei, perspectiva diacronică se impune.

Micul dicționar toponimic al Moldovei (România) (MDTM), la rândul lui proiect al Academiei Române, „își propune să ofere, într-o formă lexicografică simplificată, o selecție de toponime reprezentative pentru Moldova istorică, desemnând obiectele (socio)geografice cele mai importante din clasa de obiecte la care aparțin: localități, ape curgătoare și stătătoare, forme de relief, păduri sau câmpii etc.” (citez din prezentarea făcută de autori proiectului pe site-ul IFRI: <http://www.philippide.ro/pages/toponimie.html>).

Volumul de față, *Toponime personale*, presupune un demers prealabil extrem de dificil, etimologic – prin urmare diacronic, de identificare a elementelor care au ca bază de alcătuire numele de persoane. MDTM este, pentru orice lingvist și orice filolog interesat direct sau indirect de istoria și structura toponimelor românești, o unealtă de lucru reprezentativă, de neocolit. Ca toate lucrările din această categorie (*Dicționarul-tezaur al limbii române* [DLR], *Dictionnaire étymologique des langues romane* [DÉRom]), este extrem de tehnică – vorbim de o tehnicitate bine alcătuită și distribuită. Pare oarecum neașteptată viziunea autorilor asupra propriei lor tehnici de lucru (cf. *supra* „o formă

lexicografică simplificată"). Insist asupra acestui aspect pentru a sublinia efortul într-o sistematizare întreprins de redactorii lucrării. Nu trebuie să se ignore faptul că aceste sublinieri ale mele sunt făcute și din perspectiva unei lingvistic obșnuite cu tehnicile lexicografice cele mai aride; este suficient să amintesc *Dicționarul-tezaur*, lexicon care sistematizează lexicografic cel mai mare număr de cuvinte ale limbii române (aproape 200 000) și care pune mereu probleme de descifrare punctuală în contextul unei foarte înalte tehnici.

Tehnicitatea înaltă presupune mereu ariditate, fermitate uneori casabilă, în general o structură sistematizată în schemă fixă.

Cu toate acestea, MDTM are multă personalitate. Ar putea părea paradoxală o asemenea formulare. Din această cauză voi enumera în continuare câteva dintre elementele pe care le consider ca imprimând volumului prezentat acest caracter particular.

1) Un prim element care asigură specificitatea lucrării este teoria care-i stă la bază, cea a câmpurilor toponimice, a lingvistului Dragoș Moldovanu.

Am urmărit de-a lungul anilor conturarea acestei teorii în cadrul unei suite de articole, comunicări, studii introductive, referate, rapoarte științifice etc. Implică însăși esența obiectului de studiu al toponimiei. În *Toponomastica* (din *Enciclopedia italiana XXIV*), Petar Skok – celebrul lingvist croat, definind toponimia, conchide: „este, pe scurt, studiul etimologic al numelor de locuri” (cf. p. VII a studiului introductiv al MDTM). În replică, în *Introducere*, câteva rânduri mai jos, Moldovanu consideră: „obiectul dicționarului nostru este toponimia «în sine și pentru sine»; etimologia nu este un scop, ci doar un punct de plecare”. Să nu se înțeleagă de aici că acest „în sine și pentru sine” ar putea avea ceva din „retragerea în turnul de fildeș” al intelectualului desprins de cotidian: cercetarea toponimică a acestei serii analitice este una dintre cele mai implicate social: ierarhie socială, taxonomizări administrative, istoricul catagrafiilor, identificarea obiceiurilor sociale de numire a localităților vechi etc.

Mai amintim câte ceva despre opțiunile teoretice ale lucrării:

– se are în vedere difracția toponimică dată de coexistența structurilor lingvistice simultane sub forma variantelor diatopice, diastratice (populare și oficiale), diacronice;

– MDTM „are un caracter selectiv, reținând un mic număr din inventarul enorm al toponimelor moldovenești. Condiția minimă a includerii lor în dicționar a fost aceea de a angaja în schemă și un nume de localitate”.

2) În mod evident sistemul de documentare (cf. și substanța primelor două volume ale seriei) este neobișnuit de amplu, venind în completarea elementelor bibliografice existente și în cărțile volumului al II-lea.

3) Caracterul special al lucrării rezultă chiar din desfășurarea argumentativă a demonstrației cuprinse în fiecare articol în parte.

i. Se acordă o mare atenție sintaxei – aproape ignorată în dicționarele toponimice; se urmăresc formele de manifestare a numelor și evoluția lor, prin abstractizare progresivă, de la sintagme la nume simple. Ex. *Mănăstirea lui Adam* → *Adamul* → *Mănăstireni*.

ii. La nivel fonetic se caută în permanență variantele *autentice*; sunt eliminate etimologiile aparent corecte (paretimologiile).

iii. Noțiunea toponimică de sinonim îmbracă aspecte specifice, cu un înalt grad de dificultate. Ca să dăm un exemplu, putem spune că, urmărind un afluent stâng al Moldovei, avem de-a face cu o adevărată aventură toponimică, acest curs de apă căpătând, de-a lungul drumului său, diferite denumiri: *Pârâul Homiței*, *Pârâul de la Ruja*, *Pârâul Cărmizii*, *Pârâul de la Istrăteni*, *Pârâul din Vatră*. Aceste elemente, în funcție de o suită de factori complecși (mereu ierarhizați prin distribuția tehnică a informației), sunt pe alocuri sinonime, alteori nu.

iv. Se disociază atent între sintagmele toponimice și compusele lexicale (un fapt analitic deloc simplu).

4) Specificitatea lucrării este dată și de distribuția diastratică a elementelor: popular și oficial. Astfel încât, norma toponimică oficială – în comparație cu cea populară – este caracterizată ca fiind: *sintetică* (de exemplu, se înlocuiește sintagma analitică dominantă la nivelul limbii populare cu sintagma cu determinant în genitiv, ca în *Balta lui Rață* versus *Balta Rații*), *arbitrară* (domină, în administrația oficială, oicronimele „cu conținut semantic abstract”), *închisă* (cea populară este, în mod evident,

deschisă), *conștientă* (față de „inconștientul” intuitivității denotației populare), *constringentă* (față de libertatea alegerilor denumirilor toponimelor „reale”, desfășurată la nivelul graiurilor populare).

5) Personalitatea acestui lexicon toponimic se manifestă, în mod oarecum neașteptat, paradoxal, în paragraful etimologic, paragraf care la nivelul unui articol lexicografic este mereu printre cele mai aride. În cazul MDTM, lucrarea capătă culoare și efervescență, valorificând atent și critic (uneori prin simplă semnalare prudentă) etimologiile populare ca micromonografii etnologice, prin antropologie lingvistică etc.

Voi menționa numai câteva studii de caz în sensul celor susținute până acum și atrăgând atenția asupra unor articole (numai câteva din cele foarte multe care ar merita discutate): BĂRBOȘII¹ = derivat de la supranumele judei Neagu Bărbosul; BĂRBOȘII² = derivat de la supranumele boierului Micul Bărbosul; BACĂUL = unul dintre cele mai reușite studii/articole, cu etimologie convingătoare: supranumele maghiar *Bakó* „călău” atestat ca nume de persoană de la 1338 și, pentru perioada de început, se presupune un compus tradus prin „satul lui Bakó”; MIHĂILENII = format de la numele domnitorului Mihail Grigore Sturza; ODOBEȘTII = derivat de la numele boierului Ion Odobă ai cărui nepoți primesc un sat de la Petru Rareș; PLOTONEȘTII¹ = derivat de la numele boierului Stan Plotun, sat „menționat la 1520 când Ștefăniță-Vodă le întărește lui Tatul Plotun și fraților săi, fiii lui Stan Plotun, satul plotunești de pe sârata”; POGORĂȘTII = „de la numele porușnicului Ștefan Pogor... – după tradiția populară, numele satului s-ar trage de la numele unui viteaz al lui Ștefan cel Mare, Dobândă, ai cărui urmași au început să se cheme *pogor*, adică *pogorători* din acea familie”; RĂDĂUȚII¹ = derivat vechi de la baza antroponimă *Rad-* care trimite la românescul *Radu*, dar și la „slavul” *Rado*.

Ne permitem unele observații și sugestii:

Nu este explicat sistemul de selectare a toponimelor care, în mod evident, sunt în număr mult mai mare decât cele publicate. Stabilirea ca minim criteriu „condiția de a angaja în schemă și un nume de localitate” reprezintă un punct de plecare mult prea lax, în contradicție cu spiritul bine sistematizat al lucrării. Se poate cu ușurință bănuși că timpul exegetic a impus delimitări rapide, mai mult decât necesare unei proiectări atât de amplu concepute. Ca să ne oprim la un singur caz, ar fi fost, poate, potrivită introducerea numelui localității *Vutcani* care are etimologie adecvată cerințelor acestui volum MDTM (*Vutcani* „de la un boier numit *Vutcă*”, după tradiția populară, este satul de baștină al lingvistului Gheorghe Ivănescu și apare citat ca sursă a respectivului grai de nenumărate ori în lucrările savantului). Introducerea și altor articole ar fi presupus, desigur, și o extindere a documentării, ceea ce ar fi mărit peste măsură dimensiunile temporale ale cercetării și așa dezvoltate dincolo de limitele concepute inițial.

În sensul unor inerente completări ulterioare, sugerăm alcătuirea unei fascicule de anexe/suplimente filologice, în felul în care cunoscute lucrări lexicografice – unelte esențiale ale romanisticii (ca să ne referim numai la acest domeniu al lingvisticii) – au procedat din nevoia imperioasă a completărilor necesare unei întreprinderi atât de îndelungate și de ample.

Consultarea acestei lucrări este uneori îngreunată de abrevierile nu atât derutante (*lich.* = consoană lichidă; *inf.* = infix; *op.* = opisul de arhivă; *postv.* = postverbal; *i.e.n.* și *e.n.* – în lucrările contemporane de aceeași factură se preferă *i./d.Hr.*), cât prea frecvente în structura unui articol, mărinind uneori gradul de dificultate al lecturii.

Dincolo de aceste observații, se cer remarcate încă o dată cercetarea desfășurată cu acribie, concizia exegetică și demonstrațiile convingătoare. În concluzie, ne găsim în fața unei lucrări care va fi consultată și citată – în mod obligatoriu – mult timp de acum înainte. Este cea mai bună dovadă a perenității unui astfel de demers.

Cristina Florescu

Institutul de Filologie Română „Alexandru Philippide”
al Academiei Române,

Iași, str. Th. Codrescu, nr. 2, România

Noul Atlas lingvistic român, pe regiuni. Moldova și Bucovina, IV, de Vasile Arvinte, Stelian Dumistrăcel, Adrian Turculeț și Luminița Botoșineanu, Doina Hreapcă, Florin-Teodor Olariu, Veronica Olariu, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, 2014, LXX + 366 p.

Cel de al treilea volum al seriei NALR–*Moldova și Bucovina*, apărut în anul 2007, cu un *Supliment* ce reia materialul cules în punctele de anchetă cu graiuri huțule (de Adrian Turculeț) și publicat în volumele I și II, a marcat o altă etapă în evoluția operei colective a dialectologilor de la Institutul de Filologie Română „Alexandru Philippide”, definită prin utilizarea mijloacelor oferite de calculator în stocarea și prelucrarea informațiilor adunate în anchetele din deceniile anterioare (1967–1974). Volumul al IV-lea, recent apărut, incită la o nouă evaluare a progresului indiscutabil nu numai al tehnicii de editare a NALR, în general, dar și a concepției de ansamblu asupra disciplinei dialectologiei, al cărei rezultat așteptat de aproape jumătate de veac este tocmai seria de atlase regionale. Un program ambițios a fost formulat de autorii volumului anterior în *Prefață* (p. XI–XII). Cercetarea vizează, în afara constituirii bazei de date în format electronic și a altor instrumente auxiliare numite „dicționare”, realizarea atlasului ca instrument de complementaritate prin care geografia și cartografia lingvistică depășesc limitele descrierii varietății diatopice din perspectiva istoriei limbii și înregistrează și variațiile diastratice sau diafaze ca manifestări implicite ale comunicării verbale. Astfel, este regândită dialectologia ca disciplină integratoare a rezultatelor sociolingvisticii și psiholingvisticii, pentru cunoașterea actului complex al comunicării vii, în text și context. Volumul recent apărut permite observarea, prin comparație, a noutăților de concepție și de realizare tehnică pe care le-a generat gândirea creativă a colectivului ieșean, stimulată nu numai de posibilitățile altădată nebănuite ale informaticii, dar și de preluarea experienței seniorilor disciplinei, care au constituit cândva echipa de cercetători pe teren, aflată acum într-o variantă ce a încorporat o altă generație de lingviști, deja matură și capabilă să ducă mai departe, până la finalizarea deplină a seriei NALR–*Moldova și Bucovina*, tradiția școlii lingvistice de la Iași. O *Prefață* semnată de profesorul Stelian Dumistrăcel, decanul de vârstă și de experiență al colectivului, după decesul profesorului Vasile Arvinte, este un ghid perfect în semnalarea și explicarea inovațiilor pe care le propune această nouă apariție editorială.

Volumul IV cuprinde, conform modalităților tehnice instituite în volumul anterior, prelucrarea și interpretarea materialului cules prin răspunsurile la 267 de întrebări (nr. 1222–1525) din *Chestionarul* NALR, constituind trei capitole: 7. *Cânepa* (prelucrarea ei), 8. *Pădurea* (flora și fauna ei) și 9. *Hrană, îmbrăcăminte, încălțăminte*. Pentru 129 de răspunsuri din anchete s-au întocmit un număr egal de hărți analitice (H), iar pentru celelalte 138 de întrebări răspunsurile au fost prezentate ca sinteze de material necartografiat (MN). În colțul din stânga jos al unor H (85) cu un număr redus de răspunsuri la întrebare au fost realizate hărți interpretative simple (h), în care se configurează prin hașuri și culori ariile locale sau regionale și, prin câteva simboluri, sinonime, alți termeni, variante fonetice și alte situații de anchetă. La sfârșitul volumului (p. 361–364), se află opt hărți interpretative sintetice ce cumulează material din răspunsuri configurate în mai multe H sau înregistrate ca MN. Ele au menirea de a reprezenta, ca o concluzie de cea mai mare generalitate pentru repartitia teritorială a fenomenelor specifice graiurilor din Moldova și Bucovina, delimitarea ariei nordice și ariei sudice, cu raportare la zona lingvistică investigată. Aceste hărți merită a fi amintite chiar prin titlurile sau conținutul lor, două privitoare la fenomene fonetice (*Palatalizarea consoanei [f-]*, în „fierbinte”, „fiartă”, „fir”, *Palatalizarea consoanei [v-]* și *secvența mediană* în „ragilă”) și un număr de șase reprezentând arii lexicale ce pun în opoziție aria sudică vs aria nordică, ilustrate de termenii *lăstar* și *lamură* vs *mladă* și derivate, *măceș* și *zgorghin* vs *cacadâr*, *porumbel* vs *hulub*, *orbete* și *orbeț* vs *cârțiță* și *guz*, *barză* vs *cocostârc*, *melc* vs *culbec*, *coțofană* și *caragață* vs *farcă*, *cucuvea* vs *cucuveaucă* (acest ultim derivat fiind specific jumătății de nord-est a ariei nordice), *război* (de țesut) vs *stative*, *scul* vs *tort* și *caleap*, *făcăleț* vs *culișer* și *melesteu* și, în sfârșit, *piftii* vs. *răciturii*. O constatare ce devine una dintre noutățile importante ale acestei apariții editoriale pune în lumină un fapt uneori intuit, dar sistematic argumentat ca o realitate indiscutabilă abia într-un studiu relativ recent (2011) semnat de Stelian Dumistrăcel, Doina Hreapcă și Luminița Botoșineanu și, în sfârșit, cartografiat în ultimele două hărți sintetice din lucrarea pe care o prezentăm (p. 365), anume delimitarea de către cursul Siretului a unei arii vestice și a unei arii estice a

graiurilor moldovenești, probate de repartitia, pe verticală, a tipurilor *uimă* vs *udmă*, *ouăle picioarelor* vs *oușoarele picioarelor*, *greier* vs *grier* și *creier* vs *crier*.

Concepția de sorginte coșeriană a profesorului Stelian Dumistrăcel privind necesitatea unui demers de cercetare integrator al tuturor variațiilor limbii în actul de vorbire, concepție amplu expusă în volumul *Ancheta dialectală ca formă de comunicare*, 1997, editat în colaborare cu Doina Hreapcă și Ion-Horia Birleanu, și reluată în alte texte, se reafirmă și aici și se manifestă în stăruința de a căuta tot mai insistent modalități de a depăși vechea mentalitate a unor generații succesive de dialectologi care accentuau fie pe operațiunile de prelevare de material ce trebuia să ilustreze fonetica și lexicul graiurilor, fie pe relevarea sintaxei graiurilor prin consemnarea sau înregistrarea audio a unor texte. sintagmele *texte orale* sau *texte dialectale* ce figurau ca titluri ale unor culegeri indicând interesul marcat pentru caracterul oral al comunicării (canalul) sau pentru caracteristicile variației diatopice ale codului. Necesitatea evidențierii și a mesajului (vizând referentul) în vorbire se traduce prin tendința de a integra în cercetarea dialectală și dimensiunea etnolingvistică, și cea sociolingvistică, mai ales prin realizarea de culegeri de sociotexte și etnotexte (în trei volume de *Texte dialectale*, cu titlu impus de Editura Academiei), a unor discursuri ilustrative pentru gândirea populară, astfel încât chiar cartografia dialectală să poată evolua spre o serie de atlase etnolingvistice capabile să reflecte atât ansamblul variațiilor inter- și intradialectale, cât și varietatea culturii materiale tradiționale. Acest deziderat se exprimă în volumul IV prin reproducerea unor figuri (schite sau desene ale unor obiecte etnografice), preluate din *Chestionarul NALR* (publicat în „Fonetică și dialectologie”, V, 1963) și fotografii din arhiva ieșeană, plasate în colțul din dreapta sus al unor hărți. Vedem, așadar fotografiate o meliță (H 361), o ragilă (H 365), un urzoi (H 369), un război de țesut (H 370), o *letcă* și un *cicâric* (H 372) și desene înfățișând pătlagina (H 397), crâșnicul (H 433), borul și panglica de la pălărie (H 461 și 462), alțița (H 463), șirele (broderii pe mânecă) (H 464) ori șerparul (H 468). O altă inovație importantă a acestui volum, având aceeași finalitate, constă în maniera tehnică ingenioasă de a corela răspunsurile consemnate în H cu „discursurile” informatorilor transcrise după înregistrări audio în cele trei volume de texte dialectale publicate de cercetătorii care au efectuat anchetele în sudul Moldovei (Stelian Dumistrăcel, Doina Hreapcă și Ion-Horia Birleanu). Un nou paragraf, IV, plasat în partea marginală din dreapta jos a planșelor cu hărți și la sfârșitul textelor de MN, trimite, cu indicarea paginilor din volumele publicate și a punctelor de anchetă, la termenii sau variantele care reprezintă tematica hărții respective.

Un riguros *Indice de cuvinte și forme din hărți și din materialul lingvistic necartografiat* (p. XXIII–LXX), alături de celelalte anexe tehnice obișnuite întregesc cu desăvârșit profesionalism cerințele deja instituite ale unei opere de referință în dialectologia românească. Dar, dincolo de aceste aprecieri generale, consultarea volumului oferă valoroase informații și argumente pentru orice lingvist preocupat de diverse chestiuni care privesc alte domenii ale cercetării: istoria limbii, etimologia, toponimia și etnolingvistica. Exemplific cu doar câteva observații interesul special pe care volumul IV al NALR–Mold. Bucov. îl suscită pentru cercetarea corelațiilor dintre baza lexicală entopică și toponimia Moldovei.

Astfel, constatări semnificative apar la o examinare a repartiției teritoriale a unor termeni și a proceselor de desemantizare, resemantizare și remotivare a entopicelor și toponimelor corespunzătoare din domeniul onomasiologic silvic. De pildă, urmărind răspunsurile la întrebarea, sugestivă (!), nr. 1292 (H 376) *Cum spui la locul unde s-a tăiat pădurea?*, în afară de termenul neologistic *parchet* se remarcă frecvența mare a apelativului *tăietură* în zone în care documentele istorice atestă utilizarea curentă a termenului vechi *curătură*. Este aproape cert faptul că răspunsul a fost influențat în mare măsură de verbul *s-a tăiat* din întrebare, respondenții derivând imediat și comod cuvântul *tăietură*. H 377 (*Curătură*) și H 378 (*Lăzuiesc*) indică modificări importante în semantica terminologiei defrișării pădurilor și relevă stadiul actual al procesului de uitare a unor termeni specifici. De pildă, apelativul *laz* nu mai este înregistrat, iar verbul *a lăzui* este cunoscut doar în cinci puncte de anchetă, în timp ce concurența termenilor *curătură* (acesta încă activ, fiind susținut de prezența în graiuri a toponimelor *În Curătură/Curături*) și *curățitură* (având și sensul de „curățirea copacilor de crengi uscate”) sugerează faptul că un mare număr de răspunsuri au fost influențate de verbul *ai curățat* din întrebarea indirectă respectivă (1294). Termenul *secătură* a dispărut cu totul din

terminologia pădurii, după interzicerea prin codurile și amenajările silvice moderne a acelei tehnici de defrișare și odată cu dispariția unor sate cu numele *Secătura* sau *Secături* și cu schimbarea oficială a numelor celor care mai există și în prezent. În cazul termenului generic *Codru* (H 374), care acoperă aproape întreg teritoriul Moldovei, se constată fie o frapantă necunoaștere a cuvântului sau imprecizia și nesiguranța sensurilor, oscilând între înțelesuri opuse („pădure bătrână, veche” și „pădure tânără”, „pădure mare” și „pădure de mică întindere”, „pădure la munte” și „pădure de șes”) sau chiar cu sens figurat, în *codru de pâine*. Influența culturii școlare și a textelor literare și-a pus o amprentă ușor de sesizat în semantica multor termeni comuni, fapt ce impune o cercetare și din perspectivă sociolingvistică a întregului material din atlasele regionale.

Și în alte domenii onomasiologice apar realități pe care doar atlasul le pune în evidență în mod surprinzător. Astfel, în H 359, pentru *Iniște*, cuvânt cu variațiile lexicale sufixate *inărie* și *inișă*, se constată zone mari din centrul Moldovei (județele Bacău și Vaslui) și din sud (județul Galați), unde fie nu există răspunsuri cu acești termeni, fie răspunsurile cu *ogor* și *cânepiște* dovedesc o confuzie între cânepă și in, situație pe care o motivez prin lipsa cultivării statornice în trecut a inului în acele zone. O cercetare etnografică și documentară cu această temă ar putea confirma sau infirma această explicație.

Alte câteva hărți aduc material relevant în sprijinul unor constatări și explicații etimologice și toponimice pe care le-am formulat cu alte prilejuri în legătură cu apelativele următoare.

Bucovina este un cuvânt românesc înregistrat în volumul IV numai ca toponim (*Indice de cuvinte și forme...*, p. XXVII), iar ca apelativ (adjectiv) apare numai în sintagma *lis bucovena* „pădure de fag”. În anchetele cu informatori ucraineni (huțuli), în satele Brodina și Moldovița, jud. Suceava (H 392, cu titlul *Făget*, punctele 465 și 467). Se confirmă, așadar, recomandarea pe care am făcut-o într-o recenzie la *Dicționar explicativ și etimologic de termeni geografici*, 2006, de Anatol Eremia (din „Anuar de lingvistică și istorie literară”, XLVII–XLVIII, 2007–2008, p. 328), de a se exclude din inventarul termenilor entopici românești un presupus cuvânt *bucovină*, sinonim cu *făget*. O eroare frecventă se observă mai ales în traduceri actuale ale unor documente medievale slavone, unde cuvântul *бѣковина*, în loc să fie tradus prin *făget*, este păstrat ca apelativ românesc.

Selbă, termen pretins popular (în Bucovina de către S. Fl. Marian și în Basarabia de T. Porucic), utilizat și de Eminescu (*Visul selbelor bătrâne de pe umerii de deal*), cuvânt care ar avea sensul de „pădure”, de unde s-ar deduce ca etimon lat. *silva*, nu a fost înregistrat în anchetele dialectale, care constată doar formele *săhelbe*, *sehelbe* și *zăhelbe*, puse în relație cu *sihlă* (*Indice de cuvinte și forme...*, p. LIX), fapt ce confirmă respingerea presupusului apelativ popular *selbă* pe care am argumentat-o în recenzia mai sus menționată (*ibidem*, p. 333).

Vlașcă, cuvânt ce apare în H 382, punctul 626 (Vetrișoia, jud. Vaslui), înregistrat cu sensul „luncă” în 1972 de Stelian Dumistrăcel și semnalat mai întâi în *Ancheta dialectală ca formă de comunicare*, p. 369, a fost unul dintre argumentele noastre pentru critica înțelesului etnonimic eronat atribuit de numeroși istorici și lingviști coronimului *Vlașca* și identificarea sensului originar de „loc umed, mlăștinos” (în *Revizuire toponimice: Vlașca și Vlăsia*, din „Studii și cercetări de onomastică”, Craiova, 5, 2000, p. 93), care este acum reconfirmat la Fălciu (în H 357), unde, necunoscându-se un termen pentru „cânepărie” sau „cânepiște”, se obține un răspuns prin remotivare improvizată: *vlașcă* „loc mlăștinos”.

Volumul IV al NALR–Mold. Bucov. oferă un material remarcabil de bogat, variat și incitant, cules, prelucrat tehnic și prezentat cu o competență științifică demnă de toată prețuirea.

Mircea Ciubotaru

Institutul de Filologie Română „Alexandru Philippide”

al Academiei Române,

Iași, str. Th. Codrescu, nr. 2, România

LOREDANA DASCĂL, *Din arhiva Companiei Negustorilor Greci din Sibiu (1453–1895): texte epistolare grecești*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, Colecția „Fontes traditionis”, 2014, 288 p.

Volumul oferă o analiză filologică, culturologică și arhivistică pertinentă a unui segment foarte puțin cunoscut din trecutul românesc: parcursul de câteva secole al negustorimii greco-aromânești care a evoluat pe scena economică, sociopolitică și culturală a Ardealului.

În prima parte a lucrării, autoarea tratează conceptul modern al *multilingvismului*, pe care îl aplică în procesul de înțelegere a panoramei comerțului medieval. Prin modalitatea de comunicare plurilingvistică și de reglare a afacerilor într-un multilingvism societal s-a creat în timp o anumită coeziune a exponenților grupurilor etnolingvistice vorbitoare de limbi foarte diferite ca tradiții și ca origini. Afirmările autoarei sunt însoțite frecvent de referiri la „harta etnolingvistică” a lui Häufler, care atestă prevalența elementului romanic stabil în Transilvania, urmat de cel german și de cel maghiar, căci regiunea reprezintă un conglomerat lingvistic care reproduce la o scară redusă războiul limbilor în cele două mari imperii vecine (Austriac și Otoman).

În cea de-a doua parte a cărții, intitulată *Interpretarea pragmadiscursivă a corespondenței Companiei Negustorilor Greci din Sibiu*, autoarea analizează modalitățile de realizare a funcțiilor limbajului în corpusul epistolar din arhiva forului sibian, în strânsă legătură cu rolurile atribuite subspeciei scrisorii de afaceri de aparatul normativ-propedeutic al vremii (manuale, coduri comerciale, tratate de jurisprudență) și în dependență cu obiectivele angrenate de factorii comunicării (emittor, receptor, referent, mesaj, canal și cod).

În contextul în care solemnitatea ceremonialului medieval generează formule de adresare și respectă cursul ierarhiei interne a companiei, relevând poziționarea persoanei ca rang social și economic în stratificarea paralelă a subordonării intereselor de afaceri și, în final, în gradarea reverenței familiare cu bază reală ori simulată, autoarea menționează că valența tranzacțională a corespondenței comerciale impune, în unele situații de deferență formală, includerea rangului socioprofesional în formulele de adresare. Aceasta are loc fără ca interacțiunea să se producă în virtutea calității cu care este investit interlocutorul, astfel încât formulele de adresare deschid galeria dregătoriilor, funcțiilor și ocupațiilor destinatarilor și ale intermediarilor.

Este adusă în discuție, de asemenea, spiritualitatea de substrat ortodox, care cunoaște cea mai largă disipare în formulele de salut ritualice prilejuite de sărbătorile religioase, în presiunea activităților cu potențial riscant și o doză considerabilă de superstiție, ceea ce face ca raportarea la ajutorul divin să reprezinte un inepuizabil suport moral și material al comercianților. Acest aspect este pus în evidență de sursele documentare relative la gesturile de ctitorire, danie, milostenie și pioșenie înfăptuite în ansamblul discursiv al vastei arhive supuse cercetării.

Ultima parte a lucrării este orientată spre fenomenele legate de contaminarea limbii grecești din documentele studiate cu unități lingvistice alogene, lipsite de accentele literale de complicitate ludică cu care erau impregnate în epocă textele românești supuse criticii franțuzismelor și grecismelor. Nu există în documentele studiate o tendință de eliminare a tuturor influențelor aloglote dăunătoare autenticității sau „purității” elenismului. În absența unei asemenea acțiuni de epurare radicală, prezența lor masivă în segmentul temporal și documentar cercetat explică o serie de reacții filologice și istorice, întregindu-le semnificația. Alături de particularitățile subdialectale ale demotică, influențele aloglote determină hotărâtor structura compactă a textelor epistolare redactate în cea mai simplificată limbă romaică, de către persoane instruite sau experimentate în viața economică din Italia, din provinciile sudice ale Germaniei (Saxoniei), din Anglia, Franța, Olanda sau orice colț al celor două imperii aflate pe rutele de circulație.

În ceea ce privește calea producerii împrumutului lexical, studiul demonstrează că circuitul popular predomină incontestabil, însă acest fapt nu exclude total filiera savantă, livrescă, mediată de ipostazieri ale dispoziției reflexive a negustorului însuși, atunci când el este în mod evident autorul integral al textului, iar referentul discursului aparține universului intelectual-livresc. Pe lângă acestea, Loredana Dascăl consideră că filtrul ridicat de optica modernă a toleranței filologice discernă o serie

suficient de generoasă de neologisme corect adaptate, care nuanțează și îmbunătățesc eficient lexicul limbii neogrecești.

Așadar, analiza textuală a scrisorilor comerciale relevă un set de interferențe grafice înlesnite de transferul regulilor de scriere și pronunție din limbile-matrice, iar inventarul lor include în primul rând diferențieri de alfabet și duct, de ortografiere, un sistem brahilogic convențional al denumirilor de mărci și al unităților metrologice, al banilor, al inițialelor capitalizate în antroponime și, în final, abrevieri marcatoare discursiv și metalingvistic, majoritatea fiind cauzate de recombinarea caracteristicilor limbii receptoare după modelul limbii donatoare.

De asemenea, Loredana Dascăl consideră că negustorii percep acest gen de întreprindere comunicativă drept un lung și ramificat contact verbal cu minim decalaj temporal, percepție care, pe canalul de comunicare, transferă mesajul din suportul scriptural în cel audiovizual. Autoarea susține că atenția consecventă de protejare a eului individual al interlocutorului reprezintă un canon al arsenalului politeții medievale, iar stocul imens de cuvinte și formațiuni verbale străine din vorbirea negustorilor greci se află în strânsă relație cu etapizarea procesului de asimilare și integrare, întrucât definitivarea lui și înlocuirea elementelor aloglote cu cele adaptate sistemic intermediază acceptarea și integrarea de către monolingvi.

Studiu complex și original, rezultat în urma cercetărilor doctorale finalizate la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași sub îndrumarea profesorului Eugen Munteanu, lucrarea de față înfirmă aserțiunea că arhiviștii s-ar mulțumi doar să claseze și să conserve documentele redactate în limbi și paleografii diverse. Cercetător științific la Arhivele Statului din București, autoarea face un pas decisiv și către interpretarea multidisciplinară a acestora.

Georgiana-Andreea Marcu
Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”,
Iași, bd. Carol I, nr. 11,
România

VASILE FRĂȚILĂ, *Dialectologie românească (sud- și nord-dunăreană)*, ediție îngrijită de Maria Aldea, Cluj-Napoca, Editura Argonaut, 2014, 444 p.

Invitându-ne, prin titlu și prin conținut, la o serie de discuții selective așezate în cadrele largi ale problematicii dialectologiei românești, volumul de față este rezultatul unui demers de antologare explicitat sintetic în *Cuvântul-înainte* al autorului (p. 5–6). Astfel, o serie de contribuții ale profesorului timișorean Vasile Frățilă la domeniul vizat sunt oferite cititorului într-o formulă concentrată, care îl dispensează pe acesta de efortul de a aduna informația respectivă nu doar din reviste de specialitate cu (măcar relativ) bună circulație („Fonetică și dialectologie”; „Anuar de lingvistică și istorie literară”, Iași; „Limba română”; „Analele Universității «Alexandru Ioan Cuza»” din Iași, secțiunea IIIe. Lingvistică; „Analele Universității de Vest din Timișoara”, seria Științe filologice; „Buletin științific”, fascicula Filologie, seria A, Baia Mare), ci și din volume colective (*Cultură și civilizație românească în Maramureș*, vol. 2–3, 2011–2012; *Studii de dialectologie, istoria limbii și onomastică. Omagiu domnului Teofil Teaha*, București, Editura Academiei Române, 2011; *De ce am devenit lingvist? Omagiu academicianului Marius Sala*, București, Editura Univers Enciclopedic Gold, 2012; *Bătrânul înțelept de la Pylos. Volum omagial dedicat lui Andrei Avram la optzeci de ani*, București, Editura Academiei Române, 2012; *Lucrările celui de-al XIV-lea Simpozion internațional de dialectologie*, Cluj-Napoca, Editura Argonaut-Scriptor, 2012; *Teodor Seiceanu. 100*, Blaj, Editura Astra, 2013) sau din publicații de cultură („Familia română”, Baia Mare; „Gând românesc”, Alba Iulia; „Transilvania”, Sibiu), ultimele două categorii de surse având o arie de difuzare fatalmente mai restrânsă (și deci mai restrictivă).

Suficient de transparentă prin simpla consultare a sumarului, modalitatea de sistematizare a materialului devine și mai clară grație indiciilor oferite în aceleași pagini introductive: secțiunii masive dedicate, în proporții variabile, dialectelor românești îi succedă o serie de studii, micromonografice sau

punctuale, privitoare la aportul unor renumiți lingviști (G. Weigand, S. Pușcariu, E. Petrovici și G. Ivănescu) la progresul disciplinei, apoi câteva articole cuprinzând note lexicale și etimologice (pentru dialectele istroromân și dacoromân), volumul încheindu-se cu două texte cu un pronunțat caracter autobiografic, care trec în revistă evenimentele decisive din parcursul profesional al profesorului și domeniile sale de interes predilecte.

*

După cum o indică și distribuția calificativelor din paranteza explicativă a titlului, volumul privilegiază sub raport cantitativ studiile consacrate idiomurilor românești din sudul Dunării, cu o preponderență acordată dialectului istroromân, față de care autorul și-a dovedit și anterior atașamentul științific și afectiv, prin două cărți esențiale, publicate în colaborare intrauniversitară cu profesorii Richard Sârbu (*Dialectul istroromân. Texte și glosar*, Timișoara, Editura Amarcord, 1998), respectiv Gabriel Bărdășan (*Dialectul istroromân. Straturi etimologice*, partea I, Timișoara, Editura Universității de Vest, 2010), la care s-au adăugat, în timp, un număr remarcabil de studii și articole circumscrise tematic, publicate în reviste de profil.

Nicidecum perimată – în fapt, de o actualitate stringentă, în condițiile pericolului extincției. de acum inevitabilă –, problematica vastă a istroromânei, ca varietate dialectală a românei, se concretizează în contribuții dezvoltate pe multiple direcții de cercetare: pasionante proiecții asupra eforturilor de studiere a idiomului de către oameni de cultură insideri (*Contribuția cărturarilor istroromâni la cunoașterea și studierea dialectului istroromân*, p. 81–109) sau, dimpotrivă, de specialiști de prim ordin, ca de exemplu Ugo Pellis, unul dintre iluștrii întemeietori ai *Atlante Linguistico Italiano* (*Dialectul istroromân în anchetele lui Ugo Pellis*, p. 111–121); chestiuni diverse de lexicologie, de la o caracterizare de ansamblu a vocabularului istroromân (*Lexicul dialectului istroromân*, p. 123–136) la discuții asupra structurii lui etimologice (*Elementul autohton în dialectul istroromân: între menținere și dispariție*, p. 137–150; *Elementul slav vechi în lexiconul dialectului istroromân*, p. 195–212) sau asupra denotației văzută prin prisma procedeele formative (*Formarea cuvintelor în dialectul istroromân*, p. 195–212); în sfârșit, la polul opus, acela al particularizărilor, bine-venite clarificări ale unor probleme spinoase de etimologie și semantică dialectală subsumate acestei arii lingvistice (*Note de etimologie istroromână*, p. 347–359; *Note lexicale și etimologice istroromâne*, p. 361–367). Linia comună în studiile consacrate istroromânei o constituie atitudinea obiectivă în înregistrarea și structurarea materialului de limbă supus analizei: rarele concluzii, formulate imparțial, fără exagerări emoționale sau tentații profetice, sunt așezate în cadrele abordării de tip sociolingvistic a fenomenului bi- sau multilingvismului.

Într-o trecere în revistă a principalelor scrieri literare, lingvistice și istorice consacrate aromânei și aromânilor în a doua jumătate a secolului XX și începutul secolului XXI (*Aromâna și aromânistica. Privire panoramică*, p. 33–40), profesorul Frățilă inventariază autori și opere din aromânistica ultimei jumătăți de veac și punctează direcțiile și pozițiile în chestiunea identității etnice și lingvistice a aromânilor, în vreme ce contribuțiile referitoare la meglenoromână sunt mai strict axate pe aspecte particulare, de semantică și terminologie, ale idiomului în cauză (*Terminologia corpului omenesc în dialectul meglenoromân. Capul*, p. 41–68; *Câmpul semantic al lui gură în dialectul meglenoromân*, p. 69–79), studiate pe baza unor surse cartografice sau a unor materiale de lexicografie dialectală, eventual a unor studii monografice de factură clasică. Stratificarea etimologică, oferind destule sugestii și oportunități de analiză, și, pe de altă parte, reflectarea obiectivă a stadiului actual al fondului lexical tradițional, preponderent de origine latină, supus unei presiuni constante din partea lexicului aloglot, constituie substanța celor două importante studii. părți constitutive ale unei monografii mai largi, consacrată terminologiei corpului uman în meglenoromână.

Interesat, pe altă direcție a cercetărilor sale, de aspecte insuficient explorate din activitatea unor clasici ai lingvisticii românești (G. Weigand, S. Pușcariu, E. Petrovici și G. Ivănescu), profesorul Vasile Frățilă vizează cu predilecție studiile consacrate de autorii citați unor subiecte care au stârnit polemici: repartizarea dialectală a dacoromânei (*Emil Petrovici – dialectolog*, p. 267–282) sau anumite

graiuri românești cu statut controversat (*Anchetele dialectale ale lui Gustav Weigand în regiunea Someșului și a Tisei*, p. 213–231; *G. Weigand și graiurile românești de pe Someș și Tisa*, p. 233–254; *Sextil Pușcariu și dialectul de pe valea superioară a Oltului*, p. 255–266), de o atenție specială având parte contribuții mai puțin citate și, în orice caz, mai puțin cunoscute ale specialiștilor în chestiune (fapt explicabil în primul rând prin aceea că sursele, destul de vechi, au devenit greu accesibile). Din lista ilustrațiilor înaintași, autorul îi acordă un loc special lui G. Ivănescu, într-o constanță a preocupărilor care nu poate fi susținută decât de atașamentul față de doctrina savantului ieșean, de gratitudine pentru contribuția notabilă a acestuia la modelarea sa ca lingvist (în anii în care G. Ivănescu, detașat la Universitatea din Timișoara, a pus aici bazele cercetărilor de profil), eventual de anumite similarități sau concordanțe de poziții în chestiuni specifice de românistică (*Centenar G. Ivănescu*, p. 283–304; *Iașul l-a pierdut, dar l-a câștigat Țara*, p. 305–322; *Originea dialectelor limbii române în concepția lui G. Ivănescu*, p. 323–346).

Profilul de contribuție științifică de ținută al antologiei se întregeste printr-un aparat auxiliar standard pentru contribuțiile în domeniu: cartea se deschide cu o listă de abrevieri și o bibliografie amplă (siglată în întregime, fapt ce garantează un sistem de trimiteri simplu și flexibil), în vreme ce finalul este rezervat indicelui de nume și unui indice de cuvinte care impresionează prin mulțimea termenilor inventariați și, fapt deloc de neglijat, prin reușita tehnică în redarea semnelor diacritice utilizate (observație extensibilă la tot materialul).

Luminița Botoșineanu

Institutul de Filologie Română „Alexandru Philippide”
al Academiei Române,
Iași, str. Th. Codrescu, nr. 2, România

ANA-MARIA PRISACARU, *Toponimia românească din Bucovina habsburgică (actualele teritorii românești). Germanizare și reromânizare*, Iași, Casa Editorială Demiurg, 2015, 196 p. + 3 hărți.

Cartea, care reprezintă publicarea disertației de doctorat cu titlul *Efecte ale interferenței lingvistice româno-germane în toponimia românească din Bucovina habsburgică (actualele teritorii românești)*, susținută de autoare în anul 2012, apare în colecția „Lingua” (coordonată de prof. univ. dr. Constantin Frâncu) a Casei Editoriale Demiurg, fiind al 42-lea titlu dintr-o serie prestigioasă, din care mai fac parte lucrări semnate, între alții, de Adrian Turculeț, Ioan Lobiuc, Mircea Ciubotaru, Corneliu Dimitriu, Vasile Arvinte, Constantin Frâncu, fiecare dintre autori cu mai multe contribuții de marcă. Noua apariție editorială nu distonează în niciun fel în contextul schițat mai sus, fiind fără îndoială rezultatul unei abordări serioase, cu un spirit critic evident și vădind un efort reușit de a stăpâni bibliografia domeniului și de a prezenta sistematic și cu claritate problematica complexă a temei propuse spre analiză. În plus, cartea se bazează și pe un material toponimic cuprins într-o anexă intitulată cu modestie *Repertoriu selectiv de forme toponimice germanizate din Bucovina habsburgică (actualele teritorii românești)*, material prelucrat, totuși, într-o manieră lexicografică simplificată, după afirmația autoarei, dar adecvată ilustrării fenomenelor de interferență toponimică româno-germană. Materialul a fost selectat din câteva surse fundamentale pentru tema cercetată, cuprinzând informații toponimice din cartografia europeană veche, din documente românești sau traduceri în germană a unor documente românești: *Tezaurul toponimic al României. Moldova*, I₁₋₄; Nicolai Grămadă, *Toponimia minoră a Bucovinei*, București, 1996; Emil Grigorovitz, *Dicționarul geografic al Bucovinei*, București, 1908; F.A. Wicken-Rausser, pentru versiunea germană a documentelor românești din Bucovina.

Încă din scurta *Introducere* se poate constata o claritate evidentă în expunere și o capacitate remarcabilă de a ordona ideile într-o demonstrație bine articulată. În consecință, această parte a cărții, care nu este în niciun caz formală, nu trebuie nici ea ignorată, pentru că stabilește cadrul general, istoric, geografic și lingvistic al problemei interferențelor lingvistice și onimice româno-germane

apărute în urma ocupării germane (austriece) a Bucovinei timp de un secol și jumătate. Demonstrația este construită pe două paliere, istoric și lingvistic. După prezentarea cadrului istoric al anexării Bucovinei de Imperiul Habsburgic, urmează cele mai ample secțiuni ale cărții, cea privitoare la *Procesul de germanizare din Bucovina habsburgică* (p. 27–56), continuată cu *Toponimia românească din Bucovina habsburgică în contextul interferenței lingvistice româno-germane* (p. 57–94). Prima dintre părțile menționate abordează atât *Aspectele etno-demografice* (p. 27–39), cât și *Aspectele lingvistice* (p. 39–56) ale problemei, pregătind cadrul de discuție asupra toponimiei zonei prin investigarea transformărilor petrecute la nivelul antroponimiei Bucovinei în acea perioadă, cu tendințele de slavizare, ca și de germanizare a acesteia.

Partea care constituie nucleul cărții, dedicată analizei toponimiei, este și secțiunea cu contribuțiile cele mai substanțiale, pentru că aici cercetătoarea descrie și explică pe categorii de fapte toate modificările petrecute la nivel fonetic, morfologic și semantic în formele inventariate sistematic în *Anexa 1*, care este, în fapt, mai mult decât o anexă sau un simplu repertoriu. Variantele cuprinse aici permit atât analizarea procesului de germanizare a nomenclaturii topice românești a provinciei discutate, cât și abordarea fenomenului de interferență toponimică româno-germană, prin inventarierea formelor românești secundare, adică a celor influențate de variantele germanizate ale numelor. Relevantă pentru maniera sistematică de tratare a problemelor este structurarea capitolelor și a subcapitolelor acestei secțiuni: capitolul despre *integrarea toponimică* (p. 57–82), cu subcapitolele despre *sursele documentare*, *adaptarea fonetico-grafică*, *adaptarea morfo-sintactică*, *aspecte semantice* (cu *traduceri și motivare semantică secundară*); capitolul despre *creația toponimică* (p. 82–90), cu subcapitolele *creație toponimică oficială* și *creație toponimică populară*. În finalul secțiunii, capitolul despre *reromânizarea toponimică în Bucovina de după 1918* (p. 90–94) este susținut în carte și prin prezența *Anexei 2*, care oferă cercetătorului *Tabloul numirilor oficiale ale comunelor urbane și rurale din Bucovina*, reprezentând anexa la un decret-lege din anul 1919 referitor la revenirea, în nomenclatura oficială, la denumirile românești anterioare anexării Bucovinei.

Grație (și) manierei de prezentare și sistematizare în cartea Anei-Maria Prisacaru, rezultatele cercetării asupra interferențelor toponimice româno-germane în contextul istoric al Bucovinei din perioada 1774–1918 nu vor putea fi ignorate, ca să parafrazăm o afirmație a prefăcatorului cărții. Mircea Ciubotaru, de către cei care se vor ocupa în viitor nu numai de istoria Bucovinei, dar și de problema interferențelor lingvistice și a integrării toponimice.

Vlad Cojocaru

Institutul de Filologie Română „Alexandru Philippide”
al Academiei Române,
Iași, str. Th. Codrescu, nr. 2, România

OLIVIU FELECAN, *Un excurs onomastic în spațiul public românesc actual*, Cluj-Napoca, Editura Mega, Editura Argonaut, 2013, 206 p.

Autorul, cu o bogată activitate editorială, rezultată în urma cercetărilor desfășurate în cadrul unor proiecte finanțate CNCS, reunește în acest volum câteva lucrări de onomastică pe care le-a prezentat la conferințe în domeniu sau pe care le-a publicat anterior în diverse volume colective sau reviste de specialitate. Studiile sunt repartizate în două secțiuni, *Antroponimie: între tradiție și inovație* și *Onomastica din spațiul public românesc*.

Ca introducere în problematica abordată în volumul de față a fost ales textul intitulat *Un excurs diacronic în antroponimia spațiului carpato-danubiano-pontic* (p. 14–41), în care sunt prezentate aspecte ale denominației personale în perioada geto-dacică, a Daciei romane, dar și din epoci ulterioare. Captivat de influența sistemului antroponimic latin asupra celui românesc, Oliviu Felecan consacră, din păcate, doar câteva rânduri împrumuturilor din antroponimia slavă (extrem de

numeroase) ori formării antroponimelor de la cuvinte aflate în vocabularul românesc sau maghiar, informații care ar putea oferi oportunități de analiză din prisma contactelor românilor și cu alte popoare.

Rezultatele unei investigații efectuate asupra unui eșantion de nume de botez culese din diverse localități rurale și urbane din Maramureș sunt prezentate în studiul *Antroponime romanice în spațiul maramureșean contemporan* (p. 42–62). Autorul observă că în perioada 1987–2007 are loc un împrumut important de nume din latină, italiană, spaniolă, franceză și portugheză, precum și atribuirea de prenume hipocoristice, nu doar în cazul familiilor de români, ci și în familii de etnici maghiari sau ucraineni. Subiectul împrumuturilor romanice este abordat și în studiul *Contactul lingvistic româno-romanice actual, reflectat în antroponimie* (p. 63–83), unde, după o situație în contextul mai larg al împrumuturilor lexicale de la popoare vecine sau din România Occidentală, Oliviu Felecan arată cum români care au locuit o perioadă în țări romanice din vestul Europei sunt influențați de limba vorbită acolo. Înrăurirea limbii străine se observă nu doar la nivelul lexicului comun (prin folosirea, adaptată sau nu la sistemul limbii române, a unor cuvinte străine în timpul conversației în română), ci și în cazul conferirii de prenume copiilor (*Mario, Marco Ricardo, Enrico Filipo, Giuliano, Eliza, Ginevra, Matteo* etc.). Desigur, opțiunea unor români din străinătate de a-și boteza urmașii cu antroponime din țara de adopție este o strategie de integrare în noul mediu (inclusiv lingvistic), de atenuare a diferențelor care pot atrage discriminări, prin renunțarea (de obicei parțială) la identitatea etnică.

Existența unor nume de familie românești mai neobișnuite (*Curcă, Flocea, Nebunu, Găleată* etc.) reprezintă tema principală a contribuției intitulată *Numele actuale – între uz și abuz. Reflectarea lor în mass-media* (p. 84–102). Tot aici este analizată și opțiunea unor conaționali (de obicei de etnie romă) care, puternic impresionați de anumite situații, obiecte, locuri sau persoane¹, aleg să își boteze copiii cu prenume care se remarcă prin ineditul lor (*Amsterdam, Judecător, Poliția, Președinte, Sarmisegetuza, Semafor, Televizor* ș.a.). Prenume excentrice apar și la alte naționalități, susținute sau, dimpotrivă, criticate și ironizate în articole, în emisiuni radiofonice ori televizate.

Adoptând distincția făcută de Daiana Felecan între porecle și supranume², autorul face câteva *Observații referitoare la unele supranume colective din nord-vestul României* (p. 103–117) și inventariază un material bogat (care ocupă cea mai mare parte a articolului), pretabil unor interpretări variate: cea mai comună dintre acestea este încercarea de stabilire a etimologiei, prin indicarea cuvântului de la care s-au format supranumele și prin explicații personale sau culese din anchete ori monografii locale³.

A doua secțiune, având ca obiect de studiu denumirile de societăți comerciale „care, prin varietatea denumirilor, stârnesc interesul descoperirii originii a ceea ce stă în spatele afișajului” (p. 121), cuprinde trei contribuții: *Ancheta socio- și psiholingvistică: mijloc de cercetare a onomasticii din spațiul public românesc actual* (p. 120–131), *Nume de firme din spațiul urban românesc – perspectivă teoretică* (p. 132–148) și *Tipologia numelor de firme din spațiul public românesc actual* (p. 149–164).

¹ În acest caz, antroponimele sunt motivate. Considerăm că opțiunea pentru astfel de nume ține în primul rând de dorința de a ieși în evidență a denominatorului, și nu neapărat de nivelul intelectual al acestuia.

² O delimitare netă între cele două tipuri de denotații este totuși dificil de făcut și chiar Oliviu Felecan afirmă, la finalul articolului, că supranumele colective și porecele prezintă trăsături comune (p. 115).

³ De exemplu, pentru *Cocoși*, supranumele localnicilor din Dragomirești, ne sunt oferite trei „etimologii”, dintre care prima ne pare a fi cea mai plauzibilă: ar fi numiți așa pentru curajul lor și înfrățirea mândră. Celelalte două propuneri etimologice par a fi mai degrabă etimologii populare: „pentru că se scoală când cântă cocoșii și se duc la pădure, care este la mare depărtare” sau pentru că „privită de pe unul dintre dealurile care mărginesc așezarea, aceasta [...] are forma unui cocoș, de unde și supranumele locuitorilor” (p. 108–109).

În ultimul articol din a doua secțiune, *Denumiri ale lăcașurilor de cult din România* (p. 165–182), autorul evidențiază o serie de caracteristici ale denumirii diverselor tipuri de edificii religioase din țară. Se insistă pe identificarea prin hram a lăcașurilor de cult ortodoxe, romano-catolice, greco-catolice, protestante sau neoprotestante, mozaice, dar în câteva pagini se exemplifică și „Denumirile neoficiale/ neconvenționale ale lăcașurilor de cult”, adică cele legate de așezare, culoare, numele ctitorului etc.⁴. Unele dintre explicațiile autorului privind acordarea de nume „neconvenționale” ar trebui nuanțate sau reformulate: Mănăstirea Cetățuia din Iași nu se numește astfel deoarece are „o incintă fortificată”, ci pentru că a fost construită pe dealul Cetățuia⁵ după 1666, când Gh. Duca începe să cumpere bucăți de teren aici⁶; pentru numele Bisericii Vulpe nu poate fi acceptată ca explicație legenda vânătorului care ar fi zidit biserica pe locul unde el a reușit să vâneze o vulpe, ci la originea denumirii stă cu siguranță un nume de persoană *Vulpe* (mai ales că este atestată și sintagma *Biserica lui Vulpe*⁷).

Rezumatele volumului, redactate în engleză și franceză, un indice al autorilor consultați și al principalelor concepte abordate completează cuprinsul acestei lucrări bine-venite pentru specialiștii interesați de onomastica românească.

Daniela Butnaru

Institutul de Filologie Română „Alexandru Philippide”
al Academiei Române,

Iași, str. Th. Codrescu, nr. 2, România

LAURA-DIANA CIZER, *Toponimia județului Tulcea. Considerații sincronice și diacronice*, Iași, Editura Lumen, 2012, 308 p.

Concepută inițial ca teză de doctorat, lucrarea de față, reprezentând o monografie toponimică a județului Tulcea, poate fi apreciată ca fiind un riguros „studiu lexical-semantic, derivațional și etimologic” (p. 13) al macro- și microtoponimelor tulcene.

După o succintă prezentare istorico-geografică a regiunii dobrogene, urmată de câteva considerații de ordin general asupra toponimelor, primul capitol, *Premise teoretice în studiul toponimiei* (p. 23–46), se constituie într-o trecere în revistă a cercetărilor efectuate până în prezent în domeniul toponimiei românești în general și al toponimiei Dobrogei în special.

Capitolul al doilea, *Toponimie tulceană sincronă* (p. 47–147), răspunde primei provocări anunțate în subtitlul cărții, anume cercetarea numelor topice tulcene din perspectivă sincronă. Selecția vastului material toponimic supus aici analizei urmărește ilustrarea cu țintă cvasiexhaustivă a clasificărilor operate de autoare în funcție de câteva criterii esențiale.

⁴ Într-un articol din 2012 (Daniela-Ștefania Butnaru, *La double dénomination des monastères et des skites orthodoxes en Moldavie (Roumanie)*, publicat în „Revue Roumaine d'Études Francophones: Le religieux”, nr. 4/2012, p. 310–317), observând dubla denumire a schiturilor și mănăstirilor ortodoxe de pe teritoriul actualei provincii Moldova, propuneam departajarea între denumirea spontană, populară, laică, și cea ecleziastică, oficială (cea a hramului); identificarea lăcașurilor de cult în funcție de amplasare, ctitor, aspect ș.a. nu este una „neoficială” sau „neconvențională”, pentru că acest tip de denumiri sunt folosite foarte mult și în documente, de odinioară sau recente, chiar și în acte de înființare, în hotarnice și note din cărți bisericești.

⁵ Toponimul *Cetățuia* este atestat încă din 1618 (*Documente privind istoria României*, A. Moldova, *Veacul VII*, vol. IV, p. 301).

⁶ Cf. Nicolae Grigoraș, *Mănăstirea Cetățuia*, Iași, Editura Mitropoliei Moldovei și Sucevei, 1977, p. 89.

⁷ Într-un document de la 1813 (v. „Ion Neculce. Buletinul Muzeului Municipal, Iași”, nr. VI/1926–1927, p. 374).

Astfel, sunt tratate, pentru început, toponimele în funcție de modalitatea lor de formare, acestea putând fi simple sau compuse. Din perspectivă etimologică, autoarea înregistrează nume topice românești (*Baghița, Bursuca, Măgura, Împușita, Frasinul, Vulturul, Peștele, Iazurile, Căușul Mare, Dealu Gras, Gârla Noroioasă, Grindu Roșu, Trei Iezere, Dealu la Trei Movile* etc.) sau de proveniență străină, în special turcească (*Atmagea, Bedje, Boclugea, Corugea, Ramazan, Zebil, Acik-Tepe, Alar-Cula, Kior-Dere, Iuci-Tepe-Bair* etc.).

În continuare, autoarea ne supune atenției o nouă clasificare a toponimelor tulcene, având în vedere de această dată criteriul morfologic, căruia îi subsumează formarea numelor topice prin prefixare sau sufixare (contrar tendinței generale de a include mecanismul derivativ în sfera lexicologiei), apoi criteriul morfosintactic, responsabil de schimbarea valorii gramaticale, îndeosebi de substantivizarea adjectivelor, procedeul ce stă la baza formării unor toponime, și, în sfârșit, criteriul lexical-semantic, care vizează „contopirea într-un singur cuvânt a două sau mai multe unități lexicele” (p. 106).

Sunt vizate, în cele din urmă, toponimele tulcene personale, pe care autoarea le clasifică în funcție de baza lor antroponimică, care poate fi laică sau religioasă, românească sau de origine străină (provenind în special din turcă, dar și din slavă, latină sau greacă).

Conștientă de interdependența dimensiunilor sincronice și diacronice (și) în studiul toponimiei, autoarea ne propune în cel de al treilea capitol (*Toponimie tulceană diacronică*, p. 149–238) o cercetare istorică, de tip cantitativ și calitativ, a numelor de așezări tulcene. Mai ales în contextul războaielor ruso-turce (1768–1878), dar și ca urmare a epidemiilor de ciumă și holeră, a incendiilor sau a impunerilor fiscale exagerate, multe dintre satele tulcene au dispărut (*Ahmed-Fakih, Bahșaiș, Bataclî, Ciauș Chioi, Hagi Avat, Iglîța, Șemseler* etc.). Pe de altă parte, în urma cuceririi Dobrogei de către otomani (1419–1420) și a transformării acestei provincii în pașalâc turcesc, numeroase nume de așezări dobrogene au fost înlocuite, pe cale oficială, cu denumiri noi, turcești, fie traduceri ale oiconimelor românești, fie creații *sui-generis*, motivate de realități locale. După încetarea ocupației otomane, oiconimia Dobrogei a fost supusă unei acțiuni de înlăturare a denumirilor turcești, care s-a desfășurat în mai multe tranșe „ca o reacție firească de emancipare națională” (p. 160). Astfel, mai ales în primele două etape de reromânizare toponimică (1907–1908 și 1923–1924), cele mai multe dintre denumirile turcești au fost înlocuite cu nume noi, date în cinstea unor personalități românești. De exemplu, *Enichioi, Acpunar, Testemel, Azacîu, Baș Chioi, Sariurt* au devenit *M. Kogălniceanu*, respectiv *Mircea Vodă, Vasile Alecsandri, I.C. Brătianu, Nicolae Bălcescu, Mihai Viteazu*.

La finalul acestui capitol autoarea întreprinde un demers etimologic, al cărui scop declarat este acela de a „descoperi/reconstitui atât forma lui [a toponimului, n.n.] cea mai veche, cât și evoluția semnificației denotative a numelui topic, a scoate în evidență acel etimon al toponimului care a stat la baza lui: fie un element comun al limbii, fie un alt nume propriu (toponim sau antroponim)” (p. 167). În funcție de straturile toponimice care s-au succedat de-a lungul timpului pe teritoriul tulcean, autoarea identifică toponime de origine traco-dacică și celtică: *Arrubium*, așezare getică cu nume celtic, atestată documentar în secolul al III-lea î.H. pe teritoriul actualului oraș Măcin; *Dunărea*, care ar avea la bază forma traco-dacică *Doanre (Donaris)*, formată din radicalul indo-european *dan* „râu” și sufixul *-re (-ris)*, considerat geto-dacic; *Razim*, care „poate fi derivat de la etimonul indo-european *ras* «udătură, umezeală, apă»” (p. 172) (deși, în alt loc, autoarea ne furnizează o etimologie mai degrabă populară, considerând că numele lacului Razim ar proveni din forma verbală regională *a răzima < a rezema*, ipoteză susținută și de localnicii din zonă, care spun că „lacul reazemă «razimă» balta, mai precis se termină cu ea”, p. 49); *Ad Salices* „La Sălcii”; *Aegyssus*, numele vechi al orașului Tulcea; *Dinogetia; Sulina; Troesmis* etc. Stratul cel mai consistent al nomenclaturii geografice din județul Tulcea este reprezentat de nume topice românești: *Cârjelari, Crișan, Frecăței, Văcăreni* etc. Foarte numeroase sunt însă și toponimele de origine turcă: *Agighiol, Ak-Punar, Atmagea, Babadag, Bașpunar, Caramanchioi, Ceamurlia de Sus și Ceamurlia de Jos, Enichioi, Hagi-Omer, Mahmudia, Rahman, Sarighiol de Deal și Sarighiol de Vale, Testemelul, Tulcea*. De asemenea, nu există o opinie unanim acceptată de specialiști în privința etimologiei ultimului toponim. Autoarea îl încadrează și aici, ca provenind fie de la tc. *tula* „cărămidă”, fie de la tc. *tul* „întindere de pământ” + tc. *-ceal-chea* „vale lungă în care se adună apele”, dar și în categoria numelor topice de origine celtică, ca derivat de

la vechiul celtic *tul* „deal”, „înruit cu lat. *tellus*, formă poetică a lui *terra*”, p. 172. Ultimul strat toponimic discutat de autoare este constituit din nume de locuri de origine slavă: *Ciucurova*, *Jurilovca*, *Periprava*, *Somova* etc.

Semnalăm în continuare existența unor inadvertențe. Astfel, numele comunei Baia este încadrat la p. 228 în categoria toponimelor de origine slavă, provenind de la sl. *banja* „baie”, deși la p. 49 ni se spune că este un toponim simplu românesc format din substantivul *baie* și articolul enclitic *-a*. Limnonimul *Șerbata* ne este prezentat ca derivat de la adjectivul *belciug* (!), iar numele bălții Deviatca, având în componență numeralul rusesc *девять* „nouă”, este explicat prin derivare de la numeralul *десять* (!) „zece”, cu semnificația de „baltă înzecită” (p. 103). De asemenea, este eronată încadrarea unor oiconime precum *Câșla*, *Chilia (Veche)*, *Ostrov*, *Poșta* la toponime turcești sau slave. Indiferent de originea apelativelor care le stau la bază, existente de altfel în lexicul limbii române, aceste nume topice sunt românești, fiind întâlnite nu doar în Dobrogea, ci pe întregul teritoriu al țării noastre. La fel, numele de sate *Tichilești* și *Turcoaia* nu sunt turcești, așa cum susține autoarea, ci sunt toponime personale formate de la baze antroponimice românești (probabil *Tichil(ă)* și *Turcu*), cu sufixul colectiv toponimic românesc *-ești*, respectiv cu sufixul *-oaia* (acesta din urmă având valoare motională sau fiind un formant al unui nume marital). De altfel, un neajuns serios al lucrării este confundarea planurilor lexical și toponimic în stabilirea originii numelor topice tulcene. De multe ori, ni se oferă doar etimologii lexicale, ignorându-se funcțiile toponimelor, stabilite de la bun început în *Considerații introductive*, anume „aceea de a localiza și orienta”, dar și „aceea de a consemna informații de o mare bogăție asupra locurilor pe care le desemnează” (p. 12). Astfel, în cazul toponimelor *Țuguia* sau *Pârlita*, încadrate la toponime derivate calificative, derivarea de la substantivul *țugu* + sufixul *-at* (p. 108), respectiv de la adjectivul *pârlit* + articolul enclitic *-a* (p. 52) explică formarea apelativelor care stau la baza numelor topice, etimologia toponimică a acestora fiind aceea de a da informații asupra referentului: dealul *Țuguia* are forma țuguiață (deci avem a face cu un adjectiv substantivizat!) și valea *Pârlita* este numită astfel în urma unui incendiu (așa cum ni se indică la pagina 58). De asemenea, oronimul *Dogaru* nu se poate explica etimologic de la substantivul *doagă* + sufixul *-ar* (p. 108), ci de la numele de persoană omonim. Pentru *Cârjelari* ni se oferă, la p. 179, etimologia toponimică, oiconimul provenind, în opinia autoarei, de la numele fondatorului satului, *Cârjaliu* (puțin probabil, credem noi) sau *Cârje*, însă, la p. 107, numele satului apare explicat – tot prin raportare la planul lexical – ca fiind format de la substantivul *cârjă* cu sufixul *-ari*. Deși pentru toponimele *Alvănești* și *Florești* se indică în mod corect bazele antroponimice *Alva(n)* și *Florea* la care este atașat sufixul *-ești*, pentru *Nămolești* și *Tichilești*, nume topice formate cu același sufix colectiv specializat în derivarea toponimică personală (și nu antroponimică, așa cum se susține la p. 137, unde *-ești* este calificat drept sufix antroponimic „cu care sunt alcătuite «nume de grup» de la antroponime”), se dau din nou etimologii lexicale, acestea provenind, în concepția autoarei, de la substantivul românesc *nămol*, respectiv de la turcescul *teke* „țap” cu sufixul *-ești*. În stabilirea etimologiei unui toponim nu interesează, se știe, originea bazei lexicale sau antroponimice, ci identificarea raportului de motivare existent între numele topic și referentul denumit.

Lucrarea se încheie cu o bibliografie amplă (245 de titluri), căreia îi urmează un indice toponimic și un tabel cu localitățile tulcene, rezumatul în engleză și franceză, precum și câteva hărți (harta Dobrogei, apoi harta județului Tulcea și a orașelor și comunelor tulcene).

Deși soluțiile etimologice propuse de autoare nu sunt întotdeauna credibile, apreciem volumul în discuție ca fiind o contribuție importantă în sfera cercetării toponimiei românești prin temeinicia abordării din perspectiva dihotomiei sincronie – diacronie a unui material toponimic vast, analizat cu rigurozitate științifică pe diferite paliere lingvistice (lexical-semantic, derivațional, etimologic).

Ana-Maria Prisacaru

Institutul de Filologie Română „Alexandru Philippide”
al Academiei Române,
Iași, str. Th. Codrescu, nr. 2, România

PAMFIL BILȚIU, MARIA ȘERBA, MARIA BILȚIU, *Valea Cosăului*, vol. 3, Baia Mare, Editura Eurotip, 2014, 286 p.

Volumul de față, al treilea dintr-o proiectată „enciclopedie a Văii Cosăului”¹, este o lucrare de factură monografică. Pamfil Bilțiu se numără printre cei mai activi culegători și etnologi români postdecembriști. Impresionantul număr de contribuții (peste 30) publicate până în prezent stă mărturie a unei energii nezăgăzuite, permanent alimentată de senzația de urgență psihologică pe care i-o induce teama că faptele de spiritualitate, elementele de cultură materială și chiar substanța însăși a lumii țărănești dispar văzând cu ochii – temere pe care, în registre de expresie diferite, nu au încetat s-o formuleze, din secolul al XIX-lea și până astăzi, cercetătorii sensibili la această componentă a culturii naționale.

Lucrarea este împărțită în opt capitole, urmate de o scurtă bibliografie de specialitate. Creionarea cadrului geografic și istoric al microzonei etnografice constituite în bazinul râului Cosău plasează spațio-temporal cele șase sate actuale (Budești, Sârbi, Călinești, Cornești, Ferești, Văleni), ale căror menționări timpurii urcă până în secolul al XIV-lea. Centrul de greutate al monografiei este prezentarea ocupațiilor tradiționale – de la îndeletnicirile principale (cultivarea pământului și creșterea animalelor), la cele secundare (albinărit, pescuit, vânătoare, prelucrarea lemnului, minerit, morărit) ori propriu-zis casnice (prepararea și păstrarea alimentelor, prelucrarea fibrelor vegetale și animale pentru confecționarea țesăturilor de casă) – și a meșteșugurilor (prelucrarea lemnului, a pieilor și a blănurilor, a metalelor, fântânăritul). Al cincilea capitol este dedicat tehnicilor rurale (*Instalații tehnice țărănești – tradiție și inovație*, p. 207–224), al șaselea trece în revistă practicile comerciale ale sâtenilor de pe Valea Cosăului, din vechime și până în zilele noastre (*Târgurile, tranzacțiile, comerțul, schimburile*, p. 254–261), al șaptelea se referă la unitățile de măsură care au circulat sau mai circulă încă în universul satului maramureșean (*Unități tradiționale de măsură utilizate pe Valea Cosăului*, p. 268–274), iar ultimul schițează o microistorie a transporturilor locale (*Sisteme de transport și de comunicație*, p. 275–279). Fiecare dintre capitolele cărții este completat printr-un bogat aparat imagistic: desene în text, scheme, imagini alb-negru sau color îmbogățesc informația.

Descrierea etnografică impersonală impusă de rigorile științifice cedează adeseori locul unui ton subiectiv, implicat, iar discursul se colorează în nuanțe neaoșe prin introducerea nemijlocită, fără a se mai simți nevoia glosării, a unor termeni precum *tocană* (‘mămăligă’), *ciont* (‘buturel’), *hrenzăle* (‘plăcinte din cartofi’), *laște* (‘tăieței’), *cavei*, (‘cafea’), *teară* (‘natră; război de țesut’), *rudă* (‘prăjină, par’), *cocoană* (‘fetiță’), (zile) *cu prilej* (‘primejdioase’), *videre* (‘găleată’), *cociș* (‘vizitiu’), *valău* (‘jgheab pentru adăpatul vitelor’), ori prin folosirea unor fonetisme sau variante morfologice cu circulație regională precum *ferestrău*, *lepedeauă* (pl. de la *lepedeu* ‘cearșaf’), *berbințe*, *cârnaț*, *recameuri*, *Chiralexă* (obicei amintit fără vreo trimitere explicativă la *Kyrie eleison*) ș.a. Am citat doar câteva dintre nenumăratele indicii de autenticitate din discurs care sugerează legătura strânsă a etnografilor cu satele maramureșene descrise. În plus, Pamfil Bilțiu își sprijină cercetarea pe mărturia legendarului vălenar Godja Ioan-Ou, a cărui lucrare (*Cuvinte despre satul meu*) o citează deseori, invocându-l și în calitate de informator (la momentul convorbirii lor, săteanul, o adevărată istorie vie, avea 92 de ani).

Principalul aspect sub care interesează volumul este cel etnografic (informațiile dialectale și socioistorice având, la rândul lor, o relevanță, chiar dacă mai scăzută, în economia lucrării). Se oferă explicații amănunțite asupra modului cum sunt construite și funcționează diverse unelte și instalații țărănești, cum ar fi: morile, olănițele, cursele de prins vânatul, diferitele mijloace de tracțiune și de transport, fierăriile, daracele, vâltorile, pivele, horinciile, fântânile ș.a. Interesante prin detalii sunt și subcapitolele consacrate păstoritului, comerțului țărănesc, instrumentelor de măsură tradiționale,

¹ Din care primele două volume, cuprinzând folclor cules din depresiunea Maramureșului, au apărut în 2012, la aceeași editură.

alimentației – textul oferă surpriza câtorva pagini dedicate rețetelor de bucătărie „ca la mama bătrână”, enumerate într-un registru expresiv: „tocană cu brânză și jumări, tocană cu lapte acru de oi sau cu lapte dulce de vacă, mazăre cu ciont, păstăi cu ciont, tocană cu coaste fripte și cârnaț, curechi împlut, piciori cu carne, cavei cu lapte, laște în lapte, hrenzăle, scoverze (clătite)” (p. 153).

Din perspectivă etnologică, cartea are multe puncte de atracție, printre care unele rituri apotropaice ori ținând de magia manei, câteva memorate, sau unele fragmente din ceea ce ar putea fi numit cu îndreptățire „folclor nou”, nu în sensul dorit de Partidul de tristă amintire, care încerca să confecționeze un „folclor roșu” al colectivizării, ci tocmai în sensul opus, de ironie sfichiuitoare la adresa comunismului: „Nu si mnireasă scârdită/ Și-n Călinești mâncăm pită./ Că la noi nu-i gazdă nime./ Fă[ră] Dumnezeu ne ține./ Pământu l-o luat statu’./ Tăți avem unu ca altu’/ Să știi că nu ni-i pe rău/ Și nu lucrăm așa greu./ Îi mânca zama mai lungă./ Că așa-i colduș și slugă” (*Horă de mireasă*, p. 45).

Cel de-al treilea volum din monografia Văii Cosăului, o contribuție consistentă la cunoașterea stadiului actual în care se găsește civilizația țărănească din aria maramureșeană avută în vedere, este o lectură care, în special prin aportul ei documentar, poate interesa atât pe etnografi și etnologi, cât și pe etnolingviști, pe sociologi, pe istorici.

Astrid Cambose

Institutul de Filologie Română „Alexandru Philippide”
al Academiei Române,
Iași, str. Th. Codrescu, nr. 2, România

GEORGI MISHEV, *Thracian Magic: Past and Present*, London, Avalonia, 2012, 338 p.

De la apariția în anul 1926 a lucrării *Getica*, semnată de istoricul Vasile Pârvan, interesul științific pentru civilizația tracică a cunoscut în România o evoluție ciclică. După o dezvoltare fulminantă, a căzut în desuetudine, iar în prezent se reiau cu entuziasm ipoteze prea puțin verificabile cu instrumente riguroase de investigare. Amalgamul de informație ce vine de pretutindeni, de la lucrări cu ambiții academice precum *Nodul dacic*, semnată de Ioan Marchiș, până la presa de larg consum, are un efect secundar nefast: duce într-o zonă derizorie chiar și datele obținute prin metode de cercetare propriu-zisă.

În ceea ce privește circulația universală a ideilor științifice despre civilizația tracică, volumul publicat la Londra de tânărul filolog bulgar Georgi Mishev compensează pericolul unei teme expuse perimării cu o abordare echilibrată și bine fundamentată. De altfel, este prima lucrare în limba engleză dedicată spiritualității antice din Peninsula Balcanică, iar această deschidere fără precedent către lumea sud-est europeană pune într-o lumină cu adevărat revelatoare elemente importante ale moștenirii culturale locale.

Analiza cercetătorului bulgar valorifică numeroase resurse antice grecești, relicve arheologice precum tăblițele cu descântece, și investighează fenomenul cultural prin prisma interdisciplinarității. Domeniile conexe ale etnografiei, folclorului, arheologiei și istoriei își dovedesc deplina coerență și eficiență în descoperirea tainelor străvechi. În plus, ca element „exotic” al cărții, autorul își mărturisește încă din introducere inițierea în taumaturgie, dat fiind faptul că a beneficiat de ascendenți pe linie maternă ce au performat vindecarea cu ajutorul folclorului medical. Georgi Mishev folosește aceste date „native” (descântă de deochi, „de luate” – *id est* frică –, „de desfăcut” vrăji ș.a.) pentru a înțelege mentalitatea populară din interior și astfel obține o dimensiune panoramică a cercetării, nu doar o perspectivă neutră, de specialist aflat în afara sistemului cultural.

Această caracteristică personală ar putea estompa sub acuzația subiectivității valoarea cărții, însă Georgi Mishev s-a documentat prea bine, în limbile bulgară, rusă, germană și engleză, pentru a deveni un alt entuziast interpret impresionist al moștenirii spirituale tracice. Valeria Fol, profesoară și director al Centrului de Tracologie din cadrul Academiei de Științe a Bulgariei, semnează un

Cuvânt-înainte al cărții (p. 15–18) prin care creditează autorul cu abilitatea de a face vizibilă și „cealaltă parte a lunii”, după cum își intitulează ea metaforic contribuția la volum. Principalul merit pe care specialistul în istorie veche îl găsește în această lucrare (ce reprezintă o parte din teza sa de doctorat susținută în cadrul Universității din Sofia) este acela că reușește să capteze o lume vie, cu obiceiuri active și credințe magice larg răspândite, nu o lume apusă. Explicația acestui fenomen cultural benefic stă în stilul de viață tradițional, în acord cu ritmurile naturii și ale soarelui, întocmai cum se întâmplă și la nord de Dunăre.

Autorul declară în *Introducere* (p. 19–24) dificultatea de a distinge elementele de cultură tracică în folclorul și practicile magice bulgare din contemporaneitate. Scepticii pot concedia încă de la început un asemenea demers, date fiind secolele trecute după stingerea civilizației tracice. Totuși, cele mai recente descoperiri arheologice vin să susțină științific ceea ce până astăzi era considerat a fi doar legendă etiologică sau cântece epice în Australia ori în insulele Marii Britanii. Tendința de a recepta un text popular la nivel pur estetic și de a limita interpretarea la un imaginar mitic devine astfel prea limitată, obligația cercetătorului fiind aceea de a descoperi în riturile și convingerile actuale valoarea lor de relicve culturale, însă fără excese teziste.

Primul capitol, intitulat *Antichitatea în Balcani, tracii și Bulgaria* (p. 25–42), are rolul de a iniția cititorii în istoria zonei geografice menționate, fiindcă, spune autorul, „practicile rituale și credințele nu sunt sisteme active abstracte, ci se află în relație de interdependență cu dezvoltarea socială și comunitară și cu procesele ce au loc în interiorul acestora” (p. 23). Capitolul următor trece de la dimensiunea panoramică a temei la prim-planul științific și investighează numeroase documente privitoare la *Credința magică și traci* (p. 43–64). Orfeu, Muzeus (fiu al Lunii), Eumolpus, Zalmoxis, Rhesus, profeții lui Dionis și Thrake (nimfa aducătoare de sănătate sau de boli) fac obiectul investigației din tot atâtea subcapitole. Lesne de înțeles, pentru cititorii români, Orfeu și Zalmoxis ar putea constitui principalele atracții ale acestei secțiuni din carte.

Georgi Mishev notează faptul că, încă din secolul al VI-lea î.Hr., Orfeu a fost descris de către poetul Ibikos din Rhegium (Italia) ca „strălucitor de faimos”. Imaginea acestui zeu este caracterizată în special de statutul său de maestru inițiator în misterele și ceremoniile pentru zei. Autorul subliniază rolul important al Medeei în oficierea riturilor orfice, ea fiind prezentă alături de Orfeu cu un statut de egalitate, ceea ce schimbă percepția frecventă asupra exclusivității masculine în deținerea prerogativelor magice.

Zalmoxis, zeu atribuit cel mai adesea geților, ar fi fost cunoscut totuși pe o arie tracică mult mai largă. Deosebit de interesantă este interpretarea lui Mishev ce îl integrează pe Zalmoxis în cultul zeiței supreme cu reprezentare zoomorfă de ursoaică, pe baza etimologiei (*Zalmo* „bârlog”) și a legendei potrivit căreia, la naștere, Zalmoxis a fost așezat pe un bârlog de urs. Identificând în acest gest un rit de consacrare, autorul susține continuitatea cultului pentru ursul femelă prin folclorul balcanic, în care Baba Metsa („Bunica Ursoaică”) este o figură foarte cunoscută.

Cel de al treilea capitol, dedicat *Misterelor și magiei* (p. 65–112), se deschide cu o idee pusă în circulație de Mircea Eliade, deși autorul nu îl menționează. Preluarea riturilor păgâne și încorporarea lor în dogma creștină explică, potrivit savantului român, rezistența timp de mai bine de două milenii a religiei christice. Georgi Mishev folosește texte creștine (precum *Confesiunile Sfântului Ciprian*) pentru a reface, prin arheologie culturală, legătura dintre practicile rituale precreștine și conceptul de magie religioasă. Subcapitolul privitor la conservarea și transmiterea cunoașterii secrete a inițiaților în practicile de vindecare discută receptarea socială constantă și actuală a celor care descântă. La fel ca în spațiul românesc din zilele noastre, acești taumaturgi se bucură de respectul suprem al comunității din care fac parte. Continuitatea sugerată de autor cu civilizația tracică ține de venerarea forțelor naturii și chemarea lor în ajutor, o atitudine magică mai degrabă necanonică pentru creștinism. Doctrina în cauză a urmărit estomparea credințelor anterioare prin suprapunerea unor idei și figuri divine peste tiparele culturale cunoscute de populație. Spre deosebire de religia catolică, ortodoxia a permis însă o supraviețuire a mentalului arhaic anterior, printr-un grad superior de toleranță socioculturală, ceea ce așază țări precum Bulgaria, România, Ucraina ș.a. într-un context privilegiat la nivel spiritual.

În deschiderea subcapitolului despre vindecătorii tradiționali se precizează faptul că, în limba bulgară, aceștia poartă un nume ce vine de la verbul „a vorbi”: *baiachi/baiachki* < *baya*. Această raportare la actul rostirii ferme, cu puteri magice, în contrast cu muzicalitatea ce produce transă (reperabilă în radicalul latinesc *canta*, care a dat termenii contemporani din limbile române, dar și în engl. *charm* < lat. *carmen*), apare, potrivit unei abordări monografice a magiei populare românești, și în etimologiile germane, suedeze, daneze și engleze ale cuvintelor ce semnifică „descântec”. La fel ca în România, taumaturgii tradiționali au o imagine negativă totuși, dintr-un punct de vedere creștin-dogmatic. Acest fapt nu reușește totuși să diminueze utilitatea socială a vindecătorilor.

Apartenența celor care descântă la cultura tragică este fundamentată de autor prin identificarea tiparelor inițiatice ce condiționează „harul” vindecării și compararea datelor contemporane cu izvoarele antice. Perspectiva diacronică explică radiografia sincronă într-o manieră convingătoare, ce folosește transcrieri ale riturilor inițiatice actuale (șapte la număr, desigur, într-o logică cabalistică). Ele sunt discutate în comparație cu pragurile ontologice prezentate anterior, în secțiunea dedicată divinităților precreștine. Valoarea acestor date etnografice este crescută, pentru că ocultarea ansamblului de practici și credințe taumaturgice zădărnicește adeseori culegerea lor de către un *outsider* specialist. Georgi Mishev se mișcă liber prin lumea măștrilor și ne ghidează drumul tainic cu generozitate.

Ultimul subcapitol ce investighează misterele și magia creează o dihotomie între vindecător (*healer*) și vrăjitor (*magician*). Acesta din urmă are un statut social marginalizat și nu își împarte cunoștințele cu comunitatea, pentru că se presupune că este ajutat de entități malefice, o credință frecventă și în comunitățile tradiționale românești. Autorul demontează însă această idee și precizează că adeseori ritualurile cu scop vindicativ și de blestemare invocă divinități creștine, nicidecum demoni. Încă patru practici ezoterice sunt prezentate (pentru provocarea bolii și a morții, pentru „luarea” lunii de pe cer și aducerea ei pe pământ pentru răspunsuri la probleme existențiale, ritualul de inițiere în practica vrăjitoriei și o inițiere în practicarea magiei în genere) prin coroborarea culegerilor de teren personale cu izvoare grecești pe care autorul le-a studiat vreme de șase luni la Universitatea din Dresden, în cadrul unui curs despre incantațiile antice, predat de profesorul Johann Tischler.

Ultimul capitol al cărții, intitulat *Conceptul de zeiță* (p. 113–283), tratează imaginile culturale pe care Mama soarelui, a muntelui, Stăpâna fecioară a focului și femeia-vârcolac le au în mentalul balcanic. Toate aceste ipostaze îi aparțin, de fapt, Marii Zeițe trace, care a purtat diverse denumiri (Hekate și Bendis fiind cele mai cunoscute). Atestată ca principiu generator al lumii sub forma unor statuete de cult mai vechi de 27 000 de ani, ea reprezintă, potrivit autorului, însăși lumea de dinainte de geneză. Douăsprezece relatări ale unor ritualuri actuale din Bulgaria, Serbia și Macedonia sunt subsumate cultului pentru „Mama soarelui”, iar altele paisprezece mitemului „Mama munte”. Numeroase secvențe și credințe sunt familiare cititorului român (Sfântul German invocat în riturile de secetă sau de oprire a ploii este Gherman, Scaloianul/Caloianul etc.) și îi dau sentimentul că a venit acasă, în universul arhaic slav de la sud de Dunăre. Considerațiile lui Mishev referitoare la preluarea atributelor sacre precreștine de către Fecioara Maria, Sfânta Marenka (Marina), Sfânta Paraschiva și Sfânta Nedelya (Sfânta Duminică la noi) denotă o capacitate mare de sinteză culturală diacronică, foarte necesară în cercetarea obiectivă a evoluției umanității.

Totalul celor 56 de ritualuri și practici magice deconspirate și contextualizate științific de Georgi Mishev oferă tot atâtea prilejuri pentru abordări comparativiste. Ilustrațiile din volum, fie că reprezintă artefacte străvechi, fie că sunt desene ale autorului, reușesc, într-adevăr, să facă vizibil nevăzutul, după cum s-a remarcat metaforic în prefață. Iar nevăzutul revelat vorbește nu doar despre gândirea magică și armonia pe care aceasta o urmărește cu forțele naturii, ci și despre istoria spirituală pe care popoarele din Peninsula Balcanică o împart cu românii.

Adina Hulubaș

Institutul de Filologie Română „Alexandru Philippide”
al Academiei Române,
Iași, str. Th. Codrescu, nr. 2, România

„Studii și cercetări de onomastică și lexicologie” (SCOL), anul VI, nr. 1–2/2013, *In Honour of Professor Mile Tomici on His 75th Birthday/Hommage au Professeur Mile Tomici à l'occasion de ses 75 ans*, 308 p.; anul VII, nr. 1–2/2014, *In Honour of Professor Domnița Tomescu on Her 70th Birthday/Hommage au Professeur Domnița Tomescu à l'occasion de ses 70 ans*, 352 p., Craiova, SITECH.

1. După cum aflăm din informațiile generale asupra revistei grupate la finalul volumului, SCOL continuă, cu apariții anuale, începând din 2008, tradiția cercetărilor de onomastică inițiate la Universitatea din Craiova de regretatul prof. univ. Gheorghe Bolocan, care a condus între 1995 și 2003 revista „Studii și cercetări de onomastică” (SCO). Volumul omagial dedicat profesorului Mile Tomici la aniversarea vârstei de 75 de ani, reprezentând un număr (pe 2013) dublu al revistei, adună contribuții ale unor specialiști consacrați de la universitățile din Craiova, Timișoara, București, Pitești, Constanța, dar și din Sofia (Bulgaria) sau Chișinău (cu două studii remarcabile ale lui A. Eremia și V. Răileanu), alături de articole ale unor tineri cercetători, masteranzi sau doctoranzi.

În discuția asupra conținutului volumului, nu vom utiliza împărțirea pe secțiuni pe care o folosește redacția revistei (*Onomastică, Lexicologie și Contribuții ale tinerilor cercetători*), ci vom grupa studiile și articolele după finalitatea lor.

a. În acest spirit, vom distinge mai întâi, printre contribuțiile cele mai valoroase ale volumului, câteva *sinteze*, sistematizând cunoștințele și rezultatele cercetărilor pe o anumită tematică lingvistică, onomastică sau lexicologică. Menționăm în primul rând studiul lui Anatol Eremia, *Traditions historiques et spiritualité roumaine dans la toponymie de la Bessarabie* (p. 26–32), cu o clasificare a toponimiei din Basarabia pe categorii (istorice, personale, encomiastice, comemorative etc.) și cu o prezentare a fenomenului de rusificare a acestora după pierderea provinciei în anul 1812. Următorul studiu de sinteză interesant (de notat că nu avem intenția de a realiza concomitent și o ierarhizare valorică a contribuțiilor discutate) este cel al Vioricăi Răileanu, *Suffixes grecs dans la structure des noms de famille dans la République de Moldavie* (p. 63–74), cuprinzând considerații asupra tezaurului onomastic al Republicii Moldova, în ceea ce privește etapele influenței grecești, concluziile autoarei fiind valabile nu numai pentru sistemul antroponimic basarabean, dar și pentru întregul spațiu lingvistic românesc. Mai merită menționate, în aceeași categorie, articolul semnat de Dumitru Carabaș, *Elements of religious vocabulary in the language of the Aromanians of Romania* (p. 18–25), cu ilustrarea diverselor influențe în vocabularul religios al aromânilor, completate cu o listă de nume de sărbători de diverse origini, în special greacă. De remarcat și faptul că o parte din materialul utilizat în demonstrație a fost cules prin anchete directe de autorul însuși. În sfârșit, un articol condensat, dar provocator, al unei tinere cercetătoare, Ramona Predoi, *Colloquial – slang vocabulary: from maidanagiu to culturagiu*; este vorba de o influență turcească revitalizată, mai exact de revitalizarea unui sufix turcesc cu scopuri vădit expresive. Unele cuvinte discutate, ne atrage atenția autoarea, nu sunt incluse în dicționarele românești; credem că, în fapt, nici nu ar putea fi incluse deocamdată ținând seama de natura surselor în care sunt atestate (însă eventual ar trebui prezervate, pentru moment, în glosare).

b. O altă categorie meritorie pe care am distins-o în sumarul volumului este cea a *contribuțiilor de material*, de altfel nu mai puțin importantă decât cea anterioară, în măsura în care materialul prezentat este inedit sau implică o minimă structurare. Acesta este cazul interesantului studiu al Silviei Pitiriciu, *Considérations sur les ciunismes en langue roumaine* (p. 177–187), care tratează sistematic problema cuvintelor terminate în *-ciune*, începând de la formele vechi, moștenite din latină sau derivate ulterior pe terenul limbii române, până la creațiile recente, chiar cele de pe forumuri sau bloguri, creații expresive, cu sensuri figurate, extensii semantice, chiar și derivate neînregistrate în dicționare. Studiul are toate atributele unei lucrări științifice temeinice și utile. În aceeași categorie a contribuțiilor de material, dar și cu considerații teoretice asupra problematicei abordate se înscrie textul *Colours and slang* (p. 202–207), în care autoarea, Cristina Radu-Golea, nu oferă doar noi exemple de expresii argotice din câmpul lexical menționat în titlu, dar indică și mijloace lexicale de îmbogățire a argoului, ilustrând prin exemplele analizate funcția ludică și expresivitatea acestui tip de limbaj. Mai menționăm aportul Anei-Maria Botnaru la analiza terminologiei forestiere prin studiul intitulat *The forest terminology in Romanian and a sui-generis*

antonymy: desiş and rarişte (p. 13–17), în fapt o monografie lingvistică a doi termeni din terminologia referitoare la noțiunea de ‘pădure’ în română, pe baza datelor furnizate de *Atlasul lingvistic român II*, serie nouă, vol. II (1956), h. 586. *Pădurărit* și h. 588. *Desiş* și de *Atlasul lingvistic român pe regiuni. Muntenia și Dobrogea*, vol. III (2001), h. 407, 409. Se mai pot cita, în aceeași serie a contribuțiilor, și alte articole, precum cel al Alinei-Roxana Hoțu, *Colors and gastronomy* (p. 139–153), sau al Sabine Rotenștein, *Gender alternations within the toponymic pair Sodom and Gomorrah* (p. 75–86).

c. Sinteze ale unor *probleme teoretice* ne sunt oferite prin materiale, precum cel al Adelinei Iliescu, *La relation nom propre – nom littéraire* (p. 33–41), care, în căutarea definirii statutului special al onomasticii literare, încearcă să găsească o soluție la mult discutata problemă a semanticii numelor proprii. Autoarea trece în revistă diversele abordări ale problematicei menționate, cu contribuțiile de marcă în teoria numelui propriu, din perspective diverse, care merg de la cele filozofice sau (psiho)logice până la cele lingvistice. Un parcurs delicat, dificil, care se pretează la multe argumentări și contraargumentări, dar nu lipsit de interes și de utilitate pentru cititor. O abordare a problemelor teoretice care stau la baza eforturilor de standardizare a terminologiei științifice și tehnice, cu teoriile apărute în domeniu în ultimele decenii, găsim în studiul Dariei Protopopescu, *Theories of terminology – past and present* (p. 195–201). În aceeași categorie am putea înscrie și textele în care sunt tratate probleme teoretice, dar cu *aplicație* la un material concret. Pentru a da numai un exemplu, Adelina Emilia Mihali, în *Typological patterns in the toponymy of the Borșa area, Maramureș county* (p. 49–57), analizează după criterii morfologice și sintactice structura numelor de locuri compuse, relevând prezența în toponimie atât a unor forme gramaticale din cele mai frecvente la nivelul lexicului comun, cât și păstrarea unor structuri dispărute din limba comună.

d. Merită atenția cititorului avizat și textele referitoare la *onomastică*, de la cea latină, într-un studiu de material, dar și de interpretare a unei categorii de nume de persoane și de locuri din latină. datorat Mădălinei Strechie, *Des noms pluralia tantum dans l'onomastique latine. Significations et utilisations* (p. 110–118), până la onomastica românească, eventual paralel cu cea franceză. Ultima situație este ilustrată prin articolul Adelei Stancu, *Noms de grandes fêtes religieuses devenus anthroponymes en roumain et en français* (p. 98–109), în care autoarea analizează etimologia și evoluția câtorva denumiri de sfinți devenite nume de persoană în cele două limbi. Anca Păunescu oferă o scurtă sinteză asupra formării numelor de familie în română cu sufixul *-escu*, în articolul *Moyens de formation des noms de personnes en roumain* (p. 58–62).

e. Menționăm într-o rubrică aparte materialele de toponimie *străină*, în afara celor deja amintite până acum, de exemplu Dragomir Lalchev, *Proto-slavic pattern of imperativ names in bulgarian toponymy* (p. 42–48). Studiul se bazează pe analiza unui corpus de toponime culese pe teren mai ales în centrul și vestul Bulgariei și încearcă să definească un tip de structură arhaică, atestată, conform afirmației autorului, atât în bulgară, cât și în alte limbi slave.

Ultimele pagini ale volumului ne oferă o serie de recenzii și prezentări de cărți, grupaj care începe cu prezentarea a două realizări impresionante ale celui omagiat prin prezentul număr dublu al revistei: Mile Tomici, cu *Dicționarul frazeologic român-sârb* (1 338 p., apărut la Timișoara în 2012), și *Onomastica sârbilor și a croaților din România (nume de persoană și nume de locuri)* (524 p., apărut în 2006 la București, la Editura Academiei Române). Rubrica de recenzii este urmată de o secțiune intitulată *Academica*; sunt prezentate aici evenimente științifice internaționale din domeniu, din 2012–2013 (International Colloquium GLAT, Genova, 14–16 mai 2012 și ediția a 19-a a Colocviului franco-român în informație și științele comunicării, Universitatea din București 14 martie 2013); la final, se dau ultimele apariții editoriale de profil din întreaga lume.

2. Volumul VII, nr. 1–2 din 2014, volum omagial dedicat cunoscutei cercetătoare Domnița Tomescu cu ocazia împlinirii a 70 de ani, păstrează liniile de forță ale volumului anterior, atât în privința structurii volumului (*Onomastică, Lexicologie, Contribuții ale tinerilor cercetători* etc.), cât și a tematicii abordate. Autori consacrați oferă și în tomul de față noi contribuții notabile în domeniile preferate; vom menționa câteva titluri, fără a reitiera clasificarea lor pe categoriile utilizate în prezentarea volumului anterior. Anatol Eremia revine cu un studiu de sinteză a unei probleme, de data

aceasta fiind vorba de hidronimia din bazinul Prutului, *L'hydronymie du bassin hydrographique du Prut. Les affluents gauches de la rivière* (p. 64–73), cu precizări asupra etimologiei toponimelor discutate și asupra stratificării acestora după origini. Într-un articol dens, plin de informații și comentarii pertinente (*Turkish and Greek Compounding Elements in Anthroponymy*, p. 100–105), Viorica Răileanu tratează problema straturilor onomastice străine, și anume turc și grec, în antroponimia din Basarabia, în condiții de interferențe lingvistice. Pe lângă numele proprii împrumutate ca atare, autoarea analizează și elemente de compunere sau derivare utilizate de vorbitori în diferite etape de formare a antroponimelor. Mădălina Strechie continuă contribuția sa definitorie la onomastica antică cu un nou studiu extrem de interesant asupra etnonimelor din sursele epigrafice latinești din Dacia, *Ethnonymes dans certains textes épigraphiques latins de Dacie* (p. 114–125). Dumitru Carabaș cercetează elementele turcești din onomastica aromână în contextul lingvistic balcanic (*Turkish elements in the anthroponymy of the Aromanians of Romania*, p. 44–58). Remarcăm și prezența unor nume noi față de volumul anterior. Studiul lui Dumitru Loșonți, *Diminutifs et hypocoristiques utilisés dans la commune Bonțida, département de Cluj* (p. 88–99), realizează o analiză interesantă pe baza unui bogat material cules de autorul însuși prin anchete directe în patru localități ale comunei menționate în titlu. De asemenea, Iustina Burci prezintă în studiul *L'entopique vârf (pic, sommet, cime) et ses particularités géomorphologiques et lexicales* (p. 26–43) o serie terminologică din terminologia geografică populară, luând în discuție termenii pentru noțiunea de „vârf” cuprinși în *Dicționarul entopic al limbii române* apărut la Craiova în anii 2009–2010. Studiarea onomasticii din alte spații geografice este susținută de același Dragomir Lalchev cu schițarea unui proiect de dicționar de etnonime vechi din spațiul balcanic, dar și de o contribuție din spațiul limbilor baltice, prin Laimute Balode, Ojārs Bušs, *Two sketches on latvian names in the economy* (p. 13–25).

Acestea sunt doar câteva contribuții remarcabile cuprinse într-un volum bogat în studii de diverse facturi și de valoare științifică diferită în onomastică și lexicologie, urmate și în acest număr dublu de secțiunea consacrată recenziilor și prezentărilor de carte, ca și expunerii ultimelor evenimente științifice internaționale în domeniu sau aparițiilor editoriale recente.

Vlad Cojocaru

Institutul de Filologie Română „Alexandru Philippide”
al Academiei Române,
Iași, str. Th. Codrescu, nr. 2, România

**ACTIVITATEA DEPARTAMENTELOR INSTITUTULUI
DE FILOLOGIE ROMÂNĂ „ALEXANDRU PHILIPPIDE”
AL ACADEMIEI ROMÂNE
ÎN ANUL 2014**

În anul 2014, membrii Institutului de Filologie Română „Alexandru Philippide” au realizat activitățile prevăzute în planul de cercetare al Academiei, dar și unele suplimentare, desfășurate preponderent în cadrul câtorva proiecte de cercetare naționale sau internaționale. Aceste cercetări s-au materializat în publicarea de volume colective și de autor, articole, studii, note și recenzii, precum și în participarea la diverse colocvii, congrese și simpozioane naționale sau internaționale, unele organizate chiar de către Institutul nostru, facilitându-se astfel schimbul de idei, diseminarea rezultatelor activității de cercetare, precum și stabilirea de contacte cu lumea academică din țară și din străinătate. De asemenea, în paginile celor două reviste editate sub egida instituției noastre (acreditate și clasificate în categoria B de forurile abilitate) sunt publicate și lucrări ale altor specialiști români sau străini. Activitatea colectivului nostru, dar și a Asociației Culturale „A. Philippide”, poate fi urmărită în mod constant în „Buletinul Institutului de Filologie Română «Alexandru Philippide»”, cu apariții trimestriale, și pe site-ul www.philippide.ro.

Iată câteva dintre rezultatele activității din departamentele Institutului:

1. În anul 2014, membrii departamentelor Institutului de Filologie Română „Alexandru Philippide” au continuat cercetarea în cadrul proiectelor academice cu caracter fundamental și prioritar, de importanță națională, demarate anterior. Paralel, unii dintre cercetători au fost implicați și în alte proiecte de cercetare, cu finanțare extrabugetară.

1.1. În cadrul **Departamentului de lexicologie – lexicografie** (șef de departament, CS I dr. Gabriela Haja) s-a derulat, conform planificării pe anul în curs, proiectul prioritar *Tezaurul lexical al limbii române*, cu cele două teme de cercetare: *Dicționarul limbii române (DLR)*, serie nouă, *Litera C* (inclusiv varianta informatizată) și *CLRE. Corpus lexicografic românesc esențial*. Pentru prima temă de cercetare, s-a continuat activitatea de documentare și de redactare a porțiunilor repartizate; pentru cea de a doua temă, s-a reluat activitatea de scanare, prelucrare, segmentare a articolelor dintr-o serie de dicționare care fac parte din bibliografia

DLR, precum și de validare a intrărilor prin intermediul interfeței CLRE. Astfel, au fost realizate 5 377 de fișe, au fost scanate 85 062 pagini de dicționar, la care se adaugă 3 724 de pagini din alte izvoare bibliografice, au fost prelucrate 9 200 de pagini și au fost validate 12 415 intrări. De asemenea, au fost prelucrate 83 de titluri, totalizând 56 909 pagini, parțial indexate în Biblioteca digitală a DLR; fișierului electronic al DLR. *Litera C* i s-au adăugat 560 de fișe; au fost validate și aliniate 54 649 de cuvinte-titlu din colecția de dicționare CLRE. Au fost prelucrate 64 de volume cuprinzând lucrări lexicografice, parțial indexate în Biblioteca digitală a DLR; au fost validate și aliniate 127 599 cuvinte-titlu din colecția de dicționare CLRE. La unele dintre aceste activități (scanare, validare) colaborează și cercetători voluntari.

A continuat activitatea de îmbogățire a bibliotecii DLR (cu circuit închis), începută anul trecut; în prezent, biblioteca depozitează peste 2 000 de volume în format digital; pentru 250 de titluri au fost înregistrate anul acesta datele bibliografice, potrivit noii bibliografii.

1.2. La Departamentul de dialectologie și sociolingvistică (șef de departament, CS II dr. Florin-Teodor Olariu) s-au finalizat pregătirea tehnică a materialului din caietele de anchetă și activitățile de proiectare a volumului al V-lea din seria *NALR-Moldova și Bucovina*, prin evaluarea materialului din arhivă și repartizarea lui preliminară, în funcție de criteriul variabilității tipologice, în categoriile reprezentate de hărți, respectiv de textele de tip material necartografiat (MN). Au fost demarate operațiile vizând selecția (brută) a hărților interpretative și sintetice (100 de hărți din totalul de 162) și a hărților sintetice finale (8 hărți); s-au identificat zonele de corelare cu materialul iconic și enunțiativ din volumele de texte dialectale din seria respectivă. S-au început operațiile de introducere în baza de date și redactarea conținuturilor aferente volumului în lucru pentru un număr de 20 hărți și 40 de texte de tip material necartografiat. Paralel, materialul respectiv a fost fișat pentru indicele de cuvinte și forme.

1.3. La Departamentul de toponimie (șef de departament, CS I dr. Vlad Cojocaru), la tema *Micul dicționar toponimic al Moldovei, structural și etimologic*, partea a 2-a, *Toponime descriptive*, s-a efectuat documentare geografică și istorică, operație din care au rezultat cca 16 000 de fișe. S-a continuat documentarea pentru articole în vederea identificării problemelor. Paralel, s-a lucrat pentru completarea informației la volumul *Tezaurul toponimic al României. Moldova, III. Dicționarul toponimic al bazinului superior al Moldovei*. S-a realizat completarea bibliografiei și a documentării (cca 5 000 de fișe) și au fost redactate cca 225 de pagini.

1.4. La Departamentul de istorie literară (șef de departament, CS I dr. Ofelia Ichim) s-a continuat lucrul la ediția a II-a a *Dicționarului general al literaturii române* (DGLR II). Au fost actualizate o parte din articolele proprii publicate în prima ediție a DGLR și s-a lucrat la noi articole despre autori și periodice. S-au rezolvat problemele apărute în urma reviziei unui set de articole

despre periodice redactate pentru ediția a doua a DGLR de cercetătorii de la Institutul de Lingvistică și Istorie Literară „Sextil Pușcariu” din Cluj-Napoca și au fost rezolvate observații punctuale rezultate din revizia periodicelor redactate la același Institut. S-au făcut listele de verificări și completări la articolele de la literele A–C. A început revizia articolelor despre autori din volumul D–G.

A început lucrul la noua temă de plan a Departamentului, *Enciclopedia scrierilor memorialistice românești*. În acest scop au fost fișate mai multe instrumente de lucru, respectiv dicționare și enciclopedii, pentru alcătuirea unei prime liste cu articole de redactat, s-a continuat colectarea de informații bibliografice și s-au redactat articole într-o primă formă.

1.5. Departamentul de etnografie și folclor (șef de departament, CS II dr. Adina Ciubotariu) a continuat sistematizarea și analiza documentelor din arhivă, în vederea redactării lucrărilor *Arhitectura țărănească din Moldova. Tipologie și corpus de texte* (Adina Ciubotariu) și *Credințe și practici populare asociate obiceiurilor de iarnă din Moldova. Tipologie și corpus de texte* (Ioana Repciuc). De asemenea, au fost identificate și înregistrate documente foto în Arhiva de Folclor a Moldovei și Bucovinei.

2. Principalele publicații

2.1. Volume reprezentând valorificarea temelor din planul de cercetare:

– Vasile Arvinte, Stelian Dumistrăcel, Adrian Turculeț și Luminița Botoșineanu, Doina Hreapcă, Florin-Teodor Olariu, Veronica Olariu, *Noul Atlas lingvistic român, pe regiuni. Moldova și Bucovina*, vol. al IV-lea, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2014, LXX + 366 p.

– Dragoș Moldovanu, Daniela Butnaru, Dinu Moscal, Ana-Maria Prisacaru, Vlad Cojocaru, *Tezaurul toponimic al României. Moldova*, vol. II, *Mic dicționar toponimic al Moldovei (structural și etimologic)*, partea 1, *Toponime personale*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2014, LXX + 472 p.

– Ion H. Ciubotaru, *Obiceiurile funebre din Moldova în context național*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2014, 764 p.

2.2. Publicații periodice și volume colective:

– „Anuar de lingvistică și istorie literară”, t. LIV, 2014, București, Editura Academiei Române (acreditat de Consiliul Național al Cercetării Științifice și clasificat B; <http://www.alil.ro/>).

– „Buletinul Institutului de Filologie Română «Alexandru Philippide»”, anul XV, nr. 1–4, 2014.

– „Philologica Jassyensia” (pentru detalii, vezi 8.2).

– *Integrare europeană/ identitate națională; plurilingvism/ multiculturalitate – limba și cultura română: evaluări, perspective* (*European Integration/ National Identity; Plurilingualism/ Multiculturalism – Romanian Language and Culture: Evaluation, Perspectives*), Luminița Botoșineanu, Ofelia Ichim (eds). Volumul

include lucrările simpozionului internațional omonim, organizat de Institutul de Filologie Română „Alexandru Philippide” în colaborare cu Asociația Culturală „A. Philippide” (Iași, 25–26 septembrie 2013), Roma, Italia, ARACNE Editrice, Colecția „Danubiana”, 380 p., 2014, ISBN: 978-88-548-7812-9.

3. Pe lângă activitatea de plan, cercetătorii Institutului de Filologie Română „Alexandru Philippide” au publicat numeroase studii, articole și recenzii în diverse reviste de specialitate românești sau străine:

3.1. Cercetătorii departamentelor de lingvistică (lexicologie–lexicografie, dialectologie și toponimie) au publicat studii în următoarele reviste de profil și de cultură din țară: „Analele științifice ale Universității «Alexandru Ioan Cuza» din Iași”, Secțiunea IIIe, Lingvistică (Daniela Butnaru, Vlad Cojocaru, Mioara Dragomir, Stelian Dumistrăcel, Carmen Pamfil, Ana-Maria Prisacaru); „Analele Universității «Dunărea de Jos» din Galați” (Stelian Dumistrăcel, Doina Hreapcă); „Anuar de lingvistică și istorie literară” (Daniela Butnaru, Marius-Radu Clim, Mioara Dragomir, Eugen Munteanu, Ana-Maria Prisacaru, Elena Tamba); „Buletinul Institutului de Filologie Română «Alexandru Philippide»” (Gabriela Haja); „Convorbiri literare” (Stelian Dumistrăcel); „Cronica veche” (Stelian Dumistrăcel, Gabriela Haja); „Dacia literară” (Stelian Dumistrăcel); „Dialectologia et Geolingvistica” (Florin-Teodor Olariu, Veronica Olariu); „Dor de Basarabia” (Luminița Botoșineanu, Stelian Dumistrăcel); „Philologica Jassyensia” (Dinu Moscal); „Revue roumaine de linguistique” (Florin-Teodor Olariu); „Romanistika i balkanistika”, Skopje (Cristina Florescu); „Timpul” (Stelian Dumistrăcel, Gabriela Haja); „Ziarul de Iași” (Stelian Dumistrăcel).

De asemenea, au fost publicate studii și articole în diverse volume colective sau în volume cuprinzând lucrările unor manifestări științifice: *Communication, Context, Interdisciplinarity*, 3rd edition, coord. Iulian Boldea, Section: Language and Discourse, Târgu Mureș, „Petru Maior” University Press, 2014 (Marius-Radu Clim); *El noms en la vida quotidiana. Actes del XXIV Congrés Internacional d'ICOS sobre Ciències Onomàstiques/ Names in daily life. Proceedings of the XXIV International Congress of ICOS on Onomastic Sciences*, Generalitat de Catalunya, 2014 (Daniela Butnaru, Vlad Cojocaru); *Integrare europeană/ identitate națională; plurilingvism/ multiculturalitate – limba și cultura română: evaluări, perspective (European Integration/ National Identity; Plurilingualism/ Multiculturalism – Romanian Language and Culture: Evaluation, Perspectives)*, Luminița Botoșineanu, Ofelia Ichim (eds). Roma, ARACNE Editrice, Colecția „Danubiana” (Daniela Butnaru, Marius-Radu Clim, Vlad Cojocaru, Florin-Teodor Olariu, Veronica Olariu, Mădălin-Ionel Pătrașcu, Elena Tamba); *Ion Coteanu – In memoriam*, red. Gh. Chivu, Oana Uță Bărbulescu, Editura Universității din București, 2014 (Stelian Dumistrăcel); *Lexicografia de las lenguas románicas. Perspectiva histórica*. Volumen I, Edited by Félix Córdoba Rodríguez, Ernesto González Seoane, María Dolores Sánchez Palomino, De Gruyter, 2014 (Elena Tamba); *Lucrările celui de-al XV-lea Congres internațional de dialectologie* (Cluj-Napoca, 13–14 septembrie 2012),

Cluj-Napoca, Editura Argonaut-Scriptor, 2014 (Marius-Radu Clim, Florin-Teodor Olariu, Veronica Olariu); *Negociaciones identitarias en contextos migratorios*, coord. Matilde Fernández Montes, Common Ground Publishing Espana, Madrid, 2013 (Florin-Teodor Olariu, Veronica Olariu); *Noms de villes et noms de champs. Actes de XIVe colloque d'onomastique Arras*, texte edité par Gérard Bodé et Michel Tamine, „Parlures”, 18–20, 2014 (Daniela Butnaru, Vlad Cojocaru); *Omagiu lui C. Dimitriu la 80 de ani*, coord. Aurelia Merlan și Rodica Nagy, Suceava, Editura Universității „Ștefan cel Mare” (Vlad Cojocaru, Elena Tamba).

Cercetătorii lingviști au valorificat rezultatele activității lor și prin tipărirea unor volume de autor (a), editarea de volume sau colaborarea la editarea unor volume și traduceri (b):

(a)

– Andrei Dănilă, Elena Tamba, *Dicționar ilustrat de cuvinte și sensuri recente*, în seria „Dicționarul elevului deștept”, București, Editura Litera, 2014, 288 p.

(b)

– *Monumenta linguae Dacoromanorum. Biblia 1688. Pars VIII. Regum III. Regum IV*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2014. Autorii volumului: Iosif Camară, Ana Catană-Spenchiu, Ana-Maria Gînsac (îngrijirea volumului), Mihai Moraru, Maria Moruz, Eugen Munteanu (coord.), Sabina Rotenștein, Elena Tamba, Mădălina Ungureanu, 542 p.

– Eugeniu Coșeriu, *Lingvistica textului. O introducere în hermeneutica sensului*, versiune românească și indici de Eugen Munteanu și Ana-Maria Prisacaru, cu o postfață de Eugen Munteanu, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2013, 262 p.

– *Receptarea Sfintei Scripturi, între filologie, hermeneutică și traductologie*, III – lucrările Simpozionului național *Explorări în tradiția biblică românească și europeană*, Iași, ediția a III-a, 30 mai – 1 iunie 2013. Editori: Eugen Munteanu (coord.), Iosif Camară, Sabina-Nicoleta Rotenștein, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, Iași, 2014, 414 p.

– *Monumenta linguae Dacoromanorum. Biblia 1688. Pars XIV. Ieremia. Lamentationes Ieremiae*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2014. Coordonator: Eugen Munteanu. Autorii volumului: Ana Catană-Spenchiu, Mioara Dragomir, Ana Maria Gînsac, Gabriela Haja, Eugen Munteanu, Sabina Rotenștein, Elena Tamba, Mihai Valentin Vladimirescu. Versiune informatizată: Vlad Sebastian Patraș, 642 p.

– *Monumenta linguae Dacoromanorum. Biblia 1688. Pars XX. Sapientia. Ecclesiasticus. Susanna. De Belo sive Dracone Babylonico*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2014. Coordonator: Eugen Munteanu. Autorii volumului: Iosif Camară, Ana Catană-Spenchiu, Ana Maria Gînsac, Octavian Gordon, Maria Moruz, Eugen Munteanu, Lucia-Gabriela Munteanu,

Mihaela Paraschiv, Mădălina Ungureanu. Versiune informatizată: Vlad Sebastian Patraș, 632 p.

– Gabriela Haja (ed.), *Al. Andriescu – 88*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2014, 542 p.

3.2. Membrii departamentelor de istorie literară și de etnografie și folclor au publicat studii, articole și recenzii în periodice din țară și din străinătate: „Anuar de lingvistică și istorie literară” (Șerban Axinte, Adina Ciubotariu, Amalia Drăgulănescu, Sebastian Drăgulănescu, Ioana Repciuc); „Caiete critice” (Bogdan Crețu); „Contemporanul” (Bogdan Crețu); „Convorbiri literare” (Victor Durnea); „Cronica veche” (Victor Durnea); „Cultura” (Șerban Axinte); „Intertext” (Amalia Drăgulănescu); „Journal for the Study of Religions and Ideologies” (Ioana Repciuc); „Memoria ethnologica” (Adina Ciubotariu); „Metaliteratura” (Șerban Axinte); „Mozaicul” (Ioana Repciuc); „Observator cultural” (Șerban Axinte, Bogdan Crețu); „Poezia” (Amalia Drăgulănescu); „România literară” (Bogdan Crețu, Doris Mironescu); „Studii eminescologice” (Amalia Drăgulănescu, Sebastian Drăgulănescu); „Suplimentul de cultură” (Bogdan Crețu); „Symposion” (Amalia Drăgulănescu); „Zeitschrift für Romanische Philologie” (Ioana Repciuc)

Cercetătorii de la aceste departamente au publicat studii și articole în diverse volume colective sau în volume cuprinzând lucrările unor manifestări științifice: *Communication, Context, Interdisciplinarity*, 3rd edition, coord. Iulian Boldea, Section: Language and Discourse, Târgu Mureș, „Petru Maior” University Press, 2014 (Amalia Drăgulănescu); *Dicționarul general al literaturii române: canon și identitate culturală*, coord. Laurențiu Hanganu, București, Editura Muzeul Literaturii Române, 2014 (Doris Mironescu); *Integrare europeană/ identitate națională; plurilingvism/ multiculturalitate – limba și cultura română: evaluări, perspective (European Integration/ National Identity; Plurilingualism/ Multiculturalism – Romanian Language and Culture: Evaluation, Perspectives)*, Luminița Botoșineanu, Ofelia Ichim (eds.), Roma, ARACNE Editrice, Colecția „Danubiana” (Adina Ciubotariu); „International Journal of 7 Literature and Arts” (peer-reviewed), vol. 2, issue 2 (*Discourses of Militarization and Identity: Literature and Conflict*), 2014 (Amalia Drăgulănescu); *Perspective asupra textului și discursului religios*, volum îngrijit de Ioan Milică, Emanuel Gafton și Sorin Guia, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2013 (Ioana Repciuc); *Text și discurs religios*, Sibiu, nr. 6, 2014 (Amalia Drăgulănescu).

Activitatea publicistică a unor cercetători ai departamentelor menționate s-a concretizat și prin tipărirea unor volume de autor (a) ori prin editarea de volume (b):

(a)

– Adina Ciubotariu, *Credințe despre naștere în contextul urban din Moldova. Memoria tradițională*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2014.

– Ioana Repciuc, *Poetica descântecului românesc*, prefată de Sanda Golopenția, Craiova, Editura Aius, 2014.

(b)

– G. Ibrăileanu, *Opere*, vol. I și II, studiu introductiv de Eugen Simion, ediție de Victor Durnea, în colaborare, București, Academia Română. Fundația pentru Știință și Artă, 2014.

– C. Stere, *Publicistică*, vol. III (1910–1916), ediție de Victor Durnea, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2014.

– Ovidiu Bîrlea, *Mică enciclopedie a poveștilor românești*, ediția a II-a, ediție îngrijită și studiu introductiv de Ioana Repciuc, Craiova, Editura Aius, 2014.

4. Cercetătorii din cadrul departamentelor de lingvistică și, respectiv, de literatură au participat la simpozioanele și colocviile organizate de Institutul „Alexandru Philippide” sau la manifestări științifice desfășurate sub egida altor instituții.

4.1. Institutul „Alexandru Philippide” și Asociația Culturală „A. Philippide” au organizat tradiționala manifestare științifică internațională anuală dedicată limbii și literaturii române, privite atât din perspectivă filologică, cât și în context larg cultural. Astfel, în perioada 17–19 septembrie 2014, s-a desfășurat Simpozionul internațional cu titlul *Limba și cultura română: abordări interne și perspective externe*.

4.2. În anul 2014, Institutul nostru, în colaborare cu Asociația Culturală „A. Philippide” sau cu alte instituții, a organizat și alte manifestări științifice:

– *Seminarul de semantică și lexicologie*, Iași, 16 ianuarie 2014;

– Simpozionul național *Toponimia între istorie, geografie și lingvistică*, Iași, 23 ianuarie 2014;

– Simpozionul internațional *Explorări în tradiția biblică românească și europeană*, ediția a IV-a, 8–10 mai 2014;

– Workshop-ul *Lexicografia academică românească. Provocările informatizării*, Iași, 15–16 mai 2014;

– Simpozionul național *Repere peste timp: Mihai Eminescu, Veronica Micle, Ion Creangă – 125 de ani de la moarte*, Iași, 6 iunie 2014;

– Conferința *Resurse lingvistice și instrumente pentru prelucrarea limbii române*, Craiova, 18–19 septembrie 2014.

4.3. Cercetătorii lingviști din departamentele de lexicologie–lexicografie, dialectologie și toponimie au susținut numeroase comunicări la următoarele simpozioane, congrese, conferințe, ateliere, dezbateri de profil, din țară și din străinătate:

– *Seminarul de semantică și lexicologie*, Iași, 16 ianuarie 2014 (Dinu Moscal, Cristina Florescu, Gabriela Haja, Laura Manea, Elena Tamba);

– Simpozionul național *Toponimia între istorie, geografie și lingvistică*, Iași, 23 ianuarie 2014 (Daniela Butnaru, Vlad Cojocar, Laura Manea, Ana-Maria Prisacaru, Elena Tamba);

- Conferința *The Schuman Centre for European Studies*, Iași, 21 februarie 2014 (Eugen Munteanu);
- Simpozionul internațional *Explorări în tradiția biblică românească și europeană*, ediția a IV-a, 8–10 mai 2014 (Marius-Radu Clim, Mioara Dragomir, Gabriela Haja, Eugen Munteanu, Elena Tamba);
- Workshop-ul *Lexicografia academică românească. Provocările informatizării*, organizat de Departamentul de lexicologie – lexicografie, Iași, 15–16 mai 2014 (Marius-Radu Clim, Gabriela Haja, Eugen Munteanu, Mădălin-Ionel Pătrașcu, Elena Tamba);
- Simpozionul internațional *Centenarul poetului erou Ion Știugariu*, Tăuții-Măgherăuș, 13–15 iunie 2014 (Gabriela Haja);
- *Seminarul de semantică și lexicologie* al Institutului de Filologie Română „Alexandru Philippide”, 11 iunie 2014 (Dinu Moscal, Luminița Botoșineanu);
- Manifestarea *Rumaeniens Tagen an der Friedrich-Schiller-Universitaet*, Jena, 26–27 iunie 2014 (Eugen Munteanu);
- Simpozionul internațional *Limba și cultura română: abordări interne și perspective externe*, Iași, 17–19 septembrie 2014 (Luminița Botoșineanu, Daniela Butnaru, Marius-Radu Clim, Vlad Cojocar, Stelian Dumistrăcel, Cristina Florescu, Gabriela Haja, Doina Hreapcă, Dinu Moscal, Eugen Munteanu, Florin-Teodor Olariu, Veronica Olariu, Ana-Maria Prisacaru, Elena Tamba);
- Acțiunea COST IS 1305. *ENel: European Network of e-Lexicography*. Group 4 Meeting: Bolzano, Italia, 19–20 iulie 2014 (Gabriela Haja);
- Conferința internațională *Communication, context, interdisciplinarity*, 3rd edition, Târgu Mureș, 23–24 octombrie 2014 (Marius-Radu Clim);
- Conferința *Arta discursului public și discursul public al artei*, organizată de Centrul pentru Studii în Comunicare de la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, 31 octombrie 2014 (Stelian Dumistrăcel);
- Cel de-al 14-lea Colocviu internațional al Departamentului de lingvistică al Facultății de Litere (Universitatea din București), *Variația lingvistică: probleme actuale*, București, 28–29 noiembrie 2014 (Cristina Florescu, Dinu Moscal);
- Sesiunea lunară de comunicări a Institutului de Filologie Română „Alexandru Philippide” în colaborare cu Asociația Culturală „A. Philippide” din Iași (Eugen Munteanu, Elena Tamba).

4.4. Cercetătorii din departamentele de istorie literară și de etnografie și folclor au susținut comunicări și la diferite simpozioane, congrese și conferințe de profil din țară:

- *Tradiția Mărțișorului – ieri și azi*, Muzeul Unirii, Iași, 1 martie 2014 (Adina Ciubotariu);
- Simpozionul național *Artur Gorovei – 150 de ani de la naștere*, Fălticeni, 13 februarie 2014 (Bogdan Crețu);
- *Seminarul de semantică și lexicologie* al Institutului de Filologie Română „Alexandru Philippide”, Iași, 11 iunie 2014 (Bogdan Crețu, Ioana Repciuc);

- Colocviul internațional *Dicționarul general al literaturii române: canon și identitate culturală*, organizat de Academia Română și Institutul de Istorie și Teorie Literară „George Călinescu”, București, 25 aprilie 2014 (Bogdan Crețu);
- Conferința națională cu participare internațională *40 de ani de la înființarea Seminarului de neogreacă*, organizată de Fundația pentru Promovarea Culturii Balcanice și Europene, Lectoratul de neogreacă din cadrul Facultății de Litere, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, Societatea de Studii Clasice din România și Ambasada Greciei la București, 12 mai 2014 (Amalia Drăgulănescu);
- Conferința *Credințe și ritualuri magico-religioase în societatea românească actuală*, Iași, 23 mai 2014 (Adina Ciubotariu, Ioana Repciuc);
- Simpozionul internațional *Limba și cultura română: abordări interne și perspective externe*, Iași, 17–19 septembrie 2014 (Șerban Axinte, Nicoleta Borcea, Bogdan Crețu, Adina Ciubotariu, Sebastian Drăgulănescu, Ofelia Ichim, Amalia Drăgulănescu, Ioana Repciuc);
- Conferință la Universitatea Populară de Vară „C. Stere”, organizată de Institutul Cultural Român de la Chișinău, Soroca, 19 iunie 2014 (Victor Durnea);
- Simpozionul *ASTRA și românii. Memorie istorică și realități contemporane*, Iași–Chișinău, 30 octombrie 2014 (Victor Durnea);
- Colocviul interdisciplinar *Limbajele estetice și umanioarele*, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, 22 octombrie 2014 (Doris Mironescu);

5. Prof. univ. dr. Eugen Munteanu a condus teze de doctorat, finalizate în această perioadă (și susținute la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași): *Receptarea operei lui Horatius în cultura română*, realizată de doamna Carmen Aștefanei (16 octombrie 2014); *Receptarea operei lui Ovidius în cultura română*, realizată de doamna Dorica Coca (17 octombrie 2014); *Structuri lingvistice și artistice în cărțile populare românești (secolele al XVII-lea – al XVIII-lea)*, realizată de doamna Gina Nimigean (16 decembrie 2014); *Resurse lingvistice pentru prelucrarea limbajului natural*, realizată de domnul Cenel-Augusto Perez (17 decembrie 2014).

Au făcut parte din comisii de referenți pentru susținerea unor teze de doctorat (susținute, cu excepții care au fost consemnate ca atare, la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași):

- Gabriela Haja: *Ficțional și non-ficțional în proza Ninei Berberova*, elaborată de Diana-Irina Radu, sub coordonarea științifică a prof. univ. dr. Viorica S. Constantinescu (20 septembrie 2014); *Valențe ale personajului feminin în teatrul lui Eugen Ionescu și al lui Samuel Beckett*, elaborată de Simona Tamara Constantinescu, sub conducerea științifică a prof. univ. dr. Anca-Maria Rusu, la Universitatea de Arte „George Enescu”, Facultatea de Teatru, Iași (17 octombrie 2014); *Portret de grup. Dramaturgi români din Basarabia ultimelor două decenii – texte și spectacole*, elaborată de Rodion Ghilaș, sub conducerea științifică a prof. univ. dr. Sorina Bălănescu, la Universitatea de Arte „George Enescu”, Facultatea de Teatru, Iași (7 noiembrie 2014); *Resurse lingvistice pentru prelucrarea*

limbajului natural, elaborată de Cenel-Augusto Perez, sub conducerea științifică a prof. univ. dr. Eugen Munteanu și a prof. univ. dr. Dan Cristea (17 decembrie 2014);

– Remus Zăstroiu: *Opera lui E.T.A. Hoffman. Deschideri către gândirea modernității*, elaborată de Andreea Scrumeda, sub conducerea științifică a prof. univ. dr. Andrei Hoișie (12 septembrie 2014);

– Luminița Botoșineanu: *Structuri lingvistice și artistice în cărțile populare românești (secolele al XVII-lea – al XVIII-lea)*, realizată de doamna Gina Nimigean, sub conducerea științifică a prof. univ. dr. Eugen Munteanu (16 decembrie 2014);

– Eugen Munteanu: *Die Literatur aus Deutschland und Oesterreich in den deutschsprachigen Zeitungen aus Czernowitz 1918–1933*, realizată de doamna Nora Chelaru, sub conducerea științifică a prof. univ. dr. Andrei Hoișie (16 decembrie 2014).

6. Activitatea cercetătorilor de la Institutul de Filologie Română „Alexandru Philippide” se bucură de o receptare favorabilă în mediile culturale și științifice din țară și străinătate.

6.1. „Anuarul de lingvistică și istorie literară” se află în relații de schimb internațional cu 21 de reviste și cu instituții științifice din 23 de țări din Europa, America de Nord și America de Sud.

6.2. Cercetătorii Institutului au participat la diverse evenimente științifice și culturale și au colaborat cu instituții din țară și străinătate:

– Adina Ciubotariu a acordat consultanță științifică și a participat la interviuri pe diverse teme de specialitate în cadrul emisiunii *Tradiții*, de la Radio Iași;

– Începând din luna februarie, Adina Ciubotariu este membră în Comisia Națională pentru Salvagardarea Patrimoniului Cultural Imaterial, din cadrul Ministerului Culturii;

– Marius-Radu Clim, Gabriela Haja și Elena Tamba participă la întâlnirile săptămânale ale grupului NLP de la Facultatea de Informatică a Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași;

– În perioada 8–9 aprilie 2014, Marius-Radu Clim, Gabriela Haja, Mădălin-Ionel Pătrașcu și Elena Tamba au organizat, în cadrul activității „Școala altfel” din programul propus de Academia Română, Filiala Iași, pentru *Science Festival*, o serie de întâlniri cu elevi de liceu, pentru a le prezenta elemente din istoria lexicografiei românești și universale, precum și metodele de lucru, folosite la redactarea dicționarelor;

– Amalia Drăgulănescu a făcut parte din comitetul de organizare a Conferinței omagiale *40 de ani de la înființarea Seminarului de neogreacă*, conferință națională cu participare internațională, organizată de Fundația pentru Promovarea Culturii Balcanice și Europene, Lectoratul de Neogreacă din cadrul

Facultății de Litere, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, Societatea de Studii Clasice din România și Ambasada Greciei la București;

– Prof. univ. dr. Stelian Dumistrăcel susține rubrica săptămânală *Lingvistică pentru toți* la „Ziarul de Iași” (articole de cultivare a limbii și de pragmatică a comunicării);

– Prof. univ. dr. Stelian Dumistrăcel a fost cooptat în colegiul de redacție al publicației „Timpul” (serie nouă);

– Prof. univ. dr. Stelian Dumistrăcel a fost președintele juriului pentru acordarea premiilor la concursul „Cui i-e frică de limba română?”, eveniment de promovare a folosirii limbii române corecte, organizat de Fundația „Iași – Capitală Culturală Europeană”, concurs finalizat pe data de 31 august 2014;

– Cristina Florescu și Elena Tamba au participat la cea de-a II-a Școală de vară franco-germană în etimologie romanică (30 iunie–4 iulie, ATILF, Nancy, Franța); Cristina Florescu a susținut o prelegere (curs: *Le Roumain*) și i-a îndrumat pe participanți (în cadrul unor seminarii practice) privind redactarea a treizeci și opt de articole DÉRom (cf. <http://www.atilf.fr/DERom> rubrica *Actualités et historiques*);

– Gabriela Haja a fost membru în două comisii de concurs pentru ocuparea unor posturi de conferențiar la Catedra de limbi clasice și romanice a Facultății de Litere de la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, la specializarea limbă, literatură și civilizație italiană (19 februarie 2014), respectiv limbă și literatură latină (20 februarie 2014);

– Gabriela Haja a participat la două ediții ale emisiunii *Valori și atitudini*, la Radio Trinitas, unde a fost prezentat *Dicționarul limbii române* și alte dicționare elaborate sub egida Academiei Române (3 și 10 martie 2014);

– Gabriela Haja este membru în comisia tutorială pentru stagiul doctoral al drd. Daniela Gâfu; alături de Elena Tamba, ea face parte și din comisia tutorială pentru stagiul doctoral al drd. Mădălin-Ionel Pătrașcu (Facultatea de Informatică, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași);

– Prof. univ. dr. Eugen Munteanu a continuat activitățile de conducător de doctorat în filologie la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, Iași (12 doctoranzi activi);

– Prof. univ. dr. Eugen Munteanu a continuat, ca profesor-asociat, colaborarea la școala postdoctorală Graduiertenkolleg „Kulturelle Orientierungen und gesellschaftliche Ordnungsstrukturen in Südosteuropa”, în cadrul Universităților din Jena și Erfurt (finanțatori: Deutsche Forschungsgemeinschaft și landul Thuringia; director: prof. dr. Joachim von Puttkamer);

– Prof. univ. dr. Eugen Munteanu a participat, ca membru, la ședințele lunare ale Comisiei de Filologie a Consiliului Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare (CNATDCU) (cf. „Monitorul oficial”, nr. 640 din 7 septembrie 2012);

– În perioada noiembrie 2014–ianuarie 2015, Eugen Munteanu a fost invitat, în cadrul unui stagiu de cercetare, la Universitatea din Jena, ca cercetător științific asociat;

– Florin-Teodor Olariu a frecventat în luna decembrie 2014 *Programul de formare profesională*, coordonat de Autoritatea Națională pentru Calificări, obținând, în urma absolvirii cu notă maximă a cursului de specialitate, Certificatul de Manager de proiect (cod COR 242101);

– Elena Tamba a participat la două ediții ale emisiunii *Valori și atitudini*, la Radio Trinitas, unde a fost prezentat *Dicționarul limbii române* și alte dicționare elaborate sub egida Academiei Române (3 și 10 martie 2014);

– Elena Tamba a participat, pe data de 12 aprilie 2014, la Universitatea „Ștefan cel Mare” din Suceava, la manifestarea dedicată omagierii profesorului C. Dimitriu, în cadrul căreia s-a lansat volumul *Omagiu lui C. Dimitriu la 80 de ani*, coord. Aurelia Merlan și Rodica Nagy, Suceava, Editura Universității „Ștefan cel Mare”, 2013;

– O parte dintre cercetătorii Institutului de Filologie Română „Alexandru Philippide” au fost membri în echipa de cercetare a proiectului internațional Günther Holtus (coord.), *Handbuch der romanischen Linguistik/Manuel de linguistique romane* (coordonatori ai volumului dedicat limbii române – Eugen Munteanu și Wolfgang Dahmen), care include 35 de colaboratori din România, Germania, Austria, Spania și Italia.

7. În anul 2014 au vizitat Institutul reputații specialiști: prof. univ. dr. Sanda Golopenția (Brown University, Providence, SUA) și prof. univ. dr. Constantin Eretescu (Rhode Island School of Design, Providence, SUA), care au susținut comunicări științifice în cadrul Asociației Culturale „A. Philippide”.

8. Colaborarea dintre Asociația Culturală „A. Philippide” și Institutul de Filologie Română „Alexandru Philippide”

8.1. Au fost publicate următoarele numere din revista „Philologica Jassyensia” (ISSN 1841-5377, ISSN online 2247-8353, ISSN-L 1841-5377): anul IX, nr. 2 (18)/2013; an X, nr. 1 (19)/2014; an X, nr. 1(19), supl./2014 (<http://www.philologica-jassyensia.ro/>), revistă acreditată CNCS în categoria B și înregistrată în bazele de date CEEOL, EBSCO, DOAJ, FABULA, ULRICHSWEB, GOOGLE ACADEMIC, MLA, THE LINGUIST LIST, PROQUEST.

9. Cecilia Maticiuc, bibliotecar principal, a publicat articolele „Underground-ul” lui V. Makanin – o lume a libertății interioare, în volumul *Dialogul slaviștilor la începutul secolului al XXI-lea*, Cluj-Napoca, Casa Cărții de Știință, 2013, respectiv *Elemente de intertextualitate în Evgheni Oneghin*, în „Anuar de lingvistică și istorie literară”, t. LIV, 2014, p. 165–180. De asemenea, a publicat volumul *Proza lui Aleksandr Soljenișin. Un document artistic al Gulagului*, prefată de Livia Cotorcea, Iași, Editura Institutul European, 2014, pentru care a obținut Premiul

literar pentru debut acordat de „Ziarul de Iași” pe anul 2014. La Simpozionul internațional *Limba și cultura română: abordări interne și perspective externe*, Iași, 17–19 septembrie 2014, a prezentat comunicarea *Călători români despre Rusia: două reportaje din prima jumătate a secolului al XX-lea*, iar la Simpozionul național cu participare internațională din cadrul manifestării *Zilele culturii ruse la Iași*, organizat de Facultatea de Litere a Universității „Alexandru Ioan Cuza” și Ambasada Federației Ruse la București, Iași, 27–28 octombrie 2014, a vorbit despre *Aspecte ale eseisticii lui Evgheni Zamiatin*.

10. Premii și distincții

– Adina Ciubotariu a primit, în data de 19 decembrie 2014, Premiul „Bogdan Petriceicu Hasdeu” al Academiei Române pentru cartea *Obiceiuri de naștere din Moldova. Tipologie și corpus de texte*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2012, 416 p.

Nicoleta Borcea, Ioana Repciuc

**REVISTE PRIMITE LA REDACȚIE
(2014)**

- „Bollettino dell'Atlante Linguistico Italiano”, Istituto dell'Atlante Linguistico Italiano, III Serie – Dispensa, N. 36, 2012, Torino.
- „Croatica et Slavica Iadertina”, casopis Odjela za kroatistiku i slavistiku, 10/ I, 10/ II, 2014, Zadar.
- „Südost-Forschungen”. Internationale Zeitschrift für Geschichte, Kultur und Landeskunde Südosteuropas, 72, 2013, München.

Publicație a Institutului de Filologie Română „Alexandru Philippide” al Academiei Române – Filiala Iași –, „Anuar de lingvistică și istorie literară” continuă revista „Studii și cercetări științifice” – Filologie, Iași, 1950–1963. În 1964 s-a intitulat „Anuar de filologie”. Din 1965 apare cu titlul actual. Între anii 1981 și 1995 s-au editat două serii paralele, A. Lingvistică și B. Istorie literară, care, începând cu t. XXXIV–XXXVIII, 1994–1998, au fost reunite într-un volum.

„Anuar de lingvistică și istorie literară” publică studii de istoria limbii, lexicologie, dialectologie, onomastică, stilistică, istorie literară, teorie și critică literară, folcloristică. „Anuarul” cuprinde, de asemenea, rubrici de *Note și documente*, *Critică și bibliografie* și o *Cronică* asupra activității departamentelor Institutului.

Manuscrisele trimise redacției, în două exemplare, la două rânduri, pe coli format A4, vor fi însoțite de un CD, utilizându-se semnele diacritice. Autorii trebuie să folosească softul Word. Notele vor fi așezate la subsolul paginii. Rezumatul (împreună cu titlul) și cuvintele-cheie, în limba engleză, vor fi așezate după sigle sau bibliografie. Autorii își asumă întreaga răspundere pentru conținutul științific al textelor și pentru punctele de vedere prezentate în special în materialele publicate la rubricile *Discuții*, respectiv *Recenzii și prezentări de cărți și reviste*.

„Anuarul” se poate procura contra cost la:

Editura Academiei Române, Calea 13 Septembrie, nr. 13, sector 5, 050711 București, România;
Tel. 4021-318 81 46, 4021-318 81 06, Fax 4021-318 24 44; e-mail: edacad@ear.ro

Pentru comenzi vă puteți adresa la:

ORION PRESS IMPEX 2000 S.R.L., P.O. Box 77–19, sector 3, București, România,
Tel/Fax 40-21-610 67 65, 40-21-210 67 87; Tel.: 0311 044 668;
e-mail: office@orionpress.ro

S.C. MANPRES DISTRIBUTION S.R.L., Piața Presei Libere, nr. 1, Corp B, Etaj 3, Cam.
301–302, sector 1, București; Tel.: 4021 314 63 39, fax: 4021 314 63 39

DEREX COM S.R.L., e-mail: derex_com@yahoo.com

Lei 13

**LUCRĂRI ALE CERCETĂTORILOR ȘI COLABORATORILOR
INSTITUTULUI DE FILOLOGIE ROMÂNĂ „ALEXANDRU PHILIPPIDE”
AL ACADEMIEI ROMÂNE**

- Dicționarul limbii române (DLR)*, serie nouă, tomul I, partea a 8-a, *Litera E (es – ezredez)*; redactori responsabili: acad. Marius Sala, acad. Gheorghe Mihăilă; redactori: Doina Cobet, Rodica Cocîrță, Eugenia Dima, Maria Deutsch, Corneliu Morariu, Ioan Oprea, Rodica Radu, Mioara Vișoianu, Victoria Zăstroiu; a colaborat la redactare: Gabriela Haja; revizori: Marius-Radu Clim, Elena Dănilă, Eugenia Dima, Mioara Dragomir, Cristina Florescu, Gabriela Haja, Laura Manea, Ioan Oprea, Carmen-Gabriela Pamfil, Victoria Zăstroiu; corelații: Elena Dănilă, București, Editura Academiei Române, 2010.
- Dicționarul general al literaturii române*, coordonator general: acad. Eugen Simion, coordonare și revizie: Gabriela Danțiș, Gabriela Drăgoi, Victor Durnea, Florin Faifer, Laurențiu Hanganu, Mihai Iovănel, Rodica Pandeale, Remus Zăstroiu, vol. I (A–L), vol. II (M–Z), București, Editura Univers Enciclopedic Gold, 2012.
- Noul Atlas lingvistic român, pe regiuni. Moldova și Bucovina*, vol. al IV-lea, de Vasile Arvinte, Stelian Dumistrăcel, Adrian Turculeț și Luminița Botoșineanu, Doina Hreapcă, Florin-Teodor Olariu, Veronica Olariu, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2014.
- Tezaurul toponimic al României. Moldova*, vol. II, *Mic dicționar toponimic al Moldovei (structural și etimologic)*, partea I: *Toponime personale*, autori: Dragoș Moldovanu, Daniela Butnaru, Dinu Moscal, Ana-Maria Prisacaru, Vlad Cojocar, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2014, LXX+472 p.
- Ion H. Ciubotaru, *Obiceiurile funebre din Moldova în context național*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2014.
- Adina Ciubotariu, *Credințe despre naștere în contextul urban din Moldova. Memoria tradițională*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2014.
- Andrei Dănilă, Elena Tamba, *Dicționar ilustrat de cuvinte și sensuri recente*, în seria „Dicționarul elevului deștept”, București, Editura Litera, 2014.
- Ioana Repciuc, *Poetica descântecului românesc*, prefată de Sanda Golopenția, Craiova, Editura Aius, 2014.

*

- Eugeniu Coșeriu, *Lingvistica textului. O introducere în hermeneutica sensului*, versiune românească și indici de Eugen Munteanu și Ana-Maria Prisacaru, cu o postfață de Eugen Munteanu, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2013, 262 p.
- Integrare europeană/ identitate națională; plurilingvism/ multiculturalitate – limba și cultura română: evaluări, perspective (European Integration/ National Identity: Plurilingualism/ Multiculturalism – Romanian Language and Culture: Evaluation, Perspectives)*, Luminița Botoșineanu, Ofelia Ichim (eds). Volumul include lucrările simpozionului internațional omonim, organizat de Institutul de Filologie Română „Alexandru Philippide” în colaborare cu Asociația Culturală „A. Philippide” (Iași, 25–26 septembrie 2013), Roma, Italia, ARACNE Editrice, Colecția „Danubiana”, 2014.
- Monumenta linguae Dacoromanorum. Biblia 1688, Pars VIII, Regum III, Regum IV, Pars XIV, Ieremia, Pars XX, Sapientia Solomonis. Sapientia Sirah. Susanna. Draco, Pars XXII, Pseudo-Josephus Flavius*, în seria *Monumenta linguae Dacoromanorum*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2014 (coord.: Eugen Munteanu).
- Gabriela Haja (ed.), *Al. Andriescu – 88*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2014.
- G. Ibrăileanu, *Opere*, vol. I și II, studiu introductiv de Eugen Simion, ediție de Victor Durnea, în colaborare, București, Academia Română. Fundația pentru Știință și Artă, 2014.
- C. Stere, *Publicistică*, vol. III (1910–1916), ediție de Victor Durnea, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2014.
- Ovidiu Bîrlea, *Mică-enciclopedie a poveștilor românești*, ediția a II-a, ediție îngrijită și studiu introductiv de Ioana Repciuc, Craiova, Editura Aius, 2014.

ISSN 1583-7017

